Nancy Králová

STRÁŽCI ČASU
POUTO

Nancy Králová

Napsáno na základě knižní trilogie *Strážci času* od Marianne Curleyové

STRÁŽCI ČASU

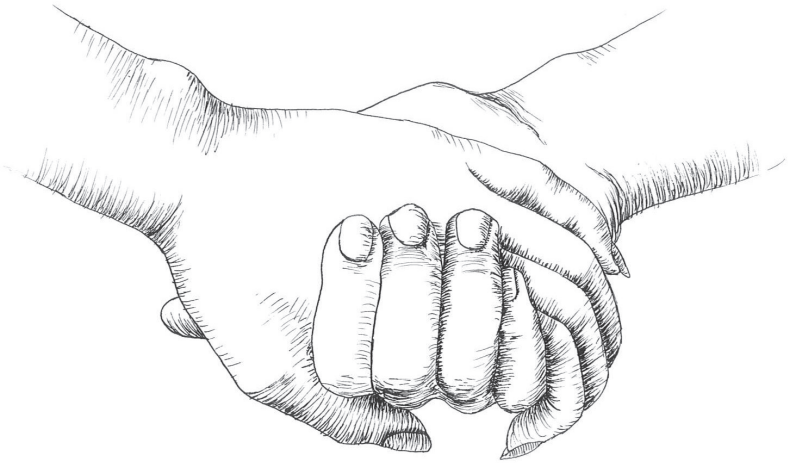

POUTO

Jindřichův Hradec
2015

Autor: © Nancy Králová, 2015
Ilustrace a obálka: © Nancy Králová, 2015

Předmluva

Vážení a milí čtenáři,

Dříve, než se začtete do příběhu, bych vám chtěla oznámit pár důležitých věcí, které byste se na úvod měli dozvědět. Dílo „Strážci času – Pouto“ je neoficiální pokračování trilogie „Strážci času“ od skvělé spisovatelky, Marianne Curleyové. Příběh začal vznikat v listopadu 2009, kdy mě k jeho psaní inspirovala skupina dívek – nyní už mých kamarádek – které své pokračování Strážců zveřejňovaly na blog.cz. Jelikož jsem nikdy před tím nenapsala ani krátkou povídku a neměla jsem s psaním, kromě školních slohových prací, žádné zkušenosti, nevěděla jsem ani, jak s příběhem pořádně začít. A tak jsem s dovolením autorek okopírovala (ano, tak to bohužel bylo) jejich prolog a navázala na něj svými nápady. A tak to začalo vznikat. Založila jsem si svůj blog, kam jsem kapitoly přidávala a dílo dostalo název „Strážci času – Nový začátek“. Psala jsem bez velkých rozmyslů. Zkrátka to, co mě zrovna napadlo, vešlo na papír. Když mi po čtrnácté kapitole došlo, že nápady mi stále nedocházejí, ale naopak přicházejí a přicházejí, a když jsem viděla, jak se to čtenářům na mém blogu líbí a dožadují se dalších kapitol, teprve až tehdy jsem vymyslela hlavní děj příběhu (ano, teprve až po čtrnácté kapitole). A psala jsem dál a psala a psala a psala… Přibližně v polovině knížky, možná už dříve, jsem se vrátila k začátku svého příběhu a přepsala okopírovaný prolog, s jehož dějem a nápadem mi pro změnu pomohl můj geniální bratr (víte, on vlastně napsal sedm kapitol svého pokračování a já je zkrátila, upravila a vcucla do jednoho prologu. On v tom stejně nechtěl dále pokračovat, tak ty skvělé kapitoly aspoň nevznikly vniveč). Tehdy přišel i nový název knížky, který také vymyslel bratr, a to „Pouto“. V červnu 2012 byla dopsána poslední kapitola příběhu, ale tím zdaleka práce na knížce ještě neskončila.

Jak jsem říkala, před tím jsem neměla žádné zkušenosti s psaním a podle toho ty první kapitoly také vypadaly a upřímně se mi vůbec nelíbily. Protože v průběhu psaní jsem se s každou další kapitolou

zlepšovala ve svém stylu psaní, které původně bylo hodně zbrklé. Vypadalo to, jako by první třetinu knížky napsalo dítě a zbytek spisovatelský amatér. A tak jsem se rozhodla začátek knížky přepsat, aby příběh měl jednotný ráz a formu. Přepsání se nakonec nevyhnula velká většina kapitol a trvalo mi to dalších dva a půl roku, ale ve finále jsem konečně začala být spokojená i se samotným začátkem příběhu.

Takto byl tedy stvořen text. Ilustrace, které vás příběhem budou provázet, vznikly během pár měsíců. Pouto má šedesát kapitol a vy můžete před první a pak každou desátou kapitolou najít jednu větší ilustraci, která vám napoví nebo navnadí, co vás v následujících deseti kapitolách čeká. A každá desítka kapitol obsahuje v textu ještě dvě menší ilustrace doprovázející děj, který zrovna budete číst. Desky a přebal knížky jsou také moje dílo a celý knižní objekt slouží jako moje maturitní práce.

Co je velmi důležité upozornění a co by měli vědět hlavně češtináři znalci, je, že knížka **neprošla** jazykovou korekcí. Jediný korektor byl Microsoft Office Word, tak snad jsme to spolu zvládli a nenarazíte na žádné závažné a nehezké pravopisné a stylistické chyby. Pokud ano, tak se velmi omlouvám a buďte prosím tolerantní.

Ještě bych chtěla předem dodat, že v Poutu se střídají pohledy dvou postav, jako v předešlých třech dílech, a to Matta a nové postavy Nicole, ale místy narazíte i na kapitoly z jiných pohledů, nejčastěji z pohledu Isabely. Děj se mi rozvinul do různých směrů a někdy jsem potřebovala popis jiné postavy. Věřím ale, že nebudete mít zmatek v tom, kdo vám zrovna děj vypráví..

To je snad vše, co jsem vám chtěla říct. Na závěr samozřejmě doufám, že se vám Pouto bude líbit a že si jeho čtení užijete.

Nancy Králová

Poděkování

První poděkování by určitě mělo patřit spisovatelce Marianne Curleyové, která vytvořila ten fantastický svět plný dobrodružství, magie, výprav do minulosti, silného přátelství a lásky, na který jsem mohla navázat, díky čemuž toto dílo vzniklo. Také jí děkuji za její laskavá slova a podporu, kdykoliv jsem jí o svém pokračování napsala.

Velký vliv na vznik Pouta měli všichni mí fanoušci na blogu, kteří si příběh četli, komentovali každou kapitolu, neustále mě povzbuzovali v psaní a dokopávali nebo přímo i nutili k přidání další kapitoly. Dodali mi velkou sílu a hlavně i zahnali strach šířit své nápady a příběhy s ostatními lidmi.

Dále bych chtěla poděkovat i rp přátelům z Organizace i Řádu, v původní sestavě – Isabele, Janahovi, Brystianne, Ethanovi, Dartemisovi a Arkarianovi – za jejich podporu, neustálou inspiraci a všechna dobrodružství, která jsme spolu prožili. A samozřejmě nesmím zapomenout i na tetičku Jenny za její andělskou a laskavou péči o mně a o nás všechny.

Dále děkuji mému osobnímu kritikovi a geniálnímu mozku, bratrovi Kevinovi, který se nebojí mi upřímně říct, že se mi něco vážně nepovedlo. Díky za tvoje nápady, rady a upřímnou kritiku a už sám něco napiš sakra!

Děkuji všem mým úžasným přátelům, kteří neváhali a objednali si jeden z mých mála výtisků této knížky, i když třeba nečetli původní tři díly. Děkuji mým profesorům na škole, kteří mi se vznikem této knížky pomohli.

A na závěr děkuji mým rodičům za jejich neutuchající víru ve mně, a že stáli vždycky při mně. A hlavně za to, jaký skvělý život mi poskytli.

Prolog

Bitva skončila. Oba nesmrtelní, sourozenci, kteří spolu celý svůj nekonečně dlouhý život soupeřili, se nakonec usmrtili navzájem. Jejich jména nebudou nikdy zapomenuta – Lorian a Lathenie. Dva mocní bohové, jejichž těla jsou právě odnášena do starodávných Athén, kde budou umístěna do doby, dokud se nepostaví Chrám. Po lesích se rozléhá zoufalý a plačtivý křik lady Arabelly. Její žal je tak silný, že zasahuje každého do hloubi srdce, kdo jen ten křik slyší. Nedokáže se smířit se ztrátou své jediné lásky, která už navždy odešla. Ztráta Loriana bolí každého člena Strážců, včetně Arkariana. On sám je totiž syn Loriana a jeho smrt jen těžko snáší.

Zrovna se dívá na jeho bezvládné tělo ležící na lehkých nosítkách, které z každé strany podpírá jeden muž. Arkarianovi se z očí kutálí slzy. Celých šest set let neměl žádné tušení, kdo by mohli být jeho rodiče, a když konečně zjistil, že fialové oči zdědil po samotném Lorianovi, jeho otec zemřel. Ztráta člena rodiny vždycky bolí a Arkarian ví, že dnes není jediný, kdo cítí smutek. Otáčí hlavu na stranu a spatří tříčlennou skupinku, skládající se z jeho přátel, Neriah a Matta a Isabely, která je Arkarianovou spřízněnou duší. Všichni tři stojí vedle sebe jako přimražení a se slzami v očích sledují nosítka, která je zrovna míjejí. Leží na nich dívka, která obětovala svůj život pro člověka, do kterého se zamilovala. Dívka, která se postavila před smrtelnou ránu zrovna v okamžik, kdy si byla jistá, že Ethan je pro ni ten pravý. To Rochelle udělala jeden z nejtěžších kroků, když odešla z Řádu chaosu a přidala se ke Strážcům. Dlouho si získávala důvěru členů, kterou samozřejmě měla, ale cosi jí v hlavě vždycky říkalo, že je spíš cizinec. Pokaždé si připadala jako páté kolo u vozu a to ji často drželo dál.

Arkarian přichází ke skupince a hned chytá Isabelu kolem ramen. Oči stáčí k Mattovi. On je teď jejich vůdce, je to také syn nesmrtelného, ovšem on sám se jím i narodil. Arkarian má pouze schopnost odolávat stáří.

Matt stojí jako přikovaný k zemi. S nepopsatelným pocitem pozoruje Rochellin popelavý obličej. Na chvíli ji sice dokázal nenávidět, nebo si spíš dokázal namlouvat nenávist k ní. Ale to už je dávno pryč. Byla to jeho kamarádka a velmi dobrá kamarádka. Věděl, že se jí dalo věřit a klidně by jí svěřil svůj život do vlastních rukou. Vždyť i jemu se při pohledu na Rochellinu tvář hrnou slzy do očí, jež hned pod jejich přibývající tíhou stékají po tvářích. Nemá teď důvod hrát si na silného vůdce a ani neví, jestli by toho byl právě schopen. Za pár minut možná ano, ale ne teď. Slyší Neriažiny a Isabeliny vzlyky a ten zvuk mu také nedokáže zachovat chladnou hlavu.

Všímá si Rochelliny ruky, která z její hrudi sklouzává přes okraj nosítek a volně se pohupuje ve vzduchu. Matt má najednou chuť zastavit nosiče, přiběhnout k nosítkům, pevně chytit Rochellinu ruku a vyplakat se. Prosil by Rochellinu němou tvář o odpuštění. Ze začátku k ní nebyl moc milý a teď ho to trápí.

Nakonec odolává své touze rozběhnout se k nosítkům a místo toho bere plačící Neriah do náruče a konejšivě ji hladí po vlasech.

Jakmile ztrácí nosítka s Rochelle z dohledu a s nimi i své poslední slzy, rozhlíží se kolem. Všude je ještě spousta mrtvých a kolem nich se také válí trosky ze zničené Citadely, které budou užity ke stavbě Chrámu. Budou tu mít ještě hodně práce. Avšak teď ho trápí něco jiného. Otáčí se k Arkarianovi. „Kde je Ethan?“

Arkarian sdílí jeho obavy. Taky svého přítele za posledních pár hodin neviděl. Matt na nic nečeká a svou myslí prohledává okolí. Po pár minutách ho konečně nachází. Sedí v lese u velkého kamene a bez jediného pohybu jej stále sleduje. Bez jakéhokoliv přemýšlení Matt používá svá křídla a přenáší se k Ethanovi. Ocitá se za jeho zády. „Ethane?“

Ethan nehnul ani brvou a nijak nedal najevo, že slyší. Matt si s hlubokým povzdechnutím sedá vedle něj a pozorně ho sleduje. Na Ethanově špinavé tváři jdou poznat čisté cestičky od slz, jak mu stékaly z jasně modrých očí. Z těch vyprchala živá jiskra a nahradil ji žalostný smutek. Ta bolest, kterou prožívá, jím prostupuje natolik, že i Matt ji cítí.

„Zůstanu tady až do rána, dokud se doopravdy neujistím, že je mrtvý,“ pronáší Ethan tichým, ale zato rozhodným a chladným tónem. Matt v mžiku chápe, co tím Ethan myslí. Kámen, který sleduje, byl ještě před pár hodinami živý člověk – Marduk – stvůra, která zavraždila

Ethanovu sestru Seru a teď ještě jeho spřízněnou duši. Matt se vůbec nediví Ethanovo rozhodnutí, na jeho místě by se pravděpodobně zachoval stejně. Dlouhou chvíli oba mlčí a věnují se svým myšlenkám.

Matt tiskne Ethanovo rameno a zhluboka se nadechuje. „Ethane, chystáme se pohřbít Rochelle, o to jistě nechceš přijít," při těchto slovech Ethan pevně zavírá oči. Matt stále pokračuje: „Marduk je už mrtvý, pojď dát Rochelle poslední sbohem."

Ethan však s pevně stisknutými zuby reaguje jen na jednu Mattovu poznámku. „Ne. Ještě není mrtvý. Zemře až za svítání a já se do té doby nehnu z místa."

Matt tuto reakci nečekal. Trochu ho to vyvedlo z míry. „Ethane, Marduk-."

„Ještě není mrtvý!" Ethan tentokrát hlasitě vykřikuje a rychle si stoupá na nohy. Hledí na Matta nepřátelským pohledem a nepřestává křičet. „On zabil Rochelle, chápeš to? Zabil *mojí* Rochelle! Nechci riskovat, že by se tu objevil někdo, kdo by ho dokázal oživit. To nedopustím! Stejně je to i tvoje vina, že zemřela!" Poslední slova Matta šokují natolik, že není schopen ze sebe vydat ani hlásku. Jen nevěřícným pohledem zírá na Ethana, kterému znovu vytryskly slzy z očí. „Kdyby ses Rochelle pořád tak nestranil a důvěřoval jí, mohla by být naživu. Místo toho si za sebou pořád tahal Dillona a dal mu dokonce její zbraň z pokladnice! Nebýt tebe, mohlo by být už od začátku všechno jinak. Už od doby, co se Rochelle objevila v Angel Falls!"

Matta Ethanova vykřičená slova zraňují a vůbec neví, co by měl říct. „Ethane, já-."

„Běž pryč!" zasyčel zlostně. Z očí mu stále stékají slzy, které se nijak nesnaží zastavit. Matt před ním ale stále zaskočeně stojí, tak Ethan znovu vykřikuje: „*Vypadni!*"

Matt bez dalšího přemýšlení používá křídla a vrací se zpět k troskám. Ethanova slova ho tak zaskočila, až nad nimi musí stále přemýšlet. Opravdu za Rochellinu smrt může on? Co když má Ethan pravdu?

Vůbec teď neví, co by měl dělat. Rozhlíží se kolem, a když vidí, že všichni pracují na vyklízení po bitvě, také hledá nějaké místo, kde by mohl pomoci.

Nepříjemné vyklízení parku trvalo další tři dlouhé dny. Také se začal stavět Chrám, který bude zavěšen mezi nebem a zemí, jako

bývala Citadela. Matt s Dartemisem povolali několik vojáků, kteří dostali za úkol nalézt stvůry z Podsvětí, kterým se podařilo uprchnout na svět, a zlikvidovat je, aby nepřinášeli na svět strach a paniku. Na dnešní ráno je Mattem svolaná schůze, jako vždy v Arkarianových sálech. Skoro všichni už dorazili, teď se čeká jen na Ethana a Shauna. Zatímco Arkarian všem nalévá teplý čaj, Shaun konečně doráží. Pro zklamání všech přítomných, Ethan s ním není. Shaun vypadá velice vyčerpaně, pod očima má veliké kruhy, které všem naznačují, že se dlouho nevyspal.

„Omlouvám se, že jdu pozdě," drmolí hned a s hlubokým povzdechnutím si sedá na židli. „Snažil jsem se přesvědčit Ethana, aby šel se mnou, a úplně jsem zapomněl na čas,"

Matt čekal, že se Ethan nedostaví, ale doufal, že se jeho stav zlepší. „Shaune, jak je Ethanovi?"

Shaun jen zoufale kroutí hlavou. „Je jako tělo bez duše. Zavírá se v pokoji. Křičí ze spaní. S nikým nemluví. Tedy kromě-," utichá a nabírá vzduch do plic. „Kromě Rochelle."

V místnosti nastává ticho, jež po dlouhé době přerušuje Isabela: „Jak to myslíš?"

„Včera, a vlastně i dnes, když jsem šel k němu do pokoje, seděl na posteli a Rochelle stála před ním. Byl-byl jsem z toho v šoku, ale pak mi to došlo. Ethan využívá své schopnosti vytvářet iluze. Neustále ji přivolává. Mluví s ní nebo na ni jen nepřítomně kouká. Já už nevím, netuším, co s ním."

„To se dalo čekat," pronáší Matt šeptem. Každý v místnosti se znovu utápí ve smutku, žalu a lítosti. Ethanova bolest trápí všechny jeho blízké. Avšak to je jeden z důvodů, proč je Matt svolal. „Každý z nás už pracoval hodně dlouho. Otec dnes pořádá hostinu pro všechny, kteří bojovali. Chce, abychom tam přišli i my. Bude to pro čest všem zemřelým. Vím, že možná nemáte chuť ani náladu na žádné slavnosti, ale aspoň se tam odreagujeme. Všichni toho už máme po krk a tohle nám možná i prospěje." Každý v místnosti mlčky přikyvuje, ale nikdo nic neříká. Matt se ještě otáčí k Shaunovi. „Zkus prosím přesvědčit Ethana, aby se také zúčastnil."

Shaun znovu přikyvuje. Nečeká ho zrovna lehký úkol. Ethan ale potřebuje odreagování ze všech nejvíce.

Večer se ve spánku všichni společně scházejí v Arkarianových

sálech. Dokonce i Ethan, který ale postává v tmavém koutě místnosti. Všichni chápou, že se nechce s nikým bavit, přesto musejí odolávat silnému nutkání vyjít za ním. Včetně Matta. V uších mu pořád zní, co na něj Ethan v lese křičel. Z čeho ho obvinil.

Po krátké chvíli Arkarian všechny přenáší do Athén, kde na ně čeká Dartemis. Převzal v Athénách pozici svého bratra, ale zároveň zůstává i věrný své funkci ve své říši, kam se dostávají duše zemřelých lidí.

Všechny je vítá a vede je do jednoho z velkých sálů, kde už oslava probíhá v plném proudu. Matt se rozhlíží po všech přítomných a zjišťuje, že ne všichni slaví. Vidí lady Arabellu podpírající si hlavu. V druhé ruce svírá číši vína a ze svého křesla se skelným a nepřítomným pohledem dívá do vřavy slavnosti. Mnozí přítomní tu ztratili své blízké, ale jak vidno, potřebovali vysadit. Vyhnat chmurné myšlenky z hlavy. Někdo z davu zdvihá číši a ostatní následují jeho příkladu. Po sále se rozléhají radostné výkřiky: „Na vítězství!"

V té chvíli Ethan vybíhá ze sálu, ale kromě Matta si toho nikdo nevšiml. Matt se chystá za ním vyjít, ale zastavuje ho otcův hlas v jeho hlavě: *Zadrž, chlapče*. Matt otáčí hlavou a pohled mu spočívá ve zlatých očích. Dartemis, mu laskavě hledí do tváře a tiskne mu rameno. Beze slov pak vychází dveřmi ven, kudy se právě Ethan vydal. Matta to trochu překvapilo, nijak ale nereaguje. Po chvíli znovu slyší otcův hlas: *Pojďte sem, Matthew. Ethan vás potřebuje. Všechny.*

Matt hned činí, o co žádá a poté, co to sděluje ostatním, vycházejí všichni ven.

Athénské nádvoří ozařuje bílá měsíční záře. Uprostřed něj klečí Ethan držící Rochelle za ruce, jež stojí před ním. Všem při pohledu na oba silně píchá u srdce. Dartemis stojí s menším odstupem za Ethanovými zády a ostatní Ethana též obestupují. Všichni kolem něj nevědomky tvoří všem známý osmihran – Matt, Arkarian, Dartemis, Isabela, Neriah, Jimmy, Dillon a Shaun.

Urputná tíha u srdce se zvětšuje. Nikdo se nemůže pořádně nadechnout. Všichni lapají po dechu. Matt cítí, jak se tep jeho srdce zrychluje a s každou další snahou nadechnout se, se mu svírá hrudník. Chtěl by zavolat o pomoc, ale nemůže a všímá si, že všichni jeho přátelé jsou na tom stejně, dokonce i Dartemis. Mattovi se podlamují kolena a stále lapá po dechu. Připadá si, jako by se topil. K nedostatku kyslíku přichází i vlna bolestí, která Matta i ostatní svírá přilepené

k zemi. Ethanem a Rochelle najednou prostupuje ohromné světlo, které Matta skoro oslepuje. Chce si dlaní zastínit oči, ale křeče mu to nedovolují. Zbývají poslední zbytky sil, kdy Matt stačí vidět Ethana padajícího k zemi a jak mu z nosu stékají slabé pramínky krve. Matt už pomalu ztrácí vědomí. Najednou ale slyší strašný jekot, po kterém mu stávají všechny chlupy na těle. Křik vychází z Rochelliných úst, sklánějící se nad Ethanovým bezvládným tělem. Bolest dokonává svou práci a Matta se zmocňuje temnota.

1. kapitola

Matt

Probouzím se na měkkém lůžku v bílé místnosti ozářené teplým ranním sluncem. Z otevřeného okna ke mně proplouvá příjemný vítr, který si lehce hraje s mými vlasy. Protírám si oči a sedám si. Otáčím hlavu do strany, kde se nachází ono zmíněné okno, a poznávám pár starodávných budov, které mi naznačují, že jsem pořád v Athénách. Teď se rozhlížím po místnosti, která se zdá být ošetřovnou. Nachází se tu dřevěné postele s měkkými matracemi ve dvou řadách a na jedné z nich jsem právě umístěn i já. Leží tu i ostatní mí přátelé, kteří ovšem stále spí. Lůžko vedle mě je prázdné, ale jeho pokrývka je jen tak pohozená, ne jako ostatní prázdné postele, které jsou pečlivě upraveny. V této zřejmě někdo byl a domnívám se, že to byl můj otec, protože jeho jediného tu nevidím.

Odkrývám ze sebe tenkou pokrývku a nohy dávám na zem. Ještě chvíli sedím a masíruju si čelo a spánky. Po včerejším zvláštním záchvatu, který přepadl všechny spící, mě stále ještě bolí hlava. Nechápu, co to mělo znamenat a ani netuším, proč se to vlastně stalo. Znovu se ke mně dostává chladivý vánek, který jakoby s sebou odnáší mé starosti a otázky. Hlavu natáčím k oknu a chvíli sleduju vlající světlé záclony. Pak si obouvám boty a přicházím k oknu. Zhluboka do sebe nasávám čerstvý vzduch a nechávám na svůj obličej padat teplé paprsky slunce.

Najednou slyším v hlavě blízké myšlenky. Patří Isabele. Otáčím se celým tělem a pohledem ji hledám. Zrovna se protahuje na svém lůžku a následně si sedá. Očima tázavě mžourá kolem, dokud nespatří mě.

„Dobré ráno," zdravím ji.

„Dobrý," pokývá hlavou a krátce se porozhlédne po ostatních. „Co se to stalo?"

Na odpověď jen krčím rameny a znovu si sedám na své lůžko. Obvykle si Isabela své myšlenky hlídá, ale teď se o to nesnaží, a tak

můžu slyšet, jak horečně přemýšlí o včerejší události. Hned si vše vybavuje a znovu se kouká po ostatních spících. „Kde je Ethan?“

Zvedám se a jdu k lůžku na kraji místnosti, kde Ethan leží. Isabela je za pár sekund u mě. Sedá si na kraj Ethanova lůžka a pokládá mu ruku na hruď, aby ho svou schopností zkontrolovala. „Nic mu není,“ pronáší s úlevou a hladí Ethana po tváři. Teď se otáčí k ostatním a každého jednotlivě prohlíží. Všichni se zdají být v pořádku.

„Co se to sakra stalo?“ ptá se Isabela znovu, jen ještě víc zmateně. Odpověď ji ale hned přestává zajímat, protože se probouzí Arkarian. Isabela k němu přibíhá a hned, co si Arkarian sedá, ho objímá. Já se znovu rozhlížím po ostatních a jen, co nacházím Neriah, přicházím k ní. Sotva dosedám na její postel, začíná se taky pomalu probouzet. I ona nechápe, co se to stalo. Stejná otázka se začala v hlavě honit hned i Shaunovi, Jimmymu a Dillonovi, jakmile se probudili. Jenom Ethan stále spí.

„Já vážně netuším,“ zdvihám dlaně, když se mě znovu ptají, a kroutím hlavou. „Dartemis už tu nebyl, co jsem se probral, takže jsem s ním zatím nemluvil. Vážně ani nemám žádný odhad, co se to mohlo včera stát.“

„Jak to že pořád spí?“ Shaun starostlivě hledí na Ethana.

„Procházelo jím světlo, jako jediným z nás. Nejspíš ho ta zvláštní vlna vyčerpala mnohem víc, než nás. Viděl jsem, jak mu stékala z nosu krev,“ říkám při pohledu na spícího Ethana.

„Ano, já taky,“ přikyvuje Neriah, „ale nikomu jinému už ne. To jsem si ještě stihla ověřit, než jsem úplně ztratila vědomí.“

Dotazy máme všichni stejné, ale odpovědi žádné. V myšlenkách volám otce a ten se do minuty objevuje ve dvoukřídlých dveřích místnosti. „Omlouvám se, že jsem vás tu nechal čekat na vysvětlení. Ale jisté okolnosti mi zabraňovaly zůstat tu. Museli jsme s Tribunálem něco vyřešit,“ Dartemis přichází až k nám a na okamžik si prohlíží Ethana. „Vlastně se to pořád řeší. Posaďte se, prosím,“ ukazuje na dvě postele, na které se vejdeme jen tak tak.

„Tak co se to tedy včera stalo?“ ptám se ho už na milionkrát nezodpovězenou otázku.

„Ve skutečnosti to bylo před dvěma dny. Celou tu dobu jsme spali a nabírali energii, která nám vyprchala. Jak se zdá, Ethan stále síly nabírá, takže budeme muset jen čekat, dokud se neprobudí. Ale teď

opravdu k věci. Jednoduše a stručně řečeno – Stal se zázrak," usmívá se a jeho úsměv je čím dál širší. Nikdo vůbec nechápe, co ho činí až tak šťastným, a co měl na mysli tím zázrakem. Otec si každého z nás jednotlivě prohlíží a pak se otáčí ke dveřím. Slyším jeho myšlenky, jak říká: *Pojď dál, děvče.*

Dveře se otvírají a z nich vychází… *Anděl*. Ne, to není možné! To prostě není možné! V mžiku jsem na nohou a stoupám si doprostřed místnosti, abych dobře viděl a hlavně abych se ujistil, jestli mě nešálí zrak. Ostatní mi jdou příkladem a stoupají si vedle mě.

„Ahoj, všichni." Tichý, nejistý a přesto šťastný hlas. Nikdy jsem si nemyslel, že mi tahle dvě slova udělají takovou radost.

„Rochelle," šeptá Isabela tiše, protože hlas se jí momentálně vytratil. Dělá jeden váhavý krok a najednou se ocitá v Rochellině náruči. „Ty jsi živá a zdravá, jak je to možné?" tohle naopak radostně vykřikuje. Dělá krok dozadu, aby si Rochelle pořádně prohlédla. „Ty jsi… Ty jsi…"

Isabelina reakce probrala i ostatní a také přicházejí k Rochelle. Tedy kromě mě. Já se nedokážu odlepit z místa.

„Já vím. Sama jsem tomu nemohla uvěřit," usmívá se Rochelle. Teď se přímo hlasitě směje radostí a objímá se s každým, kdo se jí nabídne. Cítím své koutky úst, jak se mi při pohledu na Rochelle zvedají. Konečně se odlepuju z místa a dostávám se k ní. Chvíli váhá, ale pak i mě s úsměvem objímá.

Poté se otáčím k otci. „Jak-?"

I ostatní zajímá jeho odpověď, tak přestávají mluvit s Rochelle a otáčí své zvědavé pohledy k Dartemisovi.

„Nikdo, ani já, vám nedokáže přesně říct, jak je možné, že je Rochelle opět mezi námi. To, čehož jsme byli svědky a pravděpodobně i příčinou, bylo něco, s čím jsme se dosud nesetkali. Nikdo za celou historii lidstva nedokázal přivézt mrtvého člověka opět k životu. Pokud se ovšem nejednalo o případ, kdy někdo zemřel v jiné časové dimenzi a v jiné tělesné schránce, a kdy jeho duše byla přesunuta do mezisvětí, odkud měl šanci být ještě zachráněn."

„Řekl jsi, že jsme toho byli i příčinou?" ptám se ho.

„Ano. Jinak si nedokážu vysvětlit tak náhlé ubrání energie, které nás všechny dostalo až do bezvědomí. Ať se stalo cokoliv, jednalo se o něco velmi mocného. Něco, co dokáže přelstít smrt. S Tribunálem tuto

situaci stále řešíme a pokoušíme se nalézt nějaké vysvětlení. Do té doby vám mohu dát jen jediné vysvětlení, které ovšem všichni znáte z pohádek."

Dostává od nás všech nechápavé pohledy a Isabela se do toho ozývá: „Jaké?"

Dartemisovi se na tváři objevuje lehký úsměv. „Láska je silnější než smrt."

Na tohle nikdo nic nenamítá, jen si nechává jeho slova projít hlavou. I já nad tím přemýšlím, a i když mi to přijde pošetilé a dětinské, nenapadá mě nic jiného, co mohlo Rochelle přivézt k životu.

A když ani Tribunál si nedokáže vysvětlit, co se mohlo stát, my na to asi taky nepřijdeme. Ale na tom přece ani nezáleží. Co je hlavní, je, že Rochelle žije.

Vyhledávám ji pohledem, ale už nestojí mezi námi. Sedí na Ethanově posteli a drží jeho ruku ve svých dlaních.

„Nejspíš bude spát ještě hodně dlouho," říká Dartemis k Rochelle a ona jen s úsměvem přikyvuje. „Určitě máte všichni hlad. Už je pro vás přichystaná snídaně. Nechme Ethana ještě odpočinout," dodává a napřahuje ruku ke dveřím. Všichni přikyvujeme a pomalu vycházíme z ošetřovny. Rochelle ještě líbá Ethana na tvář a následuje nás.

„Nezůstaneš s ním?" ptám se jí udiveně.

Ona jen s úsměvem kroutí hlavou. „Ne, chtěla bych teď být s vámi, když Ethan spí."

S lehkým úsměvem přikývnu. „Byl na tom opravdu zle. Všichni jsme o něj měli strach." Najednou mi docházejí slova, když se mi znovu do hlavy dere vzpomínka, jak mi Ethan dával Rochellinu smrt za vinu.

Rochelle ke mně zvedá tázavý pohled a já si uvědomuju, že jsem si zapomněl hlídat myšlenky. Zrychluji krok, abych dohonil ostatní, ale Rochelle mě chytá za paži a stahuje zpátky. „Matte, poslouchej. Bez ohledu na to, co Ethan říkal, já ti nic nevyčítám. Ethan byl na pokraji zhroucení, nesmíš se divit, že ti tohle dokázal říct. Byl by schopen to svést možná na kohokoliv. Prosím, vůbec si nic nevyčítej. Ano?"

Její slova mě trochu uklidňují. S úsměvem přikyvuji a pak oba dobíháme ostatní.

Jen co procházíme dveřmi do sálu, kde na nás čeká opravdu hojná snídaně, se jako hladoví vlci pouštíme do jídla. Docela lituju

Rochelle, protože sotva někomu stihne odpovědět, už ji někdo další zasypává dotazy. Ani se nemůže pořádně najíst. Stále tomu nemůžu uvěřit, že je Rochelle skutečně naživu. Po několika štípnutích do ruky jsem se radostně přesvědčil, že se mi to opravdu nezdá. Je to zázrak, neuvěřitelný zázrak!

„Ethan se právě probouzí," oznamuje nám Dartemis. Má pravdu, cítím to taky, tedy spíš slyším Ethanovy chmurné myšlenky.

Chvíli nikdo nic neříká, ani se nehýbe. Až po té, co se Rochelle zvedla ze své židle, se zvedli i ostatní. Pomalu se vracíme k ošetřovně. U jejich dveří se všichni zastavujeme a sledujeme Rochelle, jak pomalu tlačí na obě kliky a otvírá dveře. Dovnitř ale nejde a otáčí se ke mně. *Jdi prosím první, Matte,* říká mi v myšlenkách a já vcházím do místnosti.

Ethan sedí na posteli a tvář si schovává do dlaní. Na okamžik se ke mně otáčí, ale pak hlavu zas odvrací. „Běž pryč, prosím."

Za mnou si postupně stoupají i ostatní. „Ethane," to řekla Isabela, Ethan se ale už neotáčí, jenom znovu opakuje: „Jděte pryč. Všichni."

Vedle Isabely se objevuje i Rochelle, která postupuje o pár kroků před nás. „Ethane," tentokrát vyslovuje jeho jméno ona a Ethan konečně reaguje. Trhá hlavou, prudce vstává a s vykulenýma očima zírá na Rochelle.

„Ro-Rochelle…" Pomalu k ní přistupuje blíž, nejistě natahuje ruku a následně se jemně dotýká jejích vlasů. V tu chvíli úlevně vydechne a na tváři se mu objeví úsměv. „Nezdáš se mi?" Úsměv se stále rozšiřuje a k němu se dokonce přidávají slzy.

Rochelle se v mžiku ocitá v Ethanově náruči. „Ne, jsem naživu, Ethane. Jsem naživu." Její roztřesený hlas nám naznačuje, že také pláče. Ale jsou to slzy štěstí, které hned obšťastňují i mě a ostatní. Neriah proplétá prsty mezi mými a pokládá si hlavu na mé rameno. I z jejích očí se kutálí pár slz. Pohled na Ethana a Rochelle, jak se objímají a jak si vzájemně pláčou štěstím na rameno, kouzlí radostný úsměv na tváři každému z nás.

2. kapitola

Isabela

Někdy tomu stále nemůžu uvěřit, i když je to už několik dní. Koukám se na ty tmavé husté vlasy, kratší než na které jsme vždycky byli zvyklí, ale přesto stále krásné. Štíhlá postava, ke mně zády otočená, se teď obrací a naše oči se setkají. Jsou zelené a usmívají se na mě stejně jako její rty. Opětuji Rochelle úsměv a v hlavě si znovu říkám, jaký zázrak jí dokázal k nám vrátit? Ani Dartemis nám to nedokázal vysvětlit. Jediné, co doložil za vysvětlení, bylo, že láska je silnější než smrt. Myslela jsem, že tohle může existovat jen v pohádkách, které mi vyprávěla máma před spaním. Kdo asi vyprávěl ten náš příběh?

Škoda jen, že neskončil úplně šťastně. Smrt Loriana je obrovská ztráta. A nejhůře ji jistě snáší Arkarian, i když to nedává příliš najevo. Ale já ho znám, vím, že ho to trápí. Stačí se na něj podívat, když se zrovna nikomu a ničemu nevěnuje. Hledám ho pohledem. Stojí u jedné z hromad trosek ze zničené Citadely a hledí do prázdna. Jak dlouho tam takhle asi je? Dillon ale k němu zrovna přichází a něco mu říká. Arkarian párkrát zamrkal, otočil se na něj a zase se plně soustředí.

Tiše a starostlivě si povzdychnu a kouknu dolů na svou ruku, ve které držím malou mramorovou cihlu. Mám jich před sebou dost, větších i menších. Jsou vyskládané do pyramidy, kterou tu zanechal Jimmy. Všechny cihly takhle upravil on svou schopností. Používáme je na výstavbu Chrámu pro Loriana a Lathenii, jak Matt rozhodl. To mi připomíná, že jich chtěl několik přivést. Lehce zatřepu hlavou, vyskládám pár cihel na kolečko a vezu je k Mattovi. Pozoroval mě asi už nějakou dobu, soudě podle jeho starostlivého výrazu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se mě hned. Zvedám k němu hlavu, výš než kdy jindy. Ne že by zase vyrostl, ale ten žebřík dělá svoje. S úšklebkem lehce protáčím očima na znamení, že se nemusí starat a podávám mu pár cihel nahoru. On ale kroutí hlavou. „To je dobrý, nech je tam, já si je podám.“ Jistě má na mysli své schopnosti. Má jich tolik, kolik jsem si jich ani nedokázala představit, když odcházel na výcvik

k Dartemisovi – jeho otci. Bála jsem se, že se tam hodně změní, že bude jiný, až se vrátí. Možná že trochu je, ale snad to nijak nenarušilo náš sourozenecký vztah, i když máme každý jiného otce.

„Můžeš si dát pauzu, jestli chceš," zkusil to ještě a mně to na tváři vykouzlilo pobavený úsměv. V něčem se teda ale vůbec nezměnil.

„Matthew Beckete, dej si pohov, nebo ti ukážu, že mám dost sil na to, abych tě srazila na lopatky," říkám s lehkým smíchem a Matt mi úsměv vrací. Ptám se, jestli nepotřebuje ještě něco, a pak se otáčím a mířím k Arkarianovi. Stále stojí u trosek, ale teď z nich aspoň vyhrabává potřebné kusy mramoru na výrobu cihel. Přicházím k němu a jemně ho hladím po shrbených zádech, které hned narovnává a otáčí. Roztahuje rty do lehkého úsměvu, které se následně setkávají s mými. Polibek mu opětuji a hladím ho po tváři. Trochu od něj odtahuju tvář a dívám se mu do fialových očí. Vím, že žádná slova nejsou třeba. Otce mu bohužel nevrátím, ale má stále mě a všechny ostatní a on to jistě ví, jen bude možná třeba mu to sem tam trochu připomenout. Chvíli si povídáme, a pak se dáváme zase každý do své práce.

Rozhlížím se po staveništi. Pracujeme na stavbě přes týden a chrám už bude brzy hotový i přes to, jak je veliký. Je tu totiž i několik stavitelů a dělníků z Athén a ti pracují opravdu rychle a přesně. Před stavením jsme dostali krátké školení o stavbách a kdo co a jak bude dělat a klape nám to tu, řekla bych, dobře. Chrám už teď vypadá nádherně. Vstupuji dovnitř, kde se pracuje už i na detailech. Nejvíce mě zajímá Jimmyho práce, ke kterému teď mířím. Stojí na malém lešení u tří metrové sochy z bílého mramoru, která už znatelně dostává Lorianovu podobu. Zrovna vytesává záhyby tuniky u Lorianovy paže.

„Jimmy, to je nádhera," pronáším s údivem a přistupuji k soše blíž. Pozoruji, jak Jimmy zrovna svou dlaní projíždí po hrubě vytesané části tuniky, která se pod jeho dotekem okamžitě uhlazuje podle Jimmyho představy. Pak ke mně otáčí pohled a lehce se usměje. „Děkuju. Máte ještě dost cihel?"

„Jo," přikyvuji, „je jich tam ještě hodně. Dám ti pak kdyžtak vědět."

Jimmy kývl hlavou a pustil se znovu do tesání. Já si stále ještě chvíli s údivem prohlížím sochu a potom vycházím znovu ven a hledám místo, kde bych mohla s něčím pomoct. V tu chvíli si všímám velké skupiny athénských dělníků, jak si berou věci a odcházejí pryč. Matt stojí u tří z nich a nad něčím se s nimi domlouvá. Vyrážím jejich směrem,

ale sotva udělám pár kroků, ti tři přikyvují a odcházejí i s ostatními dělníky od Matta pryč. Matt zachytává můj nechápavý pohled a čeká, až k němu dojdu. Roztahuju za chůze ruce a jednou z nich ukazuju k odcházejícím dělníkům. „Kam jdou? Co se děje?“

Matt na vteřinu přemýšlí a krátce se vrací pohledem k dělníkům. „Dostali za úkol něco jiného.“

„Co jdou stavět? To je momentálně něco důležitějšího než výstavba Chrámu?“

Matt se krátce zamračil a pak pozvedává obočí. Já protáčím očima a zakládám ruce v bok. „Jsou to dělníci a stavitelé, co jiného by měli dostat za úkol, než stavět?“

Matt si lehce povzdychl a pohledem přejíždí po zdech Chrámu. S odpovědí si dává docela načas. „Jo, něco důležitějšího se objevilo.“ To je všechno, víc neodpovídá. Ale za těch šestnáct let společného bytí by mohl vědět, že tohle mi jako odpověď stačit nebude.

„Ano?“ dožaduji se přesnější odpovědi.

Nechce mi odpovídat, ale nakonec se k tomu dokopává. „Citadela.“

„Cože?“ valím na něj překvapeně oči. „K čemu chtějí stavět novou Citadelu, když-.“

„Všechno vám vysvětlím později. Teď je ale třeba…“ Najednou se mi jeho slova ztrácí. I před očima se mi mlží, až nevidím nic než bílou zář. Cítím Mattovy silné ruce, jak mě zachytávají, když padám na kolena a na chvíli se mi jeho hlas zase vrací. Co ale říká, nevnímám. Snažím se soustředit na to, co před sebou vidím. Chytám se za spánky a pokouším se nevnímat sílící bolest. Naštěstí vidění netrvá dlouho a všechno pomalu ustává.

„Isabelo?“ Tenhle hlas nepatří Mattovi, ale Arkarianovi. Klečí vedle mě a je tu i Ethan. „Co jsi viděla?“

„Dívku,“ odpovídám. „Myslím, že už jsem jí někde viděla, ta tvář mi byla povědomá.“

„Někdo ze školy?“ navrhl Matt.

„Asi jo,“ přikyvuju. „Stála s námi u školy. A byla pak i v Arkarianových sálech, ale… Zároveň jsem cítila,“ na chvíli umlknu a přemýšlím, jak to popsat, „prostě její sílu. Bylo to zvláštní…“

Matt se zamračil. „Takže… Nový Strážce?“ Otáčí pohled k Arkarianovi, ale ten jen krčí rameny.

„Taky o ničem nevím.“

„Dartemis se asi zapomněl zmínit.“

„Měl jsem to dnes v plánu,“ ozvalo se za Mattem. Zvedám hlavu a vidím Dartemise. Musel se sem zrovna přenést. „Ale Isabela byla rychlejší.“

3. kapitola

Nicole

„Nicole, bacha!“ slyším za sebou naléhavý hlas, tak se rychle otáčím a spatřím loket své spoluhráčky mířící přímo na mou lícní kost. Rána mě sráží na zadek, čímž podlamuju nohy další hráčky za mnou a obě padáme na zem. Já ještě s dlaní tisknoucí pulzující lícní kost jako bonus. Skvěle. S pevně zavřenýma očima se pomalu položím na záda a hlavu opírám o nohy hráčky, kterou jsem srazila. „Aaauuu…“ pronáším zamračeně.

Lindsey, která s perfektním výskokem dala už několikátý koš za tuhle hru a mojí lícní kost si vzala jako oběť, se nade mnou sklání a podává mi ruku. Nějak ale v její tváři nemůžu najít ani kousek starostlivosti. Zřejmě jí vůbec netrápí, že zítra půjdu do školy s monoklem. „Žiješ, Nicole? Dobrý?“

„Jo,“ odpovím a stále se u toho mračím. Chytám se za její ruku a zvedám se na nohy. V tu chvíli si teprve všimnu učitelku tělocviku stojící vedle mě, ta aspoň trochu starosti o mou tvář má. Nejspíš ta srážka z jejího pohledu nevypadala moc hezky. Chytá mě za bradu, natočí si mou tvář k jejím očím a prohlíží si jí. „Trocha ledu a bude to dobrý,“ lehce se na mě pousměje a poplácá po rameni. Já jen přikývnu a ještě jednou si zlehka prsty promačkám nabývající modřinu.

„Ale no tak,“ ozývá se znovu Lindsey s mírným výsměchem ve tváři a zatočí si s basketbalovým míčem na ukazováčku, jak nám tu už mockrát ráda předvedla. „Tak zlý to zas nebylo, hm?“ Až teď teprve míč padá do její nastavené dlaně, a pak ho znovu roztočí.

Chvíli rotující míč pozoruju a s úsilím odolávám nutkání – nemámli říct spíš pokušení – ho vzít a pořádně s ním hodit do té její hezoučké, stokrát denně líčené tvářičky. Tak moc bych si ten krátký okamžik užila. A to jsem jinak mírumilovná osoba, vážně jo, jenže jakmile mě někdo, jako tady má *milovaná* spolužačka Lindsey, dokáže vytáčet už pár let, své myšlenkové pochody nechávám zcela své fantazii a většinou se jim vůbec nebráním. Dřív jsme bývaly i kamarádky, ale postupem času se začala měnit. Celkem zpychla a moc ráda se předvádí.

A nejvíc právě při basketu. Hraje ho už několik let i za naše město a je dobrá, to jí nevymlouvám, ale fakt nám nemusí dávat najevo, že si to tady klidně odehraje sama proti celé třídě a stejně vyhraje. Nesnáším tu její namyšlenost.

Z myšlenek mě vytrhává krátké zahvízdnutí z píšťalky na znamení, že už zase hrajeme. Popravdě si možná za tu ránu můžu i trošku sama. Tenhle týden bych ještě neměla cvičit, doktoři v nemocnici mi to nedoporučovali na tři týdny. Prý by se mi mohly potrhat stehy na nohou. Teď už je třetí týden, ale mě už to nic nedělání vážně nebavilo a i když nejsem úplně sportovní typ, šla jsem na tělocvik dobrovolně a ráda. Tedy aspoň do doby, co jsem se už připravená hýbat se dozvěděla, že zrovna dneska hrajeme basket. Zákon schválnosti. Každopádně si stejně myslím, že i kdybych uběhla tisíc kilometrů, hrála všechny možný běhací hry, ještě k tomu si zajezdila na bruslích a namáhala nohy sebevíc, stejně by se mi stehy nepotrhaly. Nebo potrhaly, ale ničemu by to neublížilo. Dneska ráno jsem se právě při rozhodování, jestli cvičit nebo ne, po pár dnech na svoje ošklivě pokousané nohy od těch hnusných krysích potvor, co před několika týdny pobíhaly po škole, podívala a úplně mě zarazilo, jak se uzdravily. Jizvy vlastně takřka zmizely. Na dálku nejsou vůbec vidět. Ne že bych z toho neměla radost, ale vzhledem k tomu, jak mi doktoři s lítostivými tvářemi oznamovali, že mi bohužel jizvy zůstanou a já už se pomalu smiřovala s tím, že dokonce života budu nosit dlouhý kalhoty a koupat se v punčochách, tak mě to dost překvapilo. Jsem zvědavá, co na to doktor řekne, až půjdu na kontrolu a vyndání stehů.

Rozhlížím se po hřišti, abych se trochu zorientovala ve hře a zapojila se. Míč má zrovna Lindsey samozřejmě. S přehledem s ním dribluje, aniž by se na něj dívala, a postupně obehrává jednu protihráčku za druhou a míří ke koši. Vidím, jak moje spoluhráčky na ni volají, že jsou volné, a že jim může přihrát – i když jsem zpozorovala i dvě, které to s tím už vzdaly stejně jako já a jen jí otráveně pozorují – jenže Lindsey jako by čirou náhodou zrovna ohluchla a dál dělala, že je neslyší a nevidí. Stojím kus od koše protihráčů. Kdyby mi teď přihrála, mohla bych dát koš, ale to ona né, ona si radši dá sólo. Takže ještě kousek od koše pro jistotu ustupuju, abych jí udělala prostor a nedostala náhodou další ránu loktem. Natahuje se, chytá míč do obou rukou a hází. Míč se ale odráží od obruče a končí v mých

rukách. No tohle! Tak jsem přece jen dostala šanci se ho dotknout za celou hru.

Lindsey zvedá ruku na znamení, že jí mám přihrát zpátky a k tomu to na mě ještě křičí. Nevím, jestli z toho zápalu boje nebo jí naštvala její první neúspěšná střela, ale každopádně křičí. Na mě. A to se mi fakt nelíbí. Takže jí s jízlivým úšklebkem odpovídám: „Trhni si," a dávám se do pohybu. Jeden odraz, druhý odraz, chytám míč, a aniž bych si uvědomila, co a jak to vůbec dělám, skáču vysoko do vzduchu s rukama nataženýma před sebou, pouštím míč a ten následně končí v koši. Dopadám na chodidla a zaraženě s lehce otevřenou pusou zírám na koš a pak na míč skákající na zemi. Pak mi padne zrak na ostatní hráčky, které taky vypadají překvapeně, ale hned všechny začínají nadšeně tleskat, dokonce i protihráčky. Pořád nevím, co jsem vlastně udělala, ale asi to muselo vypadat dobře a navíc jsem dala koš. Jediná Lindsey stojí a nasupeně si přeměřuje všechny hráčky na hřišti pohledem, včetně mě. „No bože, to je toho, tak dala koš!" Pohodila rukama do vzduchu a protočila oči k obloze.

Její poznámka mi je ale dost ukradená, vlastně mi dělá radost. Vesele se na ostatní hráčky zazubím a s poděkováním jim předvedu komickou úklonu. Beru míč do rukou a házím ho do davu jedné z protihráček, aby mohla rozehrát. Jakmile tak udělá, další protihráčka s driblováním míří k našemu koši, v polovině přihrává své hráčce blízko mě, tak využívám situace, zrychlím a ve vzduchu míč zachytávám. Sakra, kde se to ve mně bere tak najednou? Kromě téhle otázky nad tím ale dál nepřemýšlím a běžím zpátky ke koši protihráčů. Zase slyším Lindsey křičet moje jméno, ale ignoruju jí a znovu s vysokým výskokem házím míč do koše. Právě jsem překonala snad svůj celoživotní rekord. Dva koše v jedné hře. To se mi nepovedlo snad ani v ten jeden šťastný basketbalový tělocvik, kdy Lindsey nebyla ve škole, a měly jsme možnost si zahrát všechny.

Plácám si s pár spoluhráčkami, které mě s chválami poplácávají po rameni a pro trochu potěšení se znovu podívám na Lindseyinu nasupenou tvář. Moc dobře ale vím, že na tomhle hřišti nejsem jediná, koho tenhle její výraz taky těší.

„No tak," říkám jí. „Tak zlý to zas nebylo, hm?" Opakuju přesně její tón, který mi ona před tím vlepila do tváře a spokojeně se k ní otáčím zády.

Dlouhé zapísknutí z píšťalky nám oznamuje, že končíme a máme se přesouvat do šatny. Učitelka jde ke škole napřed a my se otáčíme ke dveřím o pár metrů vedle, které míří právě do šaten. Zrovna upíjím za chůze ze své láhve, když mě zastavuje ruka pevně chytající mé rameno a trhnutím mě otáčí. Zaskočí mi voda a z části se mi i podaří polít si triko.

„O co ti, sakra, jde?" zasyčel zlostně Lindseyin hlas, když jsem se snažila vykašlat vodu skoro až z plic.

„Jsi normální?" ptám se jí naštvaně a utírám si při tom slzy z očí.

„O co ti jde, Nicole?" opakuje. „Myslíš si, že jsi lepší než já nebo co? To se teda šeredně pleteš!"

Nevím, co to do ní vjelo. Docela to už přehání. „Uklidni se, prosím tě. Nevím, co ti je. Jednou ti za celou hru někdo vezme míč a ty už brečíš. Asi sis to někdy uvědomila, ale basket fakt není sólo hra a kolem tebe bylo spousta lidí, co si třeba taky chtěli zahrát. Takže si příště machruj třeba na tom vašem zápase, ale tady ti na to nikdo není zvědavej. Je to jenom hra, tak se tu hned neukvapuj a nehraj si na důležitou." Otáčím se zase k holkám, které náš rozhovor o kousek dál pozorují, abych je dohnala, ale Lindsey se mnou prudce trhá k sobě a než stačím jakkoliv zareagovat, cítím na své tváři její štiplavou dlaň.

Překvapeně se za ní chytám a nevěřícně na Lindsey zírám. Nemůžu uvěřit, že mi právě dala facku. „Seš normální? Co to do tebe vjelo?" ujíždím na ní, protože jsem fakt vytočená a nechybí málo k tomu, abych jí tu facku vrátila dvakrát větší. Lindsey do mě ale najednou silně strká, já padám na zem a ruce dávám reflexně za sebe, abych zabránila tvrdšímu pádu, jenže něco velmi ostrého se mi zařezává do otevřené dlaně. Prvně se hrozně lekám a pak vykřiknu bolestí. Chytám se za zápěstí a prohlížím si zakrvácenou dlaň, přes jejíž prostředek se táhne poměrně hluboká rána a asi tři nebo čtyři centimetry dlouhá. Pak rychle přelítnu pohledem po zemi po svém boku, abych zjistila, co mě pořezalo. Nemusím pátrat dlouho. Hned vidím velký krvavý střep od láhve piva, kterou tu nejspíš nějaký záškolák rozbil, ležící vedle tenké prohlubně v zemině, kde byl předtím asi zapíchnutý. Aspoň že mi nezůstal v ruce.

Mezitím ke mně přibíhají spolužačky a vyděšeně si prohlíží mé zranění. „Ježiš, Nicole! Je to moc zlý?" ptá se jedna vystrašeně a další se k ní hned přidávají. Některé se zase utrhují na Lindsey, co to do ní vjelo.

„Ona… Spadla sama! Nestrčila jsme do ní zas tolik!“ vymýšlí hned, ale v její tváři vidím, že až takhle daleko zajít nechtěla.

„Co se tady děje?“ přiběhla k nám učitelka a jakmile spatřila krev na mé ruce, leknutím trochu nadskočila a hned se ke mně sklonila. „Co jsi dělala? Jak se to stalo? Bolí tě to moc?“ dává mi jednu otázku za druhou, ale já nijak nereaguju a věnuju pozornost svému zranění, které z nějakého důvodu přestává bolet. Nevím, jestli se mi to jen nezdá, ale mám i pocit, že se okraje pořezané kůže začínají lehce chvět.

„Tak Nicole, vnímáš mě? Musíme ti to ošetřit. Pojď, vstávej,“ naléhá na mě učitelka stále a pomáhá mi na nohy. Pravděpodobně si myslí, že jsem v šoku – což tedy jsem, ale v jiném šoku. S mou rukou se děje něco velmi divného, něco, co mě děsí.

„Co… co to je?“ vydávám konečně ze sebe a stále zírám na ruku. Učitelka i pár spolužaček se na dlaň také zadívají a náhle zalapají po dechu.

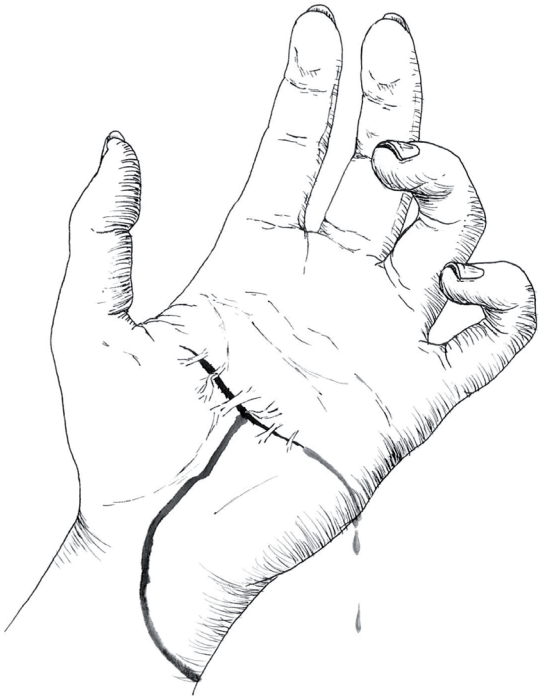

Chvějící se kůže na okraji rány se přeměňuje na tenké šlahounky, které se pomalu natahují přes krvavé říznutí a spojují se s kůží na druhém okraji zranění. Celý proces je velmi pomalý a hlavně děsivý.

„Co to je?“ ptám se znovu s panikou v hlase. Ruku přitom od sebe odtahuju, jako bych se jí bála, jako by vůbec nebyla moje, ale nějaké příšery, která mi chce ublížit.

„J-já nevím,“ vykoktala stejně vyděšená učitelka.

Šlahounků se přes zranění nakonec natáhlo tolik, že ho celé zakrylo a není po něm ani stopy. Zbylo mi na ruce jen několik krve.

„Co jsi to za zrůdu?“ pronesla Lindsey s doširoka rozevřenýma očima.

Já k ní s polekaným pohledem zvedám hlavu a pak se otáčím i po ostatních spolužačkách. Všechny na mě koukají jako na cizince. Každá z nich viděla, co divného a nepřirozeného se s mou rukou právě stalo. Já sama nevím, co to bylo a děsí mě to snad víc, než kteroukoliv z nich. Těkám pohledem z jedné na druhou, jako bych se snažila u někoho najít podporu, protože mám pocit, že každou vteřinou začínám být osamělejší. Až moc dobře znám tenhle scénář, co bude následovat. Brzy se to roznese po celé škole a všichni si na mě začnou ukazovat prstem. Budu ta divná Nicole Philipsová, které se zázračným a zároveň nechutným způsobem zahojila ruka.

4. kapitola

Matt

Vcházíme všichni do Arkarianových sálů a sedáme si ke kulatému stolu na svá obvyklá místa. Otec si stoupá vedle mojí židle. Doufám, že už mi brzo odpoví na otázky, které jsem mu před chvílí kladl. Bylo to hned po tom, co mi řekl, že mám odvolat několik dělníků, aby šli zorganizovat stavbu nové Citadely. Proč se má ale stavět nová Citadela, mi neřekl. Vůbec nic mi k tomu neřekl, jen že nám to poví všem na poradě. Každopádně si tyhle myšlenky schovávám pro sebe a nechám se překvapit.

Jakmile si všichni usedají, otec začíná mluvit: „Jak Isabela před pár okamžiky právě viděla, připojí se k nám nová členka. Chodí na stejnou školu jako vy a jmenuje se Nicole Philipsová."

To jméno znám, ale dřív, než si stačím vybavit odkud, Neriah se ujímá slova: „Nicole? Já jí znám. Chodíme spolu na většinu hodin."

Na chvíli stáčím pohled k Dillonovi, který při vyslovení Nicolina jména krátce vyvalil oči, pak sklopil hlavu a teď s ní jen zamračeně a nepatrně kroutí. A v tu chvíli mi to dochází. Dillon asi před dvěma roky chodil s dívkou, která se jmenovala Nicole. Dokonce si teď lehce vybavuju i její tvář, ale nikdy jsem neměl příležitost jí poznat osobně. Pamatuju si, že jejich vztah ani dlouho nevydržel, ale Dillon mi nikdy neprozradil důvod.

„Ty jí taky znáš, Dillone?" ptá se ho Dartemis a Dillon k němu zvedá hlavu.

„Jo," na malý okamžik se odmlčel, jako by přemýšlel, jak říct to, co má zrovna na jazyku, ale nakonec si to rozmýšlí a zakončuje to jen: „Jo, znám," a sklopil hlavu zpátky.

„Neriah, můžeš nám o ní něco říct?"

„Je hodně chytrá, na spoustě předmětů jedna z nejlepších. Podle mě je dost i fyzicky zdatná, ale moc vám toho asi nepovím. Nijak jsme se spolu ani nebavily, ale potom, jak na školu zaútočily ty krysy, tak jsme si hodně pomáhaly. Pamatuju si, že jí ošklivě pokousaly nohy a byla nějakou dobu v nemocnici. Ale teď už je očividně v pořádku

podle toho, co mi dneska říkala před její hodinou tělocviku, když jsme se rozcházely. Šla cvičit, i když by podle doktorů ještě neměla," Neriah lehce naklonila hlavu k jednomu rameni a pousmála se. „Je asi dost svéhlavá a možná trošku tvrdohlavá," tiše se zasmála a pokrčila rameny. „Ale jinak je, myslím, i hodně přátelská a společenská. Určitě skvělý člověk do party," zakončila s úsměvem a otec jí pokývnutím hlavy poděkoval. Pak stočil pohled k Dillonovi, který se založenýma rukama na prsou hledí na desku stolu před sebou.

„Dillone?" oslovil ho a Dillon k němu znovu váhavě zvedl oči. „Máš také něco, co bys nám o Nicole mohl prozradit?"

Dillon trochu narovnal záda a pokrčil rameny. „No… Tak nějak asi souhlasím s Neriah. Jen si zrovna nemyslím, že je to dobrá volba, aby se stala Strážcem."

Tahle poznámka všechny trochu překvapila, otec na ní ale reaguje s klidem. „Byla k tomu předurčena ještě před jejím narozením. Strážci se rodí, nevytvářejí. Jak by to potom nemohla být dobrá volba?"

„Jo, já vím, jen…," celý se ošívá a skoro až nervózně, řekl bych, si poklepává patou o podlahu. Chová se divně, všichni to na něm vidí a s tázavými nebo zamračenými pohledy si ho prohlížejí. Jeho myšlenky jsou celé proházené, že se v nich nedá číst nic srozumitelného, jak se je přede všemi snaží ukrýt, tak se je pak radši ani nepokouším přečíst a čekám, co z něj vypadne. „Ona zkrátka… Na tenhle život není stavěná."

„Možná bychom ti více rozuměli, kdybys nám lépe vysvětlil, co tím přesně myslíš," pobídl ho Arkarian klidným hlasem.

Dillon chvíli přemýšlivě mlčí, pak krátce kroutí hlavou a opírá celé své tělo do opěradla židle. „Nevím, jak to vysvětlit, ale… prostě to vím."

Myslím, že nejsem jediný, kdo si taky myslí, že v tomhle bude něco osobního. Dillon o tom očividně ale nechce mluvit a to je jen jeho věc.

„Dobrá. Děkuji oběma za vaše názory," vzal si otec opět slovo. „Nicole bude samozřejmě potřebovat učitele a s Tribunálem už jsme rozhodli, kdo jím bude. Přemýšleli jsme samozřejmě o tobě, Ethane," stočil k němu pohled, „ale rozhodli jsme, že budeš stále pokračovat ve výcviku Neriah, nehledě na to, že si už prošla přijímacím ceremoniálem. Jak v boji s mečem a sebeobraně, tak i se svými schopnostmi se stále může více zdokonalovat a to bude nadále tvůj úkol."

Ethan přikyvuje a otec pokračuje směrem ke mně: „Nicoliným učitelem budeš ty, Matthew."

Asi dvě vteřiny mi pořád nedochází, že hledí na mě, a že vyslovil moje jméno. Překvapeně vytřeštím oči a zvedám k němu hlavu. „Já?"

„Ano," přikývnul a pousmál se na mě. „Vzhledem k tomu, že Ethan ještě ve výcviku Neriah bude pokračovat a trochu nás tlačí čas, dali jsme možnost novému učiteli, kterým ses právě stal ty."

Moc mě to těší, ale k jeho poznámce se nechápavě mračím. „Tlačí nás čas? Jak to myslíš?"

Dartemisovi mizí úsměv z tváře a pohledem přelítne po ostatních v místnosti. Pak konečně začíná mluvit: „To je taky důvod, proč jsem k vám dnes přišel osobně. Nenesu moc dobré zprávy."

Na krátkou chvíli umlká, čímž zvyšuje moje napětí. „Nedávno nám o sobě dala vědět Latheniina dcera."

„Cože?!" ozvalo se zaskočeně několik z nás, včetně mě. I Dillona, který s Lathenií strávil hodně času, tahle zpráva hodně překvapila.

„Lathenie má dceru?" zeptal se Ethan nevěřícně a Arkarian si vzal slovo hned po něm: „Takže je to nakonec pravda? Nikdy se naše dohady nepotvrdily." Všichni se nechápavě mračíme buď na Arkariana nebo Dartemise a dožadujeme se vysvětlení. Arkarian se toho hned ujímá: „Asi před padesáti nebo šedesáti lety se objevilo podezření, že by Lathenie mohla čekat dítě. Ale našim špehům se nikdy nepodařilo nic vypátrat. Navíc Lathenie na sobě nedala nic znát a stále posílala své lidi do minulosti. Postupně jsme na tohle podezření zapomněli a přestali ho řešit," na krátkou chvíli se umlčel a zamračeně hleděl na své sepnuté dlaně na stole. „Musela ji velmi dobře ukrývat."

„Dillone," otočila k němu Isabela hlavu, „tobě se o ní nikdy nezmínila? Ani žádný podezření jsi nikdy neměl?"

„Kdyby jo, tak už to dávno víte od tý doby, co mě v Athénách vyslýchali," odpověděl trochu stroze. „Jestli o tom někdo věděl, byl to možná leda tak Marduk nebo Keziah, aby jí pomohl s tím ukrýváním. Lathenie se nikdy nikomu nesvěřovala, protože málokomu věřila. Jediný, co by s tím mohlo souviset a o čem vím, bylo to, že skoro každý den na pár hodin někam zmizela. Možná se vždycky přemisťovala za ní, ale to jen hádám."

„A kde ji vůbec mohla ukrývat? Nezjistili jste to náhodou?" ptám se otce.

„Ověřené to nemáme, ale je dost možné, že svou dceru vychovávala na zcela jiném světě. Lathenie se odjakživa snažila všelijak vyhrát nad Věštbou a tohle byl pravděpodobně jeden z jejích plánů. V případě, že by selhala, bude mít svého nástupce, který za ní převezme místo vládkyně Chaosu. Její dcera, Ellathea, toto místo už zaujala, už se nechce nadále skrývat a očividně nám chce předvést svou velkou moc."

„Takže proto se musí postavit nová Citadela?"

Otec přikyvuje. „Nehledě na to, že je zničená, zaznamenali jsme jisté proudy energie, které dokázali na krátké okamžiky otevřít průchod do minulosti. Ne však na dostatečně dlouhou dobu, aby se skrz něj někdo dostal. Ale tak či tak, Ellathea zřejmě přišla na nějaký jiný způsob, jak do minulosti proniknout, aniž by potřebovala Citadelu. A ještě jednu věc byste měli vědět. Už také víme, že se narodila jako nesmrtelná. Ale jak moc silné má schopnosti, to se, obávám, teprve dozvíme. Ale ať už plánuje cokoliv, jistě se bude chtít pomstít za smrt své matky," dořekl a v místnosti nastalo krátké ticho.

To až o pár vteřin později přerušila Rochelle: „Takže válka ještě neskončila," pronesla s lehkým povzdechem a Isabela se k ní přidala: „Doufala jsem, že už je to za námi."

„To my všichni," odvětil otec. „Ale prozatím si s tím tolik nedělejte starosti a postarejte se radši o Nicole. Necháme na vás, jak jí s naším světem seznámíte."

Lehce pokyvuju hlavou, to bude hlavně můj úkol, když jsem se stal jejím učitelem. „Seznámím se s ní zítra ve škole."

„Nebo tě s ní můžu seznámit já," ozvala se Neriah s úsměvem. „A pak jí to můžeme říct společně, aby ti uvěřila."

„Jo, to je dobrý nápad," připustím s úsměvem. „Dobrá, je to všechno?" otáčím hlavu znovu k Dartemisovi, který krátce přikývnul.

„Ano, ode mě určitě. Hlavně buďte opatrní a ostražití. Nikdo nevíme, kdy nás Ellathea překvapí."

Po těchto slovech si krátce vyměňuju ustarané pohledy s ostatními. Nikdo ale už nic neříká, tak se všichni zvedáme a s rozloučením míříme ze sálů.

5. kapitola

Nicole

Tak tenhle zvuk přímo nesnáším.

S mručením se otáčím na posteli na bok a vypínám budík. Hlavu pak nořím zpátky do polštáře, ale hlasité kroky a prudké otevření dveří mě nutí hlavu zase zvednout.

„Vstáváme, ségra!“ zanotoval Alex hlasitě a k tomu mě praštil svým polštářem do hlavy. Moje ještě neprobuzené svaly tuhle ránu neudržely a hlava mi zase bezvládně padla na postel. Naštvaně něco zakleju, nadzvedávám se a chystám se Alexe kopnout do stehna, ale je rychlejší a stačí se uhnout.

„Vypadni z mýho pokoje, ty otravo jeden mrňavej!“

Alex se jen spokojeně směje a utíká z pokoje pryč. Já se s povzdechem zvedám z postele a cestou na záchod se snažím probudit. V koupelně si potom proplachuju obličej studenou vodou, a když se při jeho sušení koukám do svého odrazu v zrcadle, pohled mi padne na mou ruku. Obracím dlaň k sobě a prohlížím si místo, kde jsem se včera pořezala. Po řezné ráně není ani památky, jediné, co může svědčit o nějakém zranění, je modřina, která se mi na dlani přes noc utvořila. Lehce ji promačkávám a přitom se malinko zašklebím bolestí.

Co to mělo včera znamenat? Co se mi to sakra stalo? Ani si nechci představit, kolik lidí ve škole už o tom slyšelo. Kolik má ta událost verzí a taky kolik přezdívek už padlo na mou hlavu. Při těchto myšlenkách se mi ani nechce do školy. Ještě můžu doufat, že jsem jen zrovna dost pesimistická a tolik se to nerozkřiklo.

Zavrtím hlavou, vracím se do pokoje a dělám ze sebe člověka. Pak sbíhám po schodech dolů do kuchyně, kde už na mě čekají čerstvé maminčiny tousty. Alex už tu sedí a láduje se.

„Ahoj, mami,“ zdravím ji a přicházím zezadu k Alexovi. Chytám ho paží kolem krku a druhou rukou mu několikrát dloubu do žeber. Moc dobře vím, jak je lechtivý. „Co to jako mělo znamenat to probuzení?“

Alex sebou začíná hned cukat a snaží se mi vymanit ze sevření, ale držím ho pevně. K tomu začíná kašlat, protože mu zřejmě zaskočil

kousek toustu. Pouštím ho, sedám si vedle něj ke svému talíři a on stále ještě kašle, tak mu daruju pořádnou herdu do zad. „Žiješ?“ ptám se ho s úšklebkem.

„Potvoro,“ zamumlal s dlaní na hrdle a se slzami v očích, ale zároveň se lehce zasmál. „Co tvoje tvář?“ zazubil se a máčknul mi prstem na lícní kost. Až teď si uvědomuju, že kromě dlaně mám modřinu i pod okem od včerejšího tělocviku, kdy mě Lindsey praštila loktem. O tom jsem se Alexovi včera neplánovaně zmínila a má z toho samozřejmě srandu, ale o divném skoro zahojení mé ruky, nebo co to bylo, jsem mu radši neříkala. Ale stejně se to asi brzy doví od někoho ze školy. Už si pomalu chystám i výmluvy, které mu na to odpovím. Ale třeba se to k němu nedonese. Alex chodí o dva ročníky níž, tak by se už jakákoliv verze té příhody k jejich kategorii nemusela ani dostat. Doufám.

„Au!“ Uhýbám hlavou do strany od jeho ruky a zamračeně si zlehka promačkávám lícní kost. „No co by, bolí to.“

Alex s pobaveným úšklebkem zakroutil hlavou a zapil poslední sousto toustu čajem. „Tak já jdu.“ Zvedá se ze židle a hází si školní batoh přes jedno rameno.

„Tak brzo?“ divím se při pohledu na hodiny. „Ty nejedeš dneska autobusem?“

„Ne, jdeme s Calebem pěšky, chceme se ještě cestou někde stavit. Tak ahoj, mami.“

„No počkej, nezapomněl jsi na něco?“ zvolala mamka a prstem si poklepala na tvář na znamení, že od něj chce pusu na rozloučenou.

Alex se jen zašklebil a ucouvl. „Ježiš mami, vždyť už nejsem malej.“

„Tak to teda pěkně kecáš,“ skáču mu hned s uchechtnutím do řeči. „Prcek jsi. A budeš jím dokonce života.“

„Jen počkej, až tě přerostu, ty-. Né, mami, nech mě,“ žadoní Alex, zatímco obchází stůl dokola, aby unikl před máminými našpulenými rty.

„Jen malou hubičku,“ škádlí ho mamka.

„Né, já nechci. No taaak!“

Jakmile obchází kolem mě, rychle ho chytám, zvedám se a pevně Alexe držím kolem paží. Alex začíná volat o pomoc a kroutí hlavou ze strany na stranu, aby mu mamka nemohla pusu dát, ale ona ho chytá oběma dlaněmi za tváře a připlácne si jeho rty na své. Začínám

se hrozně smát a stejně tak mamka, za to Alex se hned vymaňuje z mého sevření a s mumláním si otírá pusu rukávem. „Šmarijá, ženský!“ prohlásil s úšklebkem a dal se na útěk ke vchodovým dveřím. Ještě stačím slyšet, jak říká něco tátovi na chodbě: „Tati, nechoď tam! Je tam holčičí, líbací invaze,“ zahrozil a zavřel za sebou dveře.

Táta po chvíli vchází do kuchyně a pobaveně se usmívá. „Cože to?“

„Nechtěl se pořádně rozloučit,“ zazubila se mamka a nandala mu na talíř pár toustů.

Já si sedám zpátky ke svému talíři a dávám se znovu do jídla. Táta, jako každé ráno, při snídani čte noviny a teď předčítá nadpis jednoho článku nahlas: „*Stále se vyšetřuje případ záhadného krysího útoku.* No to bych se sakra divil, kdyby tohle vyšetřili rychle. Jak jsou na tom tvoje nožky?“ ptá se mě.

Usměju se a vyhrnu si jednu nohavici kalhot nad koleno. „Dobře jsou na tom. Nezůstala ani jizvič-.“ Přestávám mluvit, když mi najednou dochází, že to zmizení jizev na mých nohách, mohlo souviset se stejnou záhadou, jako to s tou mojí rukou.

Ani si neuvědomuju, že mlčím podezřele dlouho, tak táta trošku zamračeně naklání hlavu na stranu. „Co je, Nicole?“

„Ale… ale nic. To nic,“ kroutím hlavou a pokouším se znovu o úsměv mezitím, co nohavici stahuju zpátky dolů. „Jen jsem si uvědomila, že ještě nemám sbalený věci do školy a za chvíli už jedu. Půjdu si je zabalit.“ Zvedám se a mířím nahoru do pokoje. Tam nevědomky pomalu přecházím z místa na místo a pak zamyšleně sedám na postel. Znovu si vyhrnuju nohavici kalhot nahoru a prohlížím si svou kůži, jako bych hledala jakoukoliv malou jizvičku.

Nic. Ani škrábanec. Následně mi padá zrak na dlaň se světlomodrou modřinou. Ani tam jizva není.

Pokládám ruku na koleno a zase přemýšlím, co tohle může znamenat a co se to se mnou děje. Přemýšlení trvá asi déle, než jsem plánovala, protože z něj mě teprve vytrhává troubení školního autobusu.

„Sakra!“ zasyčím, hledám svůj batoh a rychle sbíhám schody dolů. „Tak ahoj,“ volám na rodiče do kuchyně a mířím svižným krokem k autobusu. Jakmile do něj nastupuju, několik lidí se přestává bavit a divnými pohledy si mě poměřují. No super! Tak se to přece jen rozkřiklo. S povzdechem sklápím hlavu a procházím uličkou dál. Autobus se rozjíždí, ale tak prudce, že ztrácím rovnováhu a padám na

zem. Po autobusu se rozléhá hlasitý smích a mně se do tváří hned hrne krev. Normálně bych se zvedla a něco jim řekla, ale v téhle situaci a s tím vědomím, že zřejmě všichni vědí, co divného a nepřirozeného se mi včera stalo, se zmůžu leda tak na: „Asi nikdy jste neviděli člověka spadnout, co?“ Krátce si ze země některé lidi měřím pohledem, ale pak hlavu sklápím znovu k zemi. Ani nemám chuť se zvedat, aby mi všichni viděli do tváře.

„Jsi v pořádku?“ ozývá se najednou nějaký klučičí hlas nade mnou a já k němu zvedám hlavu. Chytám se za nabídnutou ruku a vstávám na nohy. Nevím, jak se tenhle kluk jmenuje, ale znám ho od vidění ze školy a vlastně se kamarádí s Dillonem. Ten tu sedí taky, ale jeho pohledu se radši vyhýbám.

„Jak se to vezme,“ zamumlala jsem a oprášila si přitom mikinu. „Díky. Aspoň někdo nemá potřebu se mi smát nebo mě pomlouvat.“

Ohlížím se po nějakém volném místě nebo po někom, kdo mě vedle sebe nechá sedět. Vtom se hned ale nabízí můj pomocník: „Jestli chceš, můžeš si sednout vedle mě.“ Ukazuje na volnou sedačku opodál a vede mě k ní.

„Tak fajn, díky. Čteš mi myšlenky nebo tak?“ uchechtnu se a sedám si k němu. On se na mou poznámku jen pobaveně usměje a podává mi ruku. „Jsem Matt.“

Stisknu ji. „Nicole.“

„Philipsová, já vím,“ usmál se na mě.

Chvíli mě zaráží, že zná i moje příjmení, ale pak mi to dochází. „Tak tys to už taky slyšel?“ povzdychnu si. „Jo, to jsem já ta divná Nicole Philipsová.“

Matt se ale nechápavě mračí. „O čem to mluvíš?“

Taky se zamračím a vteřinu si ho prohlížím. „Takže… neslyšel?“

„A co jsem měl slyšet, Nicole?“ teď se pro změnu pobaveně pousmál.

„Nic, vůbec nic. Dobře, žes to neslyšel, a když se ti o mě někdo bude snažit něco namluvit, tak ho neposlouchej. Díky,“ vychrlím ze sebe rychle a následně si trochu oddychnu.

Matt s úsměvem přikyvuje. „Fajn, beru na vědomí.“

„No a jak to že znáš teda moje příjmení?“

„Neriah se o tobě párkrát zmínila.“

„Neriah?“ V tu chvíli mi dochází ten správný důvod, proč zná moje příjmení a radostně ho plácám dlaní do ramene. Tohle je přítel Neriah,

holky, která mi pomáhala odhánět krysy z mých nohou a se kterou jsem se potom začala kamarádit. „Jo tak ty jsi *tenhle* Matt! To ona se mi o tobě taky už zmínila," zazubím se na něj a on s lehkým smíchem přikyvuje.

„Jo, já vím. Chtěla mi tě zrovna dneska představit."

„Tak to jsme jí trošku předběhli, ale zlobit se určitě nebude co?"

Matt s úsměvem zakroutil hlavou. „Žádný velký překvapení k tomu nechystala, pokud vím."

Pobaveně a zároveň vděčně se usměju. Aspoň že začátek tohoto dne, kdy má reputace ve škole klesne k bodu mrazu, nezačíná tak špatně. Matt o tom, co se mi stalo, ještě očividně neslyšel, ale i tak doufám, že se ke mně neotočí zády, až se to dozví. Už teď nějak cítím, že budu brzo potřebovat od někoho aspoň malou podporu, abych se necítila jako největší zavrženec v dějinách naší školy a v hlavě už si tak přemítám, kdo by mohl být tak ochotný. Pomalu se ohlédnu po autobuse a zkoumám známé tváře, jestli se i tady někdo neobjeví. Pár lidí se mému pohledu vyhýbá, jiní na mě naopak nechápavě koukají, jako by mi němě říkali, jak se vůbec opovažuju na ně pohlédnout a další mě naprosto ignorují. Pak můj pohled sklouzne do známých zelených očí, které mě už pár vteřin pozorují. Na chvíli se u nich zastavím a váhavě je zkoumám. Jak je na tom asi Dillon? Už to taky slyšel? Proto na mě tak kouká? Ani si nedokážu představit, že bych u něj dokázala najít podporu po tom všem a navíc jsme spolu už hodně dlouho nemluvili.

Párkrát zamrkám a zlehka zavrtím hlavou, abych zahnala vzpomínky, které se mi derou do hlavy. Odvracím od Dillona pohled a opírám se zpátky do sedačky vedle Matta, který znovu začíná mluvit: „Prej jsi byla v nemocnici kvůli těm krysám. Bylo to moc vážný?"

„Jen zezačátku. Měla jsem hodně pokousaný nohy a několik ran mi museli zašívat. Ale pak se mi ty rány začaly hojit docela rychle, až se nad tím i doktoři divili," krčím rameny a chvíli váhám, jestli mám pokračovat až k tomu, že mi i přes všechny předpoklady na noze nezůstala ani jedna jizva. Měla jsem z toho radost, dokud jsem si neuvědomila tu souvislost mezi tím a mou zahojenou rukou. Začíná mě to děsit čím dál tím víc.

„Tak to je dobře ne?" pousmál se a já váhavě přikyvuju, nijak jinak to ale nekomentuju. „Děje se něco, Nicole?" zeptal se.

Malinkou chvíli mlčím a zhluboka se nadechuju. „Ne nic, jen…“ Najednou mám chuť se někomu vyzpovídat, říct mu všechny mé obavy a otázky, ale Matt asi nebude ten nejvhodnější. Sotva se známe a nechci ho tímhle zatěžovat.

Naklání hlavu na stranu a trpělivě vyčkává, až něco řeknu, ale já kroutím hlavou a lehce se pousměju. „Nic, promiň. Jen jsem se nad něčím trochu zamyslela.“

Matt chápavě přikývne a dál se mě na nic nevyptává. Ani už nemáme moc času na další povídání, protože autobus zrovna zastavuje u školy a všichni, včetně nás, se zvedají a vystupují. Neriah na nás čeká před školní bránou a vesele se na nás usmívá. „Ahoj,“ zdraví nás oba. „Tak už jste se stihli seznámit sami, koukám.“

„Jo, i když úplně náhodou,“ usměju se na ní. „Zachránil mě.“

Matt k ní přichází, vine jí ruku kolem pasu a dává jí s úsměvem pusu na přivítanou. Jak je oba takhle vidím, nemůžu se ubránit úsměvu. Strašně jim to spolu sluší. To je snad jeden z nejhezčích párů, co jsem viděla.

„Zachránil?“ ptá se Neriah s pozvednutým obočím.

„Trochu přehání,“ podotknul s úsměvem. „Jen jsem jí pomohl na nohy, když spadla.“

O něčem si dál povídají a já se znovu ohlížím kolem sebe. Cítím na sobě pohledy snad ze všech stran a jako bych i slyšela šeptání skupinek lidí, jejichž tématem nemůže být nic jiného než včerejší zvláštní událost, kdy si Nicole Philipsová zranila dlaň, která se jí hned nepřirozeným, divným a hnusným způsobem zacelila zpátky.

„Hele, támhle je.“ Slyším odněkud a já automaticky otáčím hlavu za hlasem. Patří Lindsey, která stojí pár metrů ode mě se čtyřmi svými kamarádkami a všechny na mě hned stáčí své pohledy a něco si mezi sebou špitají.

Tohle vážně dlouho nevydržím a to je teprve začátek. Na nic takového si zvykat nechci. Otáčím se zpátky k Neriah s Mattem, kteří se trochu zamračeně ohlížejí ke stejné skupince jako já, a pak se podívají na mě.

„Co se děje, Nicole?“ ptá se mě Neriah starostlivě.

Kroutím hlavou a dávám se pomalu na ústup. „Popovídáme si jindy, jo? Já… já už pomalu půjdu. Promiňte.“ Rychle se otáčím a mířím svižným krokem ke škole. Snažím se neohlížet do stran, abych neviděla,

kolik lidí na mě zrovna kouká, ačkoliv ty pohledy stále cítím.

„Hej Nicole," volá na mě Lindsey a slyším i její kroky, jak se ke mně přibližuje. Já nezastavuju, ani se za ní neohlížím a jdu dál ke škole. Ona ke mně ale stále mluví. „Nicole, hej mluvím s tebou. Nebo už jsi snad začala slyšet na jméno *Zrůdička*?" prohlásila a dala si velmi záležet, aby to slyšelo co nejvíc lidí na dvoře. Několik z nich se tiše vysmívá, jiní si jen přestali povídat a pozorují nás.

Prudce se zastavuju. Jo tak Zrůdička? No tak už mám přece jenom přezdívku. Výborně, opravdu. Štve mě, že mé předpovídání se zatím plní.

„No jo, fakt že slyší," Lindsey se krátce zasměje a její kamarádky se k ní přidávají.

Pomalu se k ní otáčím a propaluju jí naštvaným pohledem. „Dej mi pokoj laskavě," procedím a chystám se pokračovat v chůzi, ale Lindsey očividně ještě neskončila.

„Slyšela jsem, že ses doma zkoušela pořezat ještě víckrát, aby ses přesvědčila, že seš fakt divná."

„O čem to sakra meleš?"

„O tom, že by ti radši nikdo neměl dávat do rukou nic ostrýho, aby ses nepořezala a neděsila okolí kolem sebe."

Naštvaně semknu rty a přitom se porozhlédnu po dvoře na lidi kolem. To mi vážně nikdo nepomůže? Všichni si tohle o mně myslí? Pohled mi padne zase na Matta s Neriah, kteří situaci sledovali z povzdálí a teď se asi rozhodli se mě zastat, protože už míří sem, ale dřív se zpoza mých zad ozývá někdo jiný: „Dej si pohov, Lindsey, a radši sklapni." Je to Jeff Thompson. Kluk ze stejného ročníku, chodíme spolu na většinu hodin. Před pár týdny mi jedna spolužačka řekla, že se jí zdá, že Jeff si na mě myslí. A taky jak jednou v jídelně stála před ním a jeho kamarády ve frontě a skoro celou dobu na mě koukal a Jake – jeho nejlepší kamarád – se ho ptal, jestli už se mnou mluvil. Prvně jsem jí to moc nevěřila, ale pak jsem si sama začala všímat, jak se na mě vždycky mile usmíval, když jsme se potkali a zdravili a já si musela přiznat, že se mi taky docela líbí. Zatím se mnou ale nijak víc nemluvil. Jsem mu teď ale strašně vděčná, že se mě zastal, i když mě to trochu překvapilo, jak jsem pomalu ani v záchranu už nevěřila.

Lindsey se zatvářila dost zaraženě, jakmile ho spatřila a párkrát jako by nervózně zamrkala. Polkla a nabrala nový dech. „Ale prosím

tě. Snad nestojíš na její straně," zkusila se zatvářit výsměšně, ale moc se jí to nepovedlo. Pozorně jí sleduju a snažím se přijít na to, proč se najednou chová tak nejistě. V tom, že se mě jeden člověk ze sta zastal, to asi nebude.

„Jo, stojím. Ona aspoň není tak ubohá, což se o tobě říct nedá."

Lindsey najednou vytřeštila oči, přešlápla z nohy na nohu a zase zpátky a uraženě otevřela pusu, ze které dobrých pár vteřin nevycházel snad žádný vzduch, natož slova. Pak konečně nevěřícně zalapala po dechu. „Už je mi to jasný. Jsi do ní zabouchlej co?" pohrdavě se uchechtla a založila ruce v bok. „Jo, vy budete určitě dokonalý pár. Slaboch a zrůdička, jak rozkošné."

„Žárlíš snad?" podotknul Jeff sebejistě.

Lindsey najednou začíná rudnout jako rak a mně už to dochází. Ona vážně žárlí. A na mě! O koho jiného by Lindsey měla zájem, než o hezkého sportovce? „Jasně že ne!" odsekla hned, ale myslím, že to jí tady nikdo nežere.

„Jo, to určitě," uchechtla jsem se.

Lindsey na mě vrhla nasupený pohled. „Ty sklapni!"

„Ne, ty sklapni, Lindsey!" Popošla jsem o pár kroků blíž a stoupla si tak vedle Jeffa. „Ponižuješ tady jenom sama sebe a mně je úplně jedno, co si zrovna ty o mně myslíš a jaké falešné pomluvy všem po škole roznášíš!"

„Všechno ale nejsou pomluvy, že Nicole?" pronesla sebejistě s lehkým výsměchem. „Nebyla jsem jediná, kdo viděl, co ta tvoje ruka udělala. Ty sama jsi zírala, jaká zrůda se z tebe vyklubala."

Zvoní a většina lidí si bere batohy a odchází do školy. My stále stojíme na místě a já se semknutými rty propaluju Lindsey pohledem, ale mlčím, protože jí na tohle ani nemám co namítnout.

„To nebyly žádný halucinace nebo něco, viď?" dodala ještě a jízlivě se pousmála.

Naštěstí se znovu ozývá Jeff. „Nech jí už na pokoji, Lindsey." Bere mě kolem ramen a vede ke škole. Mlčky se jím nechám vést a koukám přitom jen pod své nohy.

Jakmile procházíme chodbou, s povzdechem pozvednu hlavu. „Neměl jsi to dělat."

„Co tím myslíš?" zamračil se trochu nechápavě.

„Neměl ses mě zastávat. Teď budou pomlouvat i tebe."

Jeff se ale bezstarostně pousmál a zakroutil hlavou. „To je mi ukradený. Stejně jako je mi ukradený, co o tobě všichni říkají."

Pomalu se zastavuju a on si stoupá naproti mně. Chvíli na něj koukám. „Slyšel jsi o tom?"

Lehce pokývnul hlavou a pak s ní zakroutil. „Ale nevěřím tomu. Zní to dost-," na chvíli se zastavil a přemýšlel nad správným slovem. Já ho ale nenechávám to domyslet a zvedám ruku dlaní vzhůru na úroveň svého pasu.

„Nevím, co všechno jsi slyšel, ale… Ta podstatná část byla asi pravdivá."

Jeff se znovu zamračil a vzal jemně do rukou mou dlaň. Prohlíží si světle modrou modřinu a pak zvedá oči zpátky ke mně. „Takže…"

„Já nevím, co to bylo, co to mělo znamenat nebo jestli se se mnou něco děje," krčím bezradně rameny a trochu smutně si povzdychnu. „Ale ať to bylo cokoliv, tak to je pravda," hlesla jsem a sklopila hlavu. Jen teď doufám, že se Jeff se mnou nepřestane bavit a nepřidá se radši k Lindsey.

Jeff mou dlaň zavírá do svých a s pousmáním se na mě zahledí. „Ať to bylo cokoliv, rozhodně nejsi zrůda."

Zvednu k němu oči a taky se pousměju. „Ale za to ty jsi sebevrah, že se mě zastáváš," zavtipkovala jsem.

Jeff se zasmál a já se nemůžu ubránit v prohlédnutí si jeho úsměvu – jeho fakt krásného úsměvu. I jeho hnědé oči se mi líbí a vlastně se nemůžu divit, že o něj Lindsey stojí – možná bych teď měla říct: stála. Je vysoký a pohledný a co vím, tak rád sportuje, o čemž může svědčit jeho docela vypracovaná postava. Má tmavě čokoládové husté a kratší vlasy a zřejmě se ani nemusí nikdy snažit si je sčesat gelem nebo tužidlem do nějakého účesu jako jiní kluci, protože jednotlivé prameny vlasů mu samy lehce postávají do různých stran. A vážně se mi to líbí. Jeff si teď pořád s lehkým smíchem krátce projíždí vlasy rukou, čímž je mění zase do trochu jiného účesu, a zpětně si tím tak vybavuju, jak jsem tenhle jeho klasický pohyb viděla už několikrát. Vsadím se, že si tenhle svůj zvyk už ani neuvědomuje. Jo taky by se mi líbilo jen takovýmhle krátkým pohybem ruky vytvořit tak hezký účes.

„Oni si dřív nebo později dají pokoj, neboj," řekl a krátce mě povzbudivě pohladil po paži. A ten dotyk mě zvláštním způsobem uklidňuje.

Lehce pokývnu hlavou. „Budu ti věřit. Díky, Jeffe," usměju se na něj a on mi úsměv opětuje.

„Nemáš za co děkovat. Zatím ahoj."

„Ahoj."

Otáčí se, odchází a já se za ním nějakou chvíli ještě dívám. Na tváři mám pořád úsměv a Jeff, který se za mnou ještě krátce ohlédnul, se taky nepřestal usmívat. Zamávám mu a pak se taky otáčím. V tu chvíli v chodbě kousek dál ode mě spatřím Dillona. Stojí tam. Asi mě a Jeffa pozoroval, ale jakmile se naše oči setkají, uhne s nimi a zachází do třídy. Malý okamžik zaraženě stojím a koukám na dveře, do kterých zašel. Až zvonění ohlašující začátek hodiny mi připomíná, že bych se urychleně měla přesunout do třídy.

6. kapitola

Matt

Nicole s tím klukem Jeffem odchází do školy a já se snažím přijít na to, o čem to tu vlastně mluvili. Jako první se mi hned nabízí Lindsey, která se do Nicole právě kvůli něčemu navážela. Nahlížím jí do myšlenek a koukám jen na to, co mě zajímá. Vidím Nicole, má pořezanou dlaň a krvácí. Pak se jí ale začíná kůže u okraje řezné rány rozdělovat na tenké šlahounky, co vypadají jako šlachy, a natahují se přes ránu, až jí celou zakrývají.

Takže u Nicole se už projevila schopnost, ale horší je, že skoro před celou třídou a díky tomu se tahle událost roznesla snad už po celé škole. Tak tohle měla na mysli v autobuse, když se divila, jak to že znám její příjmení. Myslela si, že už jsem o tom taky slyšel. Teď hodně lidí Nicole pomlouvá nebo se jí vyhýbají a to pro Nicole musí být dost těžké, zvlášť když sama jistě neví, co se jí to stalo. Je z toho asi vyděšená.

Otáčím se k Neriah, která si taky vyhledala potřebné informace z cizích myšlenek a s lehkým povzdechem na mě koukne. Očividně Nicole lituje. „Měli bychom jí to říct co nejdřív. Možná už dneska," podotýká a já s ní souhlasím.

„Jo, to máš pravdu. S tímhle nemá už smysl to oddalovat."

Neriah přikývne. „Mám s Nicole dneska hodně společných hodin, tak budu s ní, popovídáme si. Aby věděla, že má i další podporu a zkusím jí přesvědčit, aby se šla s námi po škole někam projít. Pak jí to můžeme říct."

„Dobrá." Chytám jí za ruku a míříme společně ke škole.

„Docela se ale bojím, jak na to zareaguje," řekla Neriah, když jsme se začali prodírat davem lidí na chodbě.

„Neboj se," objímám jí za chůze kolem ramen. „Mně by asi tolik nevěřila, ale tobě bude věřit, zvlášť když jí teď budeš podporovat," zastavuju se poblíž svojí třídy a natáčím si Neriah k sobě. Koukám jí s úsměvem do očí a hladím po pažích. „Půjde to hladce. Dopadne to dobře, uvidíš."

Neriah s pousmáním přikývne a já se k ní nakláním a krátce jí políbím. „Kdyby něco, ozvi se. Uvidíme se potom teda."

„Dobře. Zatím ahoj," usmála se na mě a odešla směrem ke schodům nahoru. Já se otáčím směrem ke své třídě a u dveří potkávám Dillona, jak jen tak postává a kouká někam za mě. Krátce se ohlédnu, ale nevidím nic zvláštního, co by mohlo tak poutat jeho pozornost, tak se otočím znovu na něj. „Co je?"

„Hm?" Trhá ke mně hlavou a pak s ní lehce zatřese. „Jo tak, nic. Nic, jsem v pohodě," trochu sklopil pohled dolů a zašmátral rukama v kapsách svých kalhot, jako by něco hledal.

Jako odpověď mi to asi stačí, nijak se ho na nic dál nevyptávám a lehce pokrčím rameny. „Jdeš? Za chvíli zvoní."

„Jo, jasně. Jsem hned za tebou, jen mi dej minutku."

Na chvilku váhám, ale nechávám to být a obcházím Dillona, abych mohl vejít do třídy. Těsně před tím se ale znovu ohlédnu směrem do chodby, kam Dillon upíral pohled a mezi pomalu ubývajícími lidmi spatřím Nicole s Jeffem, jak si s úsměvy povídají. Jeff jí dokonce drží i za ruku. Dillon k nim znovu zvedl hlavu a pozoruje je. Ne naštvaně, ani žárlivě, ale lítostivě. Dost mě to zaráží, protože jsem takhle Dillona snad ještě neviděl. Taky slyším něco málo z Dillonových myšlenek nebo spíš z jeho vzpomínek, ale v jeho hlavě je momentálně zmatek a já se ho ani nesnažím urovnat a přečíst jeho myšlenky celé. Je to sice docela doba, kdy se tihle dva rozešli, ale cítím, že mezi nimi bylo kdysi něco silného. Zatím se ale na to Dillona vyptávat nebudu. Nechávám ho tam a zacházím do třídy.

Neriah mi na naší společné hodině řekla, že se jí s Nicole dařilo, a že prý s námi půjde ráda ven. Teď mám už po vyučování a čekám na obě u brány. Vycházejí ze školy a zrovna se něčemu hlasitě smějí, což mě moc těší. Aspoň jde vidět, že se opravdu spřátelily a hlavně nejde na Nicole vůbec poznat, že by jí nějak trápily ty pomluvy, co se o ní roznáší po škole.

Zdravíme se a po krátké rozmluvě se pomalou chůzí vydáváme směrem k jezeru. Cestou si povídáme o různých věcech a dobře se u toho bavíme. Přesně jak Neriah říkala, Nicole vypadá opravdu sympaticky a přátelsky. Zkrátka tak, jak si přejete, aby nový člen týmu byl. Neriah má sice strach, jak Nicole zareaguje na ten druhý svět, kterého se stane součástí, ale já myslím, že to přijme. Nehledě na to,

že se jí už projevila schopnost a my jí odpovíme na otázku, která se jí od včerejška pořád honí hlavou. Vysvětlíme jí, že není žádná zrůda, a že není sama, kdo má takové schopnosti. I když nevím, jaká přesně je Nicolina schopnost, ale tomu přijdeme na kloub.

Sedáme si na spadlý strom na kraji lesa poblíž jezera a já si po chvíli beru slovo: „Nicole, můžu se tě na něco zeptat? Co se ti vlastně včera stalo?" ptám se jí a ona s povzdechem sklápí hlavu ke své ruce. Sice jsem viděl a slyšel z několika myšlenek od lidí ze školy, kteří u toho byli, jak to proběhlo, ale rád bych to slyšel ještě od Nicole.

„No," začíná nejistě, „nemám tušení, co to bylo, ale… Spadla jsem dlaní na střep. Zařízl se mi docela hluboko. No a pak…," na chvíli mlčí, přemýšlí a lehce zaúpí. „Je to šílený. Nebudete mi to věřit," zakroutila hlavou a zdálo se, jako by už o tom nechtěla mluvit.

Neriah si k ní přisedá blíž a bere jí kolem ramen. „Neboj se, Nicole. Nám to můžeš říct."

Nicole se na ní krátce podívá, pak věnuje pohled i mně a lehce přikývne. „Kůže u rány se… začala po částech natahovat přes to říznutí, až-až ho celé zakryla. Prostě se to zacelilo a… zůstala mi tam jen modřina," vydechla a zpětně se zhluboka nadechla. Pak se na nás s obavami v očích podívala. Můj zamračený výraz si ale vykládá úplně špatně. „Nevěříte mi. Kdo by tomu taky věřil? Je to šílenost!"

„Ne, Nicole, my ti věříme," ujišťuju jí hned. „A nemyslíme si o tobě, že jsi zrůda nebo něco takového. Dokonce ti můžeme poskytnout odpovědi."

Nicole se překvapením rozšiřují oči a objevuje se v nich malá naděje, kterou ale hned zakrývají pochybnosti. Zvedá dlaň před sebe. „Vy mi můžete tohle vysvětlit?"

Přikyvuju. „Je to tvá nadpřirozená schopnost."

Její obočí pomalu klesá v nedůvěřivý výraz a krátce jí padne pohled na dlaň. Já mezitím dál mluvím: „Přišli jsme ti to sem říct. Že nejsi jen tak obyčejná, ale jsi výjimečná. Jako my."

Nicole se zamrkáním zmateně zakroutí hlavou. „J-jak výjimečná? A… a-a proč?" Slyším její myšlenky, jak neví, co si má myslet a taky neví, jestli nám má vůbec věřit. Nedivím se jí, ale musíme ji přesvědčit, že jí říkáme pravdu.

„My s Neriah taky máme schopnosti, i když jiné než ty. Jsme Strážci času a každý Strážce se s těmito schopnostmi rodí."

„Ale… tohle se mi nikdy před tím nestalo," ukázala na svou dlaň.

„Schopnosti se většinou začnou projevovat kolem patnáctého roku."

Nicole krátce koukla na Neriah a ta lehce přikývla hlavou, jako by jí ujišťovala, že mluvím pravdu. „A co je ten Strážce zač?"

„Je to bojovník, který stojí na straně světa a lidstva. Bojujeme proti Řádu chaosu, který se snaží svět ovládnout – respektive jeho vládkyně. Posílá svoje vojáky do minulosti, aby jí nějakým způsobem změnili, čímž změní i přítomnost a budoucnost v jejich prospěch. A my jim v tom zabraňujeme. Proto se nám říká Strážci času a ty budeš jedna z nás."

Nicole ale odmítavě kroutí hlavou. „To přece… Tohle všechno je přece nemožný, to… nemůže být." Vstává a přikládá si ruku k čelu. Neriah hned vstává taky a opatrně ji chytá za rameno. „Nicole, prosím počkej. Nech si to vysvětlit. Říkáme ti pravdu."

Taky se zvedám. „Vzpomeň si na ty meteority, co padaly na Angel Falls. A ty krysy. Přišlo ti to normální?" Na chvíli se zastavím, aby se nad tím zamyslela, ale na odpověď jí čas nedávám. „Jistě že ne. Nikomu to nepřišlo normální. Mohla za to vládkyně Chaosu. My jsme to věděli hned, ale samozřejmě jsme to nemohli nikomu říct." Zase umlkám a po krátké chvilce pokračuju: „A co to tvoje zahojení ruky?"

Nicole bezradně krčí rameny a zaúpí. „Já nevím. Halucinace?" Sama tomu nevěří, ale na druhou stranu nechce věřit ani naší verzi.

Neriah od ní ustupuje, soustředí se a do vteřiny se začíná měnit ve zrzavou kočku. Nicole leknutím zacouvala o pár kroků dozadu a s vytřeštěnýma očima sleduje, jak se Neriah mění zase do své podoby. Neriah se zhluboka nadechuje a pohlédne na Nicole s nadějí, že už nám uvěří. „Tohle nebyla halucinace, Nicole," říká jí laskavým hlasem. „Všechno, co jsme ti řekli, je pravda. V tomhle světě existuje ještě jeden svět a už ses s ním setkala několikrát v podobě epidemií, válek a záhadných věcí, jako například ten krysí útok." Přistupuje k ní zpátky a opatrně jí chytá za ruku. „Je to skutečné. Jen to musíš přijmout."

Dlouze si vyměňují pohledy, až se mi zdá, že jsme Nicole konečně získali, ale ona najednou zakroutí hlavou, vytrhne se z Neriažiny ruky a odchází od nás.

„Nicole, prosím!" zavolá za ní Neriah hned.

Nicole se krátce otáčí zpátky a oči se jí lehce zalesknou od slz, které

se rychlým mrkáním snaží zastavit. „Je toho… na mě trochu moc poslední dobou. Dejte mi jen čas. Já… nikomu nic neřeknu, jen si to všechno potřebuju urovnat.“

Neriah ke mně stáčí pohled a já pak k Nicole lehce pokývnu hlavou. „Dobře. Jdi. A kdykoliv za námi zajdi.“

Váhavě přikývne, otáčí se a odchází. Neriah se za ní se smutným výrazem dívá a tiše si povzdychne. Přistupuju k ní, beru jí kolem ramen a dávám jí pusu do vlasů. „Přijme to. Jen si to nechá pořádně projít hlavou a přijde za námi.“

„Myslíš?“ odtrhává se konečně od Nicoliných zad a zvedá oči ke mně.

Přikyvuju. „Věřím v to.“

7. kapitola

Nicole

Odcházím od nich a po chvíli se dávám do běhu. Chci být co nejdřív doma, v klidu, kde si budu moct všechno nechat pořádně projít hlavou. Jednou půlkou mozku se snažím pochopit všechny informace, co mi Matt s Neriah právě řekli, a přiřadit k nim různé souvislosti z posledních událostí, ale druhá půlka mozku se všem těm informacím brání a odmítá je přijmout, protože se nechce stát součástí nějakého druhého světa, ve kterém se dějí takovéhle věci. Cosi mi ale říká, že jeho součástí jsem se stala už včera, když se mi do ruky zarazil střep.

Za běhu krátce zavrtím hlavou a pomalu se zastavím. S pohledem pod své nohy ztěžka oddychuju a pak zvedám hlavu k obloze hrající teplými barvami u zapadajícího slunce, které ale z dáli začínají zakrývat tmavé mraky. Asi bude v noci pršet. Do tváří mi zavane ledový vítr a až mě na chvíli zarazí, jak je štiplavý. Jsme sice u hor, takže i v zimě se tu někdy dočkáme sněhu, i když se většinou víc jak dva dny neudrží. Jenže teď už by dávno mělo být léto. Nedávno ve zprávách říkali, že skoro na celém území Austrálie počasí připomíná spíš klima severní polokoule. Jako bychom letošní Vánoce měli oslavit na sněhu stejně jako tam nahoře, ale to je jistě hloupost. Určitě se brzo oteplí.

Dávám se znovu do chůze a po několika minutách dorážím domů. Vděčně vcházím dovnitř a nevědomky si třu dlaň o druhou, abych si je trochu zahřála, a rozhlížím se po domě. Jdu směrem k obýváku, odkud slyším zapnutou televizi a mámin hlas, jak mluví na Alexe: „Kolikrát jsem ti říkala, že si máš vyřezávat v pokoji a nedělat mi binec tady."

„Ale mami, oni dávají můj oblíbenej film, chci se na něj koukat u toho."

„Ahoj," zdravím je oba a přicházím k opěrce křesla, na kterém sedí Alex, opírám se o ni a koukám mu přes rameno, co tvoří tentokrát. Vyřezávání ze dřeva je jeho velký koníček, stejně jako můj je malování. Ale on s tím na rozdíl ode mě má větší úspěch. Sousedé si od něj už párkrát objednali vyřezání nějakého zvířátka, filmové postavičky

a podobný, zaplatili mu a dali to někomu jako vánoční nebo narozeninový dárek. Já už pár obrazů taky malovala na objednávku, ale dřevěné domácí hračky asi letí víc. Nedivím se, dneska maluje hodně lidí, ale běžně asi nemáte souseda, který umí tak pěkně vyřezávat ze dřeva téměř cokoliv.

„Ty si v pokoji stavíš zoo, ne?" ptám se ho s lehkým úsměvem a prohlížím si pomalu vznikajícího hrocha. Nedávno dodělal krokodýla a ještě před tím vyřezával žirafu.

„V plánu to nebylo, ale je to dobrej nápad," zazubil se a pak kouknul zpátky na mamku. „Mami, já to tu pak uklidím, vážně."

„Pořádně vysaješ."

„Jo," přikývnul rázně hlavou.

„Celý dům."

„Jo-… Eh, cože?! To počkat!"

Pobaveně se směju, ale jen tiše, aby na mě náhodou hned taky nepadl nějaký úklidový úkol, a mamka na Alexe s vážnou tváří kýve hlavou. „Ano, celý dům. A žádné odmlouvání, nebo s tím půjdeš nahoru."

Alex si povzdychnul a na chvíli se zabořil do křesla. „No dobře." Pak se zpátky napřimuje, aby se natáhl pro ovladač a zesílil televizi, protože právě skončila reklama.

Mamka se otáčí na mě. „Nemáš hlad, Nicole? Ještě máš v kuchyni večeři."

„Potom si jí dám, díky," odpovídám a dívám se na film, na který se Alex kouká. Tenhle je i můj oblíbený, je o superhrdinech a normálně bych sedla a koukala se s Alexem, jenže teď když vidím, jak tam hlavní hrdina zrovna používá svou nadpřirozenou schopnost, zamrazí mě v zádech. Mimoděk si lehce promačkávám modřinu na dlani, která už nejde skoro cítit, natož vidět. Znovu se mi hlavou honí Mattův a Neriažin hlas, jak mi říkají, že jsem výjimečná jako oni, a že mám nadpřirozenou schopnost. Na druhou stranu bych možná měla být ráda, ne? Vždyť o tomhle sní snad každý teenager, který je velký fanoušek fantasy a sci-fi. To jsem vlastně i já. Od jedenácti let jsme s Alexem čekali na Hagrida nebo Brumbála, jak k nám přijdou domů a oznámí nám, že jsme čarodějové a budeme se učit v Bradavicích. Alex mi jednou k narozeninám vyřezal i kouzelnickou hůlku. A teď se mi konečně projevila nějaká nadpřirozená schopnost a já místo radování panikařím.

Stále hledím na obrazovku, kde právě probíhá menší rvačka mezi jednou z hlavních hrdinek a záporákovi. Oba mezi boji pěst na pěst stíhají používat i svoje schopnosti, záporák pak najednou vytahuje dýku a zabodává jí hrdince do břicha. Tuhle scénu jsem viděla už několikrát, ale teď mimoděk trochu ucuknu a syknu, jako bych ve filmu právě viděla, jak zabíjí mě. No, to taky není moc povzbudivý.

Vrtím hlavou, odvracím se od televize a jdu nahoru do pokoje. Tohle je fakt šílený. Pořád nemůžu uvěřit, že existuje něco takového, jako druhý svět… kouzel? Je to vážně jak ve filmu. A celkově by tohle mělo zůstat jen ve filmech a knížkách a neobtěžovat tím skutečný svět!

S hlubokým povzdechem se svalím na postel a zírám do stropu. V hlavě nad tím vším stále přemýšlím, až se mi dokonce daří neplánovaně usnout. Zdá se mi sen. Jsem na školním dvoře, vypadá úplně jinak než ve skutečnosti, ale podvědomě vím, že jsou to pozemky naší školy. Procházím se tam s Mattem a Neriah a povídáme si. Najednou se začínáme všichni tři z ničeho nic hlasitě smát a úplně ignorujeme školní zvonění. Matt s Neriah najednou někam zmizeli a vedle mě se ocitá Jeff. Držíme se za ruce, Jeff si mě pak k sobě natáčí a chystá se mě políbit. Jenže v tu chvíli mi zvoní budík a já ho proklínám, že si umí vybrat vážně skvělou chvíli na buzení. Otráveně zamručím, ale dřív, než stačím otevřít oči, se budík vypíná sám. Zamžourám kolem a přede mnou se objeví culící se Alexova tvář. Krátce vyjeknu, protože jsem se ho lekla a zírám na něj. „Ježišmarija! Co tu zase děláš?“

Alex se nepřestává pitomě culit a já ho začínám čím dál víc podezřívat, že kromě vypnutí mého budíku něco provedl. Až teď si všímám, že v ruce drží mojí tužku na oči a zrcátko, které proti mně otáčí. „Dobré ráno, krasavice.“

Snažím se zaostřit na svůj odraz v zrcadle a koukám na přimalovaný knírek pod mým nosem, bradku a nápis na čele *Já jsem Zorro Mstitel*. Prudce se nadechnu a propaluju ho pohledem. „Ty. Jeden. Idiote!“ Rychle se hrabu z postele a Alex se dává na útěk. „Já tě zabiju. Pojď sem!“ Běžím za ním do jeho pokoje a stíhám mu zabránit v zavření dveří. Chytám ho, svalím ho na zem a celou vahou ho zatížím. Otáčím ho na záda a snažím se mu vzít tužku. „Dej to sem!“

„Ne,“ směje se a ze všech sil tužku drží. Chytnu jeho zápěstí a druhou rukou mu tužku vytrhnu. Pevně opírám jeho hlavu o podlahu a začínám

mu čmárat na obličej. Alex křičí se smíchem o pomoc a snaží se hlavou uhýbat, ale držím ho pevně, takže se mu to nedaří. Ve dveřích se objevuje táta, tře si o sebe dlaněmi a stoupá si za mě. „Ták co se to tu děje, hm?“ Chytá mě za pas a zvedá mě na nohy.

„Né, tati počkej, ještě jsem neskončila.“ Snažím se mu vymanit, ale on mě nepouští, zvedá mě a hází si mě přes rameno. „To není fér! Alex si začal a já to schytám?“ Bouchám ho mírně do zad a kopu ve vzduchu nohama. Oba se smějí a táta se se mnou ještě zatočí, pak mě odvádí z pokoje pryč. Znovu Alexe s hranou zlobou propaluju pohledem. „Jen počkej, ty mizero mrňavej. To si ještě s tebou vyřídím.“

„Už se těším,“ zase se zaculil.

Táta mě na chodbě staví na nohy a já ho hned praštím pěstí přes rameno. „Pěkně děkuju za pomoc, tyyy-.“

„Není zač, Zorro,“ usmál se na mě škádlivě.

Zašklebím se na něj a mířím si to do koupelny, abych si pořádně umyla obličej. Po snídani pak spěchám na autobus, který už troubí před domem. Alex nastupuje přede mnou a hned míří k zadním sedačkám za svými kamarády. Já se ale zasekávám už v prvních řadách a zírám do Mattových a potom Neriažiných očí, které na mě hledí. Všímám si, že před nimi je volné místo, ale teď s nimi ještě nechci mluvit. Navíc bychom stejně o tom ani mluvit nemohli před tolika lidmi v autobuse. Krátce zamrkám a sedám si k oknu na sedačku vedle sebe. Dávám si batoh na stehna, zadívám se z okna a zamyšleně sleduju, jak se pomalu rozjíždíme. Po pár minutách nepřítomné jízdy si ke mně někdo sedá a zdraví mě a já se dneska už podruhé lekám. „Jeffe!“

Jeff se trochu pobaveně ušklíbl. „Promiň, nechtěl jsem tě vyděsit.“

„To nic,“ vydechnu a pousměju se na něj. „Jak se máš?“

„Vlastně dobře, ale o mě ani nejde. Spíš co ty? Je ti líp?“ naklání trochu hlavu na stranu a já z jeho pohledu můžu vyčíst, že má opravdu starost. Trochu mě to překvapuje, ale zároveň mě to jistým způsobem těší.

Neubráním se úsměvu a lehce pokývnu hlavou. „O něco ano. Teď už jo.“ Ve skutečnosti se vzhledem k tomu, co jsem se včera dozvěděla, necítím o nic líp, ale teď mi Jeffova přítomnost a jeho starost o mě tak zpříjemňuje náladu, že jsem mu vlastně ani nelhala.

Jeff mi úsměv opětuje a pár vteřin se na mě jen tak dívá. „Víš, napadlo

mě, že kdyby sis o tom nebo o čemkoliv jiném chtěla třeba promluvit, tak… se za mnou klidně můžeš stavit," říká klidným hlasem, ale zároveň působí trochu nervózně, i když nechápu proč. „Co-co kdybychom třeba dneska odpoledne," na necelou vteřinu váhavě umlkne, ale mně už stihne dojít, co teď asi bude následovat, „někam zašli? Třeba se projít do parku nebo někam sednout, cokoliv," pokrčil s úsměvem rameny a zhluboka se nenápadně nadechl.

I přes to na malý moment překvapením zatajím dech a na tváři se mi rozlije úsměv. Nechci ho uvést ještě víc do rozpaků, než je, ale stejně se té otázce neubráním. „Ty mě zveš na rande?"

Prohrábne si vlasy, jak to vždycky dělává, podrbe se na týle hlavy a mírně pohodí svými širokými rameny. „No j-jo, vlastně jo."

Teď se přímo začínám culit, protože ta jeho rozpačitost mi přijde dost roztomilá. Tedy taky se cítím trochu rozpačitě, že mě zrovna Jeff Thompson právě pozval na rande, ale zároveň mě docela uklidňuje to, že on je rozpačitější víc. Tiše se nad svými myšlenkami zasměju a trochu stydlivě sklopím hlavu. Pak jí znovu zvednu a s úsměvem se na něj podívám. „Půjdu moc ráda, Jeffe."

Jeff se najednou zářivě usměje od ucha k uchu, jako by už ani nedoufal, že jeho pozvání přijmu a moje odpověď ho hodně překvapila. „Fakt? To je super, takže… Takže dneska v šest?"

S úsměvem přikývnu. „Jasně. A kde?"

„Můžu pro tebe zajít. Jsme skoro sousedé, ani nevím, jestli to víš."

„Fakt? To nevím."

„Jo, před několika měsíci jsme se přestěhovali do stejné ulice."

„Aha, dobrá. Takže v šest. Budu se těšit,"usměju se a Jeff mi úsměv opětuje. Chvíli si ještě povídáme a pak autobus zastavuje před školou. Vystupujeme a stejně jako včera večer mě překvapuje mrazivý vítr. Zachumlávám se do kabátu a pomalým krokem procházíme s Jeffem školní bránou na dvůr. V tu chvíli se mi na krátkou chvíli mihne hlavou vzpomínka na dnešní sen, kdy jsem se s Jeffem procházela na stejném místě jako teď a jak se mě chystal políbit před tím, než mi zazvonil budík. Jen se pro sebe lehce pousměju a dál Jeffa poslouchám.

„Máme spolu dneska pár hodin, že?" ptá se a já přikývnu. „Dobrá, tak se ještě uvidíme. Já teď musím jít napřed. Potřebuju se na něčem domluvit s Winterovou. Tak zatím ahoj," rozloučil se s úsměvem.

„Ahoj, Jeffe," taky se usměju, a jakmile odchází, rozhlížím se po dvoře. Mou pozornost upoutá cosi na kraji mého oka, k čemu automaticky otáčím hlavu. Překvapením nepatrně vyvalím oči na tmavé a husté mraky, které na první pohled člověka dokážou i vyděsit. Vypadá to, jako by se blížila silná bouřka, ale pokud vím, taková předpověď počasí na dnešní den nebyla. Tohle je vážně divný. Jen doufám, že se z toho nevyvine nějaká další zkáza jako ty meteority. Meteority, o kterých vlastně mluvil včera Matt. Říkal, že to nebyl přírodní jev, ale že to způsobila vládkyně nějakého toho Řádu chaosu.

Sklopím pohled zpátky na školní dvůr, krátce se rozhlédnu a hned je spatřím. Oba stojí skoro zády ke mně a pozorují přibližující se černé mraky. Ale nejsou sami. Stojí u nich další tři lidi, které znám jen od pohledu. Krátce se zhluboka nadechnu a vyrážím k nim. Jakmile jsem pár metrů od nich, všímá si mě holka s blonďatými vlasy, co stojí vedle Matta, a při pohledu na mě se zvláštně zarazí. Tahá Matta za rukáv, aniž by mu řekla jedno slovo, a ten i ostatní se ke mně hned taky otáčejí. Docela mě to znejistí, když na mě takhle všichni koukají, ale snažím se to nedávat najevo a dojdu až k nim. „Ahoj," zdravím je a hlavně Matta s Neriah.

„Ahoj." A mlčí. Asi čekají, až začnu mluvit. Ostatně jsem to já, kdo k nim přišel. Jenže slova se mi z úst nějak vytratila a já nevím, čím začít. Vlastně ani nevím, jestli můžu mluvit tady před těmi třemi ostatními. Ale oni na tu oblohu taky koukají úplně jinak, než ostatní lidi na dvoře, kteří si jí všimli. Patří snad k těm Strážcům taky?

Pak pokývnu hlavou k nebi. „To nevypadá moc přirozeně, co?"

Matt s lehkým povzdechem stáčí hlavu znovu k obloze. „To nevypadá. Ale doufejme, že to nic nebude. I když…" Větu nedokončuje a jen s přimhouřenýma očima dál pozoruje mraky, ze kterých se krátce zablesklo.

„Zvedá se vítr," řekla ta blondýna a rozhlédla se.

Trochu se zamračím a pozoruju stromy za školní bránou, které se ve větru nahýbají k černým mrakům. „A fouká směrem k bouřce. To není normální," dodávám.

Najednou nám na naše záda zatlačí tak silná vlna větru, až nečekaně postoupím o krok dopředu, abych udržela rovnováhu. Vítr mi odhazuje vlasy před obličej, že na chvíli nic nevidím. Odhrnuju je stranou, jenže jakmile tak dělám, vítr mi vhazuje zvednutý prach a písek

ze země do očí. Sluchem zaregistruju, že někdo vedle mě má stejný problém. Pak taky slyším, jak někdo říká: „Co to sakra-?“ Což mě nutí se znovu podívat kolem, co se děje. Několikrát zamrkám, abych dostala špínu z očí, a přes jejich tenké štěrbiny se rozhlížím. Jenže to, co následně vidím, mé oči překvapením vytřeští.

„To je sníh?“ ptám se nevěřícně a nechávám na otevřenou dlaň dopadnout pár studených sněhových vloček, které v prudkém větru kolem poletují. Vítr stále sílí a pohání mraky neuvěřitelnou rychlostí za město. Nelíbí se mi to. Pak otáčím hlavu k Mattovi a ostatním. Matt s podezíravým a zamračeným výrazem a mírně zakloněnou hlavou kouká na padající sníh kolem a lehce zavrtí hlavou. „Tohle už určitě není normální. Měli bychom zmizet,“ otáčí se na ostatní. „Tohle bude Ellatheina práce a myslím, že nikoho a hlavně nás nechce šetřit. Jdeme za Arkarianem. Nicole půjde s námi.“

„Cože? Kam? A za kým že?“ ptám se nechápavě.

Matt se ke mně otáčí a pokládá mi ruku na paži. „Pamatuješ, co jsem ti říkal včera o těch meteoritech a krysách?“ Ani mi nedává šanci k odpovědi. Ukazuje palcem za sebe a dál pokračuje.

„Z tohohle se vyvine asi něco podobného. Odvedeme tě do bezpečí.“

„Nemůžu jít s vámi a nechat tu bráchu, pokud se sem fakt něco blíží,“ vrtím hlavou, a i když mi ty mraky nahánějí strach, rozhoduju se tady zůstat a najít Alexe. „A navíc co ostatní? Přece je-.“ Můj hlas se láme v polovině věty a slova se vytrácejí. Očima rozšířenýma strachem hledím přes Mattovo rameno na obzor a zděšením ustupuju o pár kroků dozadu. V hlavě slyším můj hlas křičet, ale ve skutečnosti nemůžu vydat ani hlásku. Matt se hned prudce otáčí, aby se podíval, co mě tak vyděsilo. A nemusí ani pátrat dlouho. Rychle vznikající zuřivé tornádo už zaregistrovalo víc lidí.

Po školním dvoře se začíná rozléhat panický křik a lidi se rozbíhají na všechny strany. Většina prchá do školy a zřejmě doufají, že jim budova poskytne dostatečný úkryt.

„Nemáme čas. Musíme zmizet!“ křikl Matt, aby ho všichni přes panikařící dav slyšeli. To už jsem ale v běhu i já a pohledem hledám Alexe. „Nicole!“ Matt se mě snaží zarazit, ale neposlouchám ho.

„Alexi!“ volám a doufám, že od něj uslyším odpověď, ale nikde ho nevidím. „Alexi!“ zakřičím ze všech sil. Nic. Neozývá se mi. Zřejmě už bude ve škole, tak se tam vydávám, ale stále se ještě rozhlížím po

dvoře, jestli jsem ho někde nepřehlédla. Tornádo míří přímo k nám a je už dost blízko. Sněhové vločky mi ostře padají na promrzlou tvář, až mě to místy zabolí, ale ze strachu o Alexe se mi to daří ignorovat. Před školními dveřmi se ještě jednou ohlížím po dvoře, ale moc lidí už tam nezůstalo, tak vbíhám dovnitř. Na chodbě panuje totální zmatek. Lidi do sebe s křikem narážejí, jak se snaží co nejdřív prodrat do tříd nebo do podzemního patra. Vidím i pár učitelů, jak se snaží děti někam navigovat, ale přes křik ostatních je vůbec nejde slyšet. Snažím se zahlédnout Alexe, ale je tu až moc lidí a hlavně moc možností, kam se mohl schovat.

„Nicole!" ozývá se za mnou a já se prudce otáčím. Je to Jeff, prodírá se ke mně a já mu hned vyrážím naproti.

„Jeffe, neviděl jsi Alexe? Prosím! Musím ho najít."

Pro mou úlevu Jeff přikyvuje. „Jo, utíkal s ostatníma dolů."

Hned chytám Jeffa za ruku a prodírám se davem ke schodům. Sbíháme je a znovu se rozhlížím po lidech kolem. Stále volám Alexovo jméno a po pár minutách se mi konečně ozývá. Je se svými kamarády v laboratorní třídě a zrovna vyběhl ze dveří, když mě uslyšel. Z plic se mi dere úlevný vzdech a krátce ho objímám. „Už jsem myslela, že tě nenajdu."

Na mou větu mi přímo neodpovídá, ale místo toho říká: „Chci se odstěhovat! Chci pryč z tohohle zatracenýho, zakletýho města!"

Stěny školy se najednou začínají otřásat a ze stropu nás zasypává lehká sprška prachu a omítky. Vypadá to, že tornádo právě zasáhlo budovu. Křik lidí sílí a doprovází ho tříštící se sklo z patra nad námi, jak pod silným náporem větru praskají okna. Jeff mě stahuje za pas k sobě a kleká si se mnou ke zdi a já stejně tak za sebou stahuju Alexe. Krčím se a instinktivně zavírám i oči. Teď jen čekat, až otřesy přestanou.

8. kapitola

Matt

„Matte, pospěš si," naléhá na mě Ethan při pohledu z okna na tornádo, které už je téměř u naší školy. Snažím se svými silami tornádo zničit dřív, než napáchá ještě víc škod. Je to ale těžší, než jsem myslel. Tornádo je vyvolané silnou schopností, jistě Ellatheinou. Ale aby ho udržela v plné a ničivé síle, musí se na něj stále soustředit. Vím to, protože cítím, jak se naše síly ve snaze tornádo buď udržet, nebo zničit, přebíjejí. Je to skoro, jako bychom právě seděli naproti sobě a soutěžili v páce. Aspoň tak nějak přibližně to zrovna vnímám. Vůbec Ellatheu neznám, nevím, jak vypadá nebo jak mluví, ale cítím ji a její moc tak silně, že mám pocit, jako by byla ve stejné místnosti.

„Ethane, běž od toho okna!" vykřikuje najednou Isabela a chvíli po tom se ozývá praskání skla. Okna už neudrží nápor silného větru a následně se rozbíjejí. Ethan krátce vykřiknul bolestí. Po místnosti lítají střepy a jeden z nich mě při letu řízl do tváře. Jak se ale soustředím na své schopnosti, nereaguju na to. Zvlášť když cítím, že začínám mít převahu a tornádo pomalu slábne. Přidávám ještě víc na intenzitě a cítím, jak mnou proudí silná energie. Hluk z venku se tiší, otřesy stěn přestávají a vítr se uklidňuje. Nastává klid.

Otevírám oči a rozhlídnu se kolem. Jako první zaregistruju Isabely pohled. Sedí před Ethanem a naklání se nad jeho nataženou rukou s řeznými ránami od střepů. Její oči ale sledují mě. I Ethan na mě upírá pohled a pak si všímám i Neriah a Rochelle. Trochu se zamračím a skloním hlavu ke své dlani. Má kůže lehce fosforeskuje, a ačkoliv už nabírá svou normální podobu, je jasné, že před pár vteřinami zářila jasněji. Stává se mi to, když vynaložím hodně energie na své schopnosti. Ale nedělám to zas tak často, takže sám na to ještě nejsem zvyklý. A pro ostatní je to zřejmě taky ještě nezvyk.

Krátce semknu dlaň v pěst a s lehkými obavami vrátím pohled k ostatním. Jejich výrazy ve tvářích už naštěstí nejsou tak zaskočené. Je v nich sice stále údiv, ale ten úlek nahradila úleva.

„Dobrá práce, Matte," usmál se na mě Ethan a já na odpověď krátce

pokývnu hlavou: „Díky." Jdu k němu blíž a pozoruju jeho zraněnou ruku, kterou mu už Isabela léčí.

„Je to v pohodě," říká hned. „Nestihl jsem dost rychle utéct, ale aspoň jsem si vykryl obličej."

„Za to Mattovi se to nepovedlo," podotkla Isabela a natočila si mou tvář k sobě. Lehce mi přejíždí dvěma prsty těsně pod řeznou ránou a já cítím, jak zranění pomalu mizí. „Vím, že by se ti to zahojilo samo. Ale trvalo by to déle."

Lehce se pousměju a přikývnu. „Díky." Pak se rozhlížím po třídě. Všude leží střepy z rozbitých oken a některé z lavic a židlí jsou převrácené nebo odsunuté z původních míst. Až na ta okna žádné škody nevidím, ale i tak jsem zvědavý, jestli škola znovu sežene náklady na další opravy.

Najednou se ozývá rána za mými zády, tak se rychle otáčím. Ještě stačím spatřit, jak dveře třídy prudce dopadají na zem pod Dillonovým tělem, div se nerozpadnou na třísky. Bylo zamčeno, takže je musel vylomit z pantů. Dillon si s klením sedá a kouká na svou ruku, ve které mu zůstala klika. „Sorry, řediteli," pronesl, odhazuje kliku a zvedá se na nohy.

„Co to vyvádíš, proboha?" utrhuje se na něj Isabela. Očividně se ho lekla.

„Hledám vás. A jak jsem hledal rychle, tak mě ty zamčený dveře trochu překvapily, nestihl jsem se zabrzdit a narazil do nich, no," krčí rameny a krátce se zpětně podívá na dveře za sebou.

„A proč jsi nás hledal?" zeptala se Isabela a Dillonův obličej se trochu naštvaně a zároveň zklamaně zamračil. Hned mi je jasný, že si Isabelinu otázku vyložil špatně.

„Třeba proto, abych zjistil, jestli jste v pořádku? Chápu, že mezi vás ještě tak úplně nepatřím, takže je asi k neuvěření, že jsem o vás měl starost," odsekl vyčítavě.

Isabela zaskočením vyvalila oči a na chvíli nevěděla, co na to říct. „Dillone,… ale tak jsem to přece vůbec nemyslela. Jen jsem myslela, že se něco děje a jdeš nám to říct."

„Nic, čeho by sis nevšimla," pronesl a otevřenými dlaněmi ukázal k rozbitým oknům a dřív, než stačí Isabela pokračovat v jejich vzájemně nepochopené debatě, se Dillon otáčí ke mně. „Tos zastavil ty, to tornádo?"

Přikyvuju v odpověď. „Jak vypadá zbytek školy?“

„Tohle patro podobně jako tady. Nahoře ani dole jsem nebyl. Spíš venku je pěkná nadílka.“

Já i ostatní jdeme blíž k oknům a nevěřícně pak koukáme na školní dvůr, který je pokrytý lehkou vrstvou sněhu. Hlavou mi lehce proběhne myšlenka, že Lathenii, a teď její dceři, se Vládkyně Chaosu neříká jen tak nadarmo. Protože zařídit, aby na začátku léta začalo sněžit, když tady máme sníh sotva i v zimě, je pořádný chaos. Na severní polokouli má teď sice sněžit, ale my tu slavíme Vánoce při třiceti stupních. Jen aby to teď nebylo obráceně.

„Myslíte si, že tohle hodlá udržet dlouho?“ zeptala se Rochelle.

„Mě by spíš zajímalo, jestli zasněžila jen nás, nebo celou jižní polokouli,“ namítl Ethan.

Teď se do hovoru vkládám já: „I kdyby jen nás, tak to mezi lidmi vyvolá spoustu nezodpovězených otázek. A jestli Ellathea přitvrdí, tak může hrozit i panika. Asi se zrovna dvakrát nebojí předvést svou moc.“

Z chodby se začíná ozývat čím dál tím víc lidí, jak vycházejí ze svých úkrytů podívat se ven. Krátce se rozhlédnu ke dveřím, za kterými zrovna někdo prošel. „Neměli bychom o tom mluvit tady,“ říkám o něco ztišeným hlasem. „Jdeme k Arkarianovi. Pojďte.“

Vycházíme ze třídy a připojujeme se k davu, který míří k východu. Letmo se rozhlížím po lidech, jestli někde nezahlédnu Nicole. Jen abych se přesvědčil, jestli je v pořádku. Někdo mě chytá za ruku a proplétá prsty s mými. Je to Neriah. „Neboj, určitě je v pořádku,“ šeptla mi k uchu.

Němě přikyvuju hlavou a vycházíme ze školy na dvůr, odkud hned míříme ze školních pozemků směrem k parku. Stoupáme do kopce k hoře, a jakmile se dostáváme ke skalní stěně, otevírá se nám vchod do sálů, kde na nás už Arkarian čeká. Zdravíme se s ním a vede nás do místnosti, kde vždy zasedáme na porady. Jimmy se Shaunem už tu sedí na svých místech a my k nim též přisedáme.

„Jak je na tom škola? Zasáhlo jí to moc?“ zeptal se hned Shaun.

„Jen pár rozbitých oken,“ odpovídá Ethan. „Matt to tornádo naštěstí dokázal zastavit dřív, než jí to odneslo.“

„Opravdu?“ zeptal se Jimmy mým směrem a s uznalým údivem pozvedl obočí.

Přikyvuju. „Ano, ale nebylo to až tak snadné, jak jsem původně myslel. Ellathea se na to tornádo silně soustředila, aby ho udržela v plné síle."

„Tím je obdivuhodnější, že jsi ji dokázal přemoct. Skvělá práce," pochválil mě s lehkým úsměvem. Já jen děkovně pokývnu hlavou, ale nijak už to nekomentuju. Někdy se pořád cítím trochu nejistě při pomyšlení, co všechno dokážu a jakou moc ve skutečnosti mám. Ano, na druhou stranu snad každého ta představa láká, ale nechci, aby se vztah ostatních tady ke mně nějak kvůli tomu, co umím, změnil. Jsem teď sice jejich vůdce, jenže kvůli tomu mám někdy pocit, že tím roste jejich respekt ke mně, ale tím pádem se mění náš přátelský vztah. Nebo sourozenecký. Od doby, co jsem se vrátil od Dartemise, se nemůžu zbavit pocitu, že jsme se s Isabelou od sebe v něčem vzdálili. Možná se mi to jen zdá, ale asi se domnívá, že její obavy, které mi před mým odchodem řekla, se vyplnily. Musím jí potom nějak dát najevo, že se o tohle nemusí bát, že mezi námi se nic nezměnilo.

„Napáchala ještě někde nějakou spoušť?" ptá se Ethan a vytrhává mě tím z přemýšlení.

Arkarian mírně přikyvuje hlavou. „Dokázala vytvořit sněhový mrak skoro nad celou Austrálií, takže na více místech je momentálně slabá vrstva sněhu. Teplota se výrazně snižovala už pár dní předem, což jste zřejmě postřehli sami."

Trochu se zamračím. „Sněžilo po celou dobu, co jsme sem šli a asi ještě pořád sněží. Zřejmě hodlá ten mrak udržet dlouho. Ale proč to dělá?"

„Aby ukázala jakou má moc nejspíš. Hádám, že je to zpráva pro nás všechny, chtěla na sebe upozornit a dát nám najevo, že bychom se jí měli bát. Nevíme, jak moc si byly s matkou blízké, ale pokud byly, je více než jasné, že jednou z jejích hlavních priorit je pomsta."

Dillon ke mně stáčí zamyšlený pohled. „Pro tebe by ale nebyl problém ten mrak rozpustit, ne?"

„To sice nebyl, ale asi to nebude dobrý nápad. Když to udělám, nevíme, jak Ellathea zareaguje. Třeba se ho pokusí vytvořit znovu nebo ještě větší a na více místech. A když se takhle budeme přebíjet v schopnostech všem lidem nad jejich hlavami, vyvolá to mezi nimi ještě větší zmatek a strach. A taky podezření a to nemůžeme riskovat. Už tak toho dnešního tornáda a sněhu všude kolem budou plný zprávy."

Skoro všichni souhlasně přikyvují. „Takže co s tím?“ ptá se Ethan.

Vyměňujeme si s Arkarianem pohled a chvíli ani jeden z nás nic neříká. On protože mi automaticky jako vůdci nechává přednost a já protože odpověď neznám a automaticky jí hledám u něj. Asi to i vypadá, že mluvíme v myšlenkách, ale jsme ticho. Přemýšlivě se pomalu stáčím k ostatním a nadechuju se. „Promluvím si s Dartemisem a uvidíme, co dál.“ Nic víc mě totiž nenapadá, co bych měl udělat. Krátce se zase otáčím pohledem k Arkarianovi a ten jen s lehkým úsměvem souhlasně přikývne na znamení, že by zřejmě udělal to samé.

„Jak jsi na tom s Nicole, Matte?“ zeptal se Dillon.

Kouknu na něj a na vteřinu s odpovědí čekám, abych si prohlédnul jeho výraz. Ten je teď ovšem neutrální. Rozhodně v něm nevidím žádnou nejistotu a nespokojenost, jako když před námi poprvé zaznělo její jméno, a ani v něm nejsou stopy po lítosti, kterou jsem u něj viděl včera ve škole, když koukal na Nicole a Jeffa na chodbě. „Včera jsme jí s Neriah už o Strážcích i Řádu řekli. Ale vyplašilo jí to. Nechali jsme jí, ať si to všechno nechá projít hlavou a dneska už za námi přišla. Taky jí ty mraky ráno nepřišly normální a tušila, že to má něco společného s tím, co jsme jí řekli. Takže už nám zřejmě věří.“

„Několik lidí ve škole na ní teď furt divně zírá a slyšel jsem, jak si o ní povídají, že je divná a podobný kecy. Zajímalo by mě, kdo si co zas vymyslel,“ odsekl trochu naštvaně.

„Nicole totiž už objevila svou schopnost, ale před zraky celé svojí třídy.“

„Cože?“ vypadlo několika lidem z úst, z nichž byl ovšem nejhlasitější Dillon.

„A co je to za schopnost?“ ptá se Shaun.

Krčím rameny na znamení, že si nejsem jistý a převypravuju všem, co nám Nicole vyprávěla a co jsem i vyčetl z jejích a ostatních myšlenek lidí, kteří u toho byli. „Ale co to je za schopnost, to nevím,“ dokončuju a přejíždím pohledem ostatní, jestli někoho nenapadne, jaká schopnost to může být. Po krátké chvíli se ozývá Arkarian: „Možná vím, co to je, ale nejsem si jistý – elasticita.“

„Elasticita?“

Arkarian přikyvuje. „Fyzická schopnost, při které člověk může měnit své tělo do jiných rozměrů. Natahovat ho i stahovat. Nejčastěji by asi každý tuto schopnost využíval hlavně na ruce, když někam nedosáhne.“

Na chvíli se odmlčí a nad něčím přemýšlí. „Podle mě se vlastníkovi této schopnosti mění struktura celého těla, aby tu schopnost vůbec mohl používat, aniž by to bylo bolestivé. Kosti, kůže i svaly. Nicole se zranila a její tělo na to automaticky zareagovalo – její kůže se natáhla přes řeznou ránu a opět se spojila. Umožnilo jí to tedy i rychlejší zahojení, aby její elastické tělo mohlo zase fungovat."

Užasle Arkariana poslouchám a všímám si, že nejsem sám, koho jeho návrh o Nicolině schopnosti tak zaujal. Zní to opravdu zajímavě, a jestli má Arkarian pravdu a schopnost mé žačky je vážně elasticita, začínám se těšit na její výcvik víc, až to uvidím na vlastní oči.

„Pro jistotu si to ještě ověřím," dodává ještě, „a dám ti vědět, Matte, jestli jsem se nezmýlil."

„Díky," kývnu hlavou a po krátké chvíli se pak všichni rozcházíme. Potřebuju si s Nicole znovu promluvit. Ověřit si, jestli nám už opravdu věří, říct jí o její schopnosti, až mi Arkarian potvrdí, že se vážně jedná o elasticitu, nebo případně jinou schopnost. A co nejdřív začít s jejím výcvikem.

9. kapitola

Nicole

Ředitel nás všechny poslal domů, ale zítra do školy prý máme normálně jít. No to jsem zvědavá, kde se budeme učit, protože co jsem tak zahlédla, snad všechny třídy v patře měly rozbitá okna. Snad nás tam nechtějí držet u těch oken, když je venku najednou taková zima.

Stojím ve svém pokoji a nevěřícně zírám z okna na stále padající sníh. Jsem zvědavá, jak se tohle média pokusí lidem vysvětlit. Pokud za tímhle opravdu stojí nějaká nadpřirozená moc a ne příroda, meteorologové musí mít momentálně plné ruce práce, aby ve večerních zprávách mohli lidem říct, co se děje. Ale pravděpodobně to nezjistí a hádám, že nechtějí vyvolat paniku a narovinu všem neřeknou, že náhlou zimu na začátku léta způsobila nějaká vyšší moc. A znovu se mi v hlavě honí myšlenky, že mě vlastně děsí, co všechno ten druhý svět, kterého se prý stanu součástí, dokáže provést. Potřebuju si promluvit s Mattem nebo Neriah, ale nevím, kde bych je mohla hledat. Nevím, kde bydlí. Takže asi budu muset čekat do zítřka, až je potkám ve škole. Ale do té doby asi prasknu zvědavostí a napětím.

Lehce si povzdychnu a chystám se od okna otočit, ale můj zrak přitáhne malá skupinka lidí blížící se k našemu domu. Chvíli je s přimhouřenýma očima pozoruju a pak je konečně poznám. Je to Matt s Neriah a dalšími čtyřmi lidmi. Tři z nich už jsem dneska potkala před školou, když jsme pozorovali zataženou oblohu před tím, než se objevilo tornádo. Pochopila jsem, že očividně mezi ty Strážce taky patří. Pak mi ale padne zrak na čtvrtého z nich a nevěřícně z něj nemůžu spustit oči. Copak Dillon mezi ně patří taky? Chodili jsme spolu skoro půl roku a za tu dobu se mi nikdy o ničem takovém nezmínil. Tedy, samozřejmě že nezmínil, když je to přísně tajné. Ale ani mi na něm nikdy nepřišlo nic zvláštního. Kromě našeho rozchodu, který přišel z ničeho nic. Nehádali jsme se, byli jsme si věrní a… Myslela jsem, že byl se mnou šťastný, stejně jako já s ním. Možná se se mnou rozešel právě kvůli Strážcům, i když mi to nedává příliš smysl. Každopádně jsme se dost pohádali a od té doby jsme spolu nepromluvili ani slovo.

Mezitím, co je stále s myšlenkami, vířícími mou hlavou jako to dnešní tornádo, pozoruju, stačili dojít před náš dům. Všímám si, že Dillon k němu otáčí hlavu a rukou na něj ukazuje. Prudce sebou trhnu a hned stojím opřená o stěnu vedle okna. Doufám, že mě neviděl. Asi ukazoval ostatním, že tu bydlím. Fajn, třeba se za mnou Matt sám staví, když nevím, kde bydlí on. Jenže co když to schválně nechá na zítra? Nahlédnu z okraje okenice ven, ale oni už tam nestojí. Pomalu pokračují v cestě a já se rozhoduju, že se pokusím Dillona ignorovat a s Mattem si promluvit. Beru si ze šatníku kabát, vybíhám z pokoje, po schodech dolů do haly, kde si rychle nazouvám boty a otevírám dveře. Následně ale úlekem ucouvnu a vyjeknu. „Jeffe!"

Jeff spouští svou ruku, se kterou se zrovna chystal zazvonit, a pobaveně se na mě usměje. „Ahoj. Ty… se někam chystáš?"

„Eh," na chvíli se zamyslím a krátce se podívám směrem, kam Matt s ostatními šli. Už jsou docela daleko, ale i tak bych je pořád za pár vteřin dohnala. Pak stočím pohled zpátky k Jeffovi, který stále vyčkává mou odpověď. Kolik asi může být hodin? Teprve před chvílí jsme měli oběd, takže je něco kolem poledne. „Myslela jsem, že máme jít ven až v šest."

„Jo, tak jsme se aspoň původně dohodli, ale… Máš ráda děti?"

Nechápavě se zamračím a pak pozvednu obočí. „Cože?"

„No víš, moje mamka musí za chvíli zastoupit někoho v práci a brácha se sestrou nemůžou být doma sami, takže je musím hlídat až do večera."

„Nevěděla jsem, že máš sourozence."

„Jedenáct a šest let. Kdybych je nechal doma samotný, asi by vyhořel barák," lehce se zasmál a pak s komicky vážnou tváří pokývl hlavou. „Ale jinak jsou hodní, vážně."

Pobaveně se usměju a asi tři vteřiny si Jeffa nevědomky prohlížím. Pak mi dochází, že to ticho mezi námi doprovázené vzájemnými pohledy do očí už začíná být trochu trapné, tak se zamrkáním a odkašláním sklápím pohled na chvíli dolů. Zandávám si pramen vlasů za ucho a znovu se na Jeffa podívám. „Takže… Proč ta otázka, jestli mám ráda děti?"

Jeffovi se na tváři objevuje pobavený úšklebek. „A máš?"

„Pokud věčně nekřičí, nerozbíjí věci a nekoušou tě do nohou, tak jo," lehce se zasměju a hlavou pokývnu k vedlejšímu domu. „Chodila jsem hlídat děti sousedům."

„Skvěle. A nechceš ty moje malé hodné ďábly hlídat se mnou? Nic z toho nedělají a je s nima vlastně sranda," usmál se a pak ještě dodává. „Akorát jestli jsi někam chtěla jít, tak tě samozřejmě nechci zdržovat a můžeme jít ven jindy, ale kdybys chtěla, můžeš přijít."

Na chvíli přemýšlím a znovu se podívám směrem, kde před chvíli zmizel Matt s ostatními. Chce se mi je dohánět a vyzvídat informace o druhém světě? Přemýšlet nad svou prý nadpřirozenou schopností a přijmout fakt, že opravdu nejsem normální-… Eh, to zní divně. Že opravdu nejsem obyčejná, přičemž bych se ještě musela vyhýbat Dillonovým pohledům? Nebo ještě zůstat v realitě aspoň pro dnešek, který sice byl zasažený tím druhým světem, ale mohl by být příjemně ukončený strávením času v Jeffovo společnosti, která se mi zdá čím dál víc lákavější. Myslím, že rozhodnutí je jasné.

Obracím pohled zpátky k Jeffovi a s úsměvem mu odpovídám. „Tak jo. Půjdu."

Jeffovi se na tváři rozlévá úsměv, který ve mně vyvolává hřejivý pocit a jako by s ním roztál i sníh v okolí. Je to vůbec možný, aby se mi jeden úsměv zdál tak kouzelný? Aby mě tolik vyváděl z míry a zároveň zlepšoval náladu o několik stupňů výš?

Zavírám za sebou dveře a vyrážíme s Jeffem ulicí o několik domů dál, kde Jeff bydlí. Zrovna se potkáváme s jeho mámou, Lily Thompsonovou, ve dveřích, když už spěchá do práce. Jeff nás krátce seznamuje. Vypadá moc sympaticky a taky mě mile přivítala. Hned se ale s námi loučí a odchází a my s Jeffem vcházíme do domu.

„AAAaaa!" ozývá se dětský křik z patra a následný dupot ze schodů. Otáčím hlavu za hlasem a lehce vytřeštím oči. Jeff si všímá mé reakce a pobaveně se zasměje. „To je Jazzy. A její válečný pokřik. Když jsem odcházel za tebou, zrovna hledala svůj meč."

„Meč? Ona si nehraje s panenkami?"

„Naštěstí ne. Má dva starší bratry, takže jsme jí se Samem radši vždycky tahali do rytířských soubojů a vojenských cvičení," zazubil se a pohled přemístil k své běžící sestřičce, která v ruce svírá klacek obalený v alobalu. Na hlavě jí hopsá vojenská helma také vyrobená z alobalu. Má ji skoro přes celou hlavu a dva otvory, které slouží k výhledům očím, teď při jejím zběsilém běhu spočívají na čele, takže děvče nemůže vidět, že neběží k nám, ale přímo do stěny. Jeff rychle reaguje, běží jí naproti a zvedá ječící bojovnici

vysoko do vzduchu. „A mám tě, Xeno!“

Jazzy si posouvá helmu více dopředu, aby přes její otvory viděla, a praští Jeffa obaleným klackem do hlavy. „Já nejsem Xena! Já jsem Klál Petl! A ty jsi Bílá čaldějnice a já tě plávě zabiju. Ha!“ S krátkým křikem zvedá provizorní meč do obou rukou a zapichuje ho Jeffovi do ramene. Jeff s hranou bolestí skučí, podlamují se mu kolena a dopadá na záda, přičemž svou sestru stále drží v náručí. Ta vyhazuje ruku s mečem do vzduchu ve vítězném gestu. „Mltveeeeeej!“

„Ale Bílou čarodějnici zabil Aslan, ne Petr.“

„Tak jsem Aslan. Aaawr!“ Jazzy zatíná své imaginární lví drápy do Jeffovo hrudi a zakusuje se mu do ramene, přičemž se Jeff začíná hlasitě smát.

Já je taky se smíchem pozoruju, a jakmile malá Jazzy můj smích registruje, vytahuje si helmu nad čelo a pohledem mě zkoumá. „To je ta tvoje holka Nicole?“ Ta otázka směřuje k Jeffovi, který hned pobaveně kroutí hlavou: „Není to moje holka, Jazzy,“ sedá si a stále Jazzy drží. „Ale Nicole se jmenuje, to máš pravdu. Nicole, tohle je zabiják, Jazzy,“ řekl s úsměvem.

„Ahoj, Jazzy,“ usměju se na ní a ona můj pozdrav opětuje zamáváním ručkou. Pak se naklání k Jeffovi a s rukou u jeho ucha mu zašeptá, ale tak hlasitě, že to slyším dost zřetelně i já: „Měl jsi plavdu, je hezká. Kdy spolu budet-.“

Jeff jí rychle zacpává pusu a posílá ke mně nevinný a pobavený pohled. Já si dávám ruce v bok a ‚propaluju‘ Jeffa zvídavým pohledem. „Tos jí o mně tak vyprávěl?“

„No… Ne, jen jsem jí dneska řekl, že přijde návštěva a Jazzy se ze zvědavosti vyptávala, o koho jde. Nic víc, viď?“ Koukl se na Jazzy a rázně přikývnul hlavou, jako by jí naznačoval, ať také přikývne. Ale Jazzy hlavou začala kroutit a snažila se zpod jeho dlaně něco říct. Jeff jí ale nepustil, tak ho Jazzy kousla. „Fuj! Ty slinto!“ Jeff odendává dlaň z jejího obličeje a otírá si jí o rifle. Jazzy se hlasitě směje a stejně tak já. Jsou spolu tak strašně roztomilí, že bych se mohla koukat celý den, jak si hrají.

„Vyplávěl mi o tobě vícklát, ne jen dneska!“ vyjekla Jazzy a zakřenila se.

Cítím, jak mé tváře lehce rudnou a se smíchem sklápím hlavu. Jeff kroutí hlavou, chytá Jazzy kolem pasu a zvedá se s ní na nohy. Otáčí

Jazzy hlavou vzhůru a lehce s ní zatřese. „To jsem měl tušit, že si pustíš pusu na špacír!“

Jazzy se smíchem ječí a hází rukama kolem. Po chvíli jí staví zpátky na nohy a společně se odebíráme do jejich obývacího pokoje, kde poznávám i Jeffova mladšího bratra Sama. Jen mě letmo zdraví, protože je svým pohledem soustředěně zaměřený na televizi a jeho videohru. Tuhle znám, máme jí s Alexem taky doma a dřív jsme jí hráli skoro každý den. Už jsem si k videohrám nesedla pěkně dlouho.

Jeff mi nabízí něco k jídlu a k pití a sedáme si na koberec ke stolní hře. Jazzy hned skáče na místo mezi nás a s nadšením začíná hrát jako první. Mezi hraním si všichni povídáme a moc dobře se bavíme a já se místy přistihuju, že se při pohledu na Jeffa pitomě culím, jak malá holka nad malým koťátkem. Musím uznat, že se mi líbí čím dál tím víc. Je hrozně milý a hodný a to, jak si se svou malou sestřičkou rozumí a hraje si s ní, je jedna z nejroztomilejších věcí, kterou jsem kdy viděla.

K večeru už se vrací Jeffova mamka domů a zve mě ještě na večeři. Prvně skromně odmítám, ale Jeff mě svými prosbami nakonec přemlouvá. Ve skutečnosti mu to ani nedalo moc zabrat. Pak už se ale opravdu loučím a Jeff mě doprovází ke dveřím. „Díky, že jsi přišla a pomohla mi.“

Musím se trochu zasmát. „Pomohla? A s čím? Vždyť jsem se skoro celou dobu jen kochala, jak to hlídání zvládáš sám. A bylo to moc fajn, vážně,“ usměju se na něj a chystám se otevřít dveře. Jeff mě ale předbíhá a otevírá mi je. S poděkováním vycházím ven a hned se za dveřmi otáčím. „Takže až budeš chtít zase pomoct s hlídáním, tak se klidně ozvi. Přijdu ráda.“

Jeff ze dveří taky vychází a zavírá je za sebou, takže se ocitáme docela blízko sebe. „To budu taky rád. A… Můžeme si třeba někam vyjít, jak jsme původně plánovali. Jestli teda chceš.“

Nemusím nad odpovědí vůbec přemýšlet. „To by bylo skvělý. Jasně že chci.“

„Prima,“ vesele a řekla bych, že možná i trochu úlevně se usmál a prohrábl si vlasy. „Tak se můžeme domluvit třeba zítra ve škole?“

„Fajn. Tam se určitě potkáme.“

Nastává chvilka ticha, která s každou přibývající vteřinou je o něco trapnější. Neustoupila jsem před ním, takže jsme stále blízko sebe, že

kdybych o kousek zvedla ruku, dotkla bych se té jeho. A cítím, jak to mou ruku láká, ale bráním jí v tom, takže mi v ní jen trochu cukne. Na druhou stranu se ale nechci rozloučit jen s prostým Tak ahoj, ačkoliv je to možná směšný, když vezmu v potaz, jak dlouho se vlastně skutečně známe.

„Asi už… Asi bych měla už jít," říkám a cítím, jak mé tělo zápasí se svou myslí, co má teď udělat. Nakonec ani nevím, kdo z těch dvou vyhrává, ale pokládám Jeffovi ruku na rameno a dávám mu pusu na tvář. Na chvíli se tvářím dost překvapeně nad sebou, že jsem to vůbec udělala, ale hned svůj pohled měním na úsměv a pomalu odtahuju svůj obličej od Jeffova. „Já… Děkuju. Za všechno."

Jeffovi se překvapený pohled mění až teď a úsměv mi opětuje. „Já děkuju, Nicole."

Pomalu couvám, krátce Jeffovi zamávám a otáčím se k odchodu. U zahradní branky se na něj ještě podívám a znovu si vyměňujeme úsměvy. Pak vyrážím domů a celou dobu se mi na tváři drží takový ten připitomělý úcul poblázněné školačky. Ale vůbec tomu nemůžu zabránit. Cítím se tak skvěle a hrozně se těším, až se s Jeffem zase uvidím. Myslím na něj, i když usínám, až mám pocit, že se budu takhle usmívat i ze spaní.

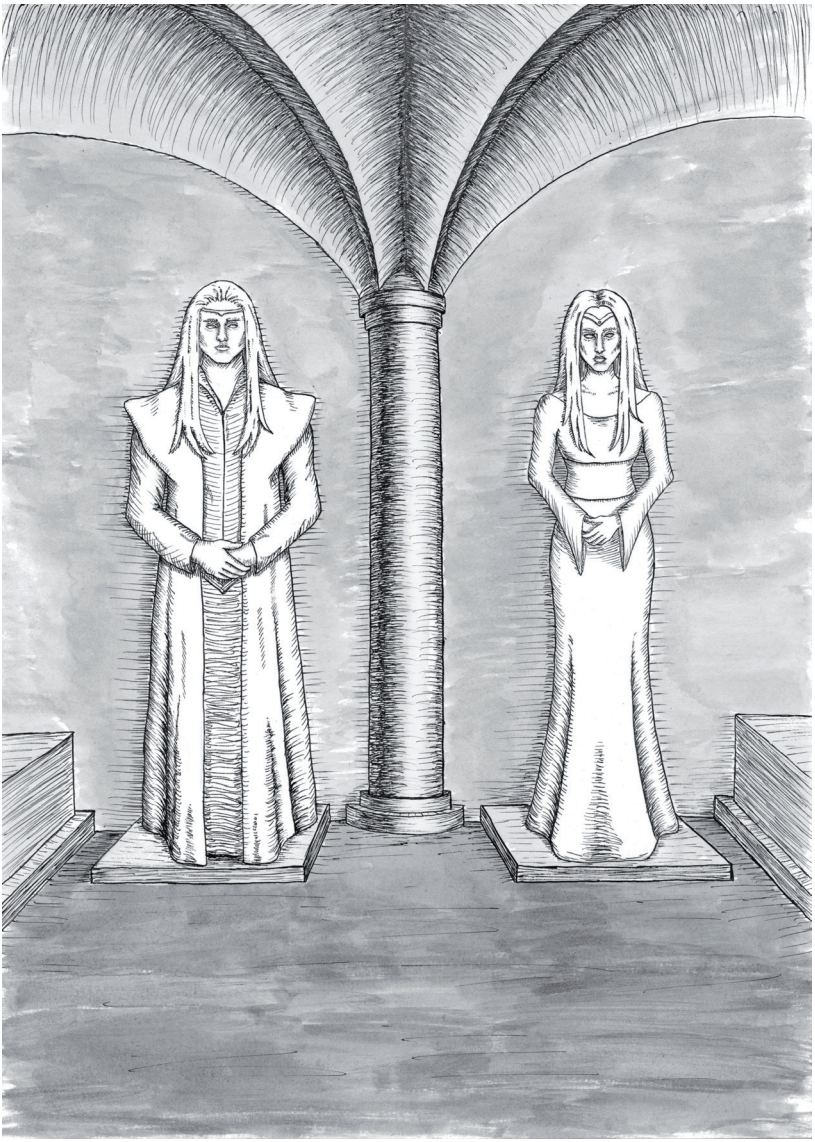

10. kapitola

Matt

Čekám na Nicole před školou. Měla by právě skončit, tak snad jsme se někde neminuli. Popřípadě zajdu k ní domů, když už vím, kde bydlí. Dillon nám to včera na cestě ze sálů ukázal. Ten zrovna ze školy vychází a s batohem přes jedno rameno jde přímo ke mně, jakmile si mě všímá.

„Čekáš na Neriah?"

„Na Nicole. Chci si s ní znovu promluvit."

Dillon lehce pokývl hlavou a krátce se rozhlédl ke školním dveřím, ze kterých zrovna vyšel. Mlčky ho pozoruju a přemýšlím, jestli se ho mám zeptat na otázku, která mě zajímá už nějakou dobu. Nakonec neodolám. „Co jsi vůbec myslel tím, že Nicole není dobrá pro to, aby se stala Strážcem?"

„To je složitější. Ona… Mám jen obavy, aby jí to nezkazilo život, jaký teď má. Její rodina je skvělá. Tráví spolu většinu svého času a jsou všichni na sebe vzájemně hrozně fixovaní. Jestli Nicole začne trávit čas s náma a se svým tréninkem, její rodina si toho všimne a Nicole bude dost trápit, že jim bude muset lhát. A ona jim nikdy nelhala. Asi by ses na to měl připravit."

Lehce přikývnu hlavou a přemýšlivě se zamračím. „Jak dlouho jste spolu vlastně byli?"

„Skoro šest měsíců."

To mě docela udivuje vzhledem k tomu, jak Dillon o Nicole mluví. Chci tím říct, že by mi jinak přišlo, že spolu byli mnohem delší dobu. „A proč jste se vůbec rozešli?" ptám se opatrně.

Dillon mlčí a vypadá to, že se odpovědi asi už nedočkám. Pak se zhluboka nadechuje a sklápí zrak. „Byl jsem ještě u Řádu. Lathenie mi vyhrožovala, že jestli jí nedám košem, tak ji zabije."

Zaskočeně vytřeštím oči. Takovou odpověď jsem vážně nečekal. „Proboha proč?"

„Protože-," zarazí se, porozhlédne se kolem sebe a povzdychne si. „Podle ní, jsem začínal být slaboch. Že mě prej oslabovala láska.

Přišlo jí, že jsem přestal plnit své úkoly s takovým nadsazením, jako dřív. Zřejmě se bála, že bych chtěl přejít ke Strážcům. Takže mi řekla, ať se s ní rozejdu, nebo ji najde a zabije před mýma očima."

„Takže mezi tebou a Nicole… to bylo vážný?"

Znovu chvíli mlčí a těká pohledem kamkoliv, jen aby se vyhnul mým očím. „Na tom už nesejde," pronáší polohlasem.

„Možná bys to s ní mohl dát zase dohromady," zkouším navrhnout.

Dillon se nadechuje k odpovědi, ale dřív se zasekává pohledem na školních dveřích. Jsou otevřené a přidržuje je Jeff, aby Nicole mohla projít. Oba se smějí a ani nás prvně neregistrují, jak si všímají jen jeden druhého.

„Na to už je asi pozdě," řekl Dillon, otočil se a rychlou chůzí se vydává pryč. Chvíli se za ním dívám, ale pak se otáčím zpátky na Nicole. Už si mě všímá a já si zase všímám, jak jí při pohledu na mě mizí úsměv z tváře.

„Ahoj, Nicole. Mohl bych s tebou mluvit?"

Lehce kývne hlavou a otáčí se k Jeffovi. „Promiň, změna plánu. Potřebujeme s Mattem probrat něco důležitého. Uvidíme se kdyžtak později, jo?"

„Dobře. Tak zatím ahoj," usmál se na ní a nechal nás o samotě.

Nicole přistupuje ke mně a zhluboka se nadechuje. „Tak… Tady asi nezůstaneme, co?"

Pousměju se a zakroutím hlavou. „Pojď."

Vydáváme se ze školy ke kraji města k jezeru a cestou si zatím povídáme. Jakmile se dostáváme k jezeru, kde už nejsou žádní kolemjdoucí, Nicole po chvíli ticha s povzdechem skáče na téma, kvůli kterému tu jsme. „Pořád tomu nějak nemůžu uvěřit."

Zastavujeme se na kraji jezera a oba hledíme na klidnou hladinu studené vody. „Já vím a nedivím se ti. Věř mi, že vím, jak se asi cítíš." Zvedá ke mně hlavu a úkosem se na mě mlčky podívá. Na chvíli jí oplatím pohled a trochu se pousměju. „Nejsem úplně nejnovější člen téhle organizace. Většina mých přátel tam už členy byla. Dokonce i moje mladší sestra mě předběhla. Ale na rozdíl ode mě se od nich hned neočekávalo nějaké vysoké postavení."

„Vysoké postavení?"

Přikyvuju. „Jsem teď jejich vůdce. Bylo mi to předurčeno věštbou." Převypravuju jí text věštby a koho se jaký řádek týkal. Ovšem Rochellinu

smrt vynechávám, abych jí znovu nevyděsil a hlavně ani nevím, jak bych jí měl vysvětlit, že je Rochelle naživu.

Nicole mě mlčky poslouchá a sem tam se ptá na nějakou nejasnost, ale zdá se, že všechny nové informace už přijímá klidněji. Pak chvíli mlčí a já z jejích myšlenek slyším, jak se mě chce na něco zeptat. Ale nesnažím se jí to z hlavy vyčíst a její myšlenky před sebou uzavírám, protože mně samotnému nebylo příjemné, když mi někdo četl myšlenky bez mého vědomí či vůle.

„A co Dillon?" ptá se nakonec.

„Nebyl Vyvolený, ale je členem Organizace a nám ostatním rovnocenný."

Nicole se tiše zhluboka nadechuje a obepíná si ruce kolem svého těla. Nic na to ale neříká a já se rozhoduju, že se jí na něj nebudu vyptávat a ani jí nebudu říkat, že původně patřil k Řádu. Pak se znovu nadechuje k řeči: „Takže i on má nějaké nadpřirozené schopnosti." To nebyla otázka, jen prosté ujištění.

Souhlasně přikyvuju. „To má."

„A jaké?"

„Má velkou sílu. Dokáže uzvednout břemena, která normální lidé ani nepozvednou," s těmito slovy ke mně Nicole otáčí překvapený pohled a díky jejím vykuleným očím si až teď všímám jejich šedomodré barvy. „A dokáže se přemístit z místa na jiné. Ale tahle schopnost mu byla přidělena darem. Svou druhou schopnost zatím neobjevil."

Nicole na mě stále překvapeně kouká. „Takže to byla-," umlká uprostřed věty a hlavou se jí začnou honit vzpomínky. „Jednou mě zvedl ze země tak lehce a rychle. Za pas a jen jednou rukou. Vymlouval se na to, že vážím třicet kilo i s postelí. A když mi pomáhal stěhovat pokoj, přemístil dvě skříně a postel a ani se nezadýchal, zatímco já se stolem a křeslem byla rudá jak rak," pousmála se a ještě chvíli brouzdala ve svých vzpomínkách. „Bylo toho mnohem víc. Já prostě myslela, že posiluje a on jen používal svou schopnost," dodala tiše. Pak se zamračila. „A co je teda ta moje schopnost?" zeptala se a zvedla svou zahojenou dlaň.

„Už jsme o ní mluvili. Buď jsi samo léčitelka se zvláštním způsobem léčení, anebo elastička."

Znovu na mě poulí oči. „E-elastička? Proboha, co to znamená?"

„Znamená to, že můžeš své tělo natahovat do libovolných rozměrů.

A pravděpodobně i stahovat."

„Jak to ale souvisí s tím, že se mi zahojila ruka?"

Skláním zrak k její pozdvižené dlani a jemně jí beru do svých. „Jelikož je tvá schopnost tělesná, struktura tvého těla se změnila, aby se mohla přizpůsobit tvé schopnosti a vůli schopnost používat. Když se člověk poraní, jeho tělo automaticky reaguje. Pomalu se začíná regenerovat, místo krve se na zranění objeví strup, rána se zacelí a zůstane po ní jizva. Tvé tělo s tvou schopností už dokáže reagovat jinak a reaguje tak, jak jsi mohla vidět. Tvá kůže je teď mnohem pružnější a co je pružné, to se vrací do své původní podoby."

Nicole zaujatě poslouchá a kouká při tom na svou dlaň. „A co kdyby to bylo nějaké vážnější zranění?"

Krčím rameny. „To nevím. Doufejme, že to ani nikdy nebude třeba zkoumat," pousměju se a Nicole se taky lehce pohnou koutky. „Jak mám ale přimět třeba svou ruku, aby se natáhla?"

„Chce to jen cvik. Tvým učitelem budu já a budu tě trénovat, jak svou schopnost ovládat a taky tě budu učit se bránit a jak bojovat se zbraněmi."

„Se zbraněmi? A jakými?"

„S mečem, dýkou, kordem… Můžeme zkusit i střelbu z luku."

Lehce se usmála. „To mě vždycky lákalo si vyzkoušet, jak se vlastně s těmi zbraněmi zacházelo."

„A určitě se to i dobře naučíš," taky se usměju. Konečně to vypadá, že tohle všechno, co jsem jí právě řekl, začíná pomalu přijímat.

„A co máš vůbec ty za schopnosti?"

„No," oddychnu si, „mám jich víc než ostatní. Mnohem víc."

„Jak to?"

„Já jsem totiž nesmrtelný. A všichni nesmrtelní mají velkou moc, se kterou můžou dokázat ohromné věci."

Znovu na mě třeští oči. „Nesmrtelný? To jako…"

„To jako že nemůžu umřít přirozenou smrtí. Nikdy nezestárnu a zabít by mě mohl jen jiný nesmrtelný."

Nicole prudce vydechne, jako by na moment zapomněla dýchat a zadívá se zpátky na jezero. „Tak tohle je fakt drsný. Ty vole… Ještě před dvěma minutama jsem si začínala být jistá, že mě už nemůže nic překvapit. Ale tohle… Takže za padesát let ze mě bude babička a ty budeš vypadat furt takhle?"

„Ta představa mi nedělá úplně dobře, ale jo. Asi to tak bude."

„Ale co Neriah?" zeptá se hned skoro vyděšeně.

Těší mě, že s tímhle ji i sebe můžu uklidnit. „Neriah je už taky nesmrtelná. Ale v jejím případě do toho zapadá jen to, že nikdy nezestárne a nezemře přirozenou smrtí. Žádné schopnosti navíc nemá. Tu nesmrtelnost jsem jí totiž dal já."

„To takhle můžeš někomu darovat nesmrtelnost?"

„Ne to ne. Tu možnost jsem měl jen jednou a patřila mé spřízněné duši. A tou Neriah je."

Nicole se na tváři opět objevuje úsměv. „A to víš jistě, že jí je?"

S úsměvem přikývnu. „To vím."

„Páni, to je romantický," zazubila se a s trochu zasněným výrazem se podívala před sebe. „To vás čeká asi dlouhý společný život co?"

„Očividně. Ale moc na to myslet nechci. Chci říct, Neriah se mnou zůstane a jsem za to rád, ale ztratím zase ostatní přátelé. Pak možná přijdou noví, ale dřív nebo později pak taky odejdou." Nicole ke mně zvedá soucitný výraz a mlčky si mě prohlíží. Kouknu na ni, chvíli jí hledím do očí a pak se lehce pousměju. „Ale to je ještě daleko. Není třeba nad tím přemýšlet. Máme teď na práci důležitější věci. Třeba tebe," otáčím se k ní čelem a položím jí ruce na ramena. „Tak co, Nicole. Chceš si to ještě všechno nechat v klidu projít hlavou? Nebo můžeme začít s tréninkem?"

Přemýšlivě se kouše do rtu a na chvíli uhýbá pohledem. Pak se zhluboka nadechuje a s výdechem přikývne. „Tak jo. Můžeme začít."

11. kapitola

Nicole

Domů jsem se vrátila docela pozdě, ale vymluvila jsem se na to, že jsem si po škole vyšla s Neriah ven. Kdybych jim řekla, že jsem zůstala tak dlouho s kamarádem, už bych slyšela ty narážející řeči, jestli jsem si jistá, že to je jen kamarád.

Právě večeříme a jako vždy u stolu probíhá velká debata o všem možném. Žádné společné jídlo nezvládáme sníst bez mluvení, díky čemuž u stolu často strávíme i hodinu. A to nemluvím o Vánocích nebo narozeninových oslavách. Mám naše stolování ale ráda. Popravdě je to má oblíbená část dne. Teď se ale nejsem vůbec schopna soustředit ani v myšlenkách na téma, o kterém je řeč. Hlavou se mi honí všechno, co mi dneska Matt o Strážcích vyprávěl. Bylo toho moc, ale musím přiznat, že mě to začalo lákat víc. Koneckonců, každý snad touží po nějakém takovém dobrodružství, když od mala kouká na pohádky a fantasy filmy. Dneska je už tolik příběhů o mladých lidech, kteří zachraňují svět a mají nějaké zvláštní schopnosti. A teď to řekli mně: „Nicole, máš nadpřirozené schopnosti." Kdo o něčem takovém nesní? Mě to jen vyděsilo, když se ta schopnost ukázala dřív, než mi to někdo stačil oznámit. Ale teď mě to láká a chci se jí naučit ovládat.

Moje myšlenkové pochody přerušují Alexovo luskající prsty před mým obličejem. „Haló vy tam na planetě Nevnímám, jak se máte?"

Ucuknu před jeho rukou a nechápavě se na něj podívám. „Co to meleš?"

„Nad čím přemýšlíš, se tě ptám, když tu sedíš jak pecka, čučíš do talíře a nevnímáš, co se kolem tebe děje?"

Těkám zvědavým pohledem z rodičů na Alexe. „A co se děje?" ptám se hned, aby se nezačali vyptávat, co je se mnou.

Slova se ujímá mamka. „Povídala jsem, že zítra přijede Betty s Jamesem a dětmi. Jsi v pořádku, Nicole?"

Zprudka se nadechnu nadšením. „Cože, oni přijedou? I Simon?"

Betty je mamky starší sestra. Nejlepší teta na světě. Mají s Jamesem čtyři děti – nejstaršího dvacetiletého Simona a potom šestiletá

trojčata. Simon je pro mě jako starší brácha a nejlepší kamarád zároveň. Mám ho hrozně moc ráda, a i když se nevídáme moc často, minimálně jednou týdně si voláme a strávíme u telefonu aspoň hodinu. A trojčata, to jsou úžasné holky. Všechny tři rády kreslí a vždycky jsem si s nimi hrála na výtvarnou školu.

„Ano, přijedou. Volali před pár dny, to jsem ti určitě říkala."

„No tos mi teda neříkala. Něco takového bych si pamatovala." Dělám, že praštím pěstí do stolu, ale těsně nad deskou se zastavím a celou dobu se nadšeně zubím. Ze samé radosti do sebe hrnu zbytek svojí večeře, pak si dávám rychlou sprchu a skáču do postele, aby byl zítřek co nejdřív.

Ve škole se o přestávkách rozhlížím po Jeffovi, ale zatím jsem ho nikde neviděla. Nebyl ani na hodinách, které jsme měli mít spolu. Napadlo mě, že asi onemocněl, ale na zprávy mi zatím taky neodepsal. Zvláštní.

Zrovna se ohlížím na chodbě za sebe, když v tom do někoho narážím a odmršťuju se od něj až překvapivě rychle na zem. Naštěstí aspoň stíhám zatnout svaly na krku, abych se nepraštila do hlavy.

„Promiň, jsi-. Nicole?" Hned poznávám Dillonův hlas a zvedám k němu ze země svůj pohled. Kouká na mě trochu nejistě a rty se mu lehce chvějí, jak přemýšlí, co říct. Pak mi podává ruku, ale to už se snažím stihnout vstát sama, abych jeho pomoc nemusela přijímat. Dillon mě ale stejně chytá za paži a pomáhá na nohy. Znovu si všímám té jeho síly jako dřív, ovšem teď už vím, že za tím nestojí tajné posilování. „Jsi v pořádku?" ptá se mě.

„Jasně. Dík," zamumlám a hned se chystám ho obejít a pokračovat v cestě. Jenže Dillon mě pořád drží za paži. „Ehm, mohl bys…," zacukám s paží, čímž dokončuju svou větu.

„Jo, jasně jen… Můžeme si promluvit?"

Vymykám se z jeho sevření. „Nevím, o čem chceš jako mluvit," odsekávám a sama se divím nad svým podrážděným tónem. Takhle nic asi nepolepším, ale nemůžu si pomoct.

„Já myslím, že víš, Nicole. Chci ti… Chci ti to jen vysvětlit."

„Po roce a půl chceš něco vysvětlovat? Tos mohl už v ten den, co ses to rozhodl ukončit. Teď už je na to-."

„Já ale nechtěl, jasný?" skáče mi tvrdě do řeči. „Neměl jsem na výběr, ale nemohl jsem ti to říct."

„A teď už jako můžeš?“

„Jo, *teď* už právě můžu.“

Nadechuju se k dalšímu argumentu, ale hned mi dochází, co tím chtěl říct. Takže náš vztah byl přece jen ukončený kvůli tomu druhému světu? Sice nechápu proč, ale já to stejně asi nechci slyšet.

Zvoní a já se krátce ohlížím na dveře třídy, kam jsem měla namířeno. Pak zvedám oči znovu k Dillonovi. „Nic mi nemusíš vysvětlovat. Stejně už je pozdě,“ pronesu vyčítavě, rychle ho obcházím a zalézám do třídy na poslední hodinu. Z té si nakonec neodnáším skoro nic, jen přeplněnou hlavu verzí Dillonových důvodů, proč se asi se mnou musel rozejít a potom dalších verzí, jak by asi mohl dopadnout náš rozhovor, kdybych ho nechala mi to vysvětlit. Jsem ale na sebe naštvaná, že nad tím vůbec přemýšlím. Nechci na Dillona už myslet, když se mi na něj už dařilo zapomenout.

A ještě když se objevil Jeff, se kterým bych ráda šla na rande bez nějakých zbytečných myšlenek o vztahu, který už je rok a půl pryč.

Po zvonění odcházím ze školy docela svižně a ani se už neohlížím po chodbách, jen abych na Dillona znovu nenarazila. Jeff mi pořád neodepsal a u nich doma mi nikdo neotvíral. Divný. Snad se nic nestalo.

Pokračuju v cestě domů, a jakmile si všímám červeného rodinného auta, které stojí u garáže hned vedle našeho, vyjeknu tiše radostí a rozbíhám se ke dveřím. Vbíhám dovnitř a hned na celý dům zavolám své hlasité: „Ahoooj!“

Na odpověď se ozývá vícehlasné dětské zapištění a hned na to dusot nohou. Trojčata vybíhají z obýváku a vpadají mi jedna přes druhou do náruče jako rozdováděná štěňata. Pevně mě svírají kolem pasu a boků a vesele se na mě zubí. Všechny tři najednou na mě něco mluví a já nevím, kterou vnímat dřív, tak si je prostě s širokým úsměvem prohlížím a snažím se rychle zorientovat, která je která. To ale nestíhám, protože z obýváku vychází Simon a k tomu se zas rozbíhám já. Má skoro dva metry, takže když mu skáču kolem krku, nedosáhnu na zem. Ale Simon mě zachytává a pevně drží a oba se smějeme. Pak se vítám i s tetou a strejdou a nechávám se trojčaty dotlačit ke gauči.

Začíná obrovská rodinná debata a do toho jsem nucena se bránit lechtání a pošťuchování od holek. Ani jsem nepostřehla, že někdo

zvonil. To až Alex mi zezadu zmáčkl ramena a přes opěradlo gauče se na mě naklonil. „Máš návštěvu, slyšíš?“

„Hm? Jo aha. Kdo to je?“

„Já ho jménem neznám, ale chodí do naší školy.“

Trochu se zamračím, ale hned mi to dojde – Matt. Měli jsme se dneska sejít a já na to úplně zapomněla. „Holky, pusťte mě. Na můj povel, tři-dva-jedna.“ Na své *teď* pořádně zabírám a snažím se holky odstrčit. Mám teď na každé ruce jednu, třetí naštěstí odběhla na záchod, tak mám o něco snazší únik. Holky mě nakonec se smíchem pouští a já utíkám k otevřeným dveřím. Těsně u nich mi ale skáče na záda ta třetí zátěž a já jsem nucena ohnout záda. „Mám tě!“

„Ale ne, parazit. Pomoc.“

Udělám dva kroky a spatřím ve dveřích Matta a jeho tázavý a pobavený výraz. „Ahoj.“

„Ahoj, Matte.“ Stáčím hlavu ke svému rameni. „Parazite, dolů. Šup,“ přikazuju své zátěži na zádech a trochu poskočím na místě. Drží se mě ale jako klíště.

„Kdo to je, Nicole?“

„To je můj kamarád. A potřebujeme něco probrat, takže slez, Vicky.“

„Já nejsem Vicky!“ ohradila se hned.

Zamračeně kouknu přes rameno na její křenící se obličej. „Jsi si jistá? Ještě před chvíli jsi určitě Vicky byla.“

„Ne ne. Já jsem Lucy přece.“

„A kdo se v tom má vyznat. Vždyť jste skoro stejný. Slez, běž zlechtat Alexe. Já za chvíli přijdu jo?“ Vyklepu si jí ze zad a Lucy nakonec utíká za ostatními. Já s úlevou narovnám záda a rozpačitě se na Matta usměju. „My měli domluvený tréninkový rande, co?“

Matt se trochu zasmál. „Jo, to měli.“

„Promiň, já blbá na to stihla zapomenout. Přijela nám rodinná návštěva, se kterou se tak často nevídáme a úplně mi to vypadlo z hlavy. Promiň. Myslíš, že to můžeme odložit na zítra?“

„Dobrá a v kolik?“

Na chvíli se zamyslím. „Třeba ve dvě odpoledne?“

Matt přikyvuje. „Fajn. Přijdu pro tebe. Nezapomeň,“ usmál se na mě.

„Nezapomenu, už ne. Slibuju. A i kdyby náhodou jo, tak s tebou půjdu.“

„Dobře. Tak zítra ahoj,“ mávnul rukou a otočil se k odchodu.

„Ahoj.“ Zavírám dveře a pak se vracím zpátky nechat se dobrovolně zmučit. Večer odpadám do postele docela s vděkem a takřka hned usínám.

Další den odpoledne prchám z rodinných radovánek a mířím k jezeru, kde se máme s Mattem sejít. Už tam čeká a posledních pár kroků k němu dobíhám.

„Ahoj, Matte.“

Otáčí se ke mně a usměje se. „Ahoj. Utekla jsi snadno?“

„Jo, ale musela jsem se vymluvit na to, že mám rande, protože mě hned nenapadala žádná pořádná výmluva, se kterou by mě propustili bez zbytečných řečí a dotazů. Teda ptát se asi budou dost, až přijdu, ale,“ s úsměvem pokrčím rameny, protože si v hlavě vybavím Jeffa a náš společně strávený den u něj doma, „nebudu jim muset zas tolik lhát vlastně.“ Pak mi dochází, že to asi vyznělo, jako bych si myslela, že naší schůzku s Mattem beru jako rande. Rychle se nadechuju a chrlím ze sebe vysvětlení: „Teda nechci říct, že-že my dva jakože máme teď rande, to jsem nemyslela, já-.“

Matt se ale začíná smát dřív, než to stačím dořící a zvednutými dlaněmi mě zastavuje. „Jen klid, Nicole. Já to chápu. A asi bych ti měl něco říct.“

„Jo? A-a co?“

„Budeme teď spolu trávit dost času, takže mi přijde fér, abys to věděla. Víš, jak jsem ti říkal, že mám víc schopností, než ostatní? Tak jedna z nich je i čtení myšlenek.“

Na odpověď jen zaraženě vyvalím oči a v hlavě si začínám přemítat, na co jsem různě myslela v Mattovo přítomnosti. Snad ne na nic ponižujícího nebo… Sakra, ale tyhle myšlenky vlastně slyší taky! Měla bych přestat myslet, než se mi v hlavě uroní něco, co bych fakt nechtěla.

„Neboj. Všechny tvoje myšlenky neslyším. Pokouším se je před sebou uzavírat, protože vím, že to není moc příjemný, když víš, že ti někdo může vidět do hlavy. Ale všem se vždycky ubránit nemůžu. Naopak tě můžu naučit, jak si je můžeš chránit sama.“

„Díky bohu. Doufala jsem, že něco takového teď řekneš. Už jsem se začínala bát, že se budu muset naučit přestat přemýšlet.“

Matt se pobaveně usměje. „Neboj. Není to těžký. A nebude se ti to hodit jen na mě. Mozkovidů je teď nějak víc než dost.“

Vyrazili jsme směrem do lesa a došli na jednu malou mýtinu. Matt mi znovu vysvětloval, co všechno mě bude učit a potom jsme začali se základními cviky sebeobrany. Úhyby a kryty před útoky pěstmi, různé chvaty a kopy. Zrovna zkoušíme obranný chvat proti útoku pěstí na obličej. Matt na mě pomalu útočí a já mám jeho ruku chytit a vykroutit mu ji za záda. Už potřetí se mi to daří a Matt souhlasně přikyvuje.

„Fajn. A teď to zkus rychle."

Přikývnu a připravuju se na útok. Jeho pěst ke mně míří o něco rychleji, já ji chytám, ale při té změně tempa najednou zmatkuju a nestíhám Mattovi ruku vykroutit včas, jak bych měla.

„Tak… to nevyšlo," komentuju svůj výkon a pouštím Mattovu ruku.

„To nic," usměje se na mě. „Zkus to znovu."

Stoupáme si zpátky naproti sobě a Matt znovu útočí. Chytám ho a kroutím mu ruku za záda.

„To bylo lepší. Ale moc síly jsi do toho nedala. Zkus trochu víc zabrat."

Nejistě k němu zvedám oči. „Jsi si jistý?"

Matt se pobaveně usměje a přikývne. „Jasně. Neboj se toho."

„No dobře."

Útočí, chytám jeho ruku a prudce s ní kroutím dozadu. Matt hned zasténá bolestí a já ho leknutím pouštím.

„Jsi v pohodě? Bylo to moc? Já jsem-." Zastavuje mě jeho smích a já se na něj nechápavě mračím.

„Dělám si srandu. Nebolelo to."

„Ty seš ale blbej!" uštědřuju mu ránu pěstí do ramene. „Víš, jak jsem se lekla?"

Znovu se zasměje. „Promiň. Tomu nešlo odolat."

Zakládám ruce v bok, ale lehkému zasmání se nakonec taky neubráním. „Jen počkej. To ti někdy oplatím. Ale jinak už to bylo lepší?"

„Mnohem," s úsměvem přikyvuje.

Trénujeme až do večera, kdy začíná být už docela zima. Po cestě domů si na to stěžuju a Matt mi vysvětluje, že za to může Ellathea.

Nevěřícně kroutím hlavou. „Jak něco takového vůbec může dopustit? To nechápu. Celý svět to sněžení v Austrálii řeší. Viděl jsi zprávy?"

„Koukám na ně každý den. Vědci ale nemají šanci tu záhadu vyluštit. A jestli Ellathea hodlá ten mrak držet přes celé léto, může to vyvolat paniku."

„Musí být asi hodně mocná, když něco takového dokáže, co?“

„To jo. Má zřejmě hodně schopností. Podobně jako já. A domníváme se, že schopnost ovládání počasí je přímo její specializace.“

„A co to znamená?“

„Že ji může mít silnější než ostatní schopnosti. Zatím se nám představila dvakrát a to tornádem a potom sněhem. Ovládá počasí a zřejmě moc ráda.“

Na chvíli s povzdechem utichnu a jen přemýšlím. „Lidé už teď mají strach. Nějaké tornádo na místě, kde normálně nebývají, to se dá ještě snést. Zaplní to na pár dnů zprávy, vědci mají něco na práci a pak se na to zapomene. Ale sníh a zima skoro po celé Austrálii v letním období? Už začínají vznikat další teorie o konci světa a lidi jsou kvůli tomu už tak pověrčiví, že se fakt začínají bát. Člověka zima v létě snadno přesvědčí.“

Matt mlčky přikyvuje a jde vidět, jak nad něčím přemýšlí. „Myslím, že Tribunál nedopustí, aby dělala zimu po celé léto. Uvidíme, jak se rozhodnou, co se s tím bude dělat.“

Po chvilce se blížíme k našemu domu a já Matta rukou o hruď zastavuju. „Počkej. Pro vlastní bezpečí.“

Nechápavě se na mě mračí. „Cože?“

„Kdyby tě někdo od nás viděl z okna, pozval by tě na večeři a výslechu by ses nevyhnul. A to nechceš, věř mi.“

Trochu se zasměje a chápavě pokývne hlavou. „Aha. Fajn, tak já to vezmu tudy,“ rukou ukáže na odbočku pár metrů za námi. „Nebudu to mít až o tolik daleko.“

„Prima. Takže se uvidíme zase zítra ve stejnou dobu?“

„Jo. A na stejném místě.“

„Dobře. Tak se zatím měj,“ usměju se na něj a krátce mávnu rukou.

„Ahoj,“ Matt mi úsměv opětuje a otáčí se k odchodu.

Já mířím domů a před zahradní brankou se na chvíli zarazím při pohledu do ulice, která míjí i Jeffův dům. Vytahuju z kapsy mobil a koukám, jestli od něj náhodou nenajdu zprávu. Pak vytáčím jeho číslo a přitom pokračuju v cestě k jeho domu. Nezvedá to. U něj doma se nikde nesvítí a ani mi nikdo nepřichází otevřít, když zvoním.

Tohle je vážně divný. Začínám mít strach, že se něco stalo. Ale třeba mohli s rodinou na víkend někam odjet a Jeff si jen zapomněl telefon doma. Možné to je a tak se rozhoduju, že ještě zkusím do pondělka

počkat, jestli se ve škole objeví. Mohla bych se zeptat i Jeffova nejlepšího kamaráda Jakea, jestli o něm něco neví.

Vracím se domů a stejně se nemůžu zbavit toho blbého pocitu, že se něco stalo. Jakmile se ale dostávám domů, stíhá mě ten pocit velmi brzo opustit, protože se musím hned bránit třem párům zlověstných rukou.

12. kapitola

Matt

Je to dva týdny zpátky, co mi Nicole oznámila, že celá Jeffova rodina včetně něj se pohřešuje. A od té doby je z toho celá nesvá. Tedy hlavně ze začátku se nedokázala na trénink pořádně soustředit. Teď už je to o něco lepší, ale stále na ní poznám, že si o ně dělá hrozné starosti. Ne že bych se jí divil. Přišlo mi to i divné, že se celá rodina prostě jen tak ztratí, a tak jsem o tom informoval otce, jestli za tím náhodou nestojí Řád. Zatím ale nic nezjistil a Nicole se ze strany policie a Jeffova nejlepšího kamaráda taky nic nového nedozvěděla.

Co se počasí týče, o něco se zlepšilo. Většina sněhu roztála, ale teplo na nošení trička taky není. Jsme s Nicole na mýtině, kde obvykle trénujeme. Pomalu se stmívá a z pusy už nám při výdechu stoupá pára. Tentokrát se zaměřujeme na Nicolinu schopnost. Už třetí den vlastně. Prvně jsme začali s meditací a soustředěním a teď se Nicole snaží použít elasticitu záměrně. Zatím se jí to ale ani jednou nepodařilo a vypadá to, že o sobě dost začíná pochybovat. Páni, jak já v ní teď vidím sebe.

„Já nevím," povzdychla si rezignovaně a spustila svou nataženou ruku k boku. „Mám já vůbec tu schopnost? Třeba jsme tehdy o tělocviku fakt všichni měli halucinace."

Pobaveně se usměju a zakroutím hlavou. „To těžko. Jen to nevzdávej. Hodně lidem to trvá, než se jim podaří použít svou schopnost záměrně."

„I tobě to trvalo?"

„A dost dlouho," přikyvuju s úšklebkem. „Divím se, že se mnou měl Dartemis vůbec trpělivost. Ty se aspoň snažíš. Mně se ze začátku nechtělo ani to."

Pousměje se a sklopí hlavu ke svým rukám. Popojdu k ní blíž a povzbudivě jí stisknu rameno. „Chce to jen čas. Brzy na to přijdeme, neboj."

„Já jen… Promiň. Asi se nedokážu prostě pořádně soustředit, když…" větu už nedokončuje a jen si tiše povzdychne.

„Já vím, vidím to na tobě. Máš Jeffa plnou hlavu. Nechráníš si myšlenky."

Zvedá ke mně pohled a trochu rozpačitě se usměje. „Promiň."

„Mně se neomlouvej, to spíš sobě," taky se usměju a pak jí stisknu obě paže a pevně se jí podívám do očí. „A teď tě přiměju se zpátky soustředit." Přimhouřím na ní oči a přiložím jí dva prsty ke spánkům. Nicole na mě nechápavě zírá a já se jen stěží bráním smíchu. „Soustřeď se a chraň si myšlenky, nebo si je všechny přečtu." Teď měním svůj výraz na výhružný pohled.

Nicole se na tváři objevuje pobavený úsměv, přesně v jaký jsem doufal. „To bys neudělal," říká sebejistě.

„Myslíš? Zkus se vsadit. Bude to jako čtení v tajném deníčku. To kluky vždycky láká si přečíst."

Nahlas mi neodpovídá, ale za to jasně slyším její myšlenky. *To je strašná schopnost*.

„Tomu říkáš chránění myšlenek?"

„Ne, to jsem ti ukázala naprosto úmyslně," zasmála se.

Taky se zasměju a sundám ruce z jejích spánků. „To by ti šlo. A teď si je zkus znovu chránit."

Zhluboka se nadechne, zavře oči a pokouší se soustředit. Ani jí to netrvá dlouho a daří se jí to.

Spokojeně se na ni usměju. „Výborně. Dáme si teď pauzu od schopnosti a vrátíme se ke zbraním."

„Dobře," přikyvuje, bere si ode mě obouručný meč a rovnou se staví do střehu.

Kontroluju její postoj a stavím se proti ní. Zkoušíme základní cviky, kryty a výpady. Nicole stále někde váhá, ale nemůžu po ní chtít žádné zázraky, když cvičíme teprve dva týdny.

Po nějaké době Nicole meč pokládá na zem a protřepává si prsty prokřehlé zimou. Ani si neuvědomuju, že je tak chladno. Přicházím k Nicole blíž a stisknu jí dlaně.

„Jsi úplně ledová."

„Jo, za to ty vůbec. Tobě není zima?"

Pokrčím rameny a zakroutím hlavou zároveň. Pak se krátce soustředím na *teplo* a přesouvám ho na své ruce.

Nicole to hned vnímá a lehce s rukama škubne. „Co to-."

„Klid. Neboj, jen tě trochu zahřívám."

Nechává se a překvapeně na naše ruce kouká. „Jak to děláš? To je jedna z těch tvých schopností?“

„Tak něco. Vytvořit takovéhle malé teplo není zrovna nic těžkého, ale spadá to pod mou schopnost kouzlit.“

„*Kouzlit?*“

Zvedám oči k jejímu obličeji a trochu se mi ulevuje, když kromě toho překvapení vidím v jejím výrazu i úžas. „Můj otec, Dartemis, byl jediný ze svých sourozenců, který ovládal tuto schopnost. Z nich tří byl nejmocnější, a proto ho Lorian ukryl před Lathenií v jiném světě, aby nemohla nijak využít jeho moci proti Strážcům. A já jsem po něm tuto moc zdědil.“

S úžasem mě poslouchá a usměje se na mě. „To je parádní, to je… To je fakt hustý. Takže proto ses stal i naším vůdcem?“

Přikyvuju na souhlas. „Ale stejně mám občas pocit, že-,“ zastavuju se v půlce věty dřív, než se začnu Nicole zpovídat. Nechci ji zatěžovat svými pocity a problémy, obzvlášť když je nováček. Ani nevím, proč jsem s tím vůbec začal.

Nicole lehce naklání hlavu do strany a stiskne mi ruce. „Že co?“

„To nic,“ usměju se na ni. „Je ti líp?“

„O dost, díky,“ taky se usměje a pouští mě.

Krátce kouknu na hodiny. „Pro dnešek to možná stačilo. Zkusím nám zařídit, abychom od zítřka trénovali v teple.“

„To by bylo lepší, jo. Ale kde?“

Pokývnu hlavou směrem k hoře. „V Arkarianových sálech.“

„Jo? Takže mě s ním už seznámíš?“ zazubila se. Už jsem jí o Arkarianovi i jeho sálech říkal a zmínil jsem se jí, že má modré vlasy a fialové oči, načež hned zareagovala s obdivem, že by chtěla vidět člověka s fialovýma očima.

„S největší pravděpodobností jo,“ přikyvuju s úsměvem. „Rád tě pozná.“

„To já jeho taky. Takže mám balit?“

„Jo, jdeme domů.“

Sklízíme věci, doprovázím Nicole domů a pak se přenáším k hoře. Chystám si otevřít vchod, ale otevírá se mi sám. Nechápavě se zamračím a vcházím dovnitř.

Arkarian už v osmistěnné místnosti čeká a spolu s ním tu stojí i Dartemis. Na vteřinu se zastavím ve dveřích a překvapeně na něj

koukám. V Athénách převzal funkci po Lorianovi, stále při tom dohlíží na říši duší, kam ho Lorian schoval, a ještě si dokáže najít čas na návštěvy sem. Lorian se sem nikdy jen tak neodvážil. Asi je to otci prostě příjemné, že už se nemusí schovávat v nějakém jiném světě, i když tím lehce ohrožuje svůj cenný život.

Oba sklání hlavy nad holografickou koulí a já si až teď všímám, že se točí. Hned se k nim dávám do rychlé chůze a v té chvíli si mě otec všímá.

„Matthew, už na tebe čekáme."

Krátkým pokývnutím hlavy je oba zdravím, stoupám si mezi ně a hledím do koule, v níž se pomalu točí čas zpět do historie.

„Takže Ellathea někoho posílá do minulosti?"

Oba přikyvují a Dartemis mi odpovídá. „Ano. Čekáme, v jaké době se koule zastaví."

„Točí se pomalu. Nebude to moc daleko," podotýká Arkarian.

„Už jste zjistili, jak mohla dokázat otevřít průchod do minulosti?"

Dartemis kroutí hlavou. „Domníváme se, že nechala sestavit nějakou náhradu za Citadelu, nebo našla někoho, kdo schopnost otevřít průchod do minulosti ovládá. A v posledních dnech zkoušela její funkčnost. Horší je, že i vyzkoušela někoho do minulosti protlačit i přes to, že průchod nebyl plně otevřen."

„Co to přesně znamená?"

„Lidé, kteří se přes neúplný průchod přenesli, uvízli v čase bez možnosti návratu a při horší, ale za to pravděpodobnější variantě přenos vůbec nepřežili."

Překvapeně zvedám obočí a kroutím hlavou. „Jak to mohla dopustit? To nevěděla, co to nese za riziko?"

„Myslím, že věděla," ozývá se Arkarian. „Nejspíš přes průchod zkoušela vyslat vojáky, kteří si to *vysloužili* jako trest, nebo nějaké zajatce."

„Bude to mít nějaký dopad na přítomnost, pokud přežili?"

„Nemělo by. Ellathea se zřejmě neobtěžovala zasypat je prachem poznání, než je přenesla. Mají jinou řeč, jiné oblečení, jiné zvyky. Tamější společnost si jich jistě všimne a bude se jim stranit. Jsou tím odsouzeni k samotářskému životu nebo i brzké smrti. Ovšem pokud je tam přenesla ve svých smrtelných tělech, tak už jsou dávno mrtví."

Chvíli všichni mlčíme a hledíme do točící se koule, dokud mě

nenapadá asi nejzásadnější otázka ohledně této situace. „A co naše Citadela? Už je postavena?“

Odpovědi se ujímá Dartemis: „Ještě se na ní pracuje, ale nehlavnější a nejdůležitější sál je dostaven. A je možné ho využít.“

S úlevou přikyvuji a v tu chvíli se koule pomalu přestává točit a poskytuje nám pohled na velké město. Odhad v historii ale ještě nemám, takže město ani dobu hned nepoznávám. Arkarian je ale pohotový a okamžitě nám dává přehled: „Druhá polovina osmnáctého století. Amerika, řekl bych Filadelfie.“ Trochu se zamračím a přemýšlím, co se v té době dělo. Arkarian je ale znovu rychlejší. „Doba velkého politického rozvoje v Amerických zemích. Konaly se boje za nezávislost na Británii, což si i Spojené Státy vybojovaly a byl jmenován jejich první prezident, George Washington.“

Dartemis na něj hned navazuje. „Při kontinentálních kongresech se scházeli zástupci třinácti amerických osad, všichni to byli významné osobnosti. Zjistíme, na koho se Řád konkretizuje, a zajistíme výpravu.“

S Arkarianem na jeho slova přikyvujeme a já pak zvedám pohled k Arkarianovi: „Chtěl jsem se tě zeptat, jestli můžeme s Nicole pokračovat v jejím výcviku tady v sálech. Venku je stále zima.“

„Ovšem, to není problém. Ethan s Neriah sem chodí už několik dní, to se ti nezmínili?“

Krátce nad tím paradoxem zahanbeně mlčím a pak jen s nádechem kroutím hlavou. „Ne, to se teda nezmínili.“

Arkarian se neubrání lehkému pobavenému úsměvu. „Asi jde jen o nějaké malé nedorozumění. Můžete sem přijít kdykoliv, aniž byste mi to ohlásili. Vchod si koneckonců umíš otevřít sám,“ usmál se na mě a po pár minutách mi ještě ukazuje místnosti určené k výcviku, kde s Nicole budeme moct trénovat.

„Jak se jí výcvik daří?“ ptá se mě.

„Snaží se. Je šikovná, ale zatím se jí nepodařilo použít svou schopnost záměrně, ačkoliv po tom dost touží.“

„To bývá vždy největší problém skoro u všech. Záleží samozřejmě na schopnosti. Někdy je naopak problém svou schopnost ovládnout, aby se neprojevovala bez vlastní vůle. Jako například u mozkovidů, kteří se snaží zabránit okolním myšlenkám v pronikání do jejich hlavy.“

„Hlavně jí dělá problém se soustředit, když si vzpomene na Jeffa. Nějaké nové zprávy o něm a jeho rodině nevíš?“

Kroutí hlavou. „Bohužel. Nic nového jsem se nedozvěděl.“

„Je to divný,“ pronáším zamyšleně. „Jak se může celá rodina jen tak vypařit?“

„Upřímně si sám myslím, že za tím stojí Ellathea,“ krčí lehce rameny a spíná své dlaně na hrudi. „A jediný rozumný důvod, který mě napadl, proč by Ellathea někoho unášela, je, že Jeff by také jednou patřil k Organizaci.“

Trochu překvapeně se na něj podívám a přemýšlím nad jeho názorem. „A unesla ho, aby ho přetáhla na svou stranu. Ale Jeff se mi nezdá jako někdo, kdo by se chtěl nechat přemluvit ke zlu.“

„A proto unesla i jeho rodinu. Aby mu nedala jinou možnost, pokud chce, aby byli naživu,“ doplňuje mě Arkarian.

Pokyvuju hlavou, a čím víc nad tím přemýšlím, tím logičtější se mi to zdá. „Máš pravdu. Třeba to tak vážně je.“

„Je to jen má domněnka, Matte. Nikdo mi to nepotvrdil. A rozhodně bys to neměl říkat Nicole.“

„Ne, to ne. Rozptýlilo by ji to ještě víc.“

„Zkusím zjistit, jestli si to myslím správně a dám ti vědět.“

„Děkuju ti.“

Loučím se s ním a pak se vydávám domů.

13. kapitola

Nicole

Stoupáme s Mattem i s Ethanem a Neriah do kopce k hoře, ve které se prý skrývají Arkarianovo sály. Pořád si to nějak nedovedu vůbec představit, jak to tam asi vypadá a funguje, takže jsem docela napnutá a zvědavá. A taky se těším, až poznám toho Arkariana. Kdokoliv mi o něm něco říkal, přišlo mi, že mluví o velmi moudrém a dobrosrdečném a hodně dobrém příteli. A navíc, má fialové oči. Kdo to kdy viděl? Je to neobvyklé, ale ty oči musí vypadat krásně.

Už jsme skoro u hory a já cestou vyzvídám informace od ostatních. Zrovna se ptám na Ethanovo schopnosti a pak i na schopnosti ostatních členů. Je jich tolik a každá z nich zní naprosto úžasně. Chtěla bych všechny vidět v akci a jen se kochat tím nadpřirozenem, ve které jsem v duchu už od dětství tajně věřila. Asi začínám být do tohoto světa celkem zapálená. Přicházíme ke skále, Matt k ní natahuje ruku a v tu chvíli se v ní objevuje vchod. Valím na ten jev oči a na tváři se mi objevuje nadšený výraz. Jako malé dítě, které zrovna spatřilo vánoční stromeček. Všichni tři se mojí reakci smějí a vchází dovnitř. Já se držím hned za jejich zády, a jakmile vchodem projdu, zavírá se za mnou stejně rychle, jako se otevřel.

„Páni. Tak tohle je moc šikovná skrýš," konstatuju s úsměvem a rozhlížím se do tmavé chodby před sebou, osvícenou loučemi na stěnách. Chystám se vyjít vpřed, ale přede mnou se najednou cosi zjevuje a já úlekem skáču o krok dozadu, čímž narážím do Neriah. Hned mě zachytává a směje se mi do ucha.

„Jen klid, to je jen Arkarian."

To hned už taky poznávám, i když ho vidím prvně v životě. Modré vlasy člověka celkem prozradí.

Usmívá se na mě. „Promiň, Nicole, nechtěl jsem tě vylekat."

„To nic. Jen jsem takový příchod zrovna nečekala," zazubím se na něj a o krok k němu zase přistoupím.

Tiskne mi ruku a druhou mi pokládá na paži. „Vítám tě tu a moc rád tě poznávám."

Je vážně hrozně milý, jak jsem si myslela, že bude. Úsměv i stisk mu opětuju a prohlížím si při té příležitosti ty jeho oči. Ta barva je naprosto úžasná. „Děkuju. Já tebe taky a… ty tvoje oči jsou… vážně moc pěkný." Bože, není to trochu blbý mu to takhle říct hned ze začátku? Ale co, nemohla jsem si tomu pomoct.

Arkarian se naštěstí pobaveně usmívá. „Tak to jsem rád, že tě spíš neděsí. Děkuji." Pak přesunuje svůj pohled k Mattovi. „Matte, mohl bys jít na chvíli se mnou? Potřebuji s tebou mluvit."

„Jasně," přikyvuje a vyráží za ním. „Ethane, ty se o obě zatím postaráš, že jo?"

„Žádný problém. Tak pojďte, holky."

Ethan nás vede do jedné z místností určené pro trénování. Je velká snad jako náš celý dům a vybavená asi všemi zbraněmi, co se za celou historii vytvořily. V jiném koutě zase vidím pár posilovacích strojů, velké žíněnky a žebřiny a věci, které ani nedokážu pojmenovat. Stojím na místě a zírám. „Ředitel by se rozbrečel za to, co máme za tělocvičnu, kdyby tohle viděl."

„Myslím, že by se rozbrečeli i majitelé posiloven ve městech," přidala se ke mně Neriah se smíchem.

Přicházím k jedné stěně, na které se ve třech řadách nacházejí zbraně z různých, dob a prohlížím si je. Vytahuju ze stojanu kord s bohatě zdobeným, proplétaným košem a potěžkávám si ho v ruce. „Tohle je mnohem lehčí než obouručný meč. Nemůžu trénovat s tímhle spíš? Aspoň bych toho vydržela víc."

Ethan si stoupá vedle mě a bere do ruky další z kordů. „Italský kord používaný v osmnáctém století. Je šikovný. Jsi s ním rychlá, nebezpečná a zároveň u toho vypadáš elegantně. Ženy s nimi taky hodně šermovaly. Ale problém by byl, kdyby před tebe předstoupil někdo právě s tím obouručným mečem třeba. K tobě se mi ale stejně hodí něco jiného." Odkládá kord zpátky do stojanu a postupuje o pár kroků dál. Jdu hned za ním a sleduju, jak vytahuje o něco užší a kratší meč, než je ten obouručný. Má pozlacenou, elegantně zdobenou rukojeť a všímám si i jemných rytin. A přitom si jeho čepel nemusím prohlížet zblízka, abych zjistila, že je tupá.

„Není to škoda takového zdobení jen na cvičný meč?"

Ethan krčí rameny a usměje se. „Možná je. Ani jsem se nikdy nezeptal, kdo ty meče dělal." Podává mi meč do ruky, abych si ho potěžkala.

„Tenhle je jen do jedné ruky. Je sice o trochu těžší než ten kord, ale za to pevnější. A k tomu si někteří bojovníci brali do druhé ruky i krátký meč nebo dýku." Vytahuje ještě dýku, která je designem vyřešená úplně stejně, jako meč, který držím.

Beru ji do své levé ruky a obě zbraně si prohlížím. „Jo, to se mi líbí," usměju se.

Ethan podává stejný meč a dýku Neriah a ta se hned staví proti mně do střehu. Ethan mi ukazuje, jak se mám postavit já a jak se zbraněmi zacházet a potom s Neriah pod jeho dohledem a povely cvičíme spolu.

Matt se po nějaké době vrací k nám a Ethan se ho hned ptá, jestli je všechno v pořádku.

„Čeká nás výprava," řekl a Ethan s Neriah překvapením zpozorněli.

„Výprava? Ellathea nakonec dokázala otevřít průchod do minulosti?"

„Ano. Koule se zastavila v osmnáctém století. Míří se do Filadelfie, kde se v roce 1775 konal druhý kontinentální kongres, který vybudoval svou armádu, aby bojovala za nezávislost Spojených Států. Do jejího čela postavili George Washingtona. Ten se o pár let později stal prvním americkým prezidentem a tomu chce očividně Ellathea zabránit. Chystají se ho zabít zřejmě po tomto zasedání."

„A kdo-?"

„Zabít George Washingtona?" skáču šokem Ethanovi do řeči. „To přece… Nemůžou?" Ne že by mi nevyprávěli o pár výpravách, na kterých byli. Ale nějak mi v hlavě úplně nedošlo, že by Řád vlastně mohl chtít i zabít někoho až tak známého a významného. To by potom z historií i přítomností asi vážně dost zamávalo.

„To nemůžou, a proto jim v tom zabráníme," pousmál se Matt. „Řekni, chtěla bys Washingtona poznat osobně?"

Překvapeně párkrát zamrkám. „Cože?"

„Máš totiž povolení připojit se ke mně a k Ethanovi jako pozorovatelka."

„To jako… To jako že bych šla do minulosti?"

Souhlasně přikyvuje. „Ale jako pozorovatelka bys na sebe nesměla upoutávat příliš pozornost. Nezapojovat se do záchrany, nemluvit, pokud to nebude nutné. Jen všemu přihlížet a učit se."

Koutky úst se mi zvedají nahoru a radostí vyhazuju ruce do vzduchu. Omylem mi vyklouzává dýka z dlaně a míří přímo Mattovi na

obličej. Leknutím rychle reaguju, ale stane se něco nečekaného. Má ruka se hbitě natahuje k dýce a kousek před Mattovým obličejem ji zachytává. Ale Matt stojí dva metry ode mě. Neriah úlekem i nadskočí a všichni čtyři, včetně mě, civíme na mou dvoumetrovou ruku.

Pouštím dýku na zem a ruka se mi okamžitě stahuje zpátky do své podoby. Stále na ni zírám a nejsem chvíli schopna slova. Pak těžce polykám a začínám ze sebe vykoktávat naprosto zbytečnou otázku: „Vi-vi-vi-viděli jste t-to?!"

„Tvoje schopnost!" odpovídá hned Matt a do toho se radostně zasměje. „Použila jsi svou schopnost! Honem, zkus to znovu. Zkus natáhnout ruku."

Snažím si rychle vzpomenout, jak jsem to před chvilkou právě udělala. Nebo si zpětně vybavit jen ten pocit, když se má ruka natáhla. Nechávám ruku ve vzduchu, krátce se soustředím a o vteřinu později vidím, jak se má dlaň od těla odtahuje ještě dál.

Radostí se začínám smát a párkrát si poskočím na místě. „Přišla jsem na to! Přišla jsem na to! Jo! Mám schopnost!"

Můj a Mattův následující cíl byl jasný. Po zbytek tréninku jsme na žíněnkách zkoumali mou schopnost. Jestli dokážu natáhnout i ostatní části těla. Jak daleko až dosáhnu. Natáhla jsem ruku přes celou místnost, což mi pak Matt prozradil, že bylo dvacet metrů. Jakmile jsem ale ruku stáhla zpátky, začala mě hrozně svědit. Usoudili jsme, že musíme na tu schopnost jít trochu pomaleji, než si moje tělo zvykne. Taky jsem záhy zjistila, že mám ohebnější tělo. Mnohem ohebnější. Vlastně bych mohla dělat hadí ženu. A začínám mít podezření, že ten můj nadlidský výkon v basketbalu tehdy o tělocviku, kdy jsem z ničeho nic dala dva perfektní koše za sebou, že v tom má ta elasticita taky trochu prsty. Cítila jsem se tehdy hrozně pružná a rychlá a za to člověk asi nevděčí jen odfláknuté rozcvičce.

Zrovna sklízíme věci a já už teď vím, že dneska budu spát jak miminko. To zkoumání elasticity mě dokonale vyčerpalo. Plán mám jasný. Dorazím domů, najím se, skočím do sprchy a hurá do postele.

Ethan s Mattem se znovu baví o nadcházející výpravě. A já budu mít tu čest se stát její součástí, i když jen jako pozorovatelka. Což mi ale vůbec nevadí. Naopak bych byla dost nervózní, kdybych už někoho měla zachraňovat. Takhle mě čeká hlavně dobrodružství a učení v praxi.

„A kdy že se ta výprava koná?“ vkládám se do jejich konverzace, i když vím, že tahle informace mezi nimi už proběhla, já jí ale stihla zapomenout.

„Za tři dny,“ odpovídá mi Matt. „Do té doby si ještě projedeme všechny instrukce, co musíš vědět. Teď už ti s tím nebudu zatěžovat hlavu.“

Vycházíme z hory a míříme chladným vzduchem k městu. Můj dům je k parku nejblíže, takže mě všichni tři doprovázejí až domů a já se s nimi loučím. S Mattem se ještě domlouváme, kde a v kolik se zítra sejdeme a pak vcházím domů.

„Jsem doma!“ hlásím, jak mám ve zvyku, a mířím rovnou do kuchyně. Tam sedí Alex u hrnečku čaje a s knížkou před sebou. „Ahoj. Rodiče nejsou doma?“

„Šli se projít.“

„Co že si čteš tady?“

„Čekám na tebe.“

Otevírám ledničku a vyndávám z ní mojí připravenou porci večeře na talíři, který hned ohřívám v mikrovlnce. „Aha a proč?“

„Doufal jsem, že si s tebou stihnu popovídat aspoň v nějaký části dne, když jsi společnou večeři zase prošvihla.“

Trochu se zarážím, zůstávám k Alexovi zády a dělám, že si pohledem vybírám mezi čaji. Krátce přivřu oči a tiše si povzdychnu. Doufala jsem, že se téhle konverzaci vyhnu a že se mě nikdo z rodiny na moje odpolední aktivity nebude ptát. Protože pravdu jim říct nemůžu, což znamená, že musím lhát. A to mi nikdy zrovna moc nešlo. Co mu na to mám říct? Rozhodně ale už něco řekni, Nicole, jinak to bude podezřelý. „Já vím. Promiň. Zapovídala jsem se s Mattem.“

„Ty jsi byla zase venku s ním?“

„Jo,“ odpovídám prostě a víc radši neříkám.

„Vy spolu chodíte nebo co?“

„Cože? Ne, ježiš to ne,“ zasměju se a v duchu doufám, že to ten rozhovor trochu odlehčí. „Znáš tu mojí kamarádku Neriah, viď? Tak s tou chodí. My jsme jen kamarádi.“ Vytahuju talíř z mikrovlnky, sedám si i s příborem ke stolu a snažím se přejít na jiné téma. „No a co ty? Jak bylo ve škole?“

Alex pomalu zvedá obočí a tváří se na mě jak na největšího pitomce na světě. „Je neděle, Nicole.“

Mám chuť si tu vidličku, co zrovna držím v ruce, zapíchnout třeba

do ruky a to hned z mnoha důvodů: Potrestala bych se za tu pitomou otázku, mohla bych si zakřičet a nikdo by mi to nevyčítal a Alex by si o mně možná pomyslel, že jsem idiot, ale třeba by přestal s těmi dotazy a místo toho by se zeptal, jestli jsem v pořádku.

„Já… Já vím, ale v pátek ani včera jsem se tě na to nezeptala, tak se ptám teď, hm?"

„Hele Nicole, chováš se fakt divně poslední dobou. Z ničeho nic jsi každý odpoledne pryč až do večera. I o víkendech. A když přijdeš domů, tak se jen najíš a jdeš spát. Tak se tě na to chci zeptat, co po celý ty dny děláš, jenže ty se to jen snažíš zamluvit."

„To já přece-. To není pravda," snažím se hned ohradit.

„Teď lžeš."

Cítím, jak mi tváře lehce rudnou a jak moje myšlenky v hlavě skáčou jedna přes druhou, jak se mi snaží poradit, co teď dělat nebo říct. Je v tom ale jen jeden velký chaos. „J-já ti nelžu, Alexi. Jen… Jen jsem si našla nové kamarády a trávíme spolu hodně času. Nic víc, nic míň."

„*Kamarády?* Říkala jsi, že jsi byla venku jen s Mattem. A před tím ses o někom jiným taky nezmínila."

„No tak se zmiňuju teď. Je na tom, že mám nové kamarády, něco špatně?"

„Špatně je možná jen to, že přestáváš chodit na rodinné večeře kvůli těm tvým novým kamarádům a ani nic neřekneš."

Tohle už mi začíná být vážně nepříjemný. Znám Alexe až moc dobře na to, abych mohla říct, jak je tvrdohlavý. Možná ještě víc, než jsem já. A když se chce něco dozvědět, nedá si jen tak odchod.

„Alexi, přestaň mě vyslýchat. Koneckonců je to můj čas, moji kamarádi a moje volba, jak budu trávit svoje dny, takže tobě to může být jedno. Nic špatnýho nedělám, tak mě přestaň soudit!"

„Fajn," odsekává naštvaně, zvedá se a ještě mě probodává vyčítavým pohledem. „Já se ti teda omlouvám, že mě zajímá moje sestra."

Trochu nevěřícně se za ním dívám, dokud z kuchyně nezmizí a po chvilce slyším prudké prásknutí dveřmi z jeho pokoje v patře. Otáčím se zpátky k talíři a s povzdechem schovávám obličej do dlaní. Přesně tohle jsem nechtěla. Abych se s kýmkoliv v rodině pohádala kvůli tomu, že jim nemůžu říct pravdu, co skutečně celou tu dobu venku dělám. Obzvlášť když se nikdy nehádáme. Mám ale strach, že touhle menší hádkou s Alexem to neskončilo.

14. kapitola

Nicole

Čekám na Matta u lesa na spadlém stromě a nemůžu z hlavy vyhnat Alexe a naše včerejší dohadování. Je mi to hrozně líto a chtěla bych se mu omluvit, ale mám pocit, že mi to stejně nepomůže, pokud mu nedám nějaké vysvětlení, proč teď nebývám tolik doma. Ale možná bych se o to mohla aspoň pokusit. Asi si budu muset nějakou lež vymyslet a pak do konce života kvůli tomu zpytovat svědomí, ale hlavně ať nejsme s Alexem rozhádaní. To vážně nechci.

„Ahoj," ozývá se nade mnou a hned na to si vedle mě sedá Matt.

Trochu sebou leknutím škubnu, protože jsem si vůbec nevšimla, že se ke mně blíží. Možná se za mě prostě přemístil. „Ahoj," pousměju se na něj.

„Jsi v pořádku?"

Zhluboka se nadechnu a následně vydechnu. „Ale jo. Jen jsem se zamyslela. Včera jsme se trochu pohádali s Alexem."

„Kvůli čemu?"

„Je až moc pozorný," znovu se pousměju a přitom se zatvářím dost lítostivě.

Matt naklání hlavu trochu na stranu a prohlíží si profil mojí tváře. „Zajímal se, proč nejsi skoro doma, tys mu musela lhát a to tě trápí viď?"

Souhlasně přikývnu. „Vím, že mu nesmím říct pravdu. Ale zároveň mu nechci lhát. Nechci se s ním hádat. Nic by mě nemrzelo víc, než kdyby se mi Alex vzdálil a nebyli bychom si už tak blízcí."

„To chápu. Možná víc, než bych si chtěl připustit."

Stáčím k němu pohled. „Měl jsi to stejně i s Isabelou?"

„Něco podobného. Když jsem se chystal na svůj výcvik k Dartemisovi, měla strach, že se tam změním. Že se dozvím věci, kvůli kterým si už nebudeme tak blízcí. A nějakou chvíli jsem se i bál, že má pravdu, ale později jsem to hned zahnal. Možná nemáme stejného tátu, ale za to v sobě máme spoustu věcí od mámy, které nás spojují. A i když se jí celý život snažím chránit a jí to spíš jen leze krkem,

spojuje nás hlavně to, že spolu žijeme pod jednou střechou už od malička a známe vzájemně jeden druhého víc, než kdokoliv jiný. Kromě mamky samozřejmě," tiše se zasměje. „Ta toho někdy ví i víc, než si sama vůbec uvědomuje."

Pobaveně se usměju a souhlasně přikývnu. „To už matky mají v rolích. Jsou na tom takhle snad všechny."

„Dillon se mi o tvojí rodině zmínil."

Při vyslovení toho jména se mi myšlenky roztáčejí opačným směrem a stáčím k Mattovi překvapený pohled. „Dillon?"

„Jo. Říkal mi, že je tvá rodina skvělá a že jste si vzájemně strašně blízcí. Je mezi vámi silné pouto, které v dnešní době hodně rodinám schází."

Tohle mi ale na tváři kouzlí úsměv a ten fakt, že to řekl Dillon, mě příjemně překvapuje. „Tak to měl Dillon pravdu. Zrovna on by si takového vztahu v rodině dokázal vážit víc než kdokoliv jiný," říkám s povzdechem a přitom vzpomínám, jak mi bylo Dillona líto, kdykoliv se o své rodině zmínil. Měl hrozně těžké dětství a jeho neustále rozhádaní rodiče mu to nijak neulehčovali.

„Mluvili jste spolu od té doby, co jsme se potkali?"

Mlčky kroutím hlavou. „On měl jednou ve škole tu snahu, ale poslala jsem ho do háje."

„Víš, možná bys ho měla nechat, ať ti něco vysvětlí."

Znovu k němu stáčím pohled a zkoumavě si prohlížím jeho tvář. „On ti něco říkal?"

Krátce váhá, ale nakonec nepatrně pokývne hlavou. Jak moc bych si teď přála, abych to byla já, kdo umí číst myšlenky. „Ale já bych rozhodně neměl být ten, kdo ti to řekne. Nech to na Dillonovi. Měla bys to vědět. A hlavně se teď budete vídat asi častěji. Myslím, že se ani jeden nechcete soustředit na to, abyste si vzájemně nepodívali do očí, když budete v jedné místnosti."

„Jo, to máš asi pravdu," pronáším s povzdechem a chvíli oba mlčíme. „I když jsem si to nechtěla přiznat, náš rozchod mi vrtal hlavou pokaždé, když jsem Dillona někde jen minula pohledem. Nechtěla jsem o tom už přemýšlet i po tak dlouhé době, ale… V jeden den jsme spolu šli na procházku, něco sníst a pak do kina. Po kině jsme zůstali venku až do noci, protože jsme se prostě ještě nechtěli rozloučit. Nakonec stejně přespal tajně u mě. Ale když jsem se ráno vzbudila, byl

pryč. Dva dny se mi dokázal vyhýbat, dokonce ani ve škole nebyl. Já si ho ale stejně našla, takže neměl na výběr, než vyklopit, co se děje. A tak mi to řekl. Že je konec. Prostě z ničeho nic," vrtím hlavou, jako bych tomu do teď nemohla uvěřit a při tom pozoruju své sepnuté ruce. „Já mu to dokonce nechtěla zezačátku ani věřit a myslela si, že jde jen o hodně blbej vtip, dokud… Dokud na mě nezačal křičet. A on na mě nikdy před tím nekřičel. A když na tebe někdo, koho máš hrozně rád, zakřičí, že už tě nikdy nechce vidět – bolí to. Hodně to bolí."

Matt mě celou dobu poslouchá a koutkem oka vidím, jak má mezi obočím starostlivé vrásky. Zvedá ruku a pokládá mi ji kolem ramen. „Chápu, že to pro tebe muselo být hodně těžký, a že tě to bolelo. Ale věř mi, že jeho to bolelo taky. Měl pro to velký důvod, proč se s tebou rozešel. Slib mi, že si to od něj necháš vysvětlit."

Zvedám k němu oči, krátce semknu rty a pak s povzdechem přikyvuju. „Dobře. Nechám. Promluvím si s ním."

Usměje se a jemně mě poplácá po rameni. „Prima. A teď se pojď zahřát."

V Arkarianových sálech pokračujeme v tréninku a znovu zkoušíme možnosti mojí elasticity. Matta napadlo, že bych ji dobře mohla používat i boji, a tak zkoušíme různé cviky, které jsme trénovali už několikrát, a snažíme se je zkombinovat s elasticitou. Matt mi zrovna stojí za zády, jednu paži obepíná kolem mého hrdla a druhou kolem pasu. Můj nadcházející úkol je jasný – musím se z jeho sevření dostat co nejjednodušším způsobem za pomoci mé schopnosti a v lepším případě Matta ještě nějak oslabit.

„Připraven?" ptám se ho a při tom nenápadně zkoumám, jak moc má roztáhnuté nohy za mnou. Jo tahle mezera mi bude stačit. Chystám pro mé oči naprosto nadlidský zákrok, ale já vím, že mi ho moje elastické tělo dovolí. Aspoň doufám.

„Já jo."

Sotva to dořekne, stahuju své tělo, co nejtenčeji dokážu, a přitom kloužu k zemi tím, že dělám hbitý provaz. Zadní nohu natahuju právě mezi Mattovo nohy, trhám s ní hned do strany, abych mu jednu z nich podkosila. Kam dopadne, už jsem ale nestihla předpovědět a díky tomu mě tvrdě přimačkává k žíněnce.

„JAU!"

„Promiň, promiň! To jsem nechtěl." Hned se ze mě skutálí stranou

a já v tu chvíli propukám v hlasitý smích. To Matta taky hned rozesměje a dobrých deset vteřin se jen válíme na zemi a smějeme se.

Pak si konečně aspoň sedám a setřu si slzy od smíchu. „Ty promiň. Měla jsem počítat i s tím, kam spadneš."

„To nic," zubí se na mě. „Ale zákrok to byl šikovný. Rychlý a účinný."

„Ahoj," ozývá se ze dveří. Je to Ethan s Neriah. „Tak my se s vámi jdeme domluvit na společném trénování a vy se mezitím tady takhle válíte jo?"

„Náhodou kdybys viděl, jak mě Nicole teď složila k zemi, tak by ti sklaplo," zazubil se Matt, zvedl se na nohy a pomohl mi nahoru.

„Tak se předveďte."

„Ale co ten pád? To už není tak efektivní a ani účinný, když jdeš přímo na mě," šeptám mu.

Matt mě znovu zezadu chytá a šeptem odpovídá. „Zkus trhnout tou nohou víc. Pak půjdu do strany a ty se budeš moct zvednout."

Na souhlas přikyvuju, nadechnu se a dělám stejný zákrok, jako předtím. Vyklouzávám Mattovi ze sevření, dělám provaz a prudce se zadní nohou švihám obloukem dopředu, abych ho dostala k zemi. Rychle se zvedám a koukám, jak Matt dopadl.

Ethan s Neriah začínají tleskat a smát se. „Páni! Pěkná práce, Nicole," chválí mě Ethan s úsměvem a Neriah se k němu přidává: „Taky bych chtěla vypadat tak elegantně při boji."

Zasměju se a lehce zakroutím hlavou. „Jako by nestačilo, že tak vypadáš už normálně."

Matt si stoupá vedle mě, zakládá ruce v bok a střídavě kouká ze mě na Neriah. „Takže zacvičíte zase spolu? To vám jde."

„Souhlasím," přikyvuje Ethan.

„Pravda, že mě to s Neriah baví," říkám s úsměvem a přitom hned stáčím pohled k Mattovi. „Tedy ne že by mě to s tebou nebavilo."

A Neriah také souhlasí. „Já nejsem proti."

Bereme si stejné zbraně jako včera, stoupáme si proti sobě a na Ethanovo a Mattovo pokyny začínáme cvičit. A vyhovuje nám to všem tak, že v téhle sestavě zůstáváme až do konce tréninku. Balíme potom věci a rozcházíme se domů. Tentokrát mě Matt doprovází sám a cestou mi říká nějaké informace o nadcházející výpravě.

„Já už tam budu, když se dostaneš do Citadely. A kdybych náhodou nebyl, prostě tam počkej, než dorazím já nebo Ethan."

„A tam v té Citadele teda dostaneme dobové oblečení i vědomosti?“

„Správně. Vědomosti i jazyk budeš mít, jakmile se necháš zasypat prachem poznání. Ale jak jsem říkal, budeš mít roli pozorovatelky, takže když to nebude nutné, nemluv, abys na sebe nestrhávala zbytečně moc pozornosti.“

„Jasně. Já z toho asi stejně budu tak strašně nervózní, že neřeknu ani slovo.“

Pobaveně se usmívá a pak pokračuje: „Já s Ethanem budeme prozkoumávat okolí a hledat podezřelé lidi, kteří by mohli být členy Řádu. Mezitím se samozřejmě musíme snažit dostat do blízkého kontaktu s Washigtonem, abychom v případě, že na něj někdo zaútočí, byli v pohotovosti a připraveni ho ochránit.“

Poslouchám ho a nevědomky u toho lehce pokyvuju hlavou. Pak k němu zvedám pohled. „Ty výpravy asi bývají nebezpečný, viď?“

Chvíli mi neodpovídá a nepatrně pohodí rameny. „Zachraňování světa už samo o sobě nezní moc lehce a bezpečně.“

Bylo mi to jasné už od chvíle, kdy mi vyprávěl poprvé o průběhu výpravy. Nějak mě to ale neznervózňuje ještě víc, ale beru to tak nějak jako samozřejmost. „To ne. Ale bez nebezpečí by to nebylo pořádné dobrodružství ne?“ usměju se na něj a Matt se mé poznámce lehce zasměje.

„To máš asi pravdu.“

Nadechuju se k další otázce a pohled přitom směřuju před sebe. Můj nádech se ale na chvíli hned zasekne a krátce se zastavím. „To je Dillon?“

Matt zvedá pohled na cestu před námi a mžourá očima do dálky. „Jo. Je to on.“

Stojí kousek před naším domem a opírá se o svítící lampu, takže jde vidět už na dálku. „Co tam dělá? Tys-?“

„Já jsem s ním nemluvil. Vážně,“ říká dřív, než stačím dopovědět otázku a zvedá dlaně vzhůru.

Zhluboka se nadechuju a pokračuju v chůzi. „My o vlku a vlk za humny,“ pronáším při tom šeptem a znovu se nadechuju, jako bych si potřebovala dodat odvahu. Matt se mnou drží krok a společně přicházíme až k Dillonovi.

„Ahoj,“ zdraví nás jako první. „Jak šel trénink?“

Matt se odpovědi ujímá: „Skvěle. Nicole je šikovná. Talent od přírody.“

„Nepřeháněj," napomínám ho s lehkým úsměvem a pak nepatrně sklápím zrak k zemi.

Dillon už na Mattovu odpověď nereaguje, ale směřuje svou otázku na mě. „Nicole, mohl bych s tebou mluvit? Prosím."

Než mu stačím odpovědět, ozývá se ještě Matt. „Tak já mizím. Uvidíme se zítra, Nicole, ve stejný čas a na stejném místě, dobře?"

„Dobře. Měj se."

„Ahoj," loučí se s námi a tak zůstáváme s Dillonem o samotě.

Já k němu až teď přesouvám zrak a pomalu do plic nabírám vzduch. „Tak… Povídej."

„Chtěl jsem… Já jsem… Já," zasekává se a nervózně přešlápne z jedné nohy na druhou. „Promiň, já… Připravoval jsem si to tak dlouho, až nakonec nevím, jak začít."

Tahle poznámka mě docela pobavila, takže se lehce zasměju a malý úsměv na tváři nechávám, aby viděl, že dneska jsem milá. Ne jako posledně ve škole. „Chceš mi něco vysvětlit, je to tak?" pomáhám mu a snažím se neznít nejistě, ale uvnitř sebe se klepu jako vystrašený děcko.

„Jo, to chci. Já vím, že je to už nějaká doba a možná i pozdě na nějaký vysvětlování. Ale je fér, abys znala pravdu, když už ti to můžu říct," krátce se nadechuje a sklápí zrak. „Jsem sice u Organizace, ale nebyl jsem jejím členem od začátku. Byl jsem členem Řádu."

Tohle mě dost překvapuje. Vůbec jsem nečekala, že mi řekne zrovna něco takového. „Cože?"

„Bohužel. Lathenie si mě našla dřív než Organizace a snadno mě zlákala na svou stranu. Bylo mi osm. Byl to ten den mých narozenin, když mi rodiče oznámili, že se rozvádějí." O tom mi kdysi vyprávěl, ale očividně neznám celý příběh z toho dne. „Lathenie mi ukázala mou sílu, slíbila mi věci, o kterých jsem tehdy snil, a udělala ze mě bojovníka. Co je skutečně zač, na to jsem přišel až později. Pak jsem potkal tebe a všechno bylo skvělý, jenže v ten den, co jsme spolu byli naposledy, mě k sobě zavolala. Přenesla mou duši z těla, když jsem spal u tebe, k sobě do paláce. Měla pro mě úkol. Před jejím trůnem klečela mladá žena, za zády měla svázané ruce a na těle i na tváři měla modřiny. Musela ji u sebe držet už dlouho, protože vypadala, že už nějakou dobu neviděla ani drobek z jídla. Lathenie mi řekla, že patří mezi Strážce, a že má pro ni důležité informace, které chce

vědět. Přikázala mi, ať je z ní dostanu. Bylo mi jasné, že je z ní dostávali i další, ale ta žena jim nic neřekla. Lathenie si nechávala mou velkou sílu na hranici jejích sil. Nechtěl jsem, ale uhodil jsem ji. Už jen z té jedné rány jsem ji skoro dostal do bezvědomí. Obzvlášť když byla tak slabá. Myslel jsem, že budu muset pokračovat, ale Lathenie mi řekla, ať počkám. Do sálu vešli dva vojáci a vlekli mezi sebou svázaného malého kluka. Víc jak šest let mu nemohlo být. A jakmile ho ta žena spatřila, došlo mi, že je to její syn. Latheniin rozkaz byl jasný. Měl jsem začít bít toho kluka přímo před jejíma očima."

„Proboha, to snad-."

„Odmítl jsem," zarazil mě rychle. „A to se Lathenii nelíbilo. Nikdy před tím jsem se žádnému jejímu rozkazu nepostavil. A i když na mě naléhala a já věděl, že bez trestu z toho nevyjdu, neposlechl jsem ji. Naštvala se, poslala proti mně tlakovou vlnu a já dopadl prudce do stěny, což mě omráčilo. Když jsem se probral, stála přede mnou a začala ke mně promlouvat nějaký ty její moudra a nakonec z ní vypadlo, že ví o tobě, a že spolu chodíme. Řekla mi, že se ze mě stává slaboch kvůli lásce a přikázala mi, ať se s tebou rozejdu."

„Cože? A kvůli tomu-."

Znovu mě nepouští ke slovu. „Nech mě domluvit, Nicole. Přikázala mi to, ale já řekl, že to neudělám. A tak řekla, že jestli se s tebou nerozejdu, přivede tě do paláce a nechá tě bít a mučit před mýma očima, dokud nezemřeš."

Šokem třeštím oči a hlas se mi vytrácí tak dokonale, že ho nejsem schopna nalézt několik vteřin. Téměř ani nedýchám a mám co dělat, abych se udržela na nohou. Nakonec se stejně musím aspoň přidržet lampy, u které stojíme, a z hrdla se mi dere trhaný výdech. „Cože?" pronáším šeptem, protože stále nemůžu hlasivky probrat.

„Jo… Teď už víš pravý důvod, proč jsem se s tebou rozešel," říká tiše. „A věř, že jsem to nechtěl. Ale Lathenie by to udělala. Zabila by tě, kdybych ji neposlechl."

Zvedám k Dillonovi pohled a stále s nevěřícím výrazem na něj koukám. Párkrát zamrkám a lehce zavrtím hlavou. „Dillone… Já ani… Já ani nevím, co na to mám říct."

„Asi nemusíš říkat nic. Jen jsem chtěl, abys to věděla a pochopila. A chtěl jsem ti říct – promiň."

Z plic se mi dere prudký výdech a zavrtím hlavou ještě víc. „T-ty

se nemáš asi za co omlouvat. To spíš já, já-já… Já se cítím tak-tak hloupě." Přikládám si dlaň k čelu a je mi skoro do breku, i když nevím přesně proč. „Já si myslela, jak mě nenávidíš a začala jsem si to i sama namlouvat k tobě a tys-tys mi mezitím zachránil život."

„Ale i tak to bylo těžký. Nechtěl jsem se s tebou rozejít," zahledí se mi do očí a mě ten pohled trochu znejistí. Chtěl tím něco naznačit? Chtěl tím říct, že by to mezi námi rád zkusil znovu? Tak se té odpovědi bojím, že se ho ani neodvážím přímo zeptat. A jak to mám vlastně já? Ještě ráno bych se při myšlence na Dillona mračila, ale teď, po tom všem, co mi převyprávěl, jsem tak zmatená se svými pocity, že si ani sobě nedokážu odpovědět, co k Dillonovi cítím. Rok a půl jsem se mu snažila vyhýbat a zapomenout na něj a mám pocit, že nemůžu z ničeho nic zase naskočit na úroveň, kdy se budu tvářit, že se vlastně nic nestalo. A taky pořád myslím na Jeffa. Dělám si o něj a o jeho rodinu takové starosti a tak hrozně bych si přála, aby se už vrátili v pořádku domů. Nestrávila jsem s Jeffem sice tolik času, ale i za tu dobu jsem si ho oblíbila víc, než jsem čekala. Mám ho ráda a vím, že on mě taky. Asi… Asi si s Dillonem nechci znovu začínat.

„Já," začínám nejistě a mluvím dost pomalu, abych si stihla dobře rozmyslet, co řeknu, „já taky ne. Bylo to těžké pro nás oba. Ale už je to za námi. Přece jenom je to už nějaká doba. A já jsem ráda, že jsi mi konečně mohl říct, co za tím doopravdy stálo. Nezlobím se na tebe. A budu ráda, když budeme dál *kamarádi.*" A je to. Řekla jsem to. Ale jak na to teď Dillon zareaguje?

Nadechuje se, jako by chtěl něco říct, ale z pootevřených úst mu nevychází ani hláska. Rozpačitě se drbe ve vlasech, znovu se nadechuje a pak krátce pokývne hlavou. „Jo. Kamarádi." Na chvíli si myslím, že to nakonec přijímá, jenže pak pokračuje dál: „Ale víš, myslel jsem, že kdybych-… Že bychom možná-."

„Dillone," zastavuju ho dřív, než to ze sebe vydoluje, pokládám mu ruku na hruď a podívám se mu do očí. „Je to za námi. Vyříkali jsme si to a usmířili se, tak si to nekažme. Bude to tak lepší," říkám opatrně a zlehka se na něj usměju. Pak ho krátce objímám a dávám mu malou pusu na tvář. Hned mě i napadá, co bych mohla říct na odlehčení a čím se tématu o našem vztahu vyhnout zároveň: „Měl by ses někdy přijít podívat, když cvičíme s Mattem tu mojí schopnost. Je to neuvěřitelný. Dokážu s tím tolik věcí," teď se usmívám přímo vesele

a Dillonovi se naštěstí na tváři taky objevuje úsměv. Nic ale neříká. „Byla bych ráda, kdybys přišel. Třeba tě napadne nějaký dobrý způsob, jak bych se mohla ještě vylepšit. Přijdeš?“

Konečně odpovídá: „Mohl bych. Někdy jo.“

„Prima,“ usměju se na něj a pak se krátce ohlédnu k našemu domu. „Asi bych už měla jít. Čekají mě a je mi docela zima.“

„Jasně. Taky půjdu. Čeká tě teď někdy první výprava viď?“

„Jo, jsem na to dost zvědavá.“

„Tak hodně štěstí,“ pokývne hlavou s úsměvem a pomalu couvá. „Ahoj.“

„Děkuju. Ahoj, Dillone,“ usměju se na něj a ještě chvíli se za ním dívám.

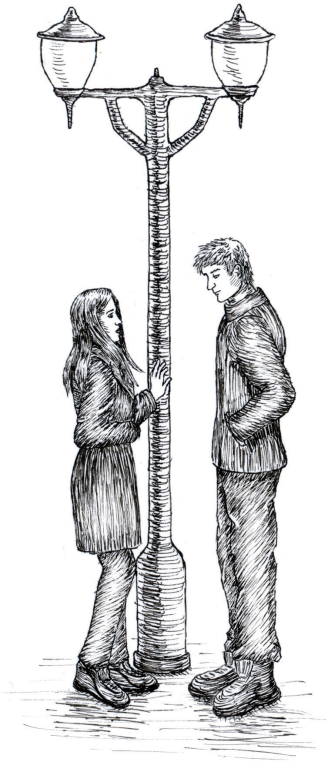

15. kapitola

Matt

„Nicole?“ Luskám prsty před jejím nepřítomně vypadajícím pohledem a ona leknutím nadskočí, jako by vůbec netušila, že stojím vedle ní.

„Co jsi říkal?“

Už jsme skončili s tréninkem, ale začal jsem Nicole povídat ještě pár věcí ohledně výpravy, na kterou dneska vyrážíme, a ona najednou přestala vnímat. Vidím na ní, jak je z toho nervózní a mám trochu obavy, jestli Tribunál přece jen neměl ještě nějakou chvíli počkat, než Nicole dosadili na první výpravu.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, já jsem… Vlastně možná nejsem… Asi se mi chce zvracet… Ale jinak jsem v pohodě.“

„Jsi jen nervózní. Věř mi, že to z tebe odpadne, jakmile se přeneseš v čase. Budeš z toho nadšená,“ povzbudivě se na ni usměju a poplácám po rameni.

„Bože, já se budu přenášet v čase. Nezabije mě to? Třeba na to moje tělo není nějak stavěný a dostanu něco jako alergickou reakci. Existuje alergie na jinou časovou dimenzi?“

Vážně se snažím, ale nevydržím to a musím se zasmát. „Vždycky breptáš hlouposti, když jsi nervózní?“

„Jo. Zvracím a breptám hlouposti. A dneska je budu breptat dvakrát tolik, protože jsem celý den nic nejedla, takže ani nemám co zvracet a místo toho budu breptat dvojnásob.“

„Začínáš mi dělat starosti.“

„Vážně? To já sobě taky.“

„Tak jo, hele, poslouchej mě,“ stoupám si přímo naproti ní, pokládám jí ruce na ramena a dívám se jí pevně do očí. „Každý je před svou první výpravou nervózní, to není nic neobvyklého. A teď si uvědom, kolik lidí před tebou už výpravu zvládlo, tak proč bys to zrovna ty měla něčím pokazit?“

„Protože jsem hříčka přírody, osmý podiv světa a na čele nosím

neviditelnou cedulku s názvem ‚Hej, smůlo, teď mám před sebou důležitý úkol, kde se flákáš?'."

Pobaveně kroutím hlavou, začínám se pomalu soustředit na *odvahu* a sdílím ji s Nicole. Většinu odvahy si ovšem musí dodat sama, já jí k tomu můžu jen pomoct, aby se cítila o něco lépe. „Nejsi mezi námi moc dlouho a ještě se máš toho hodně co učit. Ale za tu dobu, co mám tu poctu být tvým učitelem, jsem poznal, že v sobě máš velkou sílu, odvahu a odhodlání."

„Vážně?" ptá se skoro dojatým tónem a lehce se usmívá.

„Jistě že jo. Proto ses taky stala Strážcem. Možná ještě nejsi přijatá oficiálně, ale kdo potřebuje nějaké oficiality a ceremoniály, když mu bylo ještě před jeho narozením předurčeno osudem, že se stane silným bojovníkem za Zemi a za lidstvo? A ani ti nejlepší z nás nejsou dokonalí a dělají chyby. Ale od chyb se má člověk poučit, aby byl ještě lepší. Každá chyba se dá napravit a každá chyba tě posune o úroveň výš ve tvé síle. Tak se toho neboj," dokončuju s povzbudivým úsměvem a spokojeně sleduju, jak se její tvář výrazně změnila. Možná ještě můžu zahlédnout malé stopy nejistoty, ale oči se jí jiskří odhodláním a já vidím, jak se najednou cítí o mnoho lépe.

„Teď to konečně vidím," říká s úsměvem.

„A co?"

„Ten pravý důvod, proč ti bylo předurčeno stát se vůdcem."

Tohle jsem zrovna nečekal a asi se chvíli tvářím trochu překvapeně. Ale její slova mě hrozně těší. Opětuju jí úsměv, ale ona mě najednou objímá, takže se znovu zatvářím překvapeně.

„Ale hlavně jsi fajn kamarád," dodává a s úsměvem se ode mě pak odtahuje.

Teď jsem dokonce i trochu rozpačitý, ale příjemně rozpačitý. To, že mě označila za fajn kamaráda, mě těší snad ještě víc, než že jsem dobrý vůdce. Právě tyhle dvě role ve mně často mezi sebou zápasí a já většinou musím dát přednost roli vůdce, abych se rozhodoval správně. Tím mám ale vždycky strach, že se od ostatních vzdálím v roli kamaráda. A to je to poslední, co bych chtěl. Nicole zřejmě na tyto dvě role nedává tolik důraz a bere mě prostě tak, jak to cítí – jako kamaráda. Doufám, že to ostatní mají stejně.

Doprovázím Nicole domů a opakuju jí ty nejdůležitější instrukce k výpravě. Pak mířím domů a jdu rovnou do kuchyně na rychlou večeři.

Máma s Jimmym sedí v obýváku u televize a Isabela se objevuje ve dveřích kuchyně chvíli po mně.

„Ahoj. Jak je Nicole na tom?“

„Trochu nervózní, ale zvládne to.“

„Nedivím se jí.“ Přichází k lince a opírá se o ni zády hned vedle mě. „A ty jsi v pohodě?“

Krátce k ní přesunu pohled s pozvednutým obočím a škádlivě se usměju. „Že bys taky jednou měla o svého velkého brášku starost?“

Trochu se zasměje a vráží mi herdu do ramene. „No tak, ptám se vážně. Je to první výprava, kterou dělá Ellathea. Nevíme, co od ní můžeme čekat s tím vším, co nám už předvedla.“

„Jo. Asi proto Dartemis chtěl, abych se výpravy zúčastnil já a Ethan. Já kvůli všem svým schopnostem a Ethan kvůli svým zkušenostem. Poradíme si, neboj.“

„Já se přece nebojím.“

„Jo takže už o mě nemáš starost?“ Znovu se tvářím škádlivě a Isabela mi oplácí stejný pohled.

„Nemám proč, když s tebou jde Ethan, aby ti chránil zadek.“

Ta ví, jak mě urazit. „Ty jedna-.“ Beru svou skleničku se zbytkem pití a chrstnu jí to do obličeje. Nebylo tam toho moc, ale vím, že ji to stejně naštve. Proto se hned se smíchem dávám na útěk.

„Beckete, ty idiote!“ Rychle mě dohání, silně mě praští do zad a pak mi na ně skáče. Semkne mi paži kolem krku a přidusí.

Vyvalím oči, začnu sípat a padnu s ní na kolena. Mám pocit, že kdyby ještě zabrala, byla by první člověk, který zabil nesmrtelného. Svalím se s ní na záda, ale ona svůj stisk nepolevuje, tak vykroutím svou ruku dozadu a začínám ji lechtat. To je vždycky účinný. Dává se do jekotu a hned mě pouští, tak se odvaluju stranou, rychle si klekám a pokračuju v lechtání. Strašně sebou šije a furt piští a já se jen spokojeně směju.

„Nech toho! Matte, prosím! Přestaň! Prosíííííím!“

Radši vážně přestávám, sedám si na paty a se smíchem ji pozoruju. „Kdo by to byl řekl, že je vlastně úplně jednoduchý přeprat takovou drsňačku.“

„To je tak hrozně nefér,“ mumlá si skoro ponížen a zvedá se na nohy. „Ale kdybych nebyla tak lechtivá, tak už je tisíckrát po tobě!“ Ukazuje na mě výhružně prstem, ale na očích jí vidím, jak se vlastně

dobře baví. Asi jí tyhle sourozenecké rvačky chyběly stejně jako mně.

Vracíme se do kuchyně a povídáme si, zatímco si dávám něco k jídlu. Pak se zvedám, že se půjdu nachystat do postele a Isabela mě krátce objímá. „Buďte opatrní."

S úsměvem ji obejmu zpátky. „Neboj, budeme."

Jdu po schodech nahoru, dávám si rychlou sprchu a mířím rovnou do postele. Trvá to jen chvíli, usínám a přenáším se do nové Citadely.

Dopadám nohama na pružnou podlahu z vyleštěného mramoru a rozhlížím se kolem sebe, abych si prohlédl, jak se athénským dělníkům Citadela podařila. Nacházím se přímo v místnosti s převleky, jejichž množství je opět nespočetné. Jedna stěna je celá pokrytá zrcadly, takže místnost vypadá opticky mnohem větší. Zvedám pohled nahoru, kde se ve výšce přibližně deseti metrů nachází strop, skládající se ze silných tabulí skla, jimiž prochází jasné hřejivé světlo. Koukám do něj a vnímám, jak živě mi světlo připadá. Vyzařuje z něj energie, ze které cítím, jak mě Citadela vítá. Usměju se, jako bych se chtěl usmát do její tváře a na oplátku jí posílám trochu ze své energie.

„Taky tě rád vidím, holka."

Stěny Citadely jsou bílé a proplétají se v ní pozlacené rytiny a ornamenty. Po chvilce si všímám, že je zde úhledným zlatým písmem napsána i Věštba. Zrovna si pročítám její text, když se za mými zády ozývá tlumené žuchnutí.

„Páni," pronáší Ethan s úsměvem a taky se s Citadelou vítá jako se starou známou. „Odvedli tu pěkný kus práce, co?"

„To jo, povedlo se jim to."

„Jak je na tom vůbec stavba Chrámu pro Loriana a Lathenii?"

Krčím rameny. „Je to už několik dnů, co jsem o Chrámu slyšel naposled. Ale tuším, že by měl být už hotový. Otec mi zatím nic neřekl."

Kousek od nás se zrovna zhmotňuje Nicole. Dopadá na všechny čtyři a pomalu se zvedá na nohy. Nás spatří hned a úlevně si oddychuje. „Uf, jste tady. To je fajn." Pak se rozhlíží po Citadele a oči se jí postupně rozšiřují. „No teda," vydává ze sebe v úžasu a pohled jí padne na dlouhé řady převleků. „To jsou ty převleky? Teda těch je, to je neuvěřitelný. Páni a ten strop. Nádhera. A ty zrcadla!"

S pobaveným i spokojeným úsměvem ji s Ethanem pozorujeme. „Úžasný viď? Dalo by se to tu prohlížet dlouho, ale na to není čas. Musíme se připravit."

Ethan na má slova přikyvuje a rovnou se vydává k převlekům. Já přicházím prvně k Nicole a vedu ji za Ethanem.

„Teď projdi tou uličkou a šaty i vzhled se ti samo vymění. Až vyjdeš, budeš úplně jiný člověk. Ovšem jen zevnějšku. Uvnitř to budeš stále ty a oči ti taky zůstanou."

Přikyvuje na znamení, že rozumí a vchází do uličky mezi převleky. Já zacházím do uličky vedle, a jakmile si stoupám před zrcadlo, prohlížím si svůj nový vzhled. Jsem menší, než normálně, za to jsem se lehce rozšířil v oblasti břicha. Své krátké světlé vlasy skrývám pod bílou parukou s natočenými vlasy u uší a hnědou mašlí na týle hlavy, svázanou na krátkém copu. Stejně hnědé jsou i mé kalhoty, které jsou pod koleny upnuté a lýtka mi zakrývají bílé punčochy. Mám na sobě tenkou bílou košili s dlouhými rukávy, na ní spočívá tmavě zelená vesta prošívaná zlatými nitěmi a poslední vrstvou je kabát stejné barvy jako kalhoty a mašle, s cípy sahajícími až po lýtka.

Ethan si stoupá vedle mě. Je oblečený stejně jako já, jen jeho kabát i kalhoty jsou šedé barvy. Také se zmenšil, ovšem jemu už to moc neprospívá. Je stejně vysoký, jako Nicole, která si zrovna stoupla mezi nás. Její barva vlasů dostala zrzavý nádech. Má je sepnuté do pevného drdolu, který se skrývá pod malým černobílým čepcem. Dostala šaty služky, což bude právě její role.

Valí oči do svého odrazu a ohmatává si svou novou pihatou tvář. „No páni. To je neuvěřitelný. To je fakt úplně jiné tělo. Já si to do teď vůbec nedokázala představit."

„Brzy si zvykneš," usmál se na ni Ethan. „Ty pihy ti sluší."

„Díky," zasmála se. „To tobě ta paruka taky."

Stoupáme si doprostřed místnosti, odkud na nás ze stropu padá třpytivý prach poznání a pak ho ze sebe vzájemně smetáváme.

Stáčím se k Nicole a lehce pokloním hlavu. „Mé jméno je James Bailey. Jsem politik a spisovatel z Bostonu. A vy, slečno?"

„Já jsem Jane Cooperová a jsem tvoje-… Chci říct vaše služka, pane," zasmála se a zakroutila hlavou. „Páni a ani si nepřipadám, že lžu."

„Taky že nelžeš," zakřenil se Ethan vesele a také poklonil hlavou. „A mé jméno je Edward Brown. Jsem Jamesův kolega a dobrý přítel."

„Skvěle. Své úkoly známe, víme, co máme dělat. Tak pojďte." Vedu je ke dveřím, které hned otevírám a ještě se zastavím pohledem na Nicole. „Připravená?"

„Víc už nebudu," přikyvuje s hlubokým výdechem.

„Zvládneme to, neboj," usměju se na ni a pak skáču dveřmi do tmy. Hned se ocitám na kamenném chodníku a vyhlížím Ethana s Nicole. Přistávají téměř současně. Nicole z nečekaného dopadu klopýtá, ale naštěstí mým směrem, takže ji můžu zachytit a pomoct jí na nohy.

Vycházíme z malé uličky na hlavní cestu a rozhlížíme se. Nemusíme pátrat moc dlouho. Pár desítek metrů od nás stojí Síň Nezávislosti, kde se právě druhý kontinentální kongres koná.

„Tam máme jít?" ptá se Nicole vedle mě a hlavou pokývne k dvoupatrové cihlové budově s bílými okny a vysokou hodinovou věží.

„Ano. Pojďte."

Přicházíme k hlavnímu vchodu a já klepu na dveře. Po krátké chvíli nám otevírá postarší sluha a přejíždí nás pohledy. „Přejete si, pánové?"

„Jmenuji se James Bailey a toto je můj kolega a přítel Edward Brown. Jsme z Bostonu a byli jsme pozváni na zasedání kongresu."

„Zasedání zrovna končí, pane. Delegáti se momentálně přesunují do jídelny."

„Ano, víme, že jdeme pozdě. Měli jsme problémy při cestě sem. Zúčastníme se tedy aspoň hostiny."

Sluha otevírá dveře dokořán, abychom mohli projít. S poděkováním vcházíme dovnitř a já se krátce podívám na Nicole, abych si zkontroloval, jak vypadá. Se sepnutými svěšenými dlaněmi se drží hned za Ethanovými zády. Má mírně sklopenou hlavu a ani se kolem sebe moc nerozhlíží. Hraje svou roli služky dobře zatím.

Sluha nás vede směrem k jídelně, kam zrovna vchází pár mužů, kteří vypadají jako delegáti. Držíme se hned za nimi a rozhlížíme se po lidech v místnosti. Jak to tak vypadá, hostiny se účastnilo více hostů než jen samotných delegátů. Vidím tu i pár žen, které nejspíš budou manželky nebo milenky delegátů. Aspoň tu s ostatními splyneme.

Přímo uprostřed místnosti se nachází dlouhý stůl s všemožným, luxusně ozdobeným jídlem, které si někteří nabírají na stříbrné talířky. Chodí tu pár sluhů, kteří jídlo a pití na stůl doplňují. Zatím nikoho podezřelého nevidím.

„Vidíš Washingtona?" ptá se mě Ethan potichu.

„Ne, zatím tu není."

Sotva to ale dořeknu a do místnosti vchází větší skupina lidí, mezi kterými je i sám Goerge Washington. Všichni lidé v místnosti přestávají mluvit mezi sebou a začínají Washingtona s potleskem vítat. Spousta lidí se k němu snaží dostat osobně a mluvit s ním.

Já s Ethanem na sebe vzájemně kývneme hlavou a jdeme k Washingtonovi taky. Nicole se drží s námi.

„Gratuluji, pane," zvolávám hned vesele, jakmile jsem těsně v jeho blízkosti a on na má slova naštěstí slyší.

„Děkuji. A my se známe?"

„Ne, ještě jsem neměl tu čest. Dovolte, abych se představil. Mé jméno je James Bailey."

„A já jsem Edward Brown. Moc rád vás poznávám," představuje se Ethan s úsměvem a já pokračuju: „Pocházíme z Bostonu a bohužel jsme kvůli problémům při cestě sem nestihli zasedání, kterého jsme se chtěli zúčastnit."

„Z Bostonu? Na zasedání ale byl delegát z Bostonu," konstatuje zmateně.

„Ano, my totiž nejsme delegáti. Jsme politici a spisovatelé a věříme, že tento slavný den je hoden zapsání do historie."

Washington se spokojeně zasměje a přikyvuje. „Tak to máte pravdu. A vůbec nevadí, že jste přišli pozdě. Já vám všechno rád převyprávím. Ale mám teď úplně vyprahlo," postěžuje si a pohledem se zastaví na Nicole. Mluví ale stále ke mně. „To je vaše služka?"

„Ano, jmenuje se Jane."

„Ať mi donese sklenici vody, než si dáme slavnostní přípitek."

Nicole ke mně zvedá pohled a já pokývnu hlavou na znamení, že má jít. Neváhá a rychle se otáčí. Vidím, jak Ethan nepřestává být na pozoru a rozhlíží se po někom podezřelém. Několik sluhů na menším stole připravují skleničky s vínem na přípitek a začínají je roznášet delegátům.

Matte! Ozývá se mi v hlavě Nicolin hlas, tak se po ní rychle rozhlížím. Hned ji spatřím, je kousek ode mě a míří se sklenkou vody k nám. Krátce se mi podívá do očí, ale hned zase uhne a pokračuje ve své cestě. *Nedívej se na mě tak. Nechci tě prozradit.*

Trochu se zamračím, ale uhnu pohledem, jak říká. Mezitím přichází k Washingtonovi a podává mu sklenici vody. „Vaše voda, pane." Pak se od něj otáčí a odchází od nás pár kroků dál.

Ti sluhové, co připravují přípitek, něco sypali do vína. Viděla jsem je a oni si mého pohledu všimli. Ten jeden ze mě nespouští oči. Mám strach, že to byl jed a jestli jo, nechystají se zabít jen Washingtona, ale otráví to všechny! Oznamuje mi rychle a já se hbitě rozhlížím po sluzích, o kterých mluvila. Většina delegátů už skleničku dostala a teď se dostávají i k nám. Nabízí Washigtonovi a Ethanovi, který se s ním baví, a pak jde služebná i ke mně. Sklenku si od ní beru a přitom se jí pevně dívám do tváře. Ona se ale mému pohledu dokonale vyhýbá a odchází.

„Dámy a pánové, prosím o pozornost," zvolává Washington a všichni v místnosti se postupně utišují. Začíná se svým proslovem před přípitkem a já odtahuju Ethana trochu stranou.

„To víno je otrávené. Nicole viděla sluhy do něj něco sypat," šeptám mu.

Ethan na mě třeští oči a krátce se rozhlédne kolem. „Mají ho úplně všichni. Nikdo to nesmí vypít! Musíme rychle něco udělat."

Krátce přemýšlím a nervózně hledím do své skleničky s vínem. „Prostě jim to řekneme. Upozorníme, že je to otrávené."

„Jak to ale dosvědčíš, aby ti uvěřili?"

Má pravdu. Budu muset říct, jak jsem došel k takovému podezření. Nicole do toho zatahovat nemůžu, a když jim řeknu, že jsem já viděl sluhy, jak něco sypali do vína, nebudu vědět, které sluhy přesně mám označit. Nemám vůbec žádnou jistotu, kdo z nich patří k Řádu. Stáčím se k Nicole a pokouším se jí dostat do hlavy, abych si ty sluhy ověřil, ale moje role učitele je asi úspěšná, jelikož si zrovna chrání myšlenky dokonale. Washington brzy s proslovem skončí. Musím jednat rychle.

Hned mě něco napadá. Ani Ethana neupozorňuju, co plánuju udělat, a vypíjím svoje víno do dna. Ethan okamžitě třeští oči a snaží se mou ruku rychle zarazit, ale nedovoluju mu to. I Nicole si mého činu všímá a hned k nám běží.

„Co blázníš!" napomíná mě Ethan polohlasem a rozzlobeně.

„Nic se mi nestane. Dostanu se z toho. Musíš je ale-… Musíš je-." Jed musel být velmi silný. Už začínám cítit jeho účinky a dělá se mi hrozně špatně. Zdá se mi, že se můj žaludek v těle zběsile kroutí a v krku mi hoří, jako bych vypil kyselinu, která pomalu leptala můj jícen. Hlasitě se rozkašlu a padám v křečích na zem.

Ethan nemá na výběr, než se držet mého zběsilého, a teď si říkám, že i dost šíleného, plánu a rozkřikne se po místnosti. „Pomoc! Mému příteli se udělalo zle! Napil se vína, asi je otrávené. Nikdo to nepijte!“

Nicole u mě klečí a zděšeně mě pozoruje. „Proboha, cos to udělal? Co mám dělat? Jak ti mám pomoct?“ Zřejmě jí hned nedošlo, že jsem nesmrtelný a má strach, že tu opravdu zemřu. Nemám ale zrovna sílu jí to nějak vysvětlit a navíc si ke mně klekají i jiní lidé.

„Otrávené? Kdo to otrávil? Kdo měl víno na starosti?“ ptá se hned Washington přísně a rozhlíží se po místnosti.

Odpovědí mu je jen zděšený výkřik z druhé strany místnosti. Křik se rychle šíří i mezi dalšími lidmi a celá místnost najednou začíná být v pohybu. Chvíli nechápu, co se děje, ale pak cítím náhlé horko a koutkem oka zahlédnu vysoké plameny u oken olizující závěsy. Lidé se snaží prchnout z místnosti z hlavních dveří, ale brzy jim je odříznuta cesta dalšími plameny. Hned mi dochází, že někdo z Řádu musí využívat svou schopnost, a že tím právě vytváří plán B, jak delegáty, včetně George Washingtona zabít.

Cítím, jak se mi pomalu začíná ulevovat. Stále ale nejsem schopný vstát a přes panikařící páry nohou nic nevidím. Zavírám oči a snažím se soustředit na svůj vnitřní zrak. Dívám se na místnost ze stropu, krátce se rozhlížím a hned je spatřím. Jsou dva – muž a žena, stojí v rohu místnosti bezpečně odříznutí pruhem plamenů od ostatních a ta žena se na oheň právě pevně soustředí. Jestli s ní někdo rychle něco neudělá, tak tu všichni shoří.

Chci se dál podívat, kde je Ethan, ale nemám síly se už soustředit a bráním se nové vlně křečí. Pak si uvědomím, že Nicole klečí stále u mě, tak k ní s námahou zvedám pohled. Vyděšeně pozoruje situaci v místnosti, ale jakmile si všímá mého pohledu, rychle se ke mně naklání. „Co mám dělat? Něco přece musím udělat.“

„Ta žena,“ chraptím, „ta služka v rohu místnosti ty plameny vytváří. Musí s tím přestat.“

Nicole se hned rozhlíží, a jakmile ji spatří, prudce se zvedá a rozbíhá se, aniž by si vyslechla, co jsem chtěl říct dál. V pobíhajícím davu se mi hned ztrácí z dohledu, ale po chvíli se skoro všichni otáčí k hlavním dveřím, kde se plameny zmenšily, a je tak možné z místnosti utéct.

S námahou se zvedám na všechny čtyři a hledám Nicole nebo Ethana pohledem. Oba jsou u našich protivníků, kteří ovšem leží zřejmě

omráčení na zemi. Všichni ostatní utekli. V místnosti stále hoří, ale už se cítím zase o něco lépe a mám pocit, že bych sílu na zničení ohně měl. Soustředím se na něj a pomalu stahuji jeho sílu, dokud zcela nezmizí.

Nicole ke mně znovu běží a kleká si naproti mně. „Jsi v pořádku?"

„Budu, neboj," přikyvuju zesláble.

„Tys mě vyděsil. Co tě to napadlo, proboha?"

Na její otázku odpovídám jen nepatrným úsměvem a hlavou pokývnu k omráčeným. „To ty?"

„Promiň, já vím, že to nebyl můj úkol, a že jsem nic neměla dělat. Ale nemohla jsem to jen tak nechat. Ethan si jich taky všiml, ale to už jsem skočila po té ženské. Praštila se tím hlavou o stěnu a dost tvrdě. A Ethan mezitím omráčil toho druhého."

Muž se pomalu probírá, ale Ethan je pohotový a hned mu ke krku přikládá dýku, kterou mu zabavil. „Jen klid. Ať tě ani nenapadne se o něco pokoušet. Už to stejně nemá cenu."

Měli bychom co nejdřív vypadnout, ale to musí prvně odejít oni, ať máme jistotu, že se už o nic opravdu nepokusí.

„Prober tu ženu," říkám Nicole.

Přikyvuje, zvedá se, cestou k ní bere džbán s vodou a všechnu ji vylívá na její obličej. Žena sebou po chvilce začne vrtět a probodává Nicole pohledem.

„Co si sakra myslíš, že děláš?"

„Budí tě, abys mohla jít spát domů," odpovídá za Nicole Ethan. „Máte smůlu. Úkol pro vás už skončil, tak zmizte." Zvedá se, ale nepřestává na ně s dýkou mířit.

Žena se rychle rozhlíží po prázdné místnosti a na tváři se jí objevuje rozčílený výraz. Když zjišťuje, že i jí sebral zbraň, nasupeně vstává a jde pomalu k oknu. Muž ji hned následuje a oba pak z okna skáčou a mizí zpátky do své doby.

Pár vteřin na to Ethan volá Arkarianovo jméno.

16. kapitola

Nicole

Musím uznat, že i přes všechno to vypravování a upozorňování na to, jak výpravy většinou probíhají, jsem stejně dost překvapená, ale nemůžu popřít, že i nadšená. I když jsem si na pár vteřin myslela, že tam uhořím, bylo to velké dobrodružství.

Matt mě stejně vyděsil víc, než ten oheň. V té situaci mi vůbec nedošlo, že je nesmrtelný, a že by se neotrávil, i kdyby vypil celý džbán toho vína. Arkarian pro jistotu přenesl Isabelu do Citadely, kde na nás už čekala, aby jed z jeho těla dostala rychleji. Taky mu při tom pěkně vynadala, že se *zase* takhle obětoval, a že jestli to tak půjde dál, tak se jednou vážně zabije. Nedivím se jí. Asi bych Alexovi taky nadávala.

Vystupuju ze školního autobusu a hned mi naskakuje husí kůže. Už dlouho sice nesněžilo, ale zima se udržuje pořád. Rychle si zapínám kabát a mířím ke škole. Na dvoře se shromáždila malá skupina lidí, která najednou začíná jednotně pokřikovat: „Boj! Boj! Boj!"

Další rvačka. Je jich čím dál tím víc. Vážně nevím, co se s těmi lidmi děje poslední dobou. Tolik lidí se změnilo, zpychlo a chovají se hnusně jeden k druhému. I já už ztratila několik kamarádů tím, že se takhle změnili, nebo se odstěhovali, protože jejich rodina už nehodlala trpět další podivné nehody a zkázy v tomhle městě. Školní rvačky se už stávají téměř vyhlášeným sportem na téhle škole a mám pocit, že se několik lidí vždycky i sází, kdo ze soupeřů vyhraje.

Neobtěžuju se ani zastavovat, ale pohled mi ke stále rostoucí skandující skupině lidí zabloudí. Kdo se pere, nevidím, ale najednou si všímám Jeffova nejlepšího kamaráda Jakea, jak rychle ke hloučku lidí běží a snaží se do jeho středu ze všech sil prodrat. To už mě nutí zastavit, ale hned jsem zase v pohybu a svižným krokem mířím k rvačce. Natahuju krk, abych se podívala, kdo se pere. Jako prvního spatřím kluka ze staršího ročníku, Mikea, který bývá příčinou většiny rvaček na škole. Pak se mi ale daří zahlédnout Jeffa a nevěřícně vyvalím oči.

„To snad ne," vydávám ze sebe zaskočením a rychle se snažím davem lidí prodrat doprostřed kruhu.

Jakeovi se to zrovna podařilo a vrhá se na Mikea, aby bránil svého kamaráda. Dřív ho ale sráží na zem kluk z Mikeovo party a musí se bránit jemu. Konečně se mi daří prodrat dovnitř a rychle hodnotím situaci. Mike zrovna silně odstrkává Jeffa od sebe, takže mezi nimi na chvíli vzniká místo. Rychle využívám situace a stoupám si mezi ně, než se do sebe zase pustí.

„Dost! Nechte toho!" křičím za všech sil a probodnu Mikea pohledem. „To s těma rvačkama nemůžeš už přestat?"

„Já? On mě sám vyprovokoval!"

Jistě, že se mi tomu nechce věřit, ale když se chystám argumentovat, něčí ruce mě zezadu odstrkují stranou. Klopýtám ke kraji kruhu a uvědomuju si, že to byl Jeff. Zaskočeně pozoruju, jak se rozzuřeně do Mikea znovu pouští, až oba končí na zemi. Jeff Mikeovi vráží pěstí do břicha a pak i do obličeje.

„Jeffe!" křičím na něj zděšeně a rychle se k němu skláním. Snažím se ho zastavit a zadržet mu ruce, ale on mě znovu surově odstrkuje a já padám na zem. V tu chvíli do kruhu vstupuje další člověk a chytá Jeffa zezadu pevně kolem paží a odtahuje ho od Mikea. Je to Dillon. Jeff se mu snaží bránit, ale proti Dillonovo síle nemá šanci.

Dav kolem se najednou svižně rozchází, protože zvoní a ze školy vychází dva učitelé, aby rvačku uklidnili. To docela brzo, říkám si v duchu. Některým je ale i to jedno a hodlají tu zůstat až do konce očividně. Mike krvácí z nosu a lícní kost mu pěkně napuchá. Jeff ho pořádně zřídil a já tomu vůbec nemůžu věřit. Co se to s ním stalo proboha?

Dillon ho stále drží, protože se mu snaží vymanit ze sevření. „Pusť mě!"

„Uklidni se sakra!"

Mikeův kamarád nechává Jakea být a pomáhá Mikeovi na nohy. Ten si drží rukáv mikiny u nosu a probodává Jeffa rozzuřeným pohledem. „Co to do tebe vjelo, ty kreténe!"

„Chceš další? Jen pojď. Pojď mi jednu vrazit! Stejně se pereš jak holka."

„Jeffe, nech toho. Prosím!" pokouším se ho ještě uklidnit.

Stáčí ke mně přísný pohled, jaký bych si u Jeffa ani nedokázala představit, a šokem, nebo spíš strachem, na chvíli i přestávám dýchat. „Ty se do toho nepleť!" syčí zlostně.

To zas probouzí Dillona a kroutí Jeffovi s rukou, až bolestí vykřikne. „Nech ji na pokoji, jasný!“

„Tak dost! Nechte se. Jděte od sebe!“ Učitelé vcházejí mezi nás a koukají z jednoho na druhého. Dillon Jeffa pouští a sklání se ke mně, protože pořád sedím na zemi. Pomáhá mi na nohy a něco mi říká, ale já ho pomalu ani nejsem schopna vnímat, protože nemůžu spustit pohled s Jeffovo nenávistné tváře. Tohle vůbec není on. Něco se s ním muselo stát, ale co? Co dokáže člověka tak strašlivě změnit za několik dní? Všímám si, že i Jake naprosto v šoku svého kamaráda pozoruje a nechápe, proč se tak chová. Učitelé se s ním a s Mikem dohadují, aby nějak tuhle situaci vyřešili. „Kdo to začal?“

„On!“ ukazuje Mike rozhodně na Jeffa.

„Hlavně se nerozbreč, slečinko.“

„Drž hubu, sakra!“

„Už toho nechte! Oba dva! Půjdete se mnou oba do ředitelny a to hned!“

„Tak na to zapomeňte,“ odfrkává si Jeff a otáčí se k odchodu. „Tady já už nebudu.“ Prodírá se zbytkem davu a míjí i mě s Jakem. Nezavadí ale pohledem ani o jednoho z nás a rázným krokem odchází ze školního dvora pryč. Ani už nereaguje na volání jeho jména od učitelů, kteří se ho snaží zastavit.

Pak si ale všímám něčeho divného. Kousek od nás stojí holka, která Jeffa pozoruje tak samolibým úsměvem, až se mi na tom něco nezdá a vzbuzuje to ve mně velké podezření, že s tím musí mít něco společného. Neznám ji ani od pohledu. Ty zrzavé vlasy bych si, myslím, pamatovala. Pak stáčí svůj úsměv ke mně a její vyvýšený koutek úst se zvedá o něco víc nahoru, čímž je její výraz ve tváři ještě škodolibější. Pomalu se otáčí a vyráží stejným směrem, kudy se vydal Jeff.

„Co to do něj vjelo?“ slyším u sebe Dillonův hlas a já k němu zvedám svůj zaskočený pohled.

„Já nevím,“ šeptám, protože nejsem schopna najít svůj hlas. Několikrát zamrkám, jako by se mi chtělo brečet a znovu se podívám tím směrem, kterým Jeff šel. „To vůbec nebyl on. Takhle by se nikdy nechoval.“

„Jsi v pořádku? Viděl jsem, jak tě strčil.“

Nepatrně přikyvuju hlavou, i když se v pořádku teda vůbec necítím. Pak spolu míříme do školy, kam nás učitelé vyhánějí, ale celou

dobu vyučování se nedokážu na nic soustředit. Myslím jen na Jeffa a stále přemýšlím, co se to s ním mohlo stát. A co s tím měla společného ta holka, co tam stála. Šla pak dokonce i přímo za ním. Musela jako jediná vědět, co se děje.

Během vyučování mě odchytla Neriah a vyřídila mi, že je po škole svolaná schůze v Arkarianových sálech. Domluvily jsme se, že na sebe počkáme a půjdeme tam spolu. Teď už jsme na cestě a já jí vypravuju, co se ráno na dvoře stalo. „Vůbec to nechápu. Kdybys viděla tu jeho tvář. Ten jeho pohled. Tak hrozně mě vyděsil."

„To není normální," kroutí zamračeně hlavou. „Být nezvěstný tři týdny, pak se z ničeho nic objevit a chovat se takhle. Porvat se a zase odejít. Je to hodně divný. Měla bys to říct Mattovi."

Na odpověď němě přikyvuju a po chvilce vcházíme do sálů. Neriah mě vede do místnosti, kde se nachází velký kulatý stůl s židlemi. Arkarian s Mattem už tu jsou a o něčem se stranou spolu baví. Dále tu taky sedí Isabela, Ethan s Rochelle a pravděpodobně Ethanův táta. Ten, jakmile mě spatří, se zvedá a Ethan mě představuje.

„Tati, tohle je Nicole. Nicole, můj táta."

„Moc rád tě poznávám, Nicole," usmívá se na mě a třese mi s rukou.

„Já vás taky, pane Robertsi."

„Shaun. Říkej mi Shaune."

„Dobrá," oplácím mu úsměv a společně pak sedáme ke stolu. Po chvilce se k nám připojují i Dillon a Jimmy, se kterým jsem se hned také seznámila. Jako poslední si ke stolu sedá Arkarian a Matt zůstává stát. Když na něj tak koukám teď, uvědomuju si, že jsem ho dneska asi ani neviděla ve škole. Pravděpodobně tam vůbec nebyl.

„Díky, že jste přišli. V první řadě vás chci jen informovat, že včerejší výprava dopadla úspěšně-."

„Eh-ehm," hlasité a nápadné Isabelino odkašlání Matta na chvíli přerušuje, ale ten jí posílá jen pobavený úsměv a dál pokračuje: „George Washington i ostatní delegáti kongresu byli zachráněni, to je hlavní. Ale co musím říct, je, že všichni, včetně Ethana, přežili hlavně díky Nicole."

Tak tohle jsem zrovna nečekala, protože popravdě mě ani nenapadlo, že bych za úspěch včerejší výpravy nesla takové zásluhy já. Valím na něj oči a rozpačitě pak těkám pohledem po ostatních u stolu. Všichni na mě s úsměvem koukají a já cítím, jak se mi do tváří hrne krev. „Bože, to

jsi mě nemohl upozornit předem, že se chystáš říct něco takového? Aspoň bych se na to psychicky připravila nebo něco."

Ozývá se lehký pobavený smích a Matt se jen usmívá. „Je to tak, Nicole. Kdyby sis nevšimla, jak ti sluhové sypou jed do vína, které rozlévali úplně všem a ne jen panu Washingtonovi, zřejmě by se tam všichni v místnosti otrávili."

Nikdy nevím, jak mám přijímat chválu a obzvlášť před tolika lidmi. Rudá jsem jak rak, skromně se usmívám a strkám si vlasy za ucho. „No já… Ehm… No, děkuju. Nemohla jsem si to přece nechat pro sebe, že jo?"

„Tribunál tě za tvou pohotovost chválí a při té příležitosti mi Dartemis oznámil, že se už chystá tvůj přijímací ceremoniál." Teď se mi zdá, že se většina lidí zatvářila překvapeně a Matt sám mi to neříká nějak extra slavnostně. „Bude se konat ode dneška za týden."

„Není ještě trochu brzy?" ptá se Ethan.

Matt krčí rameny. „Tribunál se prý takto rozhodl. Popravdě jsem se taky divil. Ale Nicolin výcvik probíhá dobře a teď i zvládla svou první výpravu, i když se jí účastnila jen jako pozorovatelka. Já rozhodně nemám důvod měnit názor a rozhodnutí Tribunálu," usmál se a hned pokračuje. „A důvod, proč vám to oznamuji všem, je, že Nicolin přijímací ceremoniál bude trochu ozvláštněný tím, že ve stejný den bude mít narozeniny. A-."

„Fakt?" ptám se překvapeně a všichni kolem stolu se mému zaražení zase smějí. Přemítám si, co je vlastně za datum a docházím k tomu, že má Matt pravdu. Tak na svoje narozeniny jsem v poslední době neměla vůbec čas ani myslet.

„Ano, Nicole, za týden máš narozeniny. Ale v ten samý den je má i Neriah. A-."

„Fakt?!" ozývám se znovu, otáčím se na Neriah a tentokrát se vesele culím. Ona mi oplácí úsměv a přikyvuje. „Jo, máme je stejně."

„A Tribunál se rozhodl," dopovídá Matt konečně, „že Nicolinu oslavu po přijímacím ceremoniálu rovnou spojí s narozeninovou oslavou vás obou. Takže proto jsem vás dnes všechny svolal, abych vám vyřídil, že jste všichni zvaní."

Koukám, jak se každý u stolu potěšeně usmívá, až jde vidět, jak se začali těšit. To bych se možná taky měla začít těšit. Asi ty oslavy v Athénách stojí za to.

„A ještě jednu věc jsem se dozvěděl," povídá Matt dál. „Chrám pro Loriana a Lathenii je dostaven. Dostat se do něj se dá jen z Citadely a budeme se tam moct podívat před tím, než se přemístíme do Athén."

„Už jsi ho viděl?" zajímá se Neriah.

„Ano, Dartemis mi totiž ukazoval, jak se do něj dostat. Je opravdu nádherný. Hlavně ty Jimmyho sochy. Jimmy, odvedl jsi velký a úžasný kus práce."

„To nestojí za řeč," usmál se vesele.

„A tohle je z mé strany vše. Pokud máte vy někdo nějaký dotaz nebo připomínku, máte prostor."

Hned si vzpomenu, že jsem chtěla Mattovi říct o Jeffovi, ale raději to nechám, až budeme o samotě. Nikdo jiný nic říct už nechce, takže se všichni zvedají a pomalu rozcházejí. Já jdu hned za Mattem.

„Matte, můžu s tebou mluvit?"

„Jasně, povídej."

Krátce přemýšlím, čím a jak začít, ale nakonec se rozhoduju, že půjdu rovnou k věci. „Dneska se ve škole objevil Jeff."

„Cože?"

Převypravuju mu, co všechno se stalo a jak se Jeff choval a na závěr se ani nezapomínám zmínit o té zrzavé cizí holce. Matt mě pozorně poslouchá a vidím na něm, jak u toho přemýšlí. Pak oba chvíli mlčíme a já netrpělivě čekám, co mi na to Matt řekne.

„Prověřím to." To je všechno. Víc mi na to neřekne? Ještě chvíli čekám a koukám na něj, jestli se náhodou nějak nevyjádří, ale očividně už skončil.

„A-ha. Dobře a… Co chceš přesně prověřovat? Jestli se můžu zeptat. Víš, já si o Jeffa dělám vážně starosti. Teď dokonce ještě větší, i když se už objevil. Ale on by se takhle nikdy nechoval, to vím jistě. Něco se mu muselo stát. Ta holka třeba mohla patřit k Řádu. Třeba ho unesli a dělají s ním něco hrozného, a proto se takhle choval."

„Já vím, Nicole. Právě tohle všechno, co jsi řekla, chci prověřit, abychom oba byli v obraze a mohli s tím případně něco dělat. Dej mi jen ještě trochu čas, dobře?"

Hluboce a starostlivě si povzdechnu a přikyvuju. Zase budu muset čekat. Nic jiného mi ale asi nezbývá.

17. kapitola

Matt

Scházíme se postupně v Citadele a já koukám, jestli tu už jsme opravdu všichni, abych je mohl zavést do Chrámu. Přicházím ke stěně se zrcadly a ostatní mě pozorují pohledem. Krátce se soustředím a jedno ze zrcadel se zasouvá do stěny. Před očima tak máme dva metry vysoký i široký vchod. Otočím se zpět k ostatním a usměju se na ně.

„Račte vstoupit do Chrámu nesmrtelných."

Jakmile první člověk vstupuje do místnosti, všude po stěnách se postupně rozžehnou louče a osvítí nám tak pohled na obrovskou místnost s vysokým stropem, který ve čtverci podpírají čtyři sloupy. Přímý pohled padne rozhodně na dvě majestátní třímetrové sochy Loriana a Lathenie, které stojí u zdi naproti vchodu. Lorian na levé straně od nás a Lathenie na pravé. U každé sochy leží velká kamenná rakev z bílého mramoru, zdobená úhledným písmem a složitými ornamenty. Znovu si sochy s obdivem prohlížím a v duchu se podivuju nad Jimmyho mistrovskou prací.

„Páni."

„To je nádhera."

„Jimmy, ty sochy jsou perfektní. Vážně krásná práce."

Jeden po druhém chválí interiér Chrámu a nejvíc právě sochy. Nicole si pak stoupá vedle mě a s jakousi úctou v očích pozoruje tvář Lorianovy kamenné sochy.

„Tak to je on."

„Ano."

„Už jenom z té sochy mám velký respekt. Vyzařuje z ní taková zvláštní energie. Jako by tu byl v duchu s námi."

Pousměju se. „Třeba je."

„Třeba je," opakuje po mě a stále si sochu prohlíží. „Hrozně by mě zajímalo, jaký byl."

Na to za námi odpovídá Arkarian, který na sochu svého otce hledí s lehkým úsměvem, ale v jeho očích jsou znát stopy smutku. „Byl to muž s velkým srdcem, ale ještě větším rozumem, za který dokázal

své srdce skrývat. Byl neobyčejně moudrý a mocný a neuvěřitelně obětavý. Zasvětil svůj život Strážcům, Organizaci a samotnému lidstvu natolik, že odmítal lásku, domov i rodinu."

Isabela se soucitným výrazem, ale povzbudivým úsměvem hladí Arkariana po zádech. „Možná tajil tvůj pravý původ šest set let, ale jsem si jistá, že za celou tu dobu na tebe nikdy nepřestal být pyšný, jak jen otec na svého syna může být."

Stáčí k ní vděčný úsměv a pevně ji pak objímá. Potom se všichni vracíme do Citadely, kde každý dostáváme tuniky. Já, Arkarian a Ethan máme tuniky stříbrné barvy a ostatní vlastní bílé. Zvědavě pak přesunuju pohled k Nicole a koukám na její stříbrnou stuhu kolem pasu.

„Páni, stříbrná. Co to znamená?" ptá se Isabela zvědavě, zatímco si projíždí jemnou látku stuhy mezi prsty.

Odpovědi se ujímá Arkarian: „Je to vysoká pocta. Nicole se tím dostalo velkého uznání a vděku od Tribunálu."

„Opravdu?" zvedá Nicole překvapeně obočí a skloní zrak ke své stuze u pasu. Na tváři se jí objevuje lehký úsměv a zvedá ho pak mým směrem. Přikročí ke mně a ovine mi ruku kolem paže. „Hezky k sobě ladíme, pane učiteli."

Zasměju se její poznámce a krátce stisknu její ruku na své paži. „Připravená?"

Rázně kývne hlavou. „Jako nikdy."

Přemisťujeme se všichni do Athén. Ocitáme se na palácovém nádvoří, jako vždy, a na rozdíl od Angel Falls si tady můžeme užívat teplého počasí, i když už se schyluje k večeru. Nicole se s rozzářeným pohledem rozhlíží po starodávném městě a údivně vydechuje.

„To je nádhera."

Přichází k nám lady Devine a s úsměvem nás zdraví. Má na sobě dlouhé, splývavé šaty bílé barvy s červenou stuhou kolem útlého pasu, která jí ladí k jejím rudým vlasům, padajícím až ke stehnům. Má v nich zapletené jemné bílé květiny a vypadá tak, jako nějaká pohádková víla. Všímám si Nicole, jak ji sleduje úplně uchváceným pohledem.

„Vítám vás. Slavnostní ceremoniál brzy začne, přicházíte právě včas." Mluví prvně ke všem ostatním kromě mě a Nicole. „Můžete si v sále najít místa a usadit se tam. Prosím," ladně natahuje ruku

k dvoukřídlým dveřím, kam se ostatní mají vydat. Snad všichni se ale před tím prvně otáčejí k Nicole a přejí jí štěstí. Neriah k ní i přibíhá ji obejmout a pak se všichni vydávají do sálu.

Lady Devine se k nám stáčí a přichází k nám blíž. Prvně se přede mnou lehce uklání. „Můj pane." Pak směřuje svůj úsměv na Nicole a jemně ji tiskne rameno. „Moc ráda tě poznávám, má drahá. Jsem lady Devine. Všichni se na tebe už těší."

„Opravdu? Na mě? Vždyť mě ani nikdo nezná."

„To ne, ale Matt nám o tobě moc hezky vyprávěl."

Stáčí ke mně překvapený pohled a trochu se zasměje. „Matte?"

„Já jsem jen dělal svou práci, nic víc," vesele se na ni zazubím.

„Jsi připravená, Nicole?" ptá se jí lady.

Nicole se chystá přitakat, ale nakonec zakroutí hlavou. „Vlastně ne. Mám hroznou potřebu vám říct, že jste krásná a strašně vám to sluší. Opravdu. Tak," vydechla prudce a trochu se začervenala. „Teď už snad připravená jsem."

Lady Devine tohle zrovna nečekala, ale vlídně se směje a lehce pokývne hlavou jako výraz vděku. „Tak to mě moc těší. Děkuji ti. Tobě to také sluší."

„Jo? No… Tak to děkuju," zasmála se a začervenala se ještě víc.

Já jsem se tomu popravdě ani nedivil. Už jsem stačil postřehnout, jak Nicole několikrát naprosto spontánně někomu něco pochválila, často i zcela nečekaně uprostřed věty. Nebo když tehdy nahlas obdivovala Arkarianovo oči hned v okamžiku, co si podali ruce. Taky si vzpomínám, jak jsme jednou šli ze školy po ulici, a naproti nám šla mladá žena v elegantním kabátu a Nicole si nemohla pomoct a řekla jí, že má krásný kabát, když nás míjela. Nicole má talent skládat komplimenty v okamžiku, kdy to dotyčný člověk absolutně nečeká. Ale tím víc ta chvála potěší.

Jdeme s lady ke dveřím sálu a před nimi se zastavujeme. Lady přeje Nicole hodně štěstí a vchází dovnitř. Pokládám Nicole ruce na ramena a hledím jí do očí. „Tak co, budeš zvracet?" zavtipkuju a Nicole se směje.

„Ne, myslím, že dneska to taky zvládnu. Ale nervózní jsem."

„Dopadne to dobře, uvidíš. Nemusíš se ničeho bát, tady se na tebe všichni těší a nečeká tě žádné zachraňování budoucích prezidentů. Budeš skvělá, uvidíš," povzbudivě se na ní usmívám a ona můj

úsměv s vděkem přijímá. Přetahuju jí přes hlavu kapuci a v tu chvíli dostávám v hlavě zprávu, že jsou v sále všichni připravení a můžeme vejít. „Tak pojď." Pokládám si její ruku na své předloktí a vedu ji pomalu doprostřed sálu k připravené židli. Pohledem přejíždím po všech členech Tribunálu a mírnou úklonou je zdravím. „Otče, vážené dámy a vážení pánové. Dovolte, abych vám představil našeho nováčka a mou žačku, Nicole Philipsovou."

V sále se ozývá hlasitý potlesk a já nechávám Nicole o samotě. Rychle si sedám na místo vedle Neriah, která mi ho drží, a hned ji chytám za ruku. Přistihuju se, že jsem taky trochu nervózní. Neriah si toho všímá a s povzbudivým úsměvem mou ruku tiskne.

Dartemis přichází k Nicole a vlídně se na ni usmívá. „Posaď se." Nicole neváhá ani vteřinu a hned usedá na židli. „Nicole Philipsová. Jsi připravena složit přísahu?"

„Ano, pane."

„Přísaháš, že budeš věrně sloužit Organizaci, bránit ji, řídit se jejími zákony a pravidly, a že budeš poctivě plnit svou roli Strážce?"

„Přísahám."

„Vítám tě tedy mezi Strážci. Lorde Penbarine, prosím," stáčí k němu pohled a kyne k Nicole rukou na znamení, že může začít s předáváním svého daru. Pak se vrací na své místo a lord Penbarin ze svého naopak vstává.

Přichází k Nicole a pokládá dlaň těsně nad její hlavu. „Jménem domu Samartyne tě vítám, Nicole. Předávám ti dar sebejistoty."

„Děkuji," pronáší Nicole a lord Penbarin se na ni překvapeně zadívá. Pak se jen potěšeně usměje a vrací se na své místo. Výborně. Díky tomuhle daru už Nicole možná nikdy nebude z nervozity zvracet. Další přichází lady Arabella. Jde na ní vidět, že stále truchlí nad Lorianovou ztrátou. Nevyzařuje z ní už tolik energie a jasu, jako jsme u ní byli zvyklí. Přesto ale v sobě nachází sílu a laskavě se na Nicole usmívá. „Mým darem je rozpoznání pravdy od lži." Nicole polohlasem děkuje i Arabelle a mně dochází, že se chystá zřejmě poděkovat každému členu, jakmile jí předá svůj dar.

Teď je na řadě sir Syford. „Vítám tě a přijmi ode mě dar trpělivosti." Jak jsem si myslel. Znovu děkuje. Královna Brystianne Nicole předává schopnost vycítit zlé úmysly. Od lorda Meridiana získává schopnost snášet bolest jak fyzickou, tak bolest svého srdce a duše.

Lady Devine k Nicole přichází se zářivým úsměvem a přes okraj Nicoliny kapuce vidím, jak jí úsměv oplácí. Zřejmě si tím komplimentem padly vzájemně do oka. „Ještě jednou tě vítám, má drahá. Mým darem je výjimečný zrak, který by se dal srovnat se zrakem kočičím. Uvidíš lépe na dálku, budeš schopna zaostřit předměty, které by normální člověk jednoduše přehlédl a tvé oči i o něco snáz proniknou tmou. Chvilku ti potrvá, než si na tento způsob vidění zvykneš, ale neměj strach, má milá. Jakmile si zvykneš a naučíš se svůj zrak i používat, bude se ti hodit i k tvé elasticitě a hbitosti." Tohle je úžasný dar. Bude se k její elasticitě víc než hodit. Tyhle dvě schopnosti se časem přímo spojí a Nicole bude v boji svižnější.

„Děkuji, má paní."

Dále přichází lord Alexandon, který Nicole předává odvahu*. Lady Elenna jí daruje sílu ducha a král Richard k Nicole přistupuje s darem pevné vůle. Nicole všem členům opravdu zřetelně poděkovala, aniž by tušila, jak si je tím o něco víc získala. Pak opět vstává můj otec, přistupuje k Nicole a zvedá dlaň nad její hlavou. Jsem zvědavý, co jí předá on. „Dar, který se ti chystám předat, je výjimečný a vzácný. Srovnat by se dal s kteroukoliv vrozenou schopností. Doplní tvou elasticitu a novou schopnost od lady Devine." Na malý okamžik se odmlčí a já mezitím asi prasknu napětím. „Je to dar bojového umění."

Padá mi brada snad až k zemi a lidé v sálu reagují stejně udiveně. I Nicole se z plic dere překvapený vzdech. „Můj pane, nechápu-… Ne-nejsem si jistá, čím jsem si takový vzácný dar zasloužila." Ta její skromnost! Jestli jí přijde blbý tenhle dar přijmout, nebo ho dokonce odmítne, příští trénink bude za trest běhat po Angel Falls.

Dartemis k ní sklání pohled, jako by se jí chtěl podívat do očí, ale Nicole se neodváží zvednout hlavu. „Tvou odvahou, možná tvým osudem, oddaností, nebo snad tou skromností. Však to sama jednou poznáš Nicole. A nemysli si, ač se tato schopnost zdá, jako že už nebudeš muset trénovat, každá schopnost se musí cvičit, aby ji člověk využíval správně a s rozvahou a ta tvá není výjimkou. Zkoumej ji a trénuj a kombinuj se svými dalšími schopnostmi a staň se co nejlepším bojovníkem."

Nicole se vděčně usmívá a zvedá svůj úsměv k Dartemisovi. „Děkuji, pane. Moc děkuji." Jakmile hlavu zase sklápí, z Dartemisovy dlaně vychází silný, zlatavý proud světla, který Nicole obaluje po celé délce

těla. Jakmile pomalu mizí, Nicole ztrácí rovnováhu a padá ze židle na zem. Rychle k ní přibíhám a opatrně jí pomáhám vstát.

„V pořádku?“

Přikyvuje hlavou, pevně se mě drží a na tváři se jí objevuje úsměv. „V nejlepším.“

„A nyní jste všichni zváni na velkolepou hostinu.“ Pokládá Nicole dlaň na rameno a usmívá se na ni. „Užij si tento večer, Nicole, neboť patří hlavně tobě.“

Nicole se rozpačitě zasměje, ale přikyvuje. „Děkuji, pane.“

Přibíhají k nám ostatní a všichni začínají Nicole chválit, jak to zvládla a jaké skvělé dary dostala. Společně se s davem přesouváme na hostinu. Jen co vyjdeme ze sálu, tak už slyšíme veselou hudbu a smějící se lidi. Vcházíme dovnitř a já se spokojeným úculem pozoruju Nicolin zaskočený a unešený výraz. Oslava zrovna začala probíhat v plném proudu, lidé se dávají do tance nebo si nabírají jídlo z dlouhého stolu. Koukám, jak si tu opět vyhráli s obloženými mísami a talíři jídla od slaného po sladké. Největší ozdobou na stole je ovšem čtyř patrový dort pokrytý bílou polevou a čokoládovým krémem. Na prvním patře dortu jsou dokola zapíchnuté svíčky připravené na zapálení a sfouknutí. Když k němu jdeme blíž, všímám si, že na dortu jsou i malé čokoládové ozdoby ve tvaru štětců, malířských palet, pastelek a podobných výtvarných potřeb. Jak Nicole tak Neriah obě rády malují, takže jde poznat, že tento dort je určený přesně pro ně.

„Ten je nádherný,“ vydechla Neriah a s úsměvem si ho prohlíží. „To je škoda i nakrojit.“

„To máš pravdu. Páni to je snad nejlepší dort, jaký jsem kdy k narozeninám měla.“

Přistupuje k nám několik hostů a nabádají dívky, aby sfoukly svíčky. Na to hned reaguju a silou vůle všechny svíčky zapaluju. Při tom si k tomu dovoluju dodat efekt a hraju si s malými plamínky na svíčkách. Jsou jako živé, jako kdyby měly nožky, tančily spolu a skákaly z jedné svíčky na druhou, dokud se jim nezalíbí ta správná. Jakmile se všechny plamínky usadí, zvětšují se do výšky a najednou vyskočí vysoko nad naše hlavy, kde do sebe prudce narazí a vytvoří malý světelný výbuch jako ohňostroj. Z výbuchu se k nám snáší zlatavá sprška miliónu jemných jiskřiček, které kus nad našimi hlavami mizí, jako by napadaly do neviditelné bezedné jámy.

Všichni v sále tuto malou kouzelnou scénu nadšeně pozorují a pak začínají tleskat. Hlavně Neriah s Nicole jsou naprosto okouzlené, čehož jsem přesně chtěl dosáhnout, takže se na ně jen spokojeně usmívám. Obě najednou ke mně bez jakékoliv domluvy přiskočí a objímají mě.

„To bylo nádherný, Matte."

„Jo, úžasný. Děkujeme."

„Není vůbec za co. A teď si něco přejte a sfoukněte svíčky, honem."

Nicole podlézá stůl a stoupají si k dortu naproti sobě. Domlouvají se spolu, jestli jsou připravené a pod povzbuzujícím davem svíčky společně sfoukávají. Znovu se ozývá veselý potlesk. Nicole zpátky podlézá stůl a objímá se s Neriah.

Oslava probíhá přímo skvěle a všichni se náramně bavíme. Chvíli Neriah nechávám, ať si ji hosté užívají, ale pak k ní přistupuju, zezadu ji objímám kolem pasu a dávám jí pusu na tvář. „Bavíš se?"

Otáčí se mi v náruči a vesele se na mě usměje. „Moc dobře. Ty doufám taky."

„Rozhodně. Je to skvělá oslava. A hlavně jsem si tě konečně ukořistil pro sebe."

Zasměje se a krátce mě políbí. Já pak vytahuju z kapsy tuniky malou krabičku a dávám jí Neriah před oči. „Všechno nejlepší k narozeninám."

„Matte," pronáší s úsměvem, kterým mi naznačuje, že jsem jí nic dávat nemusel.

„Ale jen si nech ten skromný úsměv a otevři to," zazubím se na ní a ona neváhá, bere krabičku a otvírá ji. Je v ní jemný stříbrný řetízek, na kterém visí malý průsvitný kamínek uhlazený do tvaru kapky. Skoro působí, jako by z něj zářilo nepatrné bílé světlo.

„Matte, ten je krásný."

„Ještě nevíš, co to umí," usměju se na ni, beru řetízek a zapínám jí ho kolem krku. Pak si sahám pod svou tuniku u krku a vytahuju úplně stejný kamínek. „Mám ho taky. Oba jsou vybroušeny z jednoho většího měsíčního kamene. Jsou tím propojeny a budeme tak spojení i my, i kdybychom byli každý na jiném kousku Země. Stačí jen, když vezmeš svůj kamínek do ruky a budeš na mě myslet," beru její dlaň a pokládám ji na kamínek na jejím hrdle, „tak to hned vycítím. A stejně tak obráceně."

Usmívá se na mě, ale pak se trochu zaráží a naklání hlavu na stranu. „Chceš tím snad něco naznačit?“

Chvilku neodpovídám a tiše si povzdychnu. „Možná trochu. Já jen, že jsme už dlouho nebyli spolu jen my dva a nevím, jak dlouho to takhle bude pokračovat. Chtěl jsem, abys věděla, že mě to mrzí a pokusil jsem se ti to nějak aspoň malinko vynahradit.“

Dojatě se usměje, objímá mě kolem krku a dlouze políbí. Přitahuju si ji k sobě blíž a polibek jí oplácím. Ani nevím, kdy jsem měl naposledy možnost ji takhle políbit, takže nikam nespěchám a užívám si každou setinu vteřiny.

Pak se od sebe nepatrně odtahujeme a vzájemně se o sebe opíráme čely. Ona mě při tom hladí na tváři a já ji po zádech. „Hlupáčku jeden,“ pronáší polohlasem. „Máme před sebou celou věčnost, možná i víc. Vím, že máš teď hodně práce, ale mně to nevadí. Počkala bych si na tebe i tisíc let.“

„To snad radši ani ne,“ tiše se směju a vděčně ji objímám.

„Však on se ti brzy nějaký den uvolní,“ trochu mě od sebe odtahuje, aby se mi mohla podívat do očí. „A strávíme ho hezky spolu. Jen my dva.“

„Doufám, že to bude vážně brzy,“ pousměju se a políbím ji na čelo. Pak si ještě nějakou dobu povídáme, ale najednou uslyším v hlavě otcův hlas, jak mě k sobě volá. S bezradným pohledem se zadívám Neriah do tváře, ale ta hned ví, co se děje a jen se na mě usměje.

„Jen běž. Potom se zase najdeme,“ dává mi pusu a já se pak přenáším před sál na nádvoří.

Je krásná teplá noc ozářená jasným měsíčním světlem. Dartemis stojí uprostřed nádvoří a jakmile vycítí mou přítomnost, stáčí ke mně pohled. „Matthew.“

Lehce pokývnu hlavou na pozdrav. „Co se děje?“

„Doufám, že jsem tě příliš nevyrušil z oslavy.“

„No, vlastně jo, ale začínám si zvykat,“ říkám s lehce škádlivým úsměvem.

„Nicole si vedla velmi dobře. Tribunál si jí oblíbil. Dostala skvělé dary.“

„To ano, ale nejvíc mě překvapil právě ten tvůj. Proč jsi ji obdařil zrovna takovou schopností?“

Sklápí ke mně tázavý výraz. „Myslíš, že si ten dar Nicole nezasloužila?“

„To ne, ale pro nováčka je to hrozně velká pocta a možná i zkouška," krátce umlkám a přemýšlím, jestli mám své myšlenky vyslovit nahlas. Nakonec tak dělám: „Stejně mám už nějakou dobu pocit, že o Nicole tu úplně nejde."

„Jak to myslíš, Matthew?"

„Od doby, co se zjistilo, že Lathenie má dceru, se mi celý Tribunál zdá nějaký nervózní. Jako by je to hrozně vyvedlo z míry a najednou nevěděli, jak mají pořádně dělat svou práci."

„Příliš jim křivdíš."

„Možná. Jen ale říkám, jak to na mě celé působí – ukvapeně. Poslali jste Nicole na první výpravu skoro po měsíci, co se o Strážcích dozvěděla. Týden na to se jí připravil přijímací ceremoniál a teď při něm ještě dostala dary, které prakticky urychlí její výcvik. Má tohle všechno nějaký jednotný důvod?"

Na chvíli se mi zdá, že mi vůbec neodpoví, ale nakonec se zatváří docela rezignovaně a hluboce vzdychá. „Nechtěl jsem ti tím zatěžovat hlavu, dokud bychom to neměli stoprocentně potvrzené. Ale ano, nějaký důvod všechna tato urychlená rozhodnutí mají. Jen pár dnů po tom, co o sobě Ellathea poprvé dala vědět, se skupina zvědů dopátrala podezření, že shromažďuje zbytky z Latheniiny armády. Nevíme, jestli ji posilňuje a připravuje na nový boj, nebo se jen ujala trůnu a dala všem členům Řádu vědět, že vláda Chaosu ještě nekončí. Dodnes se snažíme dopátrat více informací, ale zatím se to nepodařilo. Tribunál se shodl, že bude lepší, když budeme připraveni, obzvlášť s tím vědomím, kolik skvělých vojáků jsme při poslední bitvě ztratili, a kdy se cení každý nový člen."

Překvapeně ho poslouchám a do toho se mračím. „Takže Nicole tohle všechno absolvuje proto, aby byla co nejdřív připravena na případnou bitvu?"

„Ne, to není pravda, Matthew. I když byla na své první výpravě patřičně brzy, zvládla ji skvěle a od Tribunálu se jí dostalo poctivého a upřímného uznání. Dary, které dnes dostala, byly zváženy s rozumem jako u každého jiného člena. Pravda, že díky mému daru se brzy nebude muset učit, jak bojovat se zbraněmi i bez a ušetří tak roky výcviku. Ale Nicole má v sobě velký potenciál, kuráž a bojového ducha, i když ho sama v sobě teprve musí objevit. Všichni členové Tribunálu to z ní vycítili a tím dostala dary, jaké má."

Na tom něco bude, to je pravda. Sám jsem na Nicole poznal, jak se s každým novým dnem tréninku zlepšovala a jak jí to samotnou začalo bavit. Bere svou roli Strážce vážně a jde vidět, jak ji tento svět úplně pohltil, i když se mu na začátku vyhýbala.

„Raději ostatním neříkej, že Ellatheu podezříváme z plánování bitvy. Opravdu to není jisté. Mám pro tebe ale ještě jiné informace."

„Poslouchám."

„Jde o Jeffa Thompsona, na kterého ses mě před pár dny ptal. Po tom, co se objevil ve škole, byl ještě párkrát spatřen ve městě v doprovodu dívky, jejíž popis sedí tomu tvému, jak ji viděla Nicole. Co je přesně zač, nevíme, ale je tu velká pravděpodobnost, že patří k Řádu."

„Cože? A co Jeff? Má také nějaké schopnosti?"

„Zatím ne. Pravdou ale je, že se měl připojit k Organizaci přibližně za rok. Ellathea na něj ale musela nějak přijít dřív a chopila se ho."

„Takže myslíš, že se Jeff připojil k Řádu?"

„Ta možnost tu je," přikyvuje.

Já ale nesouhlasně kroutím hlavou. „Ale to jak se najednou tak změnil, to není normální-." V mluvení i přemýšlení mě najednou cosi zaráží. Hrozně nepříjemný pocit, že se něco děje. Netrvá dlouho a dochází mi to. „Isabela!" Beze slova se přenáším zpět do sálu, kde se oslava najednou zastavila. Prodírám se k hloučku lidí, v jejímž středu klečí Isabela s pevně semknutými rty a prsty přiloženými ke spánkům. Arkarian u ní trpělivě sedí z jedné strany a Ethan z druhé. Já si hned sedám naproti Isabele a čekám, až ji vidění přejde.

Už se pomalu uvolňuje. Začíná pravidelně dýchat a otvírá oči.

„Isabelo?"

„Co jsi viděla?" ptá se jí Arkarian.

„Varování. Seděla přede mnou stará žena, věštkyně, a koukala do křišťálové zamlžené koule. Předpověděla krátkou věštbu a vyřídila mi ji. Bylo to hrozně zvláštní. Jako by ta žena skutečně existovala a spojila se se mnou, aby mi to mohla vyřídit."

„Cože?" mračím se.

„A co ti říkala?" zajímá se Ethan hned.

Isabela se krátce přemýšlivě zamračí a začíná rovnou přeříkávat jednotlivá slova věštby, jako by je měla vryté do paměti: *„V den úplného zatmění luny spatří vyvolený světlo na cestě k nevinné duši, jež mu prozradí dávné tajemství bohů a předpoví zkázy, které*

nastanou, pokud vánek, moře, jiskra a písek nepadnou do rukou dobra. Pokud je ovládne ruka zla, Země je odsouzena k věčné temnotě. Konec je blízko.“

**poznámka pro vyvolené od autorky: Ne, přátelé. Tu odvahu od Alexandona jsem si prostě nemohla odpustit.*

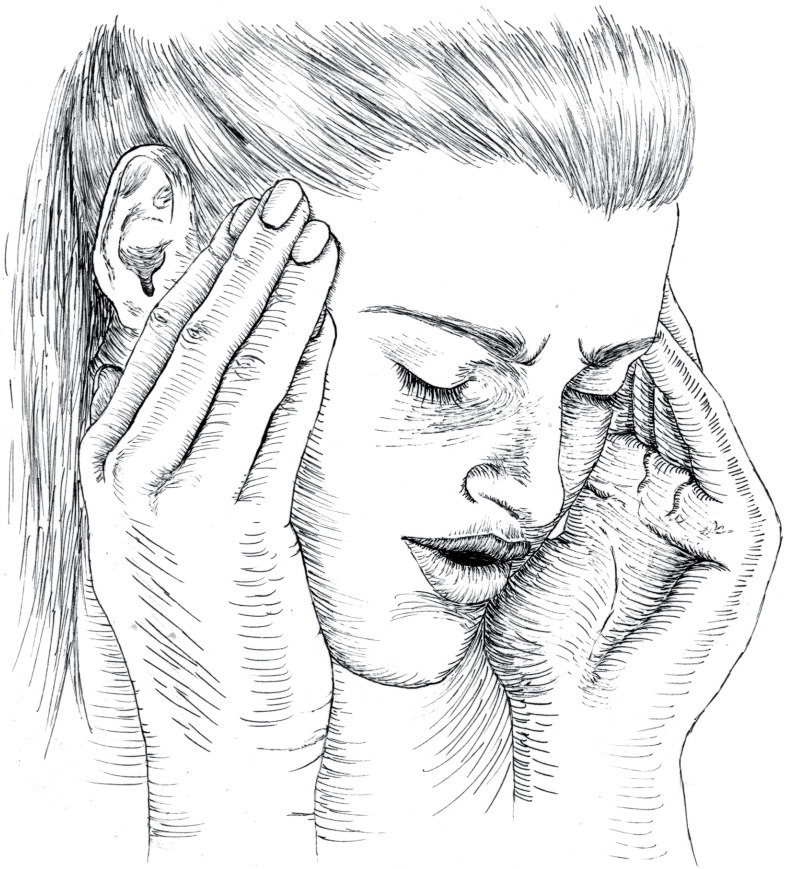

18. kapitola

Nicole

Připravuju si věci na trénink do malého batůžku a koukám na hodiny, kolik mám času. Ještě deset minut. Než batoh zapínám, koukám, jestli jsem do něj dala všechno. Věci na převlečení, pití, jídlo i se sušenkou, klíče a mobil. Jo. Měla bych mít všechno. Pokládám batoh na zem a ještě si jdu odskočit na záchod. Jakmile se vracím do pokoje, překvapuje mě v něm Alex, který zrovna kouká do mého připraveného batohu.

„Co to děláš?" utrhuju se na něj, protože se cítím, jako by mě tím, že viděl obsah mého batohu, zrovna načapal při něčem špatném. A celkově nemám ráda, když se mi někdo hrabe ve věcech.

„Můžeš mi říct, kam se chystáš?"

Přecházím k němu a vytrhávám mu batoh z ruky. „To není tvoje věc, Alexi."

„Co s těma novýma kamarádama nacvičuješ, že si sebou bereš věci na převlečení a jídlo s pitím?"

„Říkám ti, že to není tvoje věc. A už vůbec se mi nemáš co hrabat ve věcech." Beru si ze židle svůj kabát, oblíkám si ho a vycházím z pokoje ke schodům.

Alex mě ale sleduje. „Tak počkej přece. Nemůže to přece být nic tak hroznýho, abys mi to nemohla říct ne?"

Proč jen rodiče museli odjet mimo město? Vrátí se až zítra ráno. Ti by naší hádku zastavili hned. Rozhodně bych to ocenila, protože mě nenapadá absolutně žádná výmluva, kterou bych se Alexovi mohla pokusit zalhat. „Třeba ti to prostě jen říct nechci." Snažím se rychle obout boty, abych se s ním nemusela dohadovat moc dlouho.

„Ale proč ne?"

„Alexi, proč tě to tak zajímá, sakra? Proč ti nestačí odpověď, že ti to nechci říct?"

„Protože jsme byli zvyklý říkat si všechno!" vykřikuje a na tváři se mu objevuje naštvaný, ale hlavně ublížený výraz. „Protože jsme si každým dnem vzdálenější a já nevím proč. A vadí mi to. Vadí mi, že si

se mnou nechceš povídat a že spolu už netrávíme skoro žádný čas."

Ach ne, Alexi. Nic z toho není pravda, ale jak mu to mám vysvětlit? „Tak to není, Alexi."

„Ne a jak to teda je? Jak?"

Zaháním slzy, i když mám pocit, že je Alex i tak vidí. „Věci se prostě mění."

„Věci se nemění. Ty se měníš! Jsi pěkně sobecká!"

Tak tohle mě ovšem bolí a uráží a na chvíli mi to vyráží dech. Proč jen ale máme s Alexem podobný charakter a jsem stejně útočná jako on, než abych se začala tvářit vážně ublíženě a třeba se rovnou rozbrečela, což by mohlo tuhle hádku ukončit? „Já že jsem sobecká? To spíš ty se chováš sobecky, když mi netoleruješ jedno blbý tajemství!"

„Nechci ti ho tolerovat, když mi kvůli tomu lžeš!"

„Já už tohle nehodlám poslouchat. Laskavě se vzpamatuj!" Rychle vycházím ven a zabouchávám za sebou dveře. Ještě ale stačím slyšet Alexovo: „Ty se vzpamatuj!"

„Co se děje?" Až teď si všímám, že Dillon s Mattem stojí před naší zahradní brankou a koukají na mě. Museli slyšet, jak jsme s Alexem na sebe křičeli. „Nikdy jsem vás neslyšel na sebe takhle řvát," diví se Dillon a starostlivě si mě prohlíží.

Mám co dělat, abych se nerozbrečela, ale nechci tu před nimi brečet a nakonec se mi to daří zahnat. „Jdeme," pronáším jen a svižným krokem se vydávám k parku. Kluci mě rychle dohánějí, ale naštěstí se na nic neptají.

Po chvíli se pak ozývá Dillon: „Není to Ethan s Neriah?" Jdou kus před námi a na rozdíl od nás tolik nechvátají. Matt asi kontaktoval Neriah skrz myšlenky, protože se s Ethanem zastavují a čekají na nás. Doháníme je a pokračujeme k hoře společně.

„Co tu děláš ty, Dillone?" zajímá se Ethan.

„Slíbil jsem Nicole, že se půjdu podívat na její výcvik, jak si vede se svou schopností a hlavně mě teď zajímá, jak budou zkoušet to bojové umění od Dartemise."

„To mě taky," přidal se hned Matt. „Ještě v kombinaci s tím kočičím zrakem tě bude fakt těžké porazit, Nicole."

Lehce se usměju a přikývnu. „Jsem na to taky zvědavá."

„Jak je na tom Tribunál s luštěním té nové věštby, Matte?" ptá se Ethan, ale Matt krčí rameny.

„Zatím nevím nic nového. Čekám, až se mi Dartemis ozve sám."

„Napadlo vás, kdo by mohl být ten *vyvolený*?"

Všichni na Dillonovu otázku vrtíme hlavami.

„Může to být prakticky kdokoliv z nás. Není tam o něm nic konkrétního, co by mohlo naznačovat, kdo se jím má stát," podotýká Matt.

Koutkem oka si najednou něčeho všímám, tak k tomu automaticky přesouvám zrak. „Isabela?"

Matt si ovšem myslí, že reaguju na jeho větu a nechápavě se na mě mračí. „Proč myslíš, že by Isabela měla-?"

„Ale ne," přerušuju ho hned a ukazuju směrem do lesa, kde jsem ji viděla běžet. „Támhle běžela. Nebo to aspoň vypadalo jako ona."

Všichni stáčí pohledy směrem, kam ukazuju, a snaží se zrakem proniknout do šera mezi stromy.

„Jsi si jistá, Nicole?"

„Hele, támhle běží znova!" Znovu rychle zvedám ruku a ostatní už ji taky registrují.

„Co tam dělá?" mračí se Matt a hned se k ní rozbíhá. My ostatní ho hned následujeme. Isabela neběží zas tak rychle, takže ji doháníme celkem brzo. „Isabelo! Isabelo, počkej, kam to běžíš? Tak stůj přece."

Konečně se zastavuje, ale zůstává k nám otočená zády. Doběhli jsme na malou kruhovou mýtinu a všímám si, že kolem nás jsou do kruhu rozestavěny zvláštní černé kameny a dokonce v poměrně pravidelných rozestupech. Vypadá to dost zvláštně a nepřirozeně. Matt dobíhá až k Isabele, pokládá jí ruku na rameno a staví se přímo proti ní. V tu chvíli se mu ve tváři ale objevuje šokovaný výraz a Isabela najednou nečekaně zabodává Mattovi dýku do břicha.

„Matte!" vykřikuje Neriah zděšeně a hned se k němu rozbíhá. Isabela se k nám otáčí čelem, ale… Tohle rozhodně není její obličej. I tělo se jí začíná měnit a hlavně výrazně zvyšovat. Zároveň se děje něco divného i s námi. Prostor kolem nás jako by se začínal točit a přímo nad námi se objevuje jasný pruh světla. Nemám tušení, co se to děje, ale ani už nestíhám nějak reagovat, protože mi někdo uštědřuje silnou ránu něčím tvrdým do temene hlavy a já hned padám do bezvědomí.

19. kapitola

Matt

Vletěli jsme samotné Ellathee do pasti. Poznal jsem ji hned, co jsem pohlédl do jejích očí. Má je úplně stejné jako její matka. A tentokrát jsem vážně v brindě, protože krvácím z rány, kterou mi udělala ona. Tady je mi nesmrtelnost k ničemu.

Teď nás dokonce přenáší do nějakého jiného světa a mě za chvíli unáší prudký vír. Zběsile se točím, což se svým zraněním hodně špatně snáším. Křičím bolestí, ale ani svůj křik pomalu neslyším. Světlo najednou začíná mizet, nahrazuje ho černá tma a já bolestivě dopadám na tvrdou zem. Znovu vykřiknu bolestí, ruce si pevně držím na svém zranění a kroutím se do klubíčka.

„Matte!" slyším Neriah kousek ode mě. „Matte, kde jsi?"

„Tady," volám přidušeně skrz pevně zaťaté zuby.

Neriah mě rychle nachází a kleká si ke mně. „Jak jsi na tom? Je to moc zlé?"

„To bude dobrý," pronáším, ale popravdě si tím nejsem vůbec jistý. Zvedám oči k její tmavé siluetě a v šeru rozpoznávám její starostlivý výraz. „Kde jsou ostatní?"

„Ššš, nemluv. Šetři si síly. Podívám se po nich." Zvedá se na nohy a rozhlíží se. Takřka hned se rozbíhá kousek dál a slyším, jak říká: „Ethane? Ethane, prober se. Prosím, vzbuď se."

Z druhé strany zase slyším Dillonův hlas, jak se snaží probrat Nicole a po chvíli s ní přichází v náručí přímo ke mně. Opatrně ji pokládá na zem a sklání se ke mně. „Matte! Jsi v pohodě?"

„Už mi bylo líp."

Neriah se konečně daří Ethana probrat a po chvíli se s ním vrací ke mně. Dillon se znovu pokouší probrat Nicole a po pár minutách se mu to také daří. Nicole se s bolestným úšklebkem chytá za hlavu a pomalu si sedá. „Mně snad praskla lebka, nebo co." Pak si uvědomuje, co se stalo a vyděšeně se rozhlíží kolem. „Kde to jsme?

„Daleko od vašeho světa," ozývá se kus od nás a všichni tím směrem stáčíme hlavy. Přichází k nám vysoká štíhlá silueta v šatech a nikdo z nás

nemusí usilovně přemýšlet nad tím, kdo to je. Ellathea se zastavuje pár metrů od nás a prohlíží si nás sebejistým, škodolibým pohledem. Vzhledem se tak moc podobá Lathenii, ale i v tom šeru poznávám, že její vlasy rudou barvu nevlastní. O kus dál za ní stojí pár mužů a zdá se mi, že jeden z nich před sebou někoho pevně drží, ale jsou už moc daleko ve stínu. Ellathea se zastavuje pohledem na mně a zvedne svůj koutek úst o něco výš. „Zdravím tě, bratranče. Tvá obrana proti mému tornádu tehdy byla působivá." Mluví o tom, jak jsme se vzájemně přebíjeli v našich schopnostech, kdy se ona vší silou snažila tornádo udržet a já ho naopak zničit. Cítil jsem tehdy její moc tak intenzivně, až se mi zdálo, že musela stát hned vedle mě. Ona to zřejmě vnímala stejně jako já. „Věděla jsem, že na podobu Isabely mi naletíš."

„O čem to mluvíš?" vydávám ze sebe už trochu zesláble. Jakmile můj hlas slyší Neriah, se strachem si ke mně zase sedá a prohlíží si mou ránu. Ztratil jsem už hodně krve.

„Ty jsi ten nejhlavnější důvod, proč jste tady, v *mém světě*. Tady přede mnou nikdy neutečeš a nikdy se neschováš. Ovšem ty už za několik minut nebudeš schopen ničeho," pronáší se spokojeným výrazem. Za to Neriah se tváří čím dál víc zoufale a v jejích očích vidím i slzy. „Vy ostatní jste jen sladký bonus."

Musíme něco rychle podniknout. Nebudeme tu přece čekat, až nás jednoho po druhém pozabíjí.

Všímám si Ethana, jak usilovně přemýšlí a možná ho zrovna něco napadlo, ale ve vytváření iluze ho přerušuje výkřik Nicolina jména za Ellatheou.

Nicole se zděšením napřimuje a proniká zrakem do stínů, kde jeden z mužů přikládá dlaň chlapci zpět na ústa. „Alexi!"

„Ach ano, málem bych zapomněla. To je tvůj bratr, že? Sledoval vás, tak jsem mu dopřála krátké dobrodružství a přenesla ho sem s vámi. Škoda, že bude opravdu jen krátké."

„C-cože? Ne!" vykřikuje Nicole vyděšeně. „Nechte ho jít, prosím! On přece za nic nemůže. Nemá s tímhle co dělat!"

„Naopak bych řekla, že viděl až moc," pronesla Ellathea s klidem a pokynula rukou, na což muži za ní hned reagují a jdou i s Alexem k ní.

Nicole se chystá k němu rozběhnout, ale Dillon ji pevně zachytává za paži a stahuje zpátky. Na rozdíl od Nicole si Ellatheiny natažené ruky k ní totiž všiml.

Alex sebou v pevném sevření dvou paží zmítá a mumlá muži něco do dlaně. Muž je na něj ale příliš silný. Nicole z očí začínají téct slzy a stejně jako Alex se snaží dostat z Dillonova sevření. „Alexi! Ne prosím! Pusťte ho! Udělám cokoliv, vezměte si mě, jen ho pusťte!“

Ellathea se hlasitě směje a pomalu směřuje nataženou ruku od Nicole k Alexovi. Muž ho v té chvíli pouští na zem a ustupuje od něj kus. Ellathea se k Alexovi sklání, chytá ho jednou rukou za tváře a zvedá mu hlavu k sobě. „Teď mě dobře poslouchej, chlapče. Chceš, aby tvá sestra zůstala naživu?“

Hledí jí do očí a jde na něm vidět, jak moc je vystrašený. Několikrát zamrká a přikyvuje.

„Tak musíš udělat, co ti řeknu, dobrá?“

Znovu přikyvuje a Nicole zoufale křičí. „Ne, Alexi, neposlouchej ji!“

Ellathea k Nicole prudce natahuje ruku a v tu chvíli se Nicole začíná svíjet bolestí, jako by dostala prudké křeče v břiše.

„Ne! Nechte ji!“

„Dost!“ křičí jak Alex, tak Dillon, který Nicole stále drží.

Krátce zavadím pohledem o Ethana, který se znovu začíná soustředit. Ellathea si toho bohužel všímá taky a zasahuje ho stejnou vlnou křečí, jako Nicole. Zřejmě i silnější, protože se svaluje na zem a svíjí se v bolestech. Ellathea pak ruku sklápí a Ethan s Nicole s úlevou přestávají naříkat. Jen těžce oddychují.

„Udělej, co ti řeknu a já tvé sestře neublížím.“

„Vy lžete! Alexi, ona lže, nepo-.“ Znovu ji zasahuje vlna bolestí.

Alex zoufale kroutí hlavou při pohledu na svou trpící sestru. „Dobrá! Dobrá, udělám, co budete chtít! Jen ji už nechte. Prosím!“

Ellathea svěsí ruku ke svému pasu a s lehkým úsměvem se na Alexe podívá. „Hodný kluk. Vstaň.“

Alex ji hned poslouchá a zvedá se na nohy.

„A teď se otoč a udělej dvacet kroků.“

„Cože?“

„Udělej, co ti říkám. Neměj strach, nic se ti nestane.“

Alex se otáčí a rychle dělá dvacet kroků, jak mu Ellathea řekla. Pak se k ní otáčí zpátky. „Co teď?“

Ellathea se spokojeně usmívá a natahuje k němu ruku. „Teď stůj klidně,“ pronáší zlomyslně a já vidím, jak se jí v konečkách prstů hromadí energie.

„NE!“ Nicole se prudce vymyká z Dillonova sevření a rychle se rozbíhá k Alexovi. Už je ale pozdě. Z Ellatheiny ruky vytryskává proud žhnoucích blesků, které míří přímo k Alexovi. V jedné vteřině ho zasahují do hrudi a náraz ho odráží několik metrů dozadu. Mizí nám z dohledu a mně až teď dochází, že padá do prudkého srázu. „Alexi! Ne! *Neee!*“ Nicole před srázem vůbec nezpomaluje, ale Dillon je jí naštěstí v patách a těsně před srázem ji chytá pevně kolem pasu. Nicole padá na kolena a hledí do temné jámy před ní. Hned na to se jí z hrdla dere srdcervoucí, hysterický křik, ze kterého mi vstávají všechny vlasy hrůzou a vyvolává ve mně naprostý pocit beznaděje a zoufalství. Ani teď nevnímám, že jsem zraněný. Jen nevěřícně hledím na Nicole, která stále nepřestává křičet a plakat. Dillon ji pevně objímá, ale čímkoliv utěšování by teď bylo marné.

Ellathee nezmizel spokojený úsměv z tváře a já si v duchu říkám, co v sobě musí držet za zrůdu, když jí dělá potěšení takové lidské utrpení. S Alexem, se čtrnáctiletým klukem, si jen zahrávala, vysmála se jeho důvěře a bez sebemenší lítosti ho zabila. I když byl nevinný a nic jí neudělal, ani ji nijak neohrožoval. Hromadí se ve mně vztek a energie z něj se mi přenáší do konečků prstů. Vím, že bych to neměl dělat, protože se jen oslabím, ale nemůžu to ovládnout. Ruka se mi zdvihá směrem k Ellathee, která si toho v ten okamžik zrovna všímá a překvapením vyjekne. Větev mých blesků ji zasahuje do ramene. Neriah je také vzteky bez sebe a se zvířecím řevem se proměňuje v geparda. Hned na Ellatheu skáče a zakusuje se jí silně do předloktí. Ellathea podruhé vykřikuje bolestí a hned na to Neriah zasahuje vlnou křečí. Neriah ji pouští a svíjí se na zemi.

„Dost!“ vykřikuju a připravuju se k další ráně s blesky. Jakmile to Ellathea vidí, jen se usměje a ve vteřině mizí. Přemístila se pryč a nechala nás tu samotné. Vysíleně pokládám hlavu na kamennou zem a Neriah ke mně stále v gepardí podobě přiskakuje. Teprve nade mnou se mění, pokládá mi ruce na tváře a z očí jí steče několik slz.

„Matte, vydrž. Ještě chvíli vydrž. Dostanu nás odtud.“

„Jak?“ šeptám, ale hned mi to dochází. Na svém přijímacím ceremoniálu dostala Neriah dar od krále Richarda, štětec, se kterým může otevřít průchod mezi světy. Sám jí pak ještě řekl, že tato síla se ovšem neskrývá v tom nástroji, ale v ní samotné.

Lehce se na mě usměje a líbá mě na čelo. „Hlavně ještě vydrž." Pak se zvedá a říká Ethanovi, ať dovede Dillona s Nicole sem k nám.

Dillon k němu pak přikyvuje a bere plačící Nicole do náruče. Ta se mu ale zmítá a buší ho do hrudi. „Ne! Pusť mě! Musíme mu jít pomoct. Musíme ho ještě zachránit!"

„Nicole, už se nedá nic dělat," říká jí opatrně a pokládá ji na zem kousek ode mě.

Ale Nicole zoufale kroutí hlavou, z očí se jí řinou slzy proudem a vzlyká do svých slov, že jí je sotva rozumět. „Ne, musí se přece něco udělat! Musí být nějaký způsob, jak ho zachránit. On přece nesmí zemřít! Pusť mě. Nech mě jít. Nech mě!" Křičí na něj a pokouší se rychle vstát

Dillon ji rázně stahuje zpátky, pevně chytá za ramena a trochu s ní třese. „Poslouchej mě, Nicole! Ten sráz je hluboký několik desítek metrů. Nedá se nic dělat. Je pozdě, rozumíš? Musíme se odtud teď dostat, jinak zemře i Matt."

Teď mlčí a jen bezradně hledí do jeho tváře. Dillon mění svůj výraz a soucitně jí pokládá ruku na tvář. „Alexovi už nepomůžeme. Je mi to líto. Ani nevíš, jak moc."

„Dillone." Padá mu do náruče, pevně svírá jeho paže a pláče mu na hruď. Dillon jí drží a hladí po zádech a vidím, jak mu najednou začínají stékat slzy po tvářích. Myslím, že jsem nikdy předtím neviděl Dillona brečet.

Pohledem vyhledávám Neriah. Stojí kousek od nás, ruce má přiložené ke spánkům a snaží se soustředit. Je ale jistě hrozně rozrušená z toho, co se stalo, a Nicole, která nepřestává plakat, jí v tom asi taky moc nepomáhá. Doufám ale, že brzy přijde na to, jak průchod mezi světy otevřít, protože já s každou další vteřinou cítím, jak mi ubývají síly.

Ethan mi pokládá ruku na rameno a druhou na tvář a tvrdě mi do ní hledí. „No tak, Matte, drž se. Slyšíš? Ne že tu natáhneš bačkory takhle brzo, když máš před sebou celou věčnost." Tiskne mi moje zesláblé ruce na zranění, které jsem se celou sobu snažil zastavit od krvácení, a přitlačí. Bolestí zasyčím a pevně zavírám oči. „A teď ty oči zase hezky otevři, Matte. Jasný? Otevři je."

Poslechnu ho a zadívám se mu do tváře. „Jak je-."

„A nemluv. Už si neubírej síly. Soustřeď se jen na to, abys zůstal při vědomí, slyšíš?"

Chci přikývnout hlavou, ale ani na to už pomalu nemůžu najít síly. Už mi dělá i problém mít oči otevřené.

Neriah kolem nás chodí v kruhu, ruku má nataženou mírně před sebou, jako by něco kreslila na zem a stále se soustředí. Pak ucítím krátký záchvěv síly, který mě na okamžik o něco probouzí. Už se jí to pomalu daří. Našla zdroj síly a snaží se ho shromáždit kolem nás. Nepřestává nás obcházet a já vidím, jak už je opravdu soustředěná. Dokonce zavírá oči, chodí kolem nás poslepu a kreslí neviditelný osmihran. Další záchvěv síly a tentokrát o dost silnější. Hledím nad sebe a vidím světlo. Míří přímo k nám, obklopuje nás a svět se s námi opět začíná točit.

Povedlo se! Neriah otevřela průrvu mezi světy a přemisťuje nás zpátky na Zem. Tenhle přenos je ale ještě namáhavější, než ten první a k tomu se mi zdá nekonečný. Ubírá mi poslední zbytky sil a po tvrdém nárazu na mokrou zem mám pocit, že už dlouho nevydržím. Všechny svaly mi ochabují a já už se těžko soustředím na okolní dění.

„Ne, Matte! Ne! Vydrž!" Mám nad sebou Neriažinu tvář, která se hned otáčí na Ethana. „Dojdi pro Isabelu. Honem!"

Ethan se okamžitě přemisťuje, ale Isabela křídla nemá. Budou sem muset běžet, ale stihne za mnou dojít? Neriah slyší mé tiché obavy. „Stihne to. Isabela je rychlá jako vítr a když zjistí, že jde o tebe, přiletí sem rovnou rychlostí světla," usmívá se na mě, ale z očí plných strachu jí stékají slzy. Hladí mě po tvářích a snaží se na mě stále mluvit, abych zůstal při vědomí. „Zůstaň se mnou. Prosím. Přece mě tu nenecháš. Máme ještě naplánovaný ten společný den, vzpomínáš? Jen ty a já. Celý den. Budeme spolu jen my dva. Půjdeme se projít k vodopádům, tam to máš rád. I když je zima, tak tam určitě bude krásně. Zajdeme si někam na jídlo a zase se budeme dohadovat, kdo z nás to zaplatí," zlehka se zasměje a já ji nepřestávám poslouchat. „Pak půjdeme domů, lehneme si do postele a budeme jenom ležet těsně u sebe a povídat si až do noci o tom, kam se jednou spolu všude podíváme. Musíme spolu procestovat celý svět, pamatuješ? Tak tu se mnou zůstaň, Matte."

Neriah je můj anděl. Všechno, co mi vypráví, si představuju a koutky úst se mi lehce pozvednou. Při životě mě stejně drží hlavně ona. Mám pocit, že kdybych před sebou neviděl její tvář, asi bych se už procházel s Janahem v Dartemisovo říši.

„Matte!“ To je Isabelin hlas a nikdy bych si nemyslel, že ho uslyším raději. Musela běžet vážně celou cestu sem až od domu, protože je zadýchaná a rudá jak rak. Ještě ale dobíhá ke mně, rychle si ke mně kleká a pokládá mi ruce na ránu. „Už je to dobrý, Matte. Budeš v pořádku.“ Začíná s léčením a já s úlevou zavírám oči.

20. kapitola

Matt

„Matte," probouzí mě Isabelin hlas a hned na to cítím její dlaň na tváři. Otevírám oči a spatřím před sebou její tvář. Lehce se na mě usměje. „Už jsi v pořádku."

„Vítej zpátky," plácá mě Ethan po hrudi.

Uvědomuju si, že stále ležím venku na mokré zemi, kam nás Neriah přemístila z Ellatheina světa. Pomalu si sedám a rukou zajedu k místu, odkud jsem krvácel. Po zranění nejsou ani památky. Zvedám hlavu k Isabele a hned ji beru do náruče.

„Jsi úžasná. Děkuju."

„Přece bych tě nenechala umřít," pronese potichu a mně v tu chvíli dochází další věc.

Odtahuju Isabelu a pohled zaměřím na Dillona s Nicole kousek od nás. Klečí oba na zemi a Dillon Nicole drží v náručí. Ta nepřítomným pohledem hledí před sebe a z očí jí tiše tečou slzy. Pohled na ni mě až děsí. Je v šoku, téměř vypadá, jako by přišla o rozum. Mám i pochyby, jestli si vůbec všímá, že na ni koukám, i když se její vytřeštěný pohled směřuje jen kousek od mých očí.

Starostlivě si vyměňuju pohled s Dillonem a pak vyhledávám Neriah, ale nevidím ji tu. „Kde je Neriah?"

Ethan mi odpovídá v myšlenkách. *Šla hledat Alexe. Snažila se ho prý přenést s námi, i když byl od nás daleko*.

Krátce se rozhlédnu kolem sebe a pak se znovu otáčím k Dillonovi. „Dillone, vezmi Nicole k Arkarianovi a počkejte na nás."

Přikyvuje, zvedá se s Nicole a vede ji pryč. Nicole nijak neprotestuje a jde beze slova s ním. Já se pak zvedám na nohy. „Kam šla?"

„Ona," krátce se zarazí, protože ví, že ta odpověď se mi líbit nebude, „ona se pro něj vrátila."

„*Cože?!*"

„Já jsem ji chtěl zarazit, ale nedala se přemluvit, tak jsem jí říkal, ať mě tam přenese s ní, ale neudělala to. Prý se hned promění v sovu, aby Alexe v té tmě našla."

Rozhlížím se kolem sebe, jako bych doufal, že Neriah zahlédnu, a nervózně si prohrábnu vlasy. „Co jí to napadlo, proboha? Jak se tam mohla vydávat sama?“

Isabela se mě pokouší uklidnit, i když na ní vidím, jak si svými slovy není jistá. „Nic se jí nestane, Matte. Určitě. Věděla, co je to za riziko a nějak se podle toho zařídila. Když chce, může přece uletět, nebo rychle utéct jako šelma.“

„To já taky a stejně jsem ti málem zemřel pod rukama.“

„Matte,“ stoupá si těsně ke mně, chytá mě za paže a hledí mi do očí. „Bude v pořádku. Uvidíš.“

Nadechuju se k odpovědi, ale zaráží mě záchvěv silné energie, která se kolem nás začíná tvořit. Hned mi dochází, že se znovu otevírá průrva mezi světy, tak beru Isabelu za paži a vedu ji stranou. Ethan nás hned napodobuje. Po chvíli se před námi Neriah zjevuje a na zem pokládá Alexovo tělo.

Rozbíháme se k nim. Isabela hned kleká na zem k Alexovi, aby zjistila, jestli mu ještě může pomoct, a já beru Neriah za ramena a natáčím si ji prudce k sobě. „Co tě to napadlo? Proč ses tam vydávala sama?“

„Musela jsem se pro něj vrátit. Doufala jsem, že mu ještě pomůžeme.“

„Bylo to strašně nebezpečné! Co kdybys tam zůstala?“

„Matte-.“

„Už to víckrát nedělej!“

„Proč na mě tak křičíš?“ ptá se mě se slzami v očích a vytrhává se mi ze sevření.

Mě to nutí zmírnit můj tón hlasu a z plic se mi dere hluboký povzdech. „Protože jsi mě vyděsila, kruci. Měl jsem o tebe strach. Ellathea tě mohla jednoduše zajmout, když jsi tam byla sama a nikdo z nás by ti nebyl schopen pomoct. Pokud by tě rovnou nezabila dokonce.“

Neriah lehce vydechne a v mžiku se mi ocitá v náručí. Pevně ji k sobě tisknu a ona mě hladí po zádech. „Promiň, Matte. Já jsem ho tam ale nemohla nechat. A každá vteřina byla drahá, pokud-,“ zadrhává se, odtahuje se ode mě a kouká na Isabelu, která klečí u Alexova těla.

Isabela s lítostivou tváří kroutí hlavou. „Tady už nic nezmůžu.“

„Ach ne,“ pronáší Neriah tiše a z očí jí steče několik slz. „Co teď? Co s ním máme dělat?“

Bezradně kroutím hlavou a prohlížím si Alexovu mladou němou tvář. Zemřel jako nevinný. Nikdy se o našem světě neměl dozvědět a Ellathea neměla nejmenší právo tomu chlapci vzít život.

Skláním se k jeho tělu a opatrně ho beru do náruče. „Vezmu ho do Athén a uvidím, co Tribunál vymyslí. Běžte zatím za Arkarianem, já tam za chvíli taky dorazím. Ani se v Athénách nehodlám zdržet dlouho, když budu ve svém těle."

Všichni tři přikyvují a vydávají se směrem k sálům. Já v sobě hromadím síly a připravuju se na přenos. Ocitám se před palácem a hned volám otce v myšlenkách. Okamžitě se u mě zjevuje a překvapeně na mě a na Alexe hledí.

„Matthew. Co se stalo? Zaznamenali jsme otevřený průchod mezi světy."

Souhlasně přikyvuju a pokládám Alexe opatrně na zem. „Ellathea na nás nastražila past a přenesla nás do jejího světa. Očividně ale netušila, že Neriah dokáže otevřít průchod mezi světy, takže jsme uprchli."

Pohled přesouvá k Alexovi. „A kdo je ten chlapec? Co se mu stalo?"

„Alex, Nicolin bratr. Sledoval nás a Ellathea ho přenesla spolu s námi. A pak ho zabila. Všichni jsme u toho byli. I Nicole." Se svými slovy mu rovnou přehrávám celou událost v myšlenkách.

Hned ke mně stáčí trochu vyděšený pohled. „Málem tě zabila."

„Jsem v pořádku. Ale Alex ne."

Sedá si do dřepu naproti mně a s lítostivou tváří si prohlíží Alexův obličej. „Už mu nemůžeme pomoci."

„Ale co s ním teď uděláme? Jeho rodiče se musí nějak dozvědět, že je jejich syn mrtvý, ale nemůžou znát pravou příčinu jeho smrti."

„Postaráme se o to. Ty se vrať zpátky, než tvé tělo začne poznávat, že není ve své době." Bere Alexe opatrně do náruče a zvedá se s ním.

Já hned taky stojím na nohou. „Co s ním budete dělat?"

„Svolám Tribunál a něco vymyslíme."

„Půjdu s tebou, chci se zúčastnit."

„Ne, Matthew," zaráží mě hned. „Nemůžeš se tu dlouho zdržovat. Dám ti vědět, jen co se s Tribunálem rozhodneme, co udělat. Vrať se zpátky. Nicole tě potřebuje."

Myšlenka na Nicole mě opravdu zaráží v trhnutí na poradu Tribunálu a souhlasně přikyvuju hlavou. V další vteřině se ocitám přímo

v Arkarianových sálech a hledám ostatní. Nacházím je v jedné místnosti s širokými pohodlnými křesly, ale nikdo kromě Nicole a Dillona v něm nesedí. Ti dva se dokonce namáčkli do jednoho. Dillon sedí na jednom kraji a Nicole se na druhém a přes Dillonovy nohy choulí do klubíčka a tiše mu pláče na rameno.

„Matte," všímá si mě Neriah jako první a já k ní hned mířím a objímám ji rukou kolem ramen.

Nicole ke mně zvedá uslzené oči. „Neriah mi řekla, že přenesla Alexe sem. Opravdu… Opravdu už nejde zachránit?"

Zhluboka se nadechuju a sedám si do dřepu před ní. Pokládám jí ruku na rameno a lítostivě kroutím hlavou. „Je mi to moc líto, Nicole. Už se nedalo nic dělat."

Lehce se jí zkřiví tvář, z očí jí steče několik dalších slz a naklání se ke mně, aby mě objala. Tisknu ji k sobě a konejšivě hladím po zádech.

„Co mám říct doma? Jak se tam vůbec můžu vrátit bez něj?"

Moc rád bych jí nějak odpověděl, kdybych věděl jak. Přesně proto jsem se chtěl řešení dozvědět co nejdřív a zúčastnit se porady v Athénách. Takhle nejsem schopen Nicole nijak pomoct. „Tribunál už hledá řešení. Vrátit Alexe ti bohužel nemůžou, ale vymyslí nějaký způsob, jak ti tuhle situaci aspoň trochu ulehčit."

Nepatně přikývne, ale nijak neodpovídá.

„Jsou tví rodiče doma?"

„Ne, přijedou až ráno. Matte, co si počnu? Je to moje vina. Jenom moje vina."

„Ne, Nicole, není to tvoje vina. Za to nemůžeš."

„Kdybych se s ním nehádala a řekla mu pravdu, mohl ještě žít."

Dillon se ke mně přidává a natáčí si Nicole k sobě. Pokládá jí ruce na tváře a nutí ji podívat se mu do očí. „Poslouchej mě, nesmíš se za to vinit. Nemohla jsi Alexovi říct pravdu, to víš moc dobře. A my zase víme, že bys nikdy nedopustila, aby se něco takového Alexovi stalo. Jedinej, kdo za to může, je Ellathea. Ne ty. Tak si to nepokládej za vinu."

„Dillone. Já nevím, co mám dělat. Nemůžu jít domů," kroutí zoufale hlavou.

„Říkala jsi, že rodiče přijedou až zítra. Teď tam nemusíš. Zůstanu tady klidně s tebou až do rána, jestli chceš. Do té doby už určitě

budeme vědět, jak se Tribunál rozhodl, a uvidíme, co budeme muset udělat. Dobře?“

Přikyvuje a znovu se o něj opírá. Dillon ji dál utěšuje a hladí po vlasech. Chvíli ho pozoruju a vidím na něm, jak ho bolí, když se Nicole takhle trápí. I mě hrozně mrzí, co se stalo a sám za to trochu cítím vinu. A vidět Nicole takhle zhroucenou, když jsme se poslední týdny spolu skoro každý den jen smáli, je i pro mě těžký. Měl jsem něco udělat. Měl jsem proti Ellathee poslat ty blesky dřív než po tom, co je ona použila proti Alexovi. Energii jsem na to přece ještě měl i přes moje zranění.

„Matte,“ Arkarian mi jemně tiskne rameno a hledí mi do očí. Zřejmě vyčetl moje myšlenky. „Ani ty se nemáš proč vinit. Byl jsi vážně zraněný a v takovém stavu je těžké se soustředit na použití svých schopností.“

„Pak jsem je ale stejně použil, ale to už bylo pozdě. Měl jsem zasáhnout dřív.“

„Nemuselo by ti to vyjít a Ellathea by tě jen dorazila. Kdyby tušila, že Neriah ovládá průrvu mezi světy, udělala by to hned a se všemi z vás.“

Souhlasně přikyvuju. „Asi bude zuřit, až se dozví, že jsme utekli. Nenechá to jen tak.“

„Taky myslím,“ přitakává. „Ale zároveň se o podobnou léčku může pokusit kdykoliv znovu. Ví, jak vypadají vaše tváře. Ví, kde se přibližně pohybujete. Může se o další únos pokusit prakticky kdykoliv.“

Má pravdu. Identita většiny Strážců je po bitvě prozrazena. Musíme být všichni mnohem opatrnější. „Měl bych hned svolat poradu. Nicole s Dillonem na ni nemusí, necháme je tu. Dám vědět ostatním, ať hned přijdou.“

Arkarian souhlasí a já se pomocí křídel přemisťuju domů, abych dal vědět Jimmymu. Pak se na dálku zkouším spojit s Rochelle, což se mi díky její zesílené schopnosti čtení myšlenek daří. Říká mi, že se cestou prý staví ještě pro Shauna, takže se přemisťuju zpátky do sálů a vcházím do osmistěnné místnosti, kde už Arkarian s Isabelou, Neriah a Ethanem čekají.

„Už jsou všichni na cestě. Brzy tu budou.“

„Matte, co vůbec Tribunál s Alexem udělal?“ ptá se mě Neriah ze židle u stolu.

„Zatím nevím," lehce kroutím hlavou a sedám si na židli vedle ní. „Ale Dartemis by měl dát hned vědět, až se rozhodnou."

„Nestalo se to poprvé, co Řád zavraždil někoho, kdo byl velmi blízký někomu z našich členů," ozývá se Arkarian, „a bylo třeba podat nějaké vysvětlení těm, kteří o tomto světě nevěděli. V takových případech Tribunál většinou vymyslel nějakou nehodou a dosadili na místo tělo, aby to vypadalo, že při ní zemřel. A zařídili, aby místní policie na místo dorazila co nejdříve."

„Myslíš, že to udělají i teď?" ptám se.

„Hádám, že ano," krčí rameny. „Jak jinak jeho smrt rodičům vysvětlit?"

Souhlasně přikyvuju. „Asi to tak bude nejlepší. Jen doufám, že to zařídí tak, aby v tom Nicole nehrála žádnou roli. Aby ji policie nemusela vyslýchat nebo lhát ještě rodičům. Měl bych strach, že by to nezvládla."

Otevírají se za námi dveře a vchází dovnitř Shaun, Rochelle i Jimmy. Hned se k nám s pozdravy připojují a sedají si ke stolu. Já narovnávám záda a nadechuju se: „Díky, že jste hned přišli. Nevolal bych vás, kdyby to nebylo důležité."

„Co se stalo?" ptá se Shaun.

„Ellathea se objevila tady v Angel Falls. Nastražila na nás léčku a my jí bohužel naletěli. Přenesla nás do jiného světa. Mě, Neriah, Ethana, Nicole a Dillona. A taky Nicole mladšího bratra Alexe. Sledoval nás a Ellathea toho využila, přenesla ho s námi a pak ho přímo před námi zabila." Na chvíli umlkám, aby ti tři vstřebali, co jsem jim zrovna převyprávěl, a pak pokračuju: „Díky Neriah jsme utekli, ale až to Ellathea zjistí, určitě bude zuřit, takže se na to připravte. Ale na co vás chci hlavně upozornit: Ellathea pravděpodobně ví, jak vypadají naše tváře. Může si nás kdykoliv najít a pokusit se o něco podobného znovu. Proto od teď nikdo z vás nesmí chodit někam ven sám. Snažte se u sebe vždycky někoho mít. A pokud někdy narazíte na něco podezřelého, dejte mi hned vědět. I kdyby šlo jen o něco nepatrného, nebo jste z něčeho měli jen špatný pocit, chci o tom vědět. Musíme být všichni opatrní, aby se už podobná nástraha nikdy neopakovala. Jasné?" Všichni souhlasně přikyvují. „Pokusím to ještě probrat s Dartemisem, jestli by se nedalo udělat nějaké opatření, které by nás všechny mohlo nějak ochránit. Pokud ano,

dám vám hned vědět a uděláme to.“ Aspoň doufám, že se něco dá udělat. Mám ale obavy, že o něčem podobném se mi otec nikdy nezmiňoval.

21. kapitola

Nicole

Ležím v posteli v jedné z místností v sálech, kam nás Arkarian pustil. Dillon tu je stále se mnou. Sedí na židli hned vedle postele a vím, že na mě tiše kouká. Jsem k němu otočená zády. Nechci, aby mě takhle viděl, ale zároveň jsem mu vděčná, že tu se mnou je. Drží mě tím při kontrole nad tím zoufalstvím, bezmoci a smutkem, co mě v srdci tak strašně tlačí. Ani mi netečou slzy, protože mám pocit, že jsem všechny už vyčerpala. Jen tupě hledím před sebe a tisknu si pěsti k hrudi, jako bych se bála, že mi srdce brzo praskne.

Matrace za mými zády se lehce ohýbá, jak si na ni Dillon sedá a hned na to cítím jeho dlaň na mé paži. „Možná by ses měla pokusit vyspat."

Neodpovídám mu a ani nedávám nijak najevo, že jsem ho zaregistrovala.

„Nicole."

„Nemůžu," pronáším chraplavým hlasem.

„Aspoň se o to pokus."

„Nemůžu," opakuju a lehce zavrtím hlavou. „Když zavřu oči, tak ho před sebou vidím."

Konejšivě mě po paži pohladí a slyším jeho tichý povzdech. Možná už neví, jak mě má dál utěšovat. Má vůbec šanci mě nějak utěšit? Začínám se cítit trochu provinile, když tu u mě tak sedí, snaží se mi pomoct a já mu nedávám nijak najevo, že bych to ocenila. Možná bych se aspoň o to mohla pokusit.

„Díky, že tu se mnou jsi."

„Neděkuj. Je to přece samozřejmost."

Na chvíli přemýšlím, jestli se ho mám zeptat, jak to přesně myslí, ale nakonec zavrtím hlavou. „Ani bych neřekla. Nemusíš tu se mnou být, jestli nechceš. Určitě jsi unavený."

„Ne, nejsem. Zůstanu s tebou až do rána."

Znovu polykám otázku *Proč?*, ale pohledu na něj už nemůžu zabránit. Otáčím se na záda a koukám mu do očí. Co v nich vidím?

Soucit, lítost i smutek. Znal se s Alexem. Když jsme ještě byli spolu, oni dva si dobře rozuměli. Byli dobří kamarádi, i když mezi nimi byl věkový rozdíl. Takže vím, že se mnou nesoucítí jen pro mě. V jeho očích vidím i podporu a starostlivost, se kterou mi naznačuje, že je se mnou a že tu opravdu chce být. Ať už ke mně stále něco cítí nebo ne a ať už se mezi námi stalo cokoliv, jsem ráda, že tu je.

Sedám si, beru ho kolem ramen a pevně ho objímám. Pokládám si hlavu na jeho rameno a na chvíli zavírám oči. „Děkuju, Dillone."

Objetí mi oplácí a hladí mě po zádech. „Nemáš za co."

Krátce na to se ozývá klepání na dveře, tak od sebe Dillona odtahuju a přesunuju ke dveřím pohled. Objevuje se v nich Matt a přechází rovnou k nám.

„Ozval se mi Dartemis. Tribunál už učinil rozhodnutí."

Těžce polykám a jen lehce přikyvuju na znamení, že může pokračovat.

„Asi před hodinou se v Angel Falls stala autonehoda. Místní autobus se srazil s nákladním autem. Nehodu pár lidí v autobuse nepřežilo a několik jich je vážně zraněných. Tribunál toho využil," krátce se odmlčí a pohledem se ujišťuje, jestli tu zprávu snesu. „Zařídili, aby mezi cestujícími našli i Alexe a aby ti lidé, kteří nehodu přežili, mohli případně dosvědčit, že Alex v autobuse cestoval s nimi."

„Jak?" zajímá se Dillon.

„Dartemis všem na dálku dokázal vložit falešnou vzpomínku do hlavy, jak Alex nastupuje do autobusu nebo v něm sedí."

Poslouchám ho a přemýšlím, jak se vůbec teď cítím. Přijde mi hrozné, že bylo nutné takhle zfalšovat Alexovu smrt. Ale zároveň musím uznat, že se mi trochu ulevilo, když to nemusím být já, kdo rodičům řekne, že-.

Moje myšlenky mě znovu nutí k pláči, i když se ho snažím zadržet. Nemůžu tomu ale pomoct. Stáhnu kolena k bradě a schovávám do nich obličej.

Matt si ke mně sedá z druhé strany, než je Dillon, a pokládá mi ruku na záda. „Bude to takhle lepší, než abys rodičům musela něco vysvětlovat."

Přikyvuju a po chvilce se mi daří trochu uklidnit. Matt mi podává kapesník a já si ho s díky beru. „Já vím, že bude. Já jen… Já jen nechci vidět rodiče, až se to dozvědí."

„Co jsem zjistil, tak policie už volala tvému tátovi.“ Přesouvám k němu pohled a on lehce pokyvuje hlavou. „Pravděpodobně už budou na cestě domů.“

Z plic se mi dere trhaný výdech. „Co mám teda teď dělat?“

„Možná bys měla jít domů a počkat tam na rodiče. Bude to vypadat, jako že ti to policie už taky řekla. Počkám tam s tebou, dokud nepřijedou před dům. Pak zmizím. Dobře?“

Přikyvuju a stírám si slzy z tváří. Po chvíli se zvedám na nohy, oblíkám se a společně s Mattem a Dillonem vycházíme ze sálů. Před naším domem mě Dillon ještě jednou objímá a říká, že mu můžu kdykoliv zavolat. Děkuju mu, loučím se s ním a s Mattem pak míříme domů. Sedáme si na gauč a Matt přese mě hází deku, co máme na křesle.

„Chceš udělat čaj nebo něco?“

Mlčky kroutím hlavou a choulím se do deky. Matt se snaží si se mnou povídat, abych aspoň na chvilku přešla na jiné myšlenky a krátce se mu to i daří. Pak ale slyšíme parkovat auto u naší garáže a oběma nám dochází, že moji rodiče už přijeli. Zhluboka se nadechuju a přesunuju k Mattovi bezmocný pohled. Soucitně se na mě kouká a daruje mi povzbudivé objetí.

„Hodně štěstí. Kdyby něco, jsem tu pro tebe kdykoliv.“

Zamrkám, abych se ještě pokusila zahnat slzy. „Děkuju, Matte.“

Odtahuje se, pevně mi stiskne rameno a pak se pomocí křídel přemisťuje.

Jedna vteřina.

Dvě.

Tři.

Čtyři.

Tak malý okamžik a jak mi přijde nekonečný a nesnesitelný. Pak slyším cvaknutí dveří a mé tělo se z ničeho nic celé rozklepe. Ani nejsem schopná se zvednout na nohy.

„Nicole.“ Tichý, uplakaný a zlomený hlas. Je pro mě tak bolestivý, až mě z toho píchne u srdce. Chci se na mámu otočit, ale mám strach se jí podívat do očí. Snad jako by pak mohla vytušit, že o Alexově smrti vím víc. Snad jako by vycítila, že jim něco tajím a že cítím vinu. Přistihuju se, že zase pláču a hned na to vnímám silné objetí z obou stran. Máma i táta mě k sobě pevně tisknou a slyším, jak oba taky tiše pláčou.

22. kapitola

Matt

Probouzím se a hned se tupě zahledím do stropu nad sebou. Na krátkou chvíli si říkám, jestli včerejší den nebyl jen zlý sen a popravdě si nic nepřeju víc. Všechny vzpomínky jsou ale jasné a já s těžkým povzdechem oči na chvíli zase zavírám. Pak si sedám, spouštím nohy na zem a masíruju si čelo a spánky. Vůbec nevím, jak mám tento den začít.

„Matte," slyším tlumené Isabelino volání z chodby. Teď prudce klepe na dveře mého pokoje a hned vchází dovnitř. „Matte! Dobře, že jsi vzhůru. Tohle musíš vidět."

Dřív, než stačím cokoliv říct, Isabela roztahuje závěsy u oken a táhne mě k nim. Pohled ven mi vyráží dech.

„No nádhera," pronáším ironicky při pohledu na dvaceticentimetrovou vrstvu sněhu na parapetu. Otevírám okno, shazuju sníh a koukám ven do ulice. Všechno je zasypané sněhem a popravdě mi dělá problém rozeznat silnici od chodníku.

„Tebe v noci ta bouřka nevzbudila?" ptá se mě Isabela.

„Ne, vůbec," kroutím hlavou.

„Hrozně se blýskalo. Myslela jsem, že oslepnu. A foukal strašný vítr."

„Ellathea se už očividně dozvěděla, že jsme jí unikli." Zavírám okno a stále koukám ven.

„Proč ale znovu sníh?"

Krčím rameny. „Brzy začne léto a ona dokázala způsobit zimu. Zachvacuje na Zemi chaos a upozorňuje celý svět, že se děje něco velkého, nad čím lidé nemají moc. Víceméně Organizaci tímhle ponižuje. Stačilo jednou zasáhnout, aby začala paniku a my s tím nic neudělali. Lidé teď mají strach."

„Tribunál to přece jen tak nenechá. Určitě něco vymyslí že, Matte?" Pevně mi hledí do tváře a vidím jí na očích, jak doufá, že jí její domněnku potvrdím.

„Aspoň v to doufám." Možná to neznělo moc přesvědčivě, ale nejsem si odpovědí vůbec jistý.

Scházíme do kuchyně na snídani, odkud z rádia běží ranní zprávy. Máma s Jimmym sedí u stolu a s hlavou stočenou k rádiu poslouchají.

„Pluhy ze všech měst se z veškerých sil snaží odstranit sníh ze silnic. Hned z rána je nám hlášeno plno dopravních nehod, které blokují už tak zacpané vozovky. Nehody si bohužel vzaly i pár lidských životů. Velké problémy způsobil sníh na železničních tratích. Některé vlaky hlásí až tříhodinová zpoždění a s podobným problémem se potýkají i letiště, kde zpoždění letadel může trvat i den. Máme také zprávy o zavřených továrnách a školách…"

„To je hrůza," pronáší máma zírající na rádio. „Co je tohle za blázinec?"

Já, Isabela i Jimmy si vzájemně vyměňujeme pohledy. Jediná mamka neví, co za tím skutečně stojí a ani jí to nemůžeme říct. Všichni ostatní lidé se musí tvářit asi podobně jako ona, když tyhle zprávy slyší a hlavně když se podívají z okna.

Po snídani se vydávám zpátky do pokoje, pro jistotu zamykám a sedám si na postel. Krátce se soustředím na meditaci a po chvíli se v hlavě ocitám v jedné z místností Dartemisova paláce, kde jsme většinou pobývali v době mého výcviku. Nejsem tam skutečně, je to jen představa v mé hlavě. Ale dokonalá. Vidím všechny detaily místnosti.

Netrvá dlouho a Dartemis se přede mnou zjevuje. Vytvořili jsme si toto místo v hlavě vzájemně a umožňuje nám se kdykoliv na dálku spojit, když si chceme promluvit.

„Už jsi viděl, jak to vypadá v Angel Falls?"

„Bohužel takhle zasněžené není jen Angel Falls. Sněhová bouře přes noc oběhla téměř celý jih Austrálie. Ellathea dokázala přenést ledový vichr až z Antarktidy, který zde pak spojila s bouří, kterou vytvořila. Místo deště pak začal padat sníh a kolem bouře se tvořil studený vzduch, který stále udržuje. Její schopnost ovládání počasí je větší, než jsme se domnívali."

„Co tedy uděláme? Měli bychom ten studený vzduch znovu oteplit, aby sníh roztál."

„Pokoušel jsem se Ellatheu zastavit už během bouře. Nebylo to těžké, ale jakmile zaznamenala, jak bouře slábne, přidala na síle a zasáhla blesky pár domů, které následně začaly hořet. Zkusil jsem její bouři zničit znovu, ale opět použila blesky proti jiným domům.

Nechtěl jsem zapříčinit smrt dalších nevinných lidí."

„Takže jsi toho nechal," dokončuju za něj a chápavě přikývnu. Udělal bych asi to samé.

„Bylo to její jasné varování. Obávám se, že kdybychom se pokusili počasí navrátit do normálu, přineslo by to jen další oběti. To nemůžeme riskovat."

Kroutím hlavou a pokouším se něco vymyslet. Ale nenapadá mě, jak nad Ellatheou vyzrát, aniž by jedinou myšlenkou nezabila další nevinné lidi. „Takže to prostě necháme být? To přece nejde."

„Prozatím. Alespoň do doby, dokud se nám neprojeví obsah Isabeliny věštby."

To mě trochu překvapuje a přemýšlivě se zamračím. Rychle si vybavuju krátký text: *V den úplného zatmění luny spatří vyvolený světlo na cestě k nevinné duši, jež mu prozradí dávné tajemství bohů a předpoví zkázy, které nastanou, pokud vánek, moře, jiskra a písek nepadnou do rukou dobra. Pokud je ovládne ruka zla, Země je odsouzena k věčné temnotě. Konec je blízko.*

Otec pokračuje: „Zatmění měsíce bude brzy a to za necelé dva týdny. V ten den se dozvíme, kdo je tím vyvoleným a jaké zkázy má věštba namysli."

„A co myslíš, že je ten vánek, moře, jiskra a písek?"

„Vánek jako vítr. Moře jako voda. Jiskra jako oheň a písek jako země. Jsou to živly naší planety. Ovšem není jisté, jak bylo přesně myšleno, že je ruka zla – tedy Řád nebo přímo Ellathea – může ovládnout. Tribunál už se snaží přijít na nějakou stopu."

„Ale ať už se jedná o cokoliv, budeme to muset najít dřív, než Ellathea. A tím nad ní možná budeme moct i vyhrát."

Otec souhlasně přikyvuje. „Ano. Takže nám nyní nezbývá nic, než čekat, až nastane zatmění měsíce. A budeme vědět víc." Krátce umlká a pak mění téma. „Jak je na tom Nicole?"

S povzdechem krčí rameny. „Naposledy jsem ji viděl včera večer těsně před tím, než domů přišli její rodiče. Hrozně se jejich příchodu bála. Viní se za Alexovu smrt."

„Spousta lidí by se dokázalo za něco takového vinit, kdyby byli na jejím místě. Nesmí být ale na sebe tak přísná. Pokud si Nicole bude klást vinu na srdce i dál, může to na ní zanechat psychické problémy. Musíš se pokusit ji přivést na jiné myšlenky."

„Já bych rád, ale jak?“

„Pokračujte ve výcviku. Říkal jsi, že ze své schopnosti začínala být už přímo nadšená a že ji cvičení s ní bavilo. Teď ještě dostala nové schopnosti od Tribunálu, které má možnost také zkoumat a rozvíjet. To děvče nepotřebuje nic víc, než společnost a něco, čemu se může věnovat, aby se neutápěla ve smutku.“

Souhlasně přikyvuju. To snad nebude problém. „Dobrá. Děkuju.“

„Hodně štěstí, Matthew,“ daruje mi povzbudivý úsměv a po krátkém okamžiku s hlubokým nádechem otevírám oči.

23. kapitola

Nicole

Přecházím po hrbolaté kamenné zemi a jsem bosa. Dávám si velký pozor, kam šlapu, protože některé kamenné výběžky vypadají dost ostře. Všude kolem mě je šero, jen přede mnou září jasný měsíc a vede mě svým světlem vpřed. Neohlížím se kolem sebe, protože kdykoliv se snažím proniknout skrz tmu, nahání mi to husí kůži. Jako by ve tmě byly temné stíny, které mě celou dobu pozorují.

Pak najednou spatřím siluetu postavy přede mnou a já ji hned poznávám. Je to Alex a čeká na mě. Trochu zrychluju krok a snažím se k němu co nejdřív dostat. Čím víc jsem ale rychlejší, tím víc se mi Alex vzdaluje. Jako by se prostor před námi rozpínal a odděloval nás od sebe. Zachvacuje mě panika a rozbíhám se. Ostrých kamenů na zemi si už nevšímám a stejně tak ignoruju krev na mých nohách. Chci se jen dostat k Alexovi. Volá moje jméno a já jeho a běžím ze všech sil, ale stále se mi vzdaluje.

Na světlo měsíce najednou přichází další postava v upnutých dlouhých šatech a mně přejede mráz po zádech. Moc dobře ji poznávám. Vím, kdo to je. A taky vím, co se chystá udělat.

„Ne! Alexi, uteč!" křičím ze všech sil a ještě přidávám.

Alex ale stojí na místě a z Ellatheiných úst se ozývá zlověstný smích, který mi duní v uších jako kostelní zvony. Napřahuje ruku k Alexovi a konečky jejích prstů začínají zářit.

„Ne! Neee! Prosím ne! Alexi!" Po tvářích mi stékají slzy a už se k Alexovi blížím. Už je ale pozdě. Blesky letí rychle a zasahují Alexe přímo do hrudi. Rána ho odráží ze svahu do temnoty a já s křikem skáču za ním.

Můj křik mě probouzí a na okamžik nejsem schopna ho zastavit. Prudce si sedám a s vyděšeným výrazem hledím před sebe do šera. Po celém těle mi raší kapičky studeného potu a z očí mi začínají téct slzy. Zase ten sen. Zdál se mi i včera. To mě teď bude pronásledovat při každém spánku?

Dveře pokoje se prudce otevírají a objevují se v nich rodiče. Rozsvítí světlo a hned se sklánějí k mojí posteli.

„To nic, Nicole. Byl to jen sen. Už je to pryč," utěšuje mě táta a schovává mě do náruče. Máma mlčí a jen mě hladí po paži. Hádám, že ani nemůže nic vyslovit, protože by se jinak okamžitě rozbrečela taky. A já vím, že nechce brečet přede mnou.

Trvá to několik minut, než se uklidním. Táta mě balí do peřiny, když vidí, jak se klepu zimou a objímá mě kolem ramen. „Lepší?"

Jen pokývnu hlavou a popotáhnu.

„Měla by ses pokusit ještě usnout. Je moc brzy. Znovu už se ti ten sen zdát určitě nebude."

Tohle by na mě možná platilo, kdybych byla malá holka, ale nechci rodičům přidělávat další starosti, tak znovu přikyvuju. „Dobře. Pokusím se. Děkuju. Vy taky běžte spát."

„Nechceš, abychom tu ještě zůstali?" ozývá se mamka starostlivě.

„Ne, jen jděte. Už je mi líp, vážně," pokouším se o lehký úsměv a pak si lehám zpátky na polštář.

Oba mi dávají pusu na čelo a míří ke dveřím. „Dobrou noc, zlato."

„Dobrou."

Zhasínají, zavírají dveře a nastává ticho doprovázené jemným tikáním mého budíku. Pozoruju pravidelný chod jeho ručiček až do svítání. Pak ještě pár hodin ležím a rozhoduju se vylézt až v osm. Slyšela jsem, že rodiče už vstali a šli dolů do kuchyně. Zřejmě zrovna snídají, ale nějak nemám sílu se k nim připojit. Vlastně ani nemám hlad, takže jen rychle přecházím chodbu do koupelny a na záchod a pak se zase vracím do pokoje a zavírám za sebou.

Pohledem se zastavím na okně. Včera přes noc nasněžila velká vrstva sněhu a mně hned bylo jasné, že za to může Ellathea. Došlo jí, že jsme z jejího světa utekli, tak se rozzuřila. Moc si přeju, abych taky uměla ovládat počasí a rozpoutala bouři přímo nad její postelí. K nikomu na světě jsem necítila takovou nenávist, jako cítím k Ellathee. A nikdy jsem neměla takovou chuť se za něco pomstít.

Povoluju stisk svých pěstí a snažím se zpátky nabrat klidný dech. Pak přecházím k oknu a dlouhou dobu tupě hledím ven.

Táta včera večer volal tetě Betty, aby jí a její rodině řekl o Alexovi. Teta se hned rozhodla, že přijede a Simon prý pojede s ní. Doufám, že dorazí v pořádku a nebude jim ten sníh dělat moc potíže v jízdě. A taky doufám, že až přijedou, tak uvolní tuhle napjatou a smutnou atmosféru, co panuje v celém domě. Jinak to snad nikdo z nás tří asi nevydrží.

Ozývá se zvonek z domovních dveří, ale skoro to nevnímám. Vím, že táta dojde otevřít. Slyším zdola tlumené hlasy, krátce na to kroky na schodech a jemné klepání na mých dveřích.

„Nicole?“

Otáčím se na tátu. „Jo?“

„Máš návštěvu. Čeká dole,“ nepatrně se pousměje, odchází a dveře nechává pootevřené. Chvíli na ně váhavě koukám, pak udělám krok a s nádechem vycházím z pokoje. Hádám, že to bude Matt. Scházím schody, ale v jejich polovině se překvapením zastavuju, jakmile vidím postavu s kapucí na hlavě. Nemám tušení, kdo to je.

Zvedá ke mně hlavu, nejistě zamíří s rukou ke své kapuci a nakonec ji pomalu stahuje dozadu. Pohled na jeho tvář mi vyráží dech.

„Jeffe?“

„Nicole. Můžu… Můžu si s tebou prosím promluvit?“

Nejistě na něj ze schodiště koukám a v hlavě se mi přehrává, jak se na školním dvoře posledně choval. Teď v jeho tváři ale nevidím žádnou zlobu, naopak velkou lítost a vyčerpání.

Nakonec přikyvuju. „Pojď nahoru.“ Vedu ho k sobě do pokoje a zavírám za ním dveře. Otáčím se k němu a hned mi padne pohled na jeho namodralou a napuchlou lícní kost. „Co se ti stalo?“

Všímám si, že si můj obličej prohlíží stejně zkoumavě. Asi poznává, že jsem před chvílí brečela. „To je teď jedno, spíš co se stalo tobě?“ ptá se mě starostlivě.

Snažím se polknout a na chvíli sklápím zrak ke svým nohám. „Takže to nevíš.“

„Ne, co?“

„Alex on… Zemřel,“ při posledním slově se mi vytrácí hlas, takže ho jen zašeptám a do očí se mi hrnou další slzy. Divím se, že se ještě mají kde brát.

Jeff šokem neví, co říct a nevěřícně kroutí hlavou. „Nicole,“ pronáší a jemně mi pokládá ruce na paže. „Ani nevíš, jak mě to mrzí.“

Krátce přemýšlím, jestli ví o Ellathee a jestli mu mám říkat, jak Alex skutečně zemřel. Ale radši se o tom nezmiňuju a zvedám k němu hlavu. Zaháním slzy a zhluboka se nadechuju. „O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„O tom… Já jsem… Nemám moc času. Ale chtěl jsem se ti omluvit za to, co se posledně stalo.“

„Já nejsem ta, koho jsi zbil," vypadává mi z úst a samotnou mě to v duchu překvapuje.

Jeff spouští své dlaně z mých paží a lehce kroutí hlavou. „Nicole prosím, nevyčítej mi to. Já to vážně nechtěl udělat. To jsem nebyl já. To byla-," zadrhává se a nervózně si prohrabuje vlasy. „Chci ti to vysvětlit, ale nemůžu. Budu mít průšvih už jenom proto, že jsem jí utekl. A kdyby zjistila, že jsem ti to řekl," větu dokončuje jen kroucením hlavy.

Podle jeho chování a podle toho, co říká, se mi stále více utvrzují domněnky, že za jeho zmizením musí stát Řád. Na chvíli ještě váhám, ale nakonec té otázce neodolám. „Říká ti něco jméno Ellathea?"

Hned ke mně stáčí pohled a zaraženě mi hledí do tváře. Pak se trochu zamračí. „Cože?"

Nebo že bych se přece jen mýlila? Jestli se s Řádem nepotkal a já se mu pokusím vysvětlit, kdo to je, porušila bych tím pravidla Organizace a to nechci riskovat. Vrtím hlavou. „Zapomeň na to."

„Ne, počkej, já-… Ty-ty víš, kdo to je?"

Mlčky mu koukám do očí, nepatrně přikývnu a krátce semknu rty. „To ona Alexe zabila."

Tohle mu vyráží dech, ustupuje ode mě pár kroků a nevěřícně kroutí hlavou. „Ne. To ne," pronáší šeptem a otáčí se ke mně zády. Mám pocit, že jsem v jeho očích zahlédla slzy.

Přecházím pomalu k němu a nejistě mu pokládám ruku na rameno. „Ona unesla tebe a tvou rodinu, je to tak?"

Mlčí a ani pohybem hlavy nereaguje. Jen si přikládá dlaň k čelu. Ke mně se vrací ty starosti, jaké jsem si o něj před několika dny dělala.

„Jeffe," lehce mu na rameno přitlačím a natáčím si ho zpět k sobě. Opravdu mu z očí stékají slzy a mně to přivádí ještě větší starosti. Je něčím tak zlomený a ztrápený a já mu hrozně chci pomoct. „Víš, kde je tvá rodina?"

Sklápí hlavu a přikyvuje. Slovy mi ale neodpovídá.

„Kde jsou? Jeffe, když mi to řekneš, budeme ti moct pomoci."

„Nemůžu ti to říct," láme se mu hlas a z očí mu stečou další slzy. „Musím už jít, Nicole."

„Co?" pokládám mu ruce na tváře a zvedám jeho pohled do mých očí. „Ne, Jeffe, já tě teď nikam nepustím."

„Neměl bych tu vůbec být. Ale musel jsem tě vidět a říct ti, že mě

to mrzí. Nechci, aby sis mě pamatovala tak, jako jsi mě viděla naposledy. To jsem nebyl já."

To, co říká, mě trochu děsí. Skoro to znělo, jako by se se mnou loučil. „O čem to mluvíš?"

„Já… Já nevím, co všechno se ještě může stát. Nevím, jestli," znovu se mu láme hlas a vidím na něm, jak moc zadržuje pláč. „Jestli tohle náhodou není naposled, co tě uvidím."

To mi vážně nahání hrůzu. „Jeffe, takhle vůbec nemluv. Pomůžeme ti, i tvojí rodině. Uvidíš," pevně se mu podívám do očí. „Slibuju."

Už se svým pohledem neuhýbá a krátce stiskne mou dlaň na jeho tváři. Pak mě objímá a pevně si mě k sobě tiskne. Bez váhání mu objetí opětuju a přistihuju se, jak ho vůbec nechci pouštět.

„Už musím jít," opakuje šeptem a pomalu se ode mě odtahuje. Znovu mi pohlédne do očí, pohladí mě po tváři a políbí mě na čelo. Zavírám u toho oči a v duchu si přeju, aby nikdy nepřestal. Pak se ale najednou prudce otáčí a rychle vychází z mého pokoje. Chvíli prostě stojím a bezradně koukám do otevřených dveří. Náhle, aniž bych nad tím aspoň chvíli popřemýšlela, anebo věděla, co vůbec dělám, vybíhám z pokoje a rychle beru schody po dvou, abych ho zastihla.

„Jeffe!" zarážím ho těsně před dveřmi a naštěstí neutíká a otáčí se ke mně. Já ho hned objímám kolem krku a bez váhání ho políbím. Dlouze a vroucně a on mi polibek oplácí. Teď stékají slzy po tvářích i mně. Srdce mi buší a cítím záchvěv hřejivého příjemného tepla, který aspoň na krátký okamžik zahání všechny mé chmurné myšlenky o Alexovi.

Po chvíli, která se mi zdála nekonečná a krátká zároveň, se od sebe nepatrně odtahujeme. Držím mu ruku za krkem a hledím mu do očí. „Slíbila jsem ti, že vám pomůžeme. Teď slib ty mně, že se ještě uvidíme."

Přes jeho strach a bolest zahlédnu v jeho očích i jiskru naděje. Snad můj slib začal brát vážně, snad ho posílil náš polibek. Přikyvuje, bere mé ruce do svých dlaní a pevně je stiskne. „Slibuju."

Pak mě pouští, nasazuje si kapuci na hlavu a vybíhá ven. Stoupám si do futer a s ignorováním mrazu se za ním koukám, dokud mi nezmizí z dohledu.

24. kapitola

Matt

Svolal jsem na dnešní odpoledne poradu v sálech a znovu všechny upozornil, ať tam nechodí sami. Dal jsem Nicole vědět předem, že se pro ni s Neriah stavíme a půjdeme spolu. Zrovna čekáme před jejím domem a Nicole z něj po chvíli vychází.

Přechází k nám a s lehkým statečným úsměvem nás zdraví. „Ahoj."

Oba její úsměv rádi vidíme a oplácíme jí ho. Ale jak já, tak Neriah se raději neptáme, jak to u nich doma vypadá, aby aspoň někdy na to nemyslela. Hádám, že se doma asi těžko soustředí na něco jiného, než na ten zármutek, který u nich panuje.

Vcházíme do parku a před námi jsou ve sněhu vyšlapané jasné stopy od ostatních. Vím, že my jsme poslední, takže se držím kousek za děvčaty a stopy za námi zahlazuji.

„Matte, můžu na tebe mluvit?" stáčí se ke mně Nicole.

Zvedám k ní pohled a myslí za sebou stále uhlazuju cestu. „Hmm, povídej."

Zhluboka se nadechuje. „Včera se u mě objevil Jeff."

„Cože?" divíme se s Neriah nastejno.

Nicole přikyvuje. „Jo. Vypadal hrozně ztrápeně a vyčerpaně, ale… Byl to zase on. Nebyl zlý, jako posledně. A přišel mi to vysvětlit." Zastavuje se přede mnou. „Matte, jeho rodinu opravdu unesla Ellathea. A Jeffovi nějakým způsobem hrozně ubližuje, jde to na něm poznat na první pohled. Musíme mu nějak pomoct."

Beru ji kolem ramen a pokračuju s ní v chůzi. „Říkal ti, kde jeho rodinu drží?"

Vrtí hlavou. „Nechtěl mi to říct. Bál se. Prý už tak bude mít průšvih, že za mnou přišel."

„Jestli mu máme pomoct, potřebujeme nějakou informaci, která by nám aspoň v něčem napověděla, kde je hledat, nebo jak vůbec začít."

Nicole se zadívá před sebe a usilovně přemýšlí. „Byl opatrný v tom, co mi říkal. Ellathea asi má jednoduchý způsob, jak se od něj cokoliv dozvědět. Ostatně jestli ho ona nebo ta zrzavá holka nějak ovládá,

přesně jak to vypadalo tehdy ve škole, tak se ho stačí jen zeptat a on jim všechno poví."

Vcházíme do sálů a před dveřmi do místnosti, kde už ostatní čekají, se přede mnou Nicole znovu zastavuje. Chytá mě za paže a zvedá ke mně prosebný pohled. „Matte, já mu slíbila, že mu pomůžeme. Musí být nějaký způsob, jak ho i jeho rodinu najít a zachránit."

„Moc rád bych jim pomohl, Nicole. Ale s tím, jak málo toho víme, budeme potřebovat víc času, než zjistíme, co je třeba. Ale slibuju ti, že udělám, co budu moct, abych je našel."

Věnuje mi důvěřivý úsměv, přikývne a pak společně vcházíme za ostatními. Nicole si sedá na volné místo a já u své židle zůstávám stát. Kontroluju, jestli tu jsme všichni a pokývnutím hlavy je zdravím. „Díky, že jste přišli. Doufám, že nikdo z vás neměl nějaké problémy na cestě sem." Všichni kroutí hlavami, tak pokračuju: „To je dobře. Kdo může za ten sníh, to vám asi všem došlo. Ale kvůli tomu tu nejsme. Jde o věštbu, kterou Isabela dostala."

„Přišli jste na její význam?" zajímá se Ethan.

„Ne tak docela. Jde o to, že věštba mluví o zatmění měsíce, které nastane od pátku za týden. V ten den se nám teprve ukáže, kdo je tím vyvoleným, či tou nevinnou duší a jaké zkázy světu hrozí. Dohledali jsme se ale možnosti, co může znamenat vánek, moře, jiskra a písek," na chvíli umlkám, zvedám před sebou dlaně vzhůru a po vteřině se mi v nich objevuje stará velká kniha, potažená tmavou hnědou kůží. Pokládám ji na stůl a otáčím zažloutlými, křehkými stránkami. „Může se jednat o živly. Je to prastará, zapomenutá, ale velmi mocná magie. Každý živel vlastní obrovskou moc a společně dohromady dokážou vytvořit nový svět i nový život. Ale stejně tak dokážou světy jednoduše zničit," skláním zrak ke knize a začínám číst: „*Země, oheň, voda a vzduch. Živelné síly, s jejichž mocí se nedá srovnat takřka nic. Jsou to nejmocnější zbraně propojené s přírodou v celém vesmíru. Díky jejich moci se narodilo několik světů, ale živelná síla dokáže světy i pohřbít. Jedinec, jenž by snad mohl živly vlastnit, by se stal nejmocnějším pánem všech dob, tvůrcem životů, králem světů, avšak obyčejný smrtelník nikdy nevztáhne ruku k této síle, neboť by sám zaplatil životem. Ovládat magické síly živlů je hoden pouze člověk, jemuž je souzeno být nesmrtelným. Zrádná moc, která se v živlech skrývá, je však i pro něj nebezpečná, neboť může podlehnout touze, jež ho*

při doteku s živlem omámí, a sama ho ovládne,“ dokončuju a prohlížím si tváře ostatních.

Jako první se ozývá Jimmy: „Když je to tak mocná magie, jak je možné, že se o ní neví?“

„Tato knížka je z celé Athénské knihovny zřejmě jediná, která se o živlech zmiňuje. Nic se nenašlo ani ve starých vzácných svitcích pergamenů a papyrusů. Je dost možné, že právě kvůli tomu, že jsou živly tak mocnou zbraní, je někdo ukryl a pokusil se zničit veškeré záznamy o nich, aby je už nikdy nikdo nenašel.“

„Takže se neví, kde jsou ukryté,“ ujišťuje se Arkarian.

„Ne,“ kroutím hlavou. „Ale pokud se opravdu o tyto živly jedná i ve věštbě, budeme je muset najít my. Protože v rukou Ellathey by rozhodně nebyly předměty pro vznik nových světů a životů. Využila by je jako zbraně proti nám a lidstvu, utvořila by si svět podle vlastních představ a vládla by mu. Přesně jak nás věštba upozorňuje: *Pokud je ovládne ruka zla, Země je odsouzena k věčné temnotě.*“

„*Konec je blízko,*“ doplňuje mě Isabela a zdá se mi, že jsem v jejím hlase zaslechl záchvěv strachu. „Co tím je přesně myšleno? Předpovídá ta věštba snad skutečně konec světa? Ví, že živly, nebo o cokoliv se tam jedná, padnou do rukou zla?“

„Ellathea je nesmrtelná. Je jediná z Řádu, kdo živly skutečně může ovládnout,“ poznamenává Ethan. „My na své straně máme tři nesmrtelné. Dartemise, Matta a Neriah. Měli bychom mít větší šanci je najít a před Ellatheou ukrýt tam, kam její moc nedosáhne.“

Všichni souhlasně přikyvují.

„Knížka se zmiňuje ještě o jedné věci,“ poutám na sebe zase pozornost a hledám správný odstavec. „*Vesmír si ve všem udržuje rovnováhu. A živly nejsou výjimkou. Existuje křišťálový předmět, který sám o sobě nemá žádnou moc, ale pokud se spojí s živly, dokáže jejich sílu výrazně znásobit nebo je navždy zničit.*“

„Víc se o tom nepíše?“ ozývá se Dillon.

„Ne, bohužel. S tím předmětem bychom měli aspoň malou jistotu, pokud by se Ellathee podařilo najít nějaký živel dřív, že ho případně můžeme zničit. Musíme jen doufat, že se o něm dozvíme víc v den zatmění měsíce.“

„A jestli ne?“ ptá se Rochelle.

„Budeme muset spoléhat jen na naše dovednosti a rychlost,

abychom všechny živly našli dřív, než Ellathea."

Na chvíli kolem stolu panuje přemýšlivé ticho, které pak přerušuje Ethan. „A co ten vyvolený? Máme vůbec jistotu, že to bude někdo z nás?"

Krátce nad odpovědí přemýšlím. „Ta věštba se dostala k nám. Pokud ta věštkyně, kterou Isabela viděla, byla skutečná, spojila se s Isabelou záměrně, aby nám tuto zprávu mohla vyřídit. Ať už tím vyvoleným bude někdo z nás nebo ne, to, že jsme věštbu obdrželi zrovna my, má nějaký důvod. Svět a lidstvo je v ohrožení víc než kdy jindy. A my ho máme za úkol ochránit."

25. kapitola

Nicole

Krok, výskok, otočka, kop!

Po místnosti se ozývá hlukot tříštícího se dřevěného prkna, jehož úlomky teď ze stojanu lítají všemi směry. Matt si rychle kryje tvář dlaněmi, Dillon s Ethanem šokovaně o krok ustupují a já z nečekaného silného nárazu padám na zem a sama se kryju před úlomky.

Jak všechny třísky dopadaly na zem, se stejným šokovaným výrazem, jako u kluků, se dívám na spoušť popadaných třísek kolem.

„Teda páni," vydávám ze sebe. „Jak jsem… to dokázala?"

Ethan se udiveně zasměje. „Právě jsi nám tady předvedla parádní kop s otočkou hned na první pokus."

„A k tomu to prkno," přidává se Dillon. „Je úplně na padrť."

Matt mi podává ruku, za kterou se pevně chytám a vstávám. Hned mě s úsměvem plácá po rameni. „Skvělá práce."

„Vždyť jsem ani nic neudělala," krčím rameny a pousměju se. „To ta schopnost."

„Rozhodně vyzkoušíme vše možné s tvými schopnostmi," říká Matt a jediným mávnutím ruky odhazuje všechny třísky na zemi ke kraji místnosti. „Pokusíme se, abys uměla elasticitu, bojové umění a tvůj vylepšený zrak propojovat a používat najednou. A až se to naučíš, tak budeš sakra dobrá!"

To zní fakt hezky. Ale stejně mi pořád vrtá hlavou, čím jsem si ty schopnosti zasloužila. Uznávám, nestěžuju si, jestli se ty schopnosti naučím ovládat, jak Matt plánuje, tak se ani nebudu muset bát o svůj krk, že by mě někdo třeba napadl a já se nebyla schopna ubránit.

„Hele, víš co?" otáčí se na mě Matt. „Zkusíme, jak moc dobrý je ten tvůj zrak."

„Dobře," přikyvuju a krátce přesouvám pohled k Ethanovi a Dillonovi, kteří si teď sedají ke stěně na kraj místnosti. Zůstali tu se mnou a s Mattem, protože byli zvědaví, jak ta moje schopnost bojového umění bude fungovat. Ostatní šli ze schůzky domů. Matt mi navrhl, abychom pokračovali ve výcviku a já docela ráda souhlasila. Trčet

doma je pořád dost těžký. Několikrát za den slyším mamku, jak brečí a dost často její vzlyky slyším z Alexova pokoje. Dneska v poledne už naštěstí přijela teta Betty se Simonem. A nikdy jsem je neviděla radši jako dnes.

„Připravená, Nicole?“

„Cože?“ vzpamatovávám se z myšlenek a hledám Matta pohledem. V ten okamžik je zrovna v nápřahu a s velkou silou hází tenisový míček mým směrem.

V první polovině vteřiny se ke mně řítí hrozně rychle, ale najednou se mi zdá, že se zpomaluje čas a já můžu vidět, jak se míček otáčí kolem své osy. Vypadá to jako nějaká zpomalená scéna z filmu. Míček letí přímo k mému obličeji, já rychle zvedám ruku, ač se mi i tenhle pohyb zdá být zpomalený, a kousek před mým obličejem chytám míček do dlaně. V ten okamžik čas běží zase normálně.

Silný náraz mě ale pěkně začíná v dlani štípat, tak míček pouštím na zem a rychle s dlaní třepu. „JÁU! Do háje!“

Všichni tři se mi smějou, ale zároveň začínají tleskat. „Parádní postřeh, Nicole!“ volá Dillon.

„Díky,“ trochu se zasměju, ale stále si ve tváři držím bolestný úšklebek.

„Dobrý?“ ujišťuje se Matt s pobaveným úsměvem.

„Jo, dobrý. Já jen jak jsem to sama nečekala, tak jsem na tu ránu nebyla připravená. Ale bylo to hrozně zvláštní. Celý ten let se mi na krátký okamžik zpomalil, takže nebylo těžké ten míček chytnout.“

„Měl bych po tobě házet míčky ještě několikrát, aby sis na to zvykla. Zřejmě se tohle vidění u tebe stalo normálním. Ale teď zkusíme ještě něco jiného,“ pokyne mi rukou na znamení, že mám jít za ním. Stoupáme si na žíněnku. „Zkusíme klasiku. Zaútočím na tebe a ty mě co nejrychlejším a nejúčinnějším způsobem dostaň na zem.“

„Dobře,“ přikyvuju a s nádechem se připravuju. Sama jsem hrozně zvědavá, co moje tělo udělá.

Matt útočí s pěstí na můj obličej a celkem rychle, protože očividně věří, že se mu minimálně svižně vyhnu. Já se automaticky dávám hned do pohybu a sama ani nestíhám registrovat nebo ovládnout, co dělám. Moje ruka vystřeluje k Mattovo zápěstí, chytá ho a zakroutí s ním do strany. Druhá pevně zachytává Mattovo rameno, předklání ho a z ničeho nic mi prudce vyskakuje koleno do vzduchu a zasahuje Matta přesně do rozkroku.

Matt valí oči a bolestí se kymácí na kolena. Já od něj zděšením ustupuju o krok dozadu a s prudkým nádechem si přikládám dlaně k puse. Za to Ethan s Dillonem hned propukávají v hlasitý smích a převalují se jeden přes druhého na zem.

„Matte! Ježiš, p-p-promiň! To jsem vů-vůbec nechtěla, já-. Promiň." Hned se k němu skláním, pokládám mu ruku na záda a starostlivě si ho prohlížím. „Žiješ? Řekni něco. Bylo to až tak moc? Promiň, to jsem vážně neovládla."

Pořád klečí na zemi, ruce si drží u rozkroku a čelem se opírá o žíněnku. Ethan s Dillonem se nepřestávají smát, dokonce smíchy přímo brečí, válí se na zemi a drží se za břicho.

Matt se zapírá dlaněmi o žíněnku a pomalu se narovnává. „Výborně, Nicole," říká přidušeně. „Tohle rozhodně bylo nejrychlejší a nejúčinnější zbavení se nepřítele."

„Díky Nicole jsme spíš právě zjistili, jak si nejlíp podat nesmrtelného," směje se Ethan a utírá si slzy pod očima. Dillon stále ani není schopen smíchy promluvit. Matt se naštěstí teď taky zasmál a pobaveně kroutí hlavou.

Akorát já se pořád tvářím docela ustaraně. „Promiň, Matte. Vážně promiň."

„To nic. Asi jsem to měl čekat," uchechtl se a pomalu se zvedá na nohy.

„Musím to začít ovládat, protože jestli to takhle půjde dál, tak výcvik se mnou nepřežiješ. Nechci mít na svědomí, že s Neriah nikdy nebudete mít děti."

Znovu se zasmál. „Až tak hrozný to snad nebude. Neboj se, nějak si s tím poradíme." Objevují se mu v ruce dva cvičné meče a jeden mi podává. Pro jistotu si kontroluju, jestli jsou opravdu tupé. Pak si stoupáme proti sobě do střehu.

„Hele, Nicole," volá Ethan, „vsadím se, že Matta odrovnáš to pěti vteřin."

Dillon se k němu hned přidává: „Já tipuju tři vteřiny!"

„To vám, pánové, teda pěkně děkuju," poznamenal Matt se smíchem.

Já pobaveně kroutím hlavou a stáčím pohled k Dillonovi s Ethanem. „Když už mi tak fandíte, nechcete se rovnou vsadit *o něco*?"

Vymění si mezi sebou pohledy a souhlasně přikývnou. „A o co?"

Krátce přemýšlím a hned mě napadá něco moc krutého, až se na chvíli ještě rozmýšlím, jestli nemám být milejší. „Co takhle o to, že ten kdo prohraje, se venku vyválí ve sněhu jen v trenýrkách."

Matta můj návrh rozesmává a rozhodně se mnou souhlasí. „Geniální nápad."

Dillon s Ethanem si znovu vyměňují váhavé pohledy, ale nakonec přikyvují. „Tak fajn."

„Beru."

„Připravuju stopky," oznamuje Ethan, zatímco kouká do svých hodinek a pak začíná odpočítávat. „Tři-dva-jedna-teď!"

Celý souboj je vážně hrozně rychlý. Matt útočí, já jeho čepel rychle kryju a prudce ji vyseknu stranou, takže Matt už se nestíhá mému výpadu do břicha bránit.

„Stop!" křikl hned Dillon a zvědavě se naklání k Ethanovým hodinkám. Hned se začíná vítězoslavně smát. „Dvě vteřiny, třicet! Prej pět vteřin, Ethane. Co to máš za odhad?" dobírá si ho a Ethan jen naráží hlavou do stěny, o kterou je opřený.

„To snad ne."

„Ale jo, jen se svlíkej. Venku tě čeká sněhová koupel," zubí se na něj.

Já se s dlaní u pusy pobaveně usmívám a lítostivě se na Ethana podívám. „Promiň, Ethane."

„No fajn, jdu na to," zvedá se a začíná se sebe sundávat jednotlivé kusy oblečení. Jakmile si sundává triko, mimoděk se mi z plic dere údivný vzdech. Hned si přilepím dlaň k puse, ale prohlížet si jeho celkem hezky vypracované tělo nepřestávám.

Ethan to samozřejmě postřehl, zastavil se u rozepínání kalhot a s pobaveným úšklebkem na mě koukl. „Co je?"

„Ehm, niiic, jen… Kde jsi," na chvíli hledám správná slova, ale nakonec jen ukazuju na jeho hruď a břicho, „tohle nabral? To je moc pě-ehm, začínám být možná trochu nezdvořilá, ale na tohle se vážně moc hezky kou-ehm, teda. Teda jo! Jako že kouká se na to hezky, ale… Ehm… Měla bych přestat mluvit. A vlastně bych se na tebe měla i přestat dívat." Zvedám dlaň a přikrývám si s ní oči. A ano, ta škvíra mezi prsty přesně u otevřeného oka je asi schválně.

Všichni tři se mi tlemí a já jen s dlaní na očích kroutím hlavou. Asi se i trochu červenám. Lehce zaúpím a otáčím se radši k Ethanovi zády. „Jen pokračuj. Pokračuj. Ještě že tu není Rochelle," mumlám.

„Tak jdeme, ať to mám za sebou," říká pak a všichni míříme ke vchodu skály. Při tom se vážně usilovně snažím nekoukat Ethanovi na zadek. Vchod se před námi otevírá a zavane k nám proud ledového vzduchu.

Sama se oklepu zimou a to jsem oblečená. Začíná mi být Ethana fakt líto, že jsem něco takového vymyslela. „Nemůžu uvěřit, že se to vážně chystám udělat," pronáší a hned na to skáče do hromady sněhu. Pěkně se propadá do hloubky a vykřikne. „Do háje, to je ledový! Sakra! Sakra! Sakra!" Kleká si, kříží si paže na hrudi a celý se klepe zimou. „Stačí vám to?"

Dillon se zase směje ze všeho nejvíc, až se láme v pase. Ethan si to nenechává líbit, rychle v dlaních stlačuje sníh a hází ho po Dillonovi. Já se taky smíchu neubráním, ale zároveň Ethana lítostivě pozoruju.

Rychle ho chytám kolem paže, zvedám a vedu dovnitř. „Pojď, prosím tě. Je mi zima, jen když tě vidím," zasměju se a opražuju mu sníh z vlasů. „Promiň mi to."

„To nic. Sázka je sázka," zazubí se přes klepající se čelist a svižným krokem se vydává zpátky do cvičící místnosti, aby se oblékl.

Ethan s Dillonem si později taky chtěli vyzkoušet souboj se mnou, se zbraněmi i bez. Já jsem se při tom snažila svou schopnost ovládat a mít pod kontrolou, jaké chvaty a útoky dělám, abych ani jednomu neublížila. Dillon to nakonec ale taky schytal. Omylem jsem ho praštila rukojetí meče do spánku, ale naštěstí rána nebyla nějak silná, takže vyvázne jen s malou modřinou.

Když se začíná stmívat, vycházíme ze sálů a všichni tři mě doprovázejí domů. Jakmile mi padne pohled na náš dům, píchne mě trochu u srdce a potichu se zhluboka nadechnu. Tohle odpoledne bylo moc fajn. V posledních dnech jsem si i myslela, že se nebudu schopná už takhle smát. Kluci mi ale dneska ukázali, že to není pravda a docela se mi ulevilo, když jsem se soustředila na něco jiného, než na to hrozné prázdno, co doma vzniklo, když tam není Alex. Cítím, jak má veselá nálada pomalu klesá, ale nechci se jí úplně zbavovat. Vím, že to ničemu nepomůže, když se budu stále utápět ve smutku. Simon se mě snaží před tím uchránit, tak bych se měla pokusit mu vyhovět. Možná tak povzbudím i rodiče a hlavně mámu, která se s Alexovou ztrátou smiřuje asi nejhůř. Aspoň v to doufám.

26. kapitola

Nicole

Těžko věřit, že jsou zítra Vánoce. Nikdy by mě nenapadlo, že se jich budu tak bát. Jak se vůbec slaví Vánoce, když vám těsně před nimi zemře člen rodiny? U mámy se na chvíli zdálo, že je ani nechce slavit. Dneska ráno ale najednou přišla se stromkem a postavila ho do obýváku. Teď už jen stačí ho ozdobit. To jsem dostala za úkol já a Simon. Ten se ale ještě nevrátil z nákupu, tak na něj čekám.

Sedím na gauči a s hrnkem teplého čaje koukám na stromek před sebou. Každý rok jsem ho zdobila s Alexem. Pokaždé jsme si řekli, že ho musíme zkusit ozdobit jinak, než byl předešlý rok. Nikdy nám to ale nevyšlo, takže nakonec vypadal stejně. Asi se nám tak prostě líbil nejvíc. Nejdůležitější částí stromku u nás byly čtyři dřevěné ozdoby, které Alex vyřezal. Jsou to hvězdy a každá z nich vlastní vyřezanou iniciálu jména každého člena naší rodiny. Mám je na stolku před sebou a stále si nejsem jistá, jestli je mám na stromek pověsit nebo ne. Nechci, aby to mamku ještě víc rozesmutnilo. Ale na druhou stranu by tu Alex měl být v duchu s námi a tohle ho k nám přivede podle mě nejvíce.

Setřu si z oka neposlušnou slzu a zadívám se směrem k oknu. Sníh nepovolil ani o trošku a teplota se nevrátila k našim normálním třicítkám. Je to vážně směšný. Lidé z toho chladu mají opravdu strach. A já se jim nedivím. Není to normální, aby v létě byla zima. Všude se ještě před pár týdny mohlo mluvit o globálním oteplování, ale teď se teorie obrátily k nové době ledové. Zprávy jsou toho plné každý den. Vědci si náhlou změnu počasí stále nedokážou vysvětlit a každou chvíli přichází jeden chytřejší vědec za druhým s jeho *pravdivou teorií o tom, co se v Austrálii děje*. Přestala jsem ty zprávy už sledovat. Jen mi to přivádí myšlenky na Ellatheu a v tu chvíli mě vždycky přepadne zlost. Cítím ji i teď, ale naštěstí slyším Simona, jak zrovna přichází domů, takže myšlenky na Ellatheu hned zaháním.

Odkládá nákup do kuchyně a míří rovnou ke mně. „Ahoj," zdraví mě a sedá si ke mně na gauč. „Čekáš s tím na mě?"

„Jo. Samotný se mi do toho nechtělo," lehce se pousměju a odkládám hrnek s čajem na stolek. „Jdeme na to?"

Simon sleduje můj pohyb ruky a všímá si u toho dřevěných ozdob na stolku. Bere jednu hvězdu do ruky a prohlíží si ji. Na téhle je zrovna písmeno A. „Ty vyřezával Alex, viď?"

Přikyvuju. „Chci je tam dát. Bude tu tak s námi."

„Jsou krásné. Jako všechno, co Alex vyřezal. Jeho začátky byly stejně nejlepší, pamatuješ?" usmál se na mě vesele a já hned vím, kam míří. Nutí mě to se zasmát nad tou vzpomínkou, kdy se osmiletý Alex z ničeho nic rozhodl, že bude vyřezávat věci ze dřeva.

„Jo, jak ti dal tu opižlanou větvičku k narozeninám s tím, že je to kouzelná hůlka, to bylo vtipný."

„Ale i roztomilý. Neměl jsem to srdce ten dar odmítnout nebo ho pak někam zahodit. Na té hůlce byla náhodou vidět precizní práce uřezávání malých přebytečných větviček a pokus o odstranění kůry."

„A tím aspoň vznikla magická špička, odkud vystřelují kouzla," doplňuju ho s úsměvem.

„Pořád ji mám. V pokoji na poličce."

„To by jistě ocenil." Na malý okamžik ani jeden nic neříkáme a jen hledíme na stromek, čekající, až ho ozdobíme. „Hrozně mě mrzí, že když jsem Alexe viděla naposledy, tak jsme se hádali," vypadává mi najednou z úst a ani nevím, proč to Simonovi vůbec říkám.

On ke mně stáčí docela překvapený pohled. „Vážně? Proč jste se hádali?" ptá se opatrně.

Dlouho mlčím a zabraňuji touze se Simonovi se vším vyzpovídat. Pak s povzdechem zakroutím hlavou a zahledím se na své dlaně. „To je jedno. Nechci o tom mluvit," zalžu mu, abych se nedostala ještě do problémů.

Simon naštěstí dál nevyzvídá a jen mě konejšivě pohladí po zádech. Pak mi věnuje malý úsměv. „Dáme se do toho zdobení, co říkáš?"

Přikyvuju, zvedáme se a mezi zdobením si pořád povídáme. Tentokrát chci, aby vypadal stejně jako vždycky, takže Simona s přesnou představou v hlavě naviguju. Jde nám to dobře a stromek brzy začíná mít podobu našeho tradičního vánočního stromečku. Už je na něm všechno. Teď jen zbývají naše čtyři hvězdy. Otáčím se ke stolu, abych je tam dala, a všímám si mamky, co stojí kousek za gaučem a s mírným úsměvem na stromek kouká.

„Je nádherný. Jako vždy," pronáší potichu a přechází ke mně. Bere ze stolu všechny čtyři hvězdy a pomalu je na stromek věší. Ozdobu s písmenem A si nechává nakonec. Pevně ji sevře v dlaních u srdce, letmo pak písmeno na hvězdě políbí a pověsí ji téměř ke špičce stromku.

Celou dobu ji sleduju a mám co dělat, abych se nerozbrečela. Mamka od stromku kus odstupuje, takže se ocitá vedle mě, a prohlíží si ho. Na tváři se jí utvoří úsměv a z koutku oka jí steče slza. Poslepu hledá mou ruku a já ji pevně stisknu. Nechci, aby se už trápila. Sice se teď snaží usmívat, ale já jí na očích vidím, kolik bolesti v sobě nese. Tak moc ráda bych jí předala trochu ze své síly, kterou v sobě v posledních dnech nacházím. Ani nevím, kde se bere. Možná za to může dar snášet bolest fyzickou i bolest svého srdce a duše od lorda Meridiana. Pomáhá mi to a je to úleva. Ale chci, aby se aspoň trochu konečně ulevilo i mámě.

Nevím, jestli je to z toho pevného stisku rukou, ale cítím, jak mě ta moje ruka začíná lehce brnět. Máma to asi vnímá taky, ale jen zavírá oči. Já zamračeně sklápím zrak k našim spojeným rukám a všímám si tenké nepatrné žilky paprskující jemným světlem. Proudí mojí rukou přímo k mámině a pokračuje dál do její paže. Na dálku to jistě není vidět a možná bych si toho nevšimla ani já, kdybych neměla lepší zrak, než ostatní. Světelná žilka pomalu mizí a já cítím, jak mě začíná lehce bolet hlava.

Mamka otevírá oči, stáčí se ke mně a ze široka se usmívá. Pak mě pevně obejme a dá mi pusu na tvář. „Půjdu upéct něco sladkého, ať se máme dobře," pronáší s úsměvem a pak míří do kuchyně.

Překvapeně na ni koukám a pak zvedám ruku před svůj obličej. Pečlivě ji zkoumám a ještě stíhám zaregistrovat svoje nepatrně svítící konečky prstů.

„Co je, Nicole?" Simon mě s pozvednutým obočím sleduje a já rychle zavírám konečky prstů do dlaně, aby si toho náhodou nevšiml. I když stojí daleko, takže to určitě neměl šanci vidět.

„Ale nic. Počkej tu chvíli, já," krátce vymýšlím výmluvu, „si skočím na záchod." Otáčím se a mířím po schodech nahoru.

„Záchod máš i dole, víš to?" volá ještě na mě.

„Já mám radši ten nahoře."

Vcházím do pokoje, zavírám dveře a vytahuju z kapsy mobil. Hned vytáčím Mattovo číslo. Trvá to docela dlouho, než mi to konečně zvedne.

„Ahoj, Nicole," ozývá se z telefonu Isabelin hlas.

„Ahoj, je tam někde Matt?"

„Jasně, vydrž chvilku. Je teď trochu zaneprázdněný. Snaží se uválet těsto, měla bys ho vidět. Složitější úkol asi nikdy nedělal. Těsto zatím vede tři-nula. A mimochodem, Matt má na sobě fakt slušivou zástěru," zasměje se mi do ucha a hned na to uslyším tlumený Mattův hlas: „Ty jsi pitomá, dej to sem. Ahoj Nicole," říká už přímo do telefonu. „Ještě chvíli vydrž."

„Setři si tu mouku z čela, prase," zaslechla jsem ještě Isabelu a pobaveně se zasměju.

Matt stoupá po schodech a zavírá dveře. „Tak už můžeš mluvit."

„No," najednou ani nevím, jak začít. „Něco se stalo a já nevím, co to vlastně bylo."

„Dobře, tak mi to zkus nějak popsat."

„Jasně. No, takže zdobili jsme se Simonem stromek. Už byl skoro hotový a mamka za námi přišla a dodala na něj ještě ozdoby, které Alex vyřezal. Snažila se teda usmívat, ale byla z toho smutná. A já taky, když jsem ji tak viděla. Pak jsme se chytily za ruce a mně najednou začala ta ruka trochu brnět. A když jsem se na ní koukla tak jsem si všimla, že mi v ní proudí nepatrná světelná žíla a pokračovala až do máminy ruky."

„A co se stalo dál? Udělalo to něco s tvojí mámou?"

„Vlastně asi jo. Byla najednou o něco veselejší. A mě rozbolela hlava."

Matt mlčí, asi přemýšlí, ale má zvědavost je velmi netrpělivá.

„Matte?"

„Jsem tu. Víš, co to znamená?"

„Eh, to, že tu jsi?" nechápavě se zamračím a Matt se zasměje.

„Ale ne. To co se ti stalo, jestli víš, co znamená?"

„Kdybych to věděla, tak ti nevolám. Tak se už vymáčkni."

„Nicole, projevila se ti druhá schopnost."

Teď překvapením mlčím já. Pootevírám pusu a valím před sebe oči.

„Jsi tam?"

„J-jo, já jen… To myslíš vážně?"

„Smrtelně," říká pobaveně.

Mně se z hrdla dere překvapený smích. „Páni, to-to je skvělý. Ale co to je přesně za schopnost?"

„Ještě to víc prozkoumáme, až se sejdeme příště. Ale myslím, že

umíš předávat energii druhým. Pravděpodobně ji i brát."

„Předávat a brát energii," opakuju po něm přemýšlivě. „To by nemuselo být úplně na škodu."

„To ne, ale raději už se jí tvojí mámě ani nikomu nepokoušej předávat, když to ještě neumíš ovládat. Mohla by ses prozradit."

„Dobrá. Budu doufat, že to, co jsem jí dala před chvílí, jí bude zatím stačit."

„Uvidíme se ve středu, tak to zkusíme hned procvičit, dobře?"

„Fajn," přikyvuju.

„Chtěla jsi mi říct ještě něco?"

Krátce se zamyslím. „Ne, to bylo asi všechno."

„Kdyby něco, tak klidně ještě zavolej."

„Jasně. Zatím se měj. A veselé Vánoce."

„Ty ať jsou veselé hlavně u vás. Hodně štěstí."

„Díky, Matte," usměju se a pak hovor ukončuju. Házím mobil na postel, sedám si na ni a zaměřím pohled znovu na své ruce.

Tak mně se projevila druhá schopnost. Páni. Úplně jsem i zapomněla, že bych ještě nějakou měla mít. Jsem zvědavá, jestli toho ta schopnost skrývá i víc, než jen předání a odebrání malého množství energie. Budu schopna pracovat i s větším množstvím energie? Začínám se trochu obávat, co by se stalo, kdybych někomu odebrala energie až moc.

27. kapitola

Matt

Sedíme s Nicole na žíněnce v tureckém sedu a držíme se za ruce. Nicole se snaží soustředit na svou schopnost a já ji jen pozoruju a trpělivě čekám. Zkouší mi předat část své energie, ale za ty dvě hodiny se jí to zatím nepovedlo ani trochu. Vidím na ní, že už z toho začíná být nesvá a přestává se kvůli tomu plně soustředit.

Zrovna teď si všímám, jak nepatrně kroutí hlavou, ve které se jí začínají honit všemožné nadávky. Nechrání si myšlenky, ale začíná se jim věnovat mnohem víc než schopnosti.

„Nicole."

„Neruš, soustředím se."

Pobaveně se usměju a zkouším ji tedy ještě chvíli nechat. Jakmile ale v hlavě znovu začíná nadávat, pouštím její ruce a lusknu jí před obličejem.

Nicole jen hluboce zaúpí. „Já se na to můžu-."

„Klid, až moc se začínáš soustředit na to, že ti to nejde. To ti k ničemu nepomáhá."

„Ale vždyť mi to vážně nejde. Já začínám mít pochyby, že to nějaká schopnost vůbec byla."

„To jsi říkala i minule o elasticitě, pamatuješ?"

Povzdychne si a promne si spánky. „Tak znovu. Co mám teda udělat? Na co se soustředím?"

„Na to, abys mi předala část své energie. Ale zkusíme, jestli ti nepůjde líp mi trochu energie odebrat. Mohlo by ti to i prospět."

„Tak dobře."

Znovu se chytáme za ruce, Nicole zavírá oči a s hlubokým nádechem se začíná soustředit. Dlouhou chvíli se nic neděje, ale pak začínám cítit lehké brnění v dlaních. Skláním k nim zrak a pokouším se zahlédnout ty světelné žilky, které Nicole popisovala. Vidím je teprve, až když k našim rukám skloním hlavu na těsnou blízkost. Jsou tenčí než vlas a proudí z mých rukou do Nicoliných. Konečně se jí to podařilo.

Po krátké chvíli přestává a překvapeně zamrká. „Páni."

„Jak se cítíš?"

„Líp. Povedlo se mi to, že jo?" tvoří se jí na tváři úsměv a já přikyvuju. „Skvělý! Ale tentokrát mě nebolí hlava."

„To bude asi tím, že jsi energii odebírala a ne předávala. Ale ani mě hlava nebolí."

„A co by se stalo, kdybych někomu odebrala energie až moc?"

Krčím rameny. „Pravděpodobně bys ho spolehlivě a na dlouho uspala, než by energii nabral zpátky. Ale kdo ví, jak dlouho by ti to trvalo. Třeba i přijdeš na způsob, jak ten proces urychlit, ale na to se zatím nesoustřeď. Teď musíš trénovat hlavně samotný start procesu."

„Fajn. Tak braní by mi docela šlo. Teď jen ještě přijít na to předávání," pokyvuje hlavou a chytá mě za ruce.

„Neměl by v tom být takový rozdíl. Snaž se vzpomenout na to spojení, když jsi mi energii začala brát a jen proud energie obrať."

Nadechuje se a soustředí se. Po chvilce cítím, jak mi znovu bere energii. Tok se zpomaluje a pomalu mění směr zpátky do mých rukou. Jakmile Nicole přestává, lehce se zašklebí bolestí a přiloží si ruku ke spánku.

„Znovu tě rozbolela hlava?"

„Jo. Ale už to pomalu mizí. Myslíš, že mě bude bolet hlava pokaždé, když někomu energii předám?"

„To nevím. Je dost možné, že až budeš schopna brát nebo předávat energii automaticky bez nějakého velkého soustředění, tak by se ty bolesti mohly aspoň zmírnit."

„Doufám. Je to trochu nepříjemný," pousmála se.

„Budeme to střídat. Prvně si energii odebereš a pak zase vrátíš. Zkusíme to už jen párkrát, ať to tolik nepřeženeš a neudělá se ti špatně. Šetři se, nemusíš energie odebírat moc. Stačí vždycky jen trošku. Hlavní teď je, aby ses naučila, jak vůbec začít. Délku soustředění zkusíme jindy."

„Dobrá," přikyvuje, chytá mě za ruce a soustředí se. Už jí přestává dělat problém svou schopnost vůbec najít a použít ji. S tím mi dělá radost. Bude potřebovat jen pár dní na to, aby se ji naučila plně používat. Pak se budeme moct dále věnovat jejímu bojovému umění, elasticitě a rychlému zraku.

„*Matte!*“ ozývá se mi najednou Isabelin hlas v hlavě.

Takřka současně se v místnosti objevuje Arkarian. „Matte, Isabela má-.“

„Vidění. Já vím, cítím to.“ Pouštím Nicole ruce a zvedám se rychle na nohy. Nedochází mi, že se Nicole přitom stále soustředila na předávání energie a teď se pevně chytá za hlavu. Zpátky se k ní skláním. „Promiň, Nicole. Jsi v pořádku?“

„Jo, dobrý. To přestane. Jdi za Isabelou, rychle.“

„Počkej tu. Já se vrátím,“ říkám, věnuju ještě jeden pohled Arkarianovi a pak se pomocí křídel přenáším domů.

Isabela leží na zemi ve svém pokoji a Jimmy u ní sedí. Hned si sedám vedle něj, pokládám Isabele ruku na rameno a čekám, až její vidění přestane. Trvá docela dlouho. Pak se Isabela konečně uvolňuje.

Nakláním se k ní. „Isabelo?“

Nevím, co se děje, ale najednou se choulí do klubíčka a začíná tiše plakat. Nechápavě si s Jimmym vyměňujeme starostlivé pohledy.

„Isabelo, no tak klid. Už je to pryč. Co jsi viděla?“

Pomáháme jí si sednout a Jimmy jí podává kapesník. Isabela se snaží uklidnit a stírá si slzy. „Bylo… Bylo toho hrozně moc. Tolik lidí,“ kroutí hlavou.

„Co byli zač?“

„Byli jste to vy. Viděla jsem snad každého z vás v kaluži krve, nebo jste umírali,“ zhluboka se nadechuje a na chvíli schovává tvář do dlaní.

Zaraženě na ni koukám a pak ji beru kolem ramen. „Popiš mi, co všechno jsi viděla. Vím, že se ti o tom nechce mluvit, ale musíš mi to říct.“

Spouští dlaně ke kolenům a nepatrně přikyvuje. „Prvně jsem viděla Nicole. Byla tma a topila se. Pak se obraz změnil, přede mnou byla Rochelle a silně krvácela ze zad i z břicha. Pak jsi tam byl ty, Jimmy,“ přesouvá k němu pohled, „ale kromě velké kaluže krve jsem si ničeho nestačila všimnout. Potom… Potom Arkarian,“ krátce zavírá oči, aby zadržela slzy. „Byl v bezvědomí, slabý a hrozně studený. Viděla jsem i zraněného Ethana a Neriah a i tebe, Matte. A pak se výjev celý změnil. Stáli jsme všichni ozbrojeni proti Ellathee a její velké armádě. Měla obrovskou převahu. Pak jsem viděla bitvu a Nicole bojovala proti Ellathee. Jenže Ellathea ji zabila.“

Hledím jí do očí a vzpomínám, když takhle viděla zemřít Rochelle, vyplnilo se to. Ale teď měla těch vizí tolik a já nevím, co to

mohlo znamenat. To všichni, které jmenovala, budou kvůli něčemu tak vážně zranění nebo doopravdy zemřou? A jak tomu vůbec máme zabránit?

Isabela je z toho hrozně vyděšená a mně to nutí ji k sobě přitisknout blíž. „Jen klid. To bude dobré."

„Co když se to všechno zase vyplní, Matte?"

„To nedopustíme. Přijdeme na to, jak se všem těm výjevům vyhnout nebo jim zabránit. Uvidíš."

Nejistě přikyvuje a přistihuju se, že ani já si nejsem svými slovy úplně jistý.

28. kapitola

Matt

Od doby, co Isabela měla to vidění, mi dny utekly nějak moc rychle. Dokonce tak rychle, že dnes už je ten den, kdy má být zatmění měsíce. Zatmění má nastat pár minut před jedenáctou večer a mělo by trvat přes hodinu a půl. Za tu dobu, hádám, se vyplní první část věštby.

Všichni se scházíme v Arkarianových sálech zatím, ať nemrzneme venku. Netrpělivě pozoruju hodinky skoro každou minutu a přistihuju se, že jsem z toho trochu nervózní. Kdybychom aspoň měli tušení, kdo z nás bude tím vyvoleným a co máme očekávat. Ale věštba byla velmi stručná a moc věcí okolo nám nenapověděla. I ostatní se zdají být nervózní a skoro nikdo tu nemluví.

„Tak už?" ptá se už poněkolikáté Dillon netrpělivě.

Kouknu na hodinky a zavrtím hlavou. „Ještě dvacet minut."

Dillon jen zaúpí a dál přechází po místnosti sem a tam. Isabela se na něj prudce otáčí a zamračí se. „Dillone, sedni si aspoň. Jsem z tebe nervózní."

„Nevydržím sedět. To ten čas ubíhá ještě pomaleji."

„Tak aspoň tolik nedupej."

„Já nedupu, ale je tu hrozná ozvěna, pokud sis toho někdy nevšimla."

„Bože, ty seš zas chytrej dneska."

„Nech si toho, pijavice."

Nastává svižný prudký nápřah a Dillon dostává pěknou pecku pěstí do zad.

„JAU! Ty jedna-!"

Ethan v tu chvíli hned zasahuje a stoupá si mezi ně, než se ti dva navzájem sežerou. Vidím na něm ale, jak zadržuje smích. „No tak, nechte toho. Nebudeme se tu přece prát, ne?"

Nikomu jsme o Isabelině vidění dále neříkali. Jen Arkarianovi, protože ho vycítil stejně, jako já. Rozhodli jsme se, že to tak bude lepší, abychom nikoho zbytečně nevyděsili. Bylo to varování, ale ty přijdou najevo, aby se podle toho člověk nějak zařídil, nebo ne? Něco nám dá jasné znamení, že určitá část vize zrovna nastává,

abychom mohli tomu člověku pomoct.

„Už je čas," oznamuju všem po chvíli a společně vycházíme ze sálů ven. Stoupáme si do vyšlapaného sněhu a vzhlížíme směrem k měsíci.

Je lehce oblačno, ale měsíc jde vidět jasně. Je úplněk a každou minutou by mělo začít zatmění.

„Nikdy před tím jsem zatmění měsíce neviděla. Jak to vypadá?" ptá se Rochelle.

Odpovědi se ujímá Nicole: „Zatmění nastává, když je slunce, Země a měsíc v jedné rovině, takže na měsíc dopadá stín Země. Nezmizí ale úplně, protože některé sluneční paprsky se v zemské atmosféře lámou a měsíc slabě osvětlí. Nejvíce měsíc odráží červené paprsky, takže při zatmění chytne narudlou barvu," vykládá znalecky a obdržuje tím od nás překvapené pohledy. Nicole jen rozpačitě pokrčí rameny a usměje se. „Mám ráda astronomii."

„Každou chvíli by to mělo začít," říká Ethan a bedlivě měsíc sleduje.

Všímám si, jak Isabela mhouří k měsíci oči a najednou je vytřeští. „Už to začíná! Vidím to."

Čekal jsem, že si toho díky jejímu dobrému vidění ve tmě všimne jako první. Taky k měsíci zvedám oči a sleduju, jak jeho kraj začíná pomalu tmavnout. Pak si vyměňuju napínavé pohledy s ostatními a čekám, jestli se konečně neprojeví, kdo je tím vyvoleným.

Chvíli se nechápavě mračím, ale pak se zaměřím na Nicole a pozoruju její vytřeštěný a takřka nepřítomný pohled. Hledí s ním na měsíc, který se jí v očích odráží jako dvě velké perly. Ústa má lehce pootevřená a mám pocit, že z nich nevychází téměř žádný dech.

„Nicole?" zkouším na ni promluvit.

Pomalu, jako omámená sklopí víčka, zase je otevře a svůj pohled zaměří na jezero před námi. „Vidím to," pronáší šeptem. „Vidím světlo."

Tím nám všem utvrzuje domněnky. Nicole je ta vyvolená.

29. kapitola

Nicole

Světlo měsíce mě naprosto pohlcuje. Skoro jako bych jeho zář viděla poprvé v životě. Zdá se mi, že ke mně mluví, ale přesná slova nerozeznám. Jeho paprsky najednou začínají kolem tančit, dokud se nespojí do jednoho dlouhého pruhu, který začíná mnou a končí v jezeře před námi. Ukazuje mi cestu, kam mám jít. A pak zahlédnu i cíl. Je přímo v jezeře. Nevím, co to přesně je, ale září jasně a jeho světlo mě přitahuje.

„Nicole?" slyším Mattův hlas jako by z dálky.

„Vidím to. Vidím světlo," pronáším a hned na to se dávám do chůze. Scházím kopec, brodím se sněhem a mířím přímo k jezeru. Nechávám se vést měsíčním světlem a nic jiného nevnímám. Nevšímám si ani ostatních, kteří se drží hned za mnou. Mluví na mě, ale nejsem schopna si jejich slova poskládat, abych jim mohla odpovědět.

Už jsem skoro u břehu jezera, na jehož hladině je slabá vrstva ledu. Rozhodně ne dost silná na to, aby udržela člověka. Já ale přesto pokračuju a přes naléhavé volání ostatních za mnou stoupám na led. Vím, že se pode mnou neproboří. Jako by mě nadlehčovalo světlo měsíce a vedlo dál k cíli. Pomalým krokem kráčím na hladině jezera k záři pod ledem a s každým mým dalším krokem předmět zazáří o něco více.

Už jsem u něj. Stojím přímo nad ním a měsíc mi říká, ať pohlédnu vzhůru. Poslouchám ho a znovu se na něj zahledím. Třetina kotouče už je zakryta v rudém stínu. Pak mi říká, ať zavřu oči a já tak činím. Ozývá se lehké křupnutí a já se v tu chvíli propadám do ledové, temné hloubky.

Čas se zastavil.

Možná úplně zmizel.

Jsem naživu?

Kde to jsem?

Slyším známý hlas říkat mé jméno. Cítím, že mě z temnoty a chladu začíná vytahovat světlo a teplo. Znovu slyším ten hlas a je mnohem blíž.

„Nicole."

Otevírám oči a spatřím nad sebou Alexovu tvář. Chvíli mi vůbec nedochází, co se stalo a ani nemám tušení, kde jsem, nebo co je dneska za den. Pak mi ale začíná všechno pomalu do hlavy naskakovat zpátky a moje oči se rozšiřují.

„A-Alexi?"

Usmívá se nade mnou a působí tak hrozně skutečně, že tohle nemůže být nějaký sen. „Taky tě rád vidím."

Pomalu si sedám a nepřestávám ho sledovat. „Co tu-? Co tu děláš?"

„Než ti odpovím, tak by ses měla kolem sebe rozhlédnout."

Otáčím hlavou a vytřeštím oči ještě víc. Tentokrát ovšem naprostým úžasem. Ocitla jsem se někde v nádherné, barevné krajině, kterou by i ten nejlepší malíř na světě nedokázal vystihnout. Vypadá jak z nějaké pohádky nebo možná přímo z ráje. Aspoň já bych si takhle ráj představovala. Na nebi dokonce vidím tři slunce a všechno kolem tu tančí, jako by snad každé stéblo trávy a každý kamínek byl živý a radoval se štěstím. „To je překrásné," pronáším šeptem a z plic se mi dere výdech plný údivu.

„Já vím. Takže se nemusíš strachovat, že bych se teď neměl dobře."

Stáčím k Alexovi trochu nechápavý pohled, ale pak mi to dochází. Možná jsem s tím rájem nebyla úplně daleko od pravdy. „Takže tohle je-?" otázku nechávám nedokončenou, protože sama nevím, jak ji doplnit.

Alex přikyvuje. „Tohle je svět duší. Odcházejí sem po své smrti."

„Já jsem mrtvá?" ptám se hned polekaně, ale Alex se jen pobaveně směje.

„Ne, neboj. Aspoň ne tak úplně."

„No to bylo opravdu uklidňující."

„Přenesla se sem jen tvá duše. Tvoje tělo na Zemi asi působí, jako by nežilo, ale až si tady vyřídíme, co máme, vrátíš se do něj zpátky, neměj strach."

Nechápavě se na něj mračím a přemýšlím, kde se to v něm všechno bere. A co si vůbec máme spolu vyřídit? Jsem vážně dost zmatená.

Alexovi to neušlo, tak mi hned dává stručné, ale za to jasné vysvětlení. „Jsi vyvolená. A já jsem tou nevinnou duší."

Až teď mi všechno začíná dávat smysl a uvědomuju si, co se děje. Zvedám se na nohy a Alex mě napodobuje.

„Čas nám běží, Nicole. Už se nemůžeme moc zdržovat. Pojď za mnou."

Otáčí se a vydává se rychlým krokem do lesa za námi. Já ho hned doháním a přemýšlím, na co se zeptat dřív. V hlavě se mi honí tolik myšlenek a dotazů, že je nedokážu urovnat.

„Alexi, já… Hrozně mě to mrzí," jo, to je asi ten hlavní start.

„Neomlouvej se, Nicole. Nebyla to tvoje chyba. Už to všechno o tobě vím a chápu, proč jsi mi nic nechtěla říct."

„Ty to víš?"

„Vím o Strážcích a Řádu, vím, že máš schopnosti a stejně tak tví kamarádi. A že s nimi zachraňuješ svět. Nezlobím se na tebe. Náhodou jsem na tebe docela pyšnej," říká veselým tónem, ale já se naopak moc dobře nebavím.

„Ale já stejně cítím vinu za to, co se ti stalo. Neměla jsem ti lhát a neměli jsme se hádat."

„Kdybys mi řekla pravdu, tak bys akorát měla průšvih. A hádali jsme se, protože ty nejsi dobrá lhářka, takže jsem tě prokoukl a oba jsme tvrdohlaví jako berani. Nesmíš se vinit za nic," stáčí ke mně za chůze pohled a zatváří se prosebně. „Nepokládej si to za vinu."

Jemně semknu rty a trochu pokývnu hlavou. „Pokusím se."

„Jsme tu," oznámil mi a vstoupil na malebnou mýtinu ozářenou hřejivým sluncem. Je posázena měkkým mechem, třpytícím se jemnými kapičkami rosy. Rostou z něj bílé květy, kolem kterých poletují barevní třepotaví motýli. Uprostřed mýtiny stojí malý sloupek z bílého kamene, který je dokonale obroušený a uhlazený do válce. Když přistupuju blíž, všímám si jemných zdobných rytin a hlavně můj zrak upoutá z kamene vytesaný had, který se po sloupku spirálovitě plazí od země až k jeho rozšířenému konci. Hlavu má položenou u kraje stříbrné misky, která je do horní plošiny válce zapuštěná. Je až po okraj naplněná křišťálovou vodou.

Alex si ke sloupku stoupá a já se u něj zastavuju z druhé strany. „Tak, Nicole," začíná, „je na čase, abys spatřila, co věštba předpovídá," mluví tak vážně a soustředěně, až jsem z něj nervózní. „Koukej se do té vody."

Dělám, co mi říká, a zahledím se do třpytivé vody. Ta se najednou začíná ze samého prostředku vlnit ke svým okrajům, ale ani kapka nevytéká ven. Ze dna misky se začíná šířit bílé světlo, až ozařuje všechnu tekutinu v nádobě a působí tak, jako by se světlem

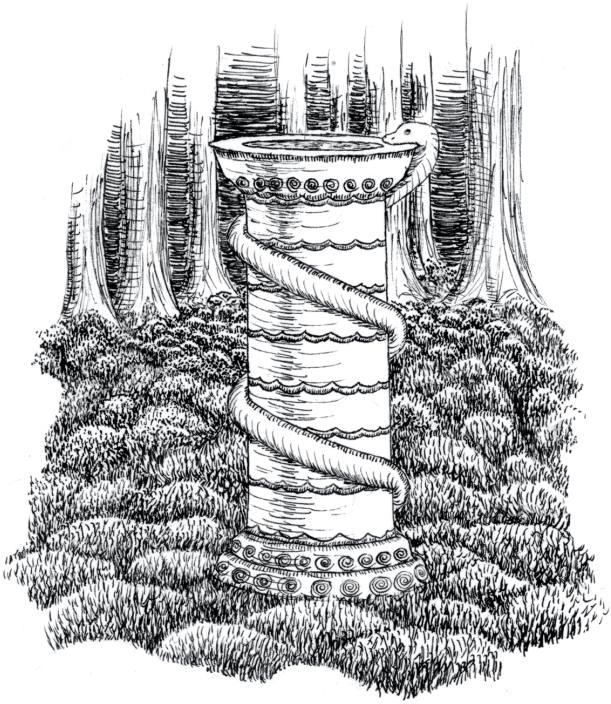

úplně zabarvila. Hladina vody se v tu chvíli zklidňuje a začíná mi ukazovat obrazy.

Zaskočeně ten jev pozoruju, ale nepřesouvám svůj pohled ani o píď stranou. Alex pokračuje v mluvení: „Dávné tajemství bohů, o kterém věštba mluví, se týká čtyř mocných zbraní, stvořené ze samotné energie vesmíru. Jsou to živly – vítr, voda, oheň a země."

Obrazy v misce mi doplňují Alexova slova. Jakmile mluví o živlech, vidím ve vodě plující mraky na obloze, potom moře, hořící plamen a nakonec zelenou trávu v zemině.

„Vánek, moře, jiskra a písek," doplňuju ho polohlasem a Alex souhlasně přikyvuje.

„V současnosti bys je těžko našla, protože nikdo neví, kde jsou. Existuje ovšem o nich zmínka. Daleko v historii. Tam se musíte vydat a najít je. Prvně musíte nalézt živel vody. Ten byl naposledy spatřen ve starověké Mezopotámii blízko řeky Eufrat v roce 2532 před naším letopočtem."

Voda mi při jeho slovech znovu ukazuje moře a potom vidím pohled na velkou zemi z leteckého pohledu. Hned na to se mi výjev mění v bližší pohled do tropické krajiny, skrz kterou proudí široká řeka.

„Pro živel ohně se musíte vydat do Egypta do roku 2349 před naším letopočtem. Ten se ukrývá přímo v největší pyramidě v Egyptě."

S těmito slovy můžu vidět oheň a hned na to pohled na egyptskou pyramidu.

„Živel vzduchu najdete v roce 771 před naším letopočtem v Číně v sídle panovníka v hlavním městě státu Čou." Opět mi obrazy vše ukazují. „A živel země se nachází v Pompejích v roce 79 našeho letopočtu. V den, kdy město pohřbí ohnivý popel ze sopky Vesuv."

„A jak živly poznáme?"

„Živly a cokoliv s nimi spojené budou mít tento znak," ukazuje prstem k zářící vodě a já si vznikající znak pečlivě prohlížím. Je to smyčka se třemi vrcholy a každý vrchol něco vlastní. Na horním vrcholu je zlaté slunce, na pravém naše planeta a na levém stříbrný měsíc. Teď si také všímám, že smyčka, která měsíc, slunce a Zemi spojuje, jsou vlastně tři hadi, jejichž hlavy a ocasy se setkávají v jednom bodě a to přímo ve středu celého znaku. Horní had je stříbrný, pravý zlatý a levý vlastní bronzovou barvu.

„Podle tohohle znaku poznáme, že máme tu pravou věc," ujišťuju se.

„Přesně tak," přitakává Alex. „Pokud se ale jakýkoliv živel dostane do rukou Ellathey, spáchá s ním nějakou katastrofu."

Prvně se mi ukazují zuřící mořské vlny, které zaplavují pobřežní města a nemilosrdně ničí domy na padrť. Pak vidím hořící město. Lidé s panikou pobíhají kolem plamenů a snaží se uhasit, co se dá, ale oheň je příliš rozšířený. Až teď si teprve všímám, že mezi lidmi, kteří se snaží plameny uhasit, jsou i členové Tribunálu a já šokem třeštím oči.

„To jsou Athény!"

„Ano."

S hrůzou ten výjev sleduju, dokud se mi nemění v obrovské hurikány. Vidím jich hned několik a ve všech možných koutech světa. A nakonec se mi ukazují silná zemětřesení, až země praská a vytváří dlouhou a širokou trhlinu. Jedna trhlina se teď tvoří přímo vprostředku města a hroutí se do ní domy i auta a lidé.

Nevěřícně kroutím hlavou. „To je hrůza. To nesmíme dopustit."

„Bohužel, tohle, co jsi zrovna viděla, byl jen zlomek z toho, co by nastalo, kdyby živly našla Ellathea. Moc, která se v živlech skrývá, by se zmocnila Ellatheiny mysli a ničila by mnohem více. Zemřelo by mnoho lidí a zbytek by si podmanila. Světem by zavládl nenavratitelný chaos. Proto musí živly najít Organizace a zabránit Ellathee, aby se k nim dostala."

„A co křišťálový předmět, co dokáže živly spojit nebo zničit?"

Vrtí hlavou. „O tom nic nevím."

Skvěle. Ten je vážně ještě víc ztracený než všechny živly dohromady. „A všechno to ostatní, odkud to vůbec víš?"

„Když jsem sem přišel, zjevila se přede mnou stará paní. Byla to věštkyně a zavedla mě přímo na tuhle mýtinu k této misce. Ukázala mi v ní, co jsou Strážci zač a kdo jsou členové Řádu. Řekla mi příběh o Lorianovi, Lathenii a Dartemisovi a potom mi přeříkala text věštby o devíti Vyvolených, který před hodně dávnou dobou taky předpověděla. Poznal jsem tváře většiny Vyvolených. Byl tam i Dillon. A pak ses k nim připojila ty a já najednou všechno pochopil. Ta věštkyně mi pak ukázala všechno, co jsi zrovna viděla ty, a řekla mi význam téhle druhé věštby. Nakonec mě pověřila úkolem, abych obsah věštby předal vyvolenému, který sem brzy přijde. Tobě. A od té doby na tebe čekám, abych tě mohl znovu vidět."

Koukám na něj a lehce mě píchne u srdce. „Znovu a naposledy."

S malým úsměvem zakroutí hlavou. „Nebude to naposledy, Nicole. Jednou se tu zase potkáme. I kdyby to mělo být za sto let. Já odtud nikam neuteču, neboj se."

Usměju se na něj, ale do očí se mi nahrnou slzy. „Chybíš mi, Alexi. Hrozně moc."

„Ty mě taky, Nicole. Ale nesmíš zapomínat, že budu pořád s tebou. I s mámou a tátou," na malý okamžik se zatváří smutně. „Moc rád bych jim dal nějak vědět, aby se netrápili. Chci, aby věděli, že se tu mám dobře."

Pokyvuju hlavou a s popotáhnutím si setřu slzy. „Já jim to zkusím vyřídit tak, abych nevyzněla jako cvok," usměju se na něj přes slzy a on mi úsměv oplácí.

„Už je čas, Nicole."

„Ne, Alexi, prosím," kroutím hned hlavou, rychle k němu přecházím a chci ho obejmout, ale moje ruce jím proplouvají. Zklamaně

o kousek odstoupím a zahledím se mu do tváře.

On se na mě znovu usmívá. „Ber to pozitivně. Kdybys mě mohla obejmout, znamenalo by to, že jsi taky mrtvá."

S nechápavým pohledem, jak jen může takhle teď vtipkovat, zakroutím hlavou, ale stejně se lehkému zasmání neubráním. Z očí mi stečou další slzy a v nohách cítím, že pomalu tenhle svět opouštím. Zvedám dlaň vzhůru. „Mám tě moc ráda, Alexi."

Alex svou ruku taky zvedá a *dotýká* se té mé. „Já tebe taky. A nezapomeň: Ještě se uvidíme," zachytávám jeho poslední úsměv a snažím se ho i s jeho slovy vrýt navždy do paměti. Světlo i teplo se mi najednou zase ztrácí a já se ocitám ve svém na kost promočeném a zmrzlém těle.

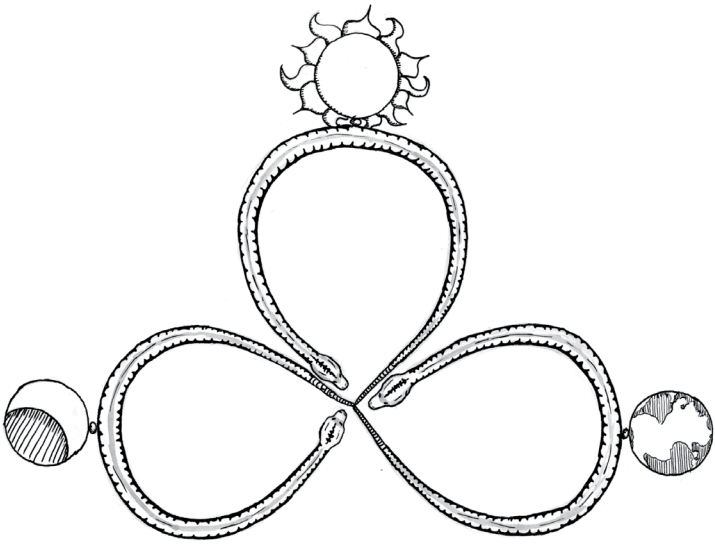

30. kapitola

Matt

„Já jsem ti říkala, že je to blbost čekat, ty jeden idiote!“

Bez přestání stlačuju Nicolinu hruď a snažím se rozpumpovat její srdce. „Isabelo, moc mi nepomáháš! Teď,“ dávám Jimmymu znamení a ten se k Nicole hned sklání a dává jí dýchání z úst.

Neriah s Dillonem sedí hned u Nicoliny hlavy a ostatní nad námi stojí nebo nervózně kolem přecházejí. Neriah se řinou slzy z očí. „Bože, ona se neprobírá!“

„Matte, nepřestávej. Dělej!“ naléhá na mě Dillon se strachem v očích.

„No tak, Nicole. Prober se. Dýchej. Dýchej!“ Už mi docházejí síly, ale snažím se nepolevovat. Ignoruju i silný mráz, který prostupuje mým promočeným oblečením a kůží. Plaval jsem pro Nicole do jezera, když se z vody nevynořovala. Byla ještě k tomu daleko od břehu a musel jsem odstranit led z cesty.

„Nedýchá,“ pronáší Isabela a taky jí začínají téct slzy. „Ona… Ona se utopila.“

Při těchto slovech na chvíli přestávám s oživováním a zvedám k Isabele vyděšený pohled. Vím, kam směřuje. Viděla ji topit se. Ale potom ji přece ve vizi viděla i podruhé. I když v té vizi Nicole také zemřela.

„Ne, vrátí se!“ Dillon mě prudce odstrkuje stranou a pokračuje v oživování místo mě.

„Je pozdě,“ kroutí Isabela hlavou a dává se do breku.

„Není! Nesmí! Nicole, no tak!“

„Dillone-,“ ozývá se i Arkarian.

„Ne, nenechám ji zemřít! Oživíme ji, určitě.“

„Dillone, nedýchá už skoro deset minut,“ pronáší Jimmy a lítostivě kroutí hlavou.

Dillon přestává stlačovat Nicolin hrudník a s vytřeštěným pohledem jí hledí do tváře. Pak prudce kouká z jednoho na druhého a nakonec se zastavuje u mě. „Ne, prosím. Matte! Musíš něco udělat! Použij svoje schopnosti!“

Bezradně kroutím hlavou a koukám na Nicolin chladný obličej. „Já… Já nemám co udělat."

„Ne. To přece… To nejde. Nemůže být mrtvá!"

Všichni utichli, i Dillon. Jen nevěřícně a bezmocně koukáme na ležící Nicole před námi. Co to tedy mělo za význam? Nedozvěděli jsme se nic a ještě k tomu jsme ztratili Nicole. Co jsme udělali špatně?

S bezmocným pohledem zvedám hlavu k měsíci. Stín ho za chvíli zakryje úplně.

Přesně v ten okamžik se skrz Nicolino hrdlo dere prudký a hlasitý nádech, rychle otevírá oči a svižně si sedá, jako by se zrovna probudila z nějakého zlého snu. Nikdo z nás tohle nečekal a všichni úlekem o kus ustupujeme a slyším i vyděšené výkřiky. Patřil ten jeden i k mým ústům nebo se mi to jen zdálo?

„Nicole!" vykřikuje několik z nás najednou a hned na to se parkem rozléhá náš radostný a úlevný smích. Dillon, Neriah a Isabela se k ní dostávají jako první a jeden přes druhého ji objímají. Nicole očividně nechápe, co se děje a pokouší se je od sebe aspoň trochu odstrčit, ale marně.

„Ty jsi živá!"

„My už mysleli, že ses utopila."

„O čem to mluvíte?"

Konečně ji pouští a Nicole si s bolestným úšklebkem masíruje hrudník. „Au, co to-? Co se stalo?" Rozhlíží se po jezeře s částečně odstraněným ledem, po místě, na kterém sedí, kde jsem schopností nechal roztát sníh, pak i na moje mokré oblečení a vlasy a vyvaluje na nás oči. „Vy jste mi dávali první pomoc?"

Odpovědi se hned ujímá Dillon: „Mysleli jsme, že jsi mrtvá," opakuje. „Propadla ses do vody a nevynořovala ses. Tak pro tebe Matt plaval."

„Už jsme to i vzdali. Nedýchala jsi deset minut," doplňuje ho Isabela.

Nicole si stále přejíždí rukou po hrudníku a pobaveně do toho kroutí hlavou. „Bože. Taky nás ta věštba mohla upozornit, jakým způsobem se vyvolený ty potřebné informace dozví, co?" vesele se na nás zazubí a je to moc krásný pohled.

Hned se přesouváme do tepla do sálů a Nicole nám vše pečlivě a pomalu vypráví. Zapisuju si, v jakých letech jednotlivé živly máme najít, a divím se, až kam daleko do historie budeme muset jít. Říká nám, jaké zkázy hrozí, pokud nějaký živel Ellathea dostane a ani

se nezapomíná zmiňovat, že o tom křišťálovém předmětu, který by dokázal znásobit sílu živlů nebo je zničit, Alex nic nevěděl. Takže nám nezbývá nic, než všechny živly najít.

„Pokud jsi viděla opravdu hořet Athény," ozývá se Arkarian přemýšlivě, „tak ty živly mají větší moc, než jsem si dokázal představit. Normálně by se Ellathea ani Lathenie nedokázala se svými schopnostmi do Athén dostat. Ale jestli to živly dokážou, musíme je za každou cenu nalézt my."

Všichni na jeho slova souhlasně přikyvujeme. Pak se k Nicole stáčí Ethan: „Jak vypadal ten znak živlů?"

„Matte, půjčíš mi papír a tužku?"

S přikývnutím před ní pokládám čistý papír a podávám jí tužku do ruky. Nicole hned začíná kreslit a všichni jí zvědavě koukáme pod ruce.

„Byli to tři hadi. Takhle k sobě zkroucení," místo hadů kreslí jen schematické oblouky. „Uprostřed měli hlavy a ocasy. A na každém jejich hřbetu něco bylo. Tady nahoře bylo slunce. Napravo svět a nalevo měsíc. Asi takhle," ještě dokresluje pár čar a s nakloněnou hlavou si obrázek prohlíží. „Tohle je hodně zjednodušené. Ale takhle nějak vypadal."

„Pro představu to bohatě stačí," přikyvuje Arkarian.

„Alex říkal, že živly a cokoliv s nimi spojené by měly tenhle znak vlastnit. Tak jednoduše poznáme, že máme v ruce správnou věc."

„A víc detailů ohledně výprav neříkal, že?" ujišťuju se ještě při pohledu na pár bodů zapsaných v mém notesu.

Nicole kroutí hlavou. „Ne. Ani jak je přesně máme najít, nebo jestli se v tu dobu, co tam budeme, nebude zrovna něco dít. Nic. Jen to, co jsem vám řekla."

„Budou to asi těžké výpravy s tím málem informací, co máme. Ale risknout to musíme. Hodně by nám měly pomoct Rochelliny ruce, které by mohly živel najít zaznamenáním jejich síly. A navigovat nás jako kompas k severu."

Rochelle na má slova přikyvuje, a když k tomu nic neříká, bere si slovo Isabela: „Nicole, tu věštkyni, o které ti Alex říkal, jsi nepotkala?"

„Ne, ani mi nic víc o ní neříkal. Jen to, že předpověděla i tu Věštbu o vás."

„Jak je to vůbec možné?" s touto otázkou se Isabela směřuje

hlavně na Arkariana. „Byla přece předpovězena po dlouhá staletí, tak jak se mohla ta věštkyně z ničeho nic znovu objevit a předpovědět další věštbu?“

Arkarian nejistě krčí rameny. „To netuším. Ani jsem nevěděl, že věštbu o Vyvolených přednesla nějaká věštkyně. Mám pochyby, jestli ta žena je vůbec skutečná.“

„Jak to myslíš?“ nechápe Ethan.

„Přinesla nám dvě věštby s odstupem několika stovek let a mezi tou dobou o ní nikdo nikdy neslyšel.“

„Alex ji prý viděl,“ připomíná Nicole.

„Ve světě duší. Isabela ji spatřila jen skrze své vize, které jí zřejmě vyvolala sama, ale může se jednat jen o jakýsi přízrak, který se objevuje, jen když je ho třeba. Je tu a zároveň není. Sleduje chod světa, ale nikdo o ní neví. Zjeví se jen lidem, kteří můžou její předpovědi předat dál a pomoct světu.“

Chvíli je ticho, jak nad Arkarianovými slovy přemýšlíme. Pak ho přerušuje Shaun: „Ať je to kdokoliv, bude spíš naší straně. Kdyby nechtěla světu pomoct, asi by s námi své věštby ani nesdílela.“

„Anebo je nestranná a dělá jen svou práci,“ krčí Ethan rameny a hned na to zívá.

Krátce kouknu na hodinky a rozhoduju se, že tuhle poradu už ukončím. „Otec a Tribunál budou chtít vědět, co jsme se dozvěděli. Půjdu jim to vylíčit a dám vám potom vědět, kdo se vydá na první výpravu do Mezopotámie. Teď už je pozdě a Nicole nám vše řekla. Běžte spát.“

Všichni se pomalu zvedají a s loučením vycházejí ze sálů.

31. kapitola

Matt

Přemístil jsem se do Athén během spánku, abych Tribunálu převyprávěl, co jsme se dozvěděli. Řekl jsem jim i o všech zkázách, které hrozí, pokud Ellathea nějaký živel získá. Všichni se začali tvářit dost nervózně, jakmile jsem se zmínil o hořících Athénách. Ne, že bych se jim divil. Nicole neviděla, jak moc může oheň město zasáhnout, ale co by Ellathee bránilo v tom, nechat Athény vyhořet celé, když tím může zapříčinit i ztrátu členů Tribunálu.

Bohužel o živlu vody víme jen to, že ho v Mezopotámii najdeme poblíž řeky Eufrat. Jenže to je poměrně široký pojem a spousta možností, kam živel schovat. Tribunál se pokoušel najít aspoň nějaké informace o významných místech u řeky, či o jednotlivých vesnicích. Rozhodli jsme se, že výpravu začneme poblíž vesnice ležící k řece nejblíže. Rochelliny ruce dokážou rozpoznat látky v zemi i do hloubek a šířek kilometrů. Budeme doufat, že se trefíme na správné místo, a že Rochelle živel najde snadno.

Teď se znovu scházíme v Arkarianových sálech. Nechal jsem poradu až na odpoledne, protože výprava se bude konat už dnes v noci, takže ti, co se jí zúčastní, budou mít informace aspoň stále čerstvé. Jakmile tu jsme všichni, zvedám se ze židle a začínám mluvit: „Takže výprava do Mezopotámie je připravená a vyrážíme na ní už dnes v noci."

„Tribunál s tím očividně nehodlá nějak otálet, co?" ozývá se Ethan.

„Není proč. Tentokrát jsme to my, kdo se do minulosti přesune jako první. Dartemis už otevřel průchod a koule se roztočila. Ellathea určitě nechápe, co máme za lubem a vyšle na výpravu někoho ze svých lidí, aby jí zjistili informace. Čím později se o živlech dozví, tím lépe, takže si musíme při výpravách dávat pozor a chránit si myšlenky."

„A kdo se tedy zúčastní téhle?" zajímá se Dillon.

„Půjdu já, protože se živlu nesmí dotknout smrtelník. Výjimkou budou Rochelliny rukavice a bude schopna v nich živel držet, stejně jako může vzít klíč k pokladnici. A jak jsem říkal, její

ruce nám pomůžou živel ve velkém prostoru nalézt, takže jde se mnou. A k nám se ještě připojí Nicole," stáčím k ní pohled. „Tribunál se domnívá, že bys jako vyvolená mohla živel ještě nějakým způsobem vycítit, nebo ti prostředí, kde budeme, nějak napoví, kudy se vydat. A navíc se díky tvým schopnostem z tebe stala schopná bojovnice, která nám může dobře chránit záda." Nicole s hlubokým nádechem přikyvuje a já ještě doplňuju: „Ovšem jestli se Ellathea chce dozvědět, co pohledáváme v tak daleké minulosti, nebude nás chtít zabít. Jinak by se nic nedozvěděla."

„Může to trvat hrozně dlouho, než živel najdeme. I několik dní," poznamenává Rochelle.

„Já vím. Budeme podle toho zařízení. Jídlo, pití a pár možných potřebných věcí si bereme s sebou."

Dorážím do Citadely a hned si všímám, že Nicole tu už čeká. Překvapeně na ni kouknu a usměju se. „Ahoj. Jsi tu nějak brzo."

Stáčí ke mně pohled a s úsměvem mě zdraví. „Protože jsem šla brzo spát. Byla jsem nějaká unavená a usnula snad hned, co jsem si lehla do postele. A navíc jsem konečně neměla žádný zlý sen, takže jsem skončila hned tady."

„A před tím si je mívala?"

„Jen po tom, co zemřel Alex. Skoro každou noc. Ale když jsem ho teď ještě mohla vidět a promluvit si s ním, je mi líp. Mnohem líp," usmívá se. „Pořád mi chybí a asi už navždy bude, ale vím, že je v duchu pořád se mnou a že je teď šťastný."

„To moc rád slyším, Nicole," jemně jí poplácám po rameni a v tu chvíli k nám doráží Rochelle.

„Ahoj. Čekáte dlouho?"

„Ne, jen chvíli. Přišla jsi akorát," uklidňuju ji a všichni tři se automaticky vydáváme k převlekům.

Jakmile si stoupáme před zrcadla, všímám si, že všichni tři máme snědší pleť a tmavé vlasy. Oblečení, které nosíme, je jednoduché a pohodlné a prakticky se skládá z jednoho nebo dvou kusů dlouhé látky. Tenká podrážka z kůže a plátna, kterou máme na nohách, už asi nebude tak pohodlná, pokud půjdeme po hrbolatém povrchu. Mně přes rameno ještě visí vak z bílé látky, ve kterém máme jídlo, vodu, tři nože a ještě pár věcí, které bychom mohli potřebovat. Ještě

se necháváme zasypat prachem poznání a dostáváme nové identity, jména a jazyk. Mé jméno je Romund a jsem starší bratr Nicole, neboli Neferit, a Rochelle neboli Jasmine. Jako záminku pro naše cestování a hledání živlu máme stručný příběh, že náš dům zničily záplavy z řeky a hledáme nové místo, kde žít.

„Nezapomeňte si neustále hlídat myšlenky," připomínám holkám, když míříme ke dveřím. „Ať vám neunikne informace, že hledáme živel."

Obě přikyvují a společně pak skáčeme do prázdného prostoru ve dveřích.

Ocitáme se na písečné pláni. Půda pod námi však není sypká. Je tvrdá a popraskaná. V nějakém období tu určitě protéká voda. Na jedné straně od nás se pláň rozléhá dál do dálky a na druhé straně končí hustou přírodou. Někde blízko nás by měla být jedna z vesnic a řeka Eufrat.

Rochelle si z jedné ruky hned sundává rukavici, sedá si do dřepu a dotýká se písečné země. Zavírá oči a dlouhou dobu se soustředí. Já s Nicole mezitím čekáme a rozhlížíme se kolem, jestli náhodou nezahlédneme někoho, kdo by nás pozoroval. Jestli Rochelle prohledává okolí tak dlouho, zřejmě jsme místo odhadli špatně a živel vody bude ukrytý někde daleko od nás.

Pak se konečně zvedá a nasazuje si rukavici zpátky. „Nemohla jsem hrozně dlouho nic zachytit. Ve vesnici zřejmě nic nebude a v nejbližším okolí řeky jsem taky nic nenašla."

„Ale máš aspoň nějakou stopu?"

„Doufala jsem, že se mi živel prozradí aspoň nějakým malým záchvěvem energie, ale nic jsem necítila. Musíme být od něj asi hodně daleko. Dokázala jsem prozkoumat okolí do asi patnácti kilometrů kolem nás."

„Tak co teď?" ptá se Nicole a zvedá ke mně hlavu.

„Musíme jít o patnáct kilometrů dál a tam nechat Rochelle prozkoumat další kus plochy. Jinou možnost nevidím."

„A jak odhadnout správnou stranu?"

„Řeka teče na jih," říká Rochelle. „Protéká tím lesem před námi. Když půjdeme dál na jih, narazíme brzy na bahna a močály. Na severu na kopcích jsou ale úrodné půdy. Myslím, že najdeme živel spíš tam."

„Takhle nám cesta může trvat i víc než několik dní," poznamenává Nicole nejistě.

„Nepůjdeme pěšky. Nebo aspoň vy dvě ne.“ Obě ke mně zvedají nechápavý pohled a já pokynu hlavou na znamení, že mají jít za mnou. Mířím k lesu před námi, zacházím ještě kousek mezi keře a rozhlížím se, jestli nás někdo nesleduje. Podávám Nicole vak s věcmi a pak své tělo měním v silného hnědého koně.

„To nemyslíš vážně, že ne?“ Rochelle nesouhlasně kroutí hlavou, za to Nicole se na mě vesele usmívá.

No tak, nasedej. Najdeme takhle živel dřív, odpovídám jí v myšlenkách.

Nicole neváhá, pobaveně mě pohladí po hlavě a s výskokem mi nasedá na hřbet. Pak podává Rochelle ruku, aby jí pomohla nahoru. Nicole se ke mně sklání a plácá mě po krku. „Tak hyjé, statný oři.“ Jde vidět, že se dobře baví.

Dávám se pomalu do chůze a vycházím na kraj lesa. Tam přidávám do klusu, a když mám jistotu, že se holky dobře drží, zrychluji na cval. Běžím v kuse několik kilometrů a cestou nenarážíme na žádné potíže. Snad to půjde takhle hladce celou dobu.

Po nějaké době se zastavuju, Nicole s Rochelle mi seskakují ze zad a Rochelle si hned sedá k zemi, aby prozkoumala další okolí. Nicole z ramene sundává vak, odhání z něj tři mouchy, které se na něj usadily, a vytahuje z vaku měch s vodou. Čeká, až se proměním zpátky, aby mi ho mohla podat. S díky si ho beru a upíjím.

„V pohodě?“ ptá se mě.

„Jo, zatím dobrý. Ještě nějakou dobu takhle vydržím běžet,“ přikývnu a podávám jí měch zpátky. Pak koukám na Rochelle a zhluboka u toho dýchám, abych zklidnil dech.

„Myslím, že jsem něco našla,“ říká Rochelle a dál zkoumá okolí. „Je to ještě pár kilometrů odtud.“

„A co to přesně je? Je to živel?“

„Nevím jistě,“ vrtí hlavou se zavřenýma očima. „Ale našla jsem malou truhlu zahrabanou v zemi pod jedním kamenem. Nemůžu se ale dostat skrz ni, abych se ujistila, co vevnitř je.“

„Prozkoumáme to a uvidíme.“

Znovu se měním v koně, čekám, až na mě obě usednou a vyrážím znovu na cestu. Rochelle mě myšlenkami naviguje, kde přesně tu truhlu našla a po několika desítkách minut se zastavujeme. Teď musíme jít přímo do lesa, ve kterém se truhla nachází. Vracím si podobu

a po krátkém oddychu a picí pauze se vydáváme do přírody. Necelý kilometr se brodíme skrz zelené keře a liány a Rochelle se ještě párkrát pro jistotu zastavila a přesvědčila, jestli jdeme správně.

„Tady je to," přibíhá k metr vysokému balvanu a pokládá ruku do hlíny vedle něj. „Je přímo pod tím kamenem."

„Jak hluboko?" ptám se.

„Půl metru."

Nicole zkoumá balvan zblízka a najednou si něčeho všímá. „Je to ono. Podívejte! Tady je vyrytý znak živlů," ukazuje na malý schematicky znázorněný znak, který je sotva větší než dva centimetry.

„Skvěle. Nakonec jsme nebyli až tak daleko. Mohli jsme břeh řeky sledovat mnohem dál," říkám s úlevou v hlase. „Radši kousek ustupte. Zkusím ten balvan zvednout."

Obě si stoupají za mě a čekají. Já se soustředím a začínám s balvanem hýbat. Prvně ho trochu natáčím ze strany na stranu, aby se uvolnil ze zeminy, a pak ho pomalu zvedám.

V tu chvíli se ale za mými zády ozývá strašlivý výkřik, který mě okamžitě vyvádí ze soustředění. Vychází totiž z Rochelliných úst a je plný bolesti. Když se k ní otáčím, zděsím se hrůzou. Leží na boku na zemi a skrz záda až přes břicho jí projel ostrý oštěp. Hned vidím i vlastníka oštěpu. Pár metrů za námi stojí malá skupina domorodých lidí, oblečených jen do půlky těla a ozbrojených stejnými oštěpy. Jeden zrovna letí vzduchem přímo k Nicole, ale ta si ho naštěstí všímá ještě dřív, než ji stačím upozornit a svižně se mu vyhýbá. Ti lidé míří přesně na nás a snaží se nás zabít, aniž by zjišťovali, kdo jsme. Nejspíš živel chrání.

Rochelle naříká bolestí a svírá v rukou konec zakrváceného oštěpu, který jí projel tělem. Nicole ji zděšeně pozoruje a neví, co má dělat. Já se krátce soustředím na slovo *štít* a vytvářím před námi neviditelnou stěnu. Letí k nám další oštěp, ale ten se ve vzduchu o štít odráží a padá k zemi. Útočníci si toho všímají a nechápavě začínají pokřikovat.

„Neferit," křiknu na Nicole, abych upoutal její pozornost. „Musíš tu truhlu vyhrabat. Rychle!"

Bez váhání se vrhá k díře, která se po balvanu uvolnila a zběsile začíná v hlíně hrabat. Já se nepřestávám soustředit na štít a s obavami sleduju Rochelle, která každou vteřinou ztrácí víc a víc krve. V tu

chvíli se mi vybaví další část Isabelina vidění. Spatřila v něm Rochelle, která silně krvácela ze zad a z břicha. Tohle je zřejmě ono. Znovu se to vyplnilo. Prvně topící se Nicole a teď tohle.

Dřepnu si k ní a pevně ji chytím za ruku. „Vydrž. Hned odtud vypadneme a Isabela tě vyléčí, jen vydrž, jasné?"

Nicole stále rychle hrabe a útočníci na nás nepřestávají házet oštěpy. Když ale vidí, že se nemůžou dostat skrz neviditelnou stěnu, vytahují z opasků sekery a s válečným křikem se k nám rozbíhají.

„Pospěš si!" naléhám na Nicole. Pak před sebe natahuju ruku, hromadím v ní energii a vystřeluju proti útočníkům tlakovou vlnu, která všechny najednou odhazuje do vzduchu. Padají na záda a zmateně se koukají kolem. Někteří po nárazu zůstávají v bezvědomí.

„Mám ji!" křičí najednou Nicole a pevně v rukou svírá malou truhlu umazanou od hlíny.

„Pevně ji drž!" Opatrně beru Rochelle do náruče a hned volám Arkarianovo jméno. Okamžitě se přenášíme do Citadely a já se co nejvíc snažím dopadnout na nohy, abych s Rochelle nespadl na zem.

„Rychle," přibíhá ke mně Arkarian a otvírá mi dveře od vedlejší místnosti, kde je ošetřovna. „Polož ji na lůžko. Isabela už je na cestě."

„Ztratila hrozně krve," kroutím hlavou a úzkostlivě se zahledím na Rochellin pobledlý obličej. Co nejopatrněji ji pokládám na bok na lůžko a v tu chvíli se u nás objevuje Isabela.

„Ale ne! Rochelle!" Stoupá si vedle mě a polekaně si prohlíží její zranění. „Musíme jí ten oštěp vytáhnout. Potřebuju vaši pomoc."

S Arkarianem přikyvujeme a já schopností lámu co největší část oštěpu za Rochellinými zády. Pak chytám přední část oštěpu a Arkarian s Isabelou pevně drží Rochelle. Zhluboka se nadechnu a prudkým trhnutím vytahuju zbytek oštěpu z těla.

Po Citadele se rozléhá pronikavý bolestný nářek. Rochelle se z očí řinou slzy a nehty se zarývá do Arkarianovy ruky.

„Už bude dobře," Isabela se hned dává do léčení.

Jakmile vidím, že se Rochelle pomalu vrací barva do tváře, neskutečně se mi ulevuje. Nechávám se Isabelu soustředit a odstupuju od lůžka. Až teď si všímám Nicole, která sedí opřená o zeď, v rukou stále pevně třímá truhličku a s vytřeštěnýma očima hledí na Rochelle. Sedám si naproti ní a pokládám jí ruku na rameno.

„V pořádku?"

Zamrká a nepatrně přikyvuje. „Rochelle mě jen vyděsila. Nic víc," pronáší šepotem a trhaně se nadechuje. „Hlavně že bude v pořádku."

Sedám si vedle ní a taky se opřu o stěnu. Nicole mi do rukou podává truhlu. „To nebyli lidi z Řádu, co na nás zaútočili, viď?"

„Určitě ne. Byli až moc zaskočení tím, že jsem na ně použil schopnosti."

„Proč nás chtěli zabít?"

Krčím rameny a chvíli mlčím. „Asi měli za úkol živel chránit. Jinak si to vysvětlit nedokážu. Ani nechápu, kde se tam najednou vzali. Přišli úplně neslyšně. Skoro jako by se tam objevili, co jsem začal hýbat tím kamenem."

Nicole chvíli mlčí a pohledem znovu zaloudí k lůžku, na kterém leží Rochelle. „Matte, jen mi neříkej, že se nás na každé výpravě někdo pokusí zabít."

Do hlavy se mi znovu dere vzpomínka na Isabelino vidění, kde mezi těmi všemi zraněnými přáteli viděla i Nicole, jak ji Ellathea probodává mečem. Zhluboka se nadechuju a jen kroutím hlavou. „To nevím," zalžu jí.

32. kapitola

Jeff

Říká: *Zvedni se.* A já to udělám.
Říká: *Vezmi to*. A já to udělám.
Říká: *Udeř ho*. A já to udělám.
Říká: *Zabij ho*.
…A já to udělám.

Poslouchám každé její slovo, aniž bych zaváhal, nebo protestoval. Jdu, kam ona chce, abych šel. Udělám, co chce, abych udělal. Zůstávám vzhůru tak dlouho, dokud ona nechce, abych šel spát. Na nic v těch chvílích nemyslím. Nic necítím. Nic mi nevadí. Hlad, únava, ani bolest. Jediné, co mi v hlavě tkví, je ta dlouhá melodie vycházející z jejích úst, která se mi v hlavě přehrává pořád dokola, a potom můj hlas říkající: *Udělám cokoliv, abych ji potěšil*.

Procházíme bok po boku chodbami paláce. Z poraněných kloubů na ruce mi po kapičkách padá krev na zem. Ale nevnímám tu bolest. Chtěla, abych toho vězně bil. Potěšil jsem ji. A na ničem jiném mi nezáleží.

„Později ho doděláš. Teď tě chce Ellathea vidět. A mám takový tušení, že se ti to nebude líbit, až tě zase propustím," škodolibě se usměje a zastavuje se. V ten okamžik se hned zastavuju i já a čekám, jestli mi opět nezadá nějaký úkol, který bych pro ni mohl splnit.

Miranda si mě natáčí k sobě, pohodí se svými zrzavými vlasy a prstem mi přejede po hrudi. „Ale to nevadí," pronáší pomalu a usmívá se u toho. „Protože brzy už tě nebudu muset ovládat silou vůle. Brzy už sám budeš toužit po tom splnit mi každé přání. Ještě pár dní a podaří se mi tě podmanit úplně. A až se tak stane, už na tebe nebudu muset být zlá. Budeš mi patřit a já budu patřit tobě. Společně pomůžeme Ellathee ovládnout svět a budeme si moct dělat, co budeme chtít," přesouvá svou ruku za můj krk a naklání se ke mně tak blízko, až se rty téměř dotýká mé tváře. „A ty to takhle přece chceš, nemám pravdu?"

Bez váhání přikyvuju. „Chci. Chci být tvůj a udělám, cokoliv mi řekneš."

Na rtech se jí rozlije spokojený úsměv a lehce mě políbí na pohmožděnou lícní kost. „Správně." Pak se dává znovu do chůze a já ji následuju.

Vcházíme do velkého sálu, kde Ellathea sedí na svém trůně. Před ní stojí muž oděný v černém plášti a něco jí převypravuje. Jakmile nás sluchem registruje, stáčí se k nám a já si všímám, že se mu po dlani pohybuje pár velkých much. Ellathea nám dlaní naznačuje, ať čekáme.

„Pokračuj," přikazuje muži a ten se k ní zpátky otáčí.

„Ano, má paní. Ten muž se uměl proměnit v koně a nechal své společnice, aby na něj nasedly. Věc, co hledali, byla zřejmě mnohem dál, než čekali a potřebovali ji najít rychle. Nemohl jsem je dál sledovat. Ale mí malí špehové," lehce pozvedává dlaň s mouchami, „se na ně stihli usadit, než odjeli. A zjistili mi potřebné informace."

„Zmínili se o tom, co tam hledali?"

„Ano. Hledali živel vody, má paní."

Ellathea pomalu narovnává svá záda, zvedá se z trůnu a pomalým krokem přechází k velkému oknu. Stříbrnýma očima hledí ven a tiše přemýšlí. „A nalezli ho?"

„Ano, má paní."

„Víte, co je ten živel vody zač, má paní?" ptá se Miranda.

Ellathea kroutí hlavou. „Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela," stáčí se pohledem zpět k muži v plášti. „Nezmínili se, k čemu slouží?"

„Bohužel. Jediné, čeho si mí špehové ještě stačili všimnout, byl znak, který podle jejich slov označuje živly. Byl vyrytý do kamene, pod kterým se živel skrýval."

„Ukaž mi, jak vypadal."

Muž lehce pokyne hlavou a rozevírá na jedné straně svůj plášť. Zpod něj najednou začíná vylétávat hejno malých mušek, které se ve vzduchu formují do obrazce, o kterém muž mluvil. Chvíli tak poletují a na mužovo znamení se opět schovávají pod jeho plášť.

Ellathea znovu odvrací zrak k oknu a pohrává si s pramenem svých hnědých dlouhých vlasů. „Pokud je živel vody, musí existovat i ostatní živly. Země, oheň a vzduch. A pokud je Strážci hledají, zřejmě nechtějí, aby se živly dostaly do mých rukou. Musí to být nějaké mocné zbraně. Možná je hledají, aby mě s nimi porazili."

Miranda se přidává k jejímu přemýšlení. „Má paní, pokud byl tento živel ukrytý v minulosti, ostatní na tom budou zřejmě stejně. Strážci

se pro ně opět vydají a my už budeme vědět, co tam pohledávají. Budeme je sledovat a zbylé tři živly jim sebereme z rukou. A budou patřit vám."

Ellathea souhlasně přikyvuje a na tváři se jí tvoří lehký úsměv. „Přesně tak. Musím ale zjistit, co přesně jsou ty živly zač a co všechno dokážou. Ať vím, jak je mohu využít." Otáčí svůj pohled k muži a krátce pokyne rukou. „Můžeš jít."

Muž se jejím směrem hluboce uklání a prochází kolem nás. Ellathea pak zaměřuje svůj pohled na mě a klidným krokem ke mně přechází. Zastavuje se dva metry ode mě a pokývne hlavou, čímž Mirandě dává znamení.

V tu chvíli v hlavě přestávám slyšet Mirandin hlas zpívající melodii. Nohy mi vyčerpáním ochabují a padám na zem. Chytám se za hlavu, ve které mi začíná pulzovat ostrá bolest, a snažím se nevnímat ostatní bolavá místa na mém těle. Uvědomuju si, že mě Miranda propustila ze své moci a před očima se mi znovu, jako pokaždé když tohle udělá, začínají promítat tváře lidí, které jsem pod jejím vlivem byl donucen bít. Otřesu se hrůzou a mám co dělat, abych nezačal šíleností křičet. Jak dlouho mám tohle ještě trpět?

Ani nemusím zvedat pohled, abych si byl jistý, že mě Ellathea se škodolibostí ve tváři pozoruje. „Miranda mi prozradila, že se ti podařilo jí nedávno utéct."

Tak přece jenom se to dozvěděla. Už hned chápu, co tu před jejíma nohama dělám. „Vrátil jsem se," pronesu zesláble.

„To bylo jen tvé veliké štěstí. Ale zajímalo by mě, co jsi dělal za tu dobu, kdy jsi na chvíli mohl cítit svobodu?"

Mlčím. I když vím, že je to marné, nic neříkám. Chvíli na to uslyším v hlavě zase tu melodii a celý zpozorním. Říká mi: *Poklekni*, tak se zvedám, klekám si a vzhlédnu vzhůru do Ellatheiny tváře. Ta na chvíli přesouvá svůj spokojený úsměv k Mirandě. „Už mu netrvá plnit tvé rozkazy. Ještě chvíli a budeš moct trénovat svou schopnost na někom dalším. Dobrá práce."

„Děkuji, má paní."

Zpátky se zahledí do mých očí. „A teď mi prozraď, co jsi dělal, když jsi Mirandě utekl?"

Řekni jí to.

„Běžel jsem za Nicole. Chtěl jsem jí ještě vidět před tím, než

se nadobro stanu vaším vojákem. Vím ale, že to byla chyba. Na ní mi už ani nezáleží. Chci jen sloužit Mirandě a vám."

„A prozradil si jí něco o tom, co se tu s tebou pokoušíme provést?"

„Jen jsem jí řekl, že tehdy ve škole, když jsem se pral, jsem to nebyl já. A omluvil jsem se jí, ale nevysvětlil to. Pak zmínila vaše jméno, čímž mi prozradila, že patří ke Strážcům. Ptala se, jestli jste unesla mou rodinu a já jí to potvrdil, ale už jsem jí neprozradil, kde jsou. A slíbila mi, že mi pomůžou."

Obě se pobaveně smějí. Miranda mě znovu propouští a já zase padám k zemi. Jak lehce jsem jim teď všechno prozradil. Ale bylo mi to jasné, že si nic z té návštěvy neutajím. Ellathea mi navíc umí číst myšlenky a mohla by se všech informací v mojí hlavě dohledat sama. Ale proč by to dělala, když si může užít té mojí ponižující bezmoci?

Sklání se ke mně a ukazováčkem mi zvedá hlavu k jejím očím. Teprve až teď mi z pohledu do nich mrazí a nejraději bych očima uhnul pryč nebo je aspoň zavřel, ale ona mi to nedovoluje. „Ale ty už přece nechceš, aby ti pomohli. Je to tak?" pronáší pomalu a sebejistě a já znovu mlčím.

Šílím tu z toho. Nechci tu být už ani minutu, ale jakmile mě Miranda ovládne, úplně se změním. Prvně to bylo jiné. Trvalo jí, než se do mé hlavy dostala. Byl jsem připoutaný ke zdi. Hrozně dlouho a bránil se jejímu hlasu v mé hlavě. Bylo to ale nesnesitelné a jednou jsem to už nevydržel. V tu chvíli jsem všechno kolem přestal vnímat a začal ji poslouchat. Pak mě propustila a já nechápal, co se stalo. A pokaždé, když se mě znovu snažila ovládnout, se jí to dařilo čím dál tím rychleji a já tomu nemohl nijak zabránit. Pochopil jsem, že ovládá zvuk. A dokáže melodii, kterou zazpívá, přehrávat člověku v uších stále dokola, dokud ji sama nevypne. A ta melodie člověka zmámí a ovládne a Miranda mu může přikázat, co chce a on to udělá. Podobně jako Krysařova flétna.

Ellathea stále čeká na mou odpověď, ale já toho nejsem schopen. Kdybych jí řekl, co chce slyšet, přiznal bych si tím, že tu opravdu už navždy skončím. Stanu se otrokem a budu dělat všechno, co mi Miranda řekne. Zapomenu na svou rodinu, na své kamarády. Zapomenu i na Nicole. Nebudu mít nic. Jenom tu větu v hlavě: *Udělám cokoliv, abych ji potěšil*.

„Moc dobře jsi věděl, že tě bude čekat trest, je to tak? A přesto jsi

utekl, abys spatřil holku, kterou už nikdy neuvidíš. I když možná ji uvidíš, ale už k ní nebudeš cítit nic. Bude ti úplně ukradená, a pokud se mi zachce, přinutím tě, abys ji holýma rukama zabil."

Její slova ve mně vyvolávají vlnu bezmoci a zoufalství. Tuším, že má pravdu, ale zároveň tomu nechci věřit a odmítám to přijmout. Třeba bych se dokázal zastavit. K čemu pak jsou všechny ty pohádky, že láska je nejmocnější věc na světě?

Odmítavě kroutím hlavou: „Ne. To bych neudělal," syčím rozhodně.

Ellathea zvedá koutek úst nahoru. „Jsi si tím tak jistý, Jeffe. Co ti dává tu jistotu?" Znovu jí neodpovídám a jen jí hledím do tváře.

„Miluješ ji, viď? Asi stejně jako svou rodinu, která hnije dole v mých věznicích. Mladá láska je kouzelná věc, to ano. Ale ne vždycky má dost síly. Předvedu ti názornou ukázku," narovnává svá záda a pohlédne k dvoukřídlým dveřím za mnou. „Přiveďte ji."

Dveře se otvírají a slyším z nich vycházet dunivé kroky. Leknutím k nim stáčím pohled, protože mě přepadl strach, že by Nicole taky unesli. Ale nevidím Nicole. Přesto se mi hrnou slzy do tváří a zoufale kroutím hlavou. „Ne. Ne, to ne! Prosím!"

„Jeffe!" vykřikuje Jazzy se strachem v očích. Po tvářích se jí kutálí slzy a celou dobu mě pozoruje. Nemá tušení, co se tu děje.

Strážný ji staví hned vedle Ellathey a nedovoluje jí, aby se ke mně rozběhla. Já vzteky začínám na Ellatheu křičet: „Propusť ji! Ona přece za nic nemůže. Je to nevinné dítě, proboha! Nikdy nikomu nic neudělala. Ani tobě!" Zoufalstvím mi z očí stékají slzy, které mě štípou v malé krvavé trhlině na lícní kosti. Ellathea si mou bezmoc jen užívá a samolibě se usmívá. „Prosím. *Prosím!* Nechte ji být. Udělám, co budete chtít, jen ji nechte."

Jazzy si vyděšeně tiskne ručičky k hrudi a pláče. Nikdy před tím mě neviděla křičet. A už vůbec mě nikdy neviděla takhle zoufalého a zraněného. Děsí jí to. A já nevím, jak jí mám pomoct.

Ellathea ke mně promlouvá pomalým a chladným tónem, ze kterého mě mrazí v zádech: „Teď ti předvedu, že ode dneška budeš patřit *mně*. Pokaždé uděláš, co ti řeknu a budeš mi věrně sloužit, ať to stojí cokoliv. Neslituješ se nikdy nad nikým, a pokud ti přikážu, povraždíš klidně celé město, jen abys mě potěšil."

Zběsile vrtím hlavou a začínám se po zemi plazit od jejích nohou pryč. Ellathea jen přesouvá pohled k Mirandě a dává jí jasné znamení.

Opět slyším tu melodii, ale ze všech sil se jí bráním. „Ne!“ vykřikuju, chytám se za uši a zmítám sebou na podlaze. Melodii mám ale uvíznutou v uších, takže i když ze všech sil křičím, nezaháním ji. Snažím se bránit, do posledních sil, ale melodie neustává.

Následně mi ochabnou svaly a přestávám křičet.

Vstávej.

Přikazuje mi Miranda a já se zvedám na nohy. Pohlédnu na ni a čekám na další rozkazy.

Miranda přesouvá ruku k na smrt vyděšené Jazzy a usměje se.

Zabij ji.

…A já to udělám.

33. kapitola

Matt

Arkarian nás všechny přesunul do sálů. Nicole jde ke mně a podává mi truhlu. Já hned zkoumám, jakým způsobem se dá otevřít. Nemá žádnou klíčovou dírku ani žádné zámky. Ale i tak pro mě nebude problém ji otevřít. Na chvíli se soustředím a myslí hledám zdroj zamykání. Je skrytý uvnitř truhly a odemknout se dá jen schopností. Hned můžeme slyšet početné cvakání, jak se vnitřní zámek otáčí. Všichni se ke mně zvědavostí naklánějí a s napětím sledují, jak otvírám víko truhličky a… *Cože?*

„Co to má jako znamenat?“ mračí se Nicole na obsah truhly stejně jako všichni ostatní.

„To má být živel? To silně pochybuju,“ kroutí Isabela hlavou.

Já jsem taky dost zmatený. Co jsem vlastně čekal? Famfáry, jiskry, tajemný kouř a mlhu… Ale rubikova kostka?

Beru barevnou krychli mezi palec a dva prsty a zkoumám ji ze všech stran. „Ne, to není živel. Ani v sobě nemá žádnou zvláštní sílu. Je to… prostě hračka.“

„Já to nechápu,“ Nicole zvedá ruce do výšky a nechává je zase klesnout. „Co to má být? Alex přece říkal, že tam bude živel. O něčem takovém se nezmínil.“

„Je to hlavolam,“ přemýšlí Arkarian. „A každý hlavolam je třeba vyřešit. Možná, když tu kostku poskládáme správně, třeba se nám pak nějakým způsobem ukáže, kde se pravý živel nachází.“

To by dávalo smysl. „Umíte ji někdo složit?“

Všichni kroutí hlavami a Arkarian k tomu doplňuje: „Jimmy by si s tím se svou schopností ale poradil.“

„Pravda,“ přikyvuju. „Zítra mu to přenecháme, jestli si s tím poradí a napoví nám, kam dál.“

„Zajímá mě ale,“ říká Arkarian, „co dělala rubikova kostka v tak dávné době? Musel ji tam někdo z nedaleké minulosti schovat. I když nechápu, jak se mu to mohlo povést, aniž by na sebe neupoutal naši pozornost či Řádu.“

„Teď se to asi ani nijak nedozvíme. Důležité je, abychom rozluštili tuhle záhadu," zvedám ruku s rubikovou kostkou o něco výš, „a najít živel vody. Nechám tu truhlu s kostkou tady, Arkariane, a ráno řeknu Jimmymu, co dělat." Zpátky truhlu zavírám, ale nezamykám a podávám ji Arkarianovi. Ten nás potom přenáší zpátky do našich těl ležících v postelích a já únavou takřka hned usínám.

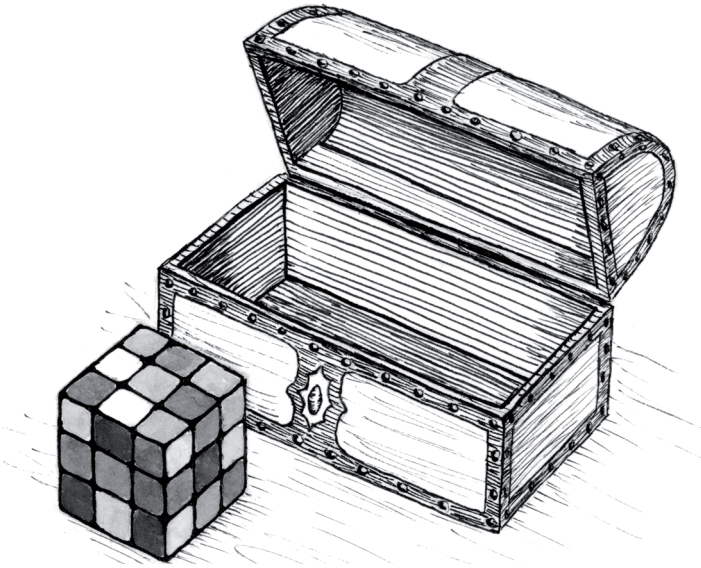

„Matte," probouzí mě jemný hlas. Víčka se mi ale zdají moc těžká na to, abych se je pokusil otevřít. „Matte," cítím, jak mě probouzející hladí po vlasech. „Vstávej," šeptá mi něžně do ucha. Na odpověď jen zamručím. Teď slyším tichý smích. „Vstávej, zlato."

Otevírám jedno oko, protože druhé je ponořené hluboko v polštáři. „Neriah?" Nadzvedávám se na lokti a mnu si oči. „Co tu děláš? Děje se něco?"

Naklání hlavu k rameni a lehce se na mě usměje. „No něco v nepořádku asi je, když se takhle ptáš."

Nechápavě se zamračím a Neriah jen zakroutí hlavou a pohladí mě po tváři. „Jsi se vším tak ustaraný, že i když tě navštívím já, tak si

myslíš, že se něco děje," věnuje mi laskavý úsměv a sedá si na kraj mé postele.

Rozespale si povzdechnu, pokládám hlavu zpátky na polštář a dlaněmi si mnu obličej. „Promiň," mumlám do nich a pak chytám Neriah za ruku. „Dělo se toho moc poslední dobou."

„Ale vždyť já to vím. Proto jsem tě chtěla aspoň na chvíli přivést na jiné myšlenky," říká s úsměvem a lehá si ke mně na bok.

Tomu se rozhodně bránit nemůžu. Vděčně se na ni usmívám, objímám ji kolem ramen, ona mě kolem pasu a pevně ji k sobě tisknu. Ani jsem si v několika posledních dnech nestačil uvědomovat, jak moc mi tohle chybí.

Zůstáváme takhle v objetí hrozně dlouho. Ani jeden z nás nic neříká. Jen vzájemně vnímáme klidný dech toho druhého a tep jeho srdce. Trochu skláním hlavu a líbám Neriah na čelo. Až pak se mě ptá, jak probíhala výprava a já jí všechno převypravuju. Jakmile se zmiňuju o Rochelle a jejím zranění, nezapomínám hned připomínat, že už je v pořádku. A když vyprávění končím u rubikovy kostky, Neriah se lehce nadzvedává a zamračeně na mě kouká: „Cože?"

„Taky jsme to nechápali. Arkariana napadla teorie, že tu kostku musíme složit, aby nám prozradila, kde pravý živel najít. Musím to říct dneska Jimmymu, aby pak šel nahoru se mnou. On by to měl složit levou zadní."

„Jimmy už je vzhůru. Pustil mě dovnitř za tebou."

„Jestli chceš jít s námi, můžeme za ním dojít už teď a vyrazit za Arkarianem."

„Tak dobře," přikyvuje, letmo mě políbí a společně se zvedáme z postele. Já se ještě oblíkám a ruku v ruce vycházíme z pokoje.

„Ale, ale. Kohopak to tu máme?" ozývá se za námi mámin hlas. Asi teprve vylezla z postele. Má na sobě svůj teplý, žlutý župan a vlasy trochu rozcuchané.

„Dobré ráno, mami."

Neriah mi silně tiskne ruku, zatímco k nám máma se zdviženými koutky pomalu kráčí. Já si hned uvědomuju, že se obě vlastně potkávají poprvé.

„Ehm, mami, tohle je Neriah, moje-."

„Sama jsem byla zvědavá, kdy mi ji představíš," skočila mi do řeči.

„Cože?"

„Přece sis nemyslel, že bych na tobě i na Isabele nepoznala, že jste v tom až po uši. Jste moje děti," škádlivě se na mě usmívá a svůj pohled přesouvá k Neriah. „Moc ráda tě poznávám, Neriah."

„Já vás taky," oplatila jí úsměv

„Nechceš s námi posnídat?"

Hned neodpovídá a zvedá ke mně pohled, tak si odpověď beru za ní: „My jsme zrovna na odchodu. Ale můžeme se stavit oba na oběd, co říkáš?"

Neriah s úsměvem přikyvuje. „To by bylo moc fajn."

„To zní dobře," souhlasí mamka. „Tak já nám připravím něco dobrého. Ale ne že mě podrazíte a nepřijdete. To bych vám pak pěkně spočítala," zazubila se na nás.

„Slibuju, že přijdeme. Neboj. Zatím se měj."

„Zatím nashle," loučí se s ní Neriah s úsměvem.

„Ahoj," krátce na nás mávne rukou a než zajde do koupelny, slyším její myšlenky: *Milá holka.*

Spokojeně se usmívám a scházíme s Neriah schody dolů. V kuchyni narážíme na Jimmyho a rychle mu říkáme, že ho potřebujeme v sálech. Posílá nás napřed, že za námi dorazí, jen co podá mamce nějaké vysvětlení. Oblíkáme se do zimních bund a vycházíme z domu směrem k hoře.

„Matte, Neriah!" slyšíme volání za námi. Je to Ethan s Rochelle, kteří nás hned dobíhají. Ethan byl určitě zvědavý, jak výprava dopadla, a rozhodl se zúčastnit luštění záhady s rubikovou kostkou.

Jakmile se blížíme k Nicolinýmu domu, Nicole z něj vybíhá a připojuje se k nám. Společně dorážíme ke skále a vcházíme otvorem dovnitř. Arkarian nám nabízí teplý čaj, zatímco čekáme na Jimmyho. Tomu to ale netrvá dlouho a přichází i s Isabelou po boku k nám.

„Tak kde máte tu záhadu?"

Arkarian otevírá připravenou truhlu na stole a podává Jimmymu barevnou kostku do ruky. Ten si s ní chvíli pohrává v ruce a bez nějakých otázek ji hned začíná skládat. Jde mu to hladce, ale párkrát se nad něčím pozastavuje a zamračeně si kostku prohlíží. „To je divný."

„Co?" zajímám se.

„Je to nějaký lehce začarovaný. Přehazuje mi to barvy a mate mě to."

„Ale poradíš si s tím, viď?"

„O tom žádná," usměje se a pokračuje ve skládání. Po pár minutách

se mu to konečně daří, a jakmile ukončuje poslední tah, ozývá se krátké a zřetelné cvaknutí. Horní řada kostiček se sama otevírá a odhaluje nám tak svůj poklad.

Uvnitř malého prostoru kostky se nachází několikrát přeložený nažloutlý papír. Vytahuju ho a rozkládám. Hned je jasné, že se jedná o mapu. Pokládám ji rozloženou na stůl, aby do ní viděli i ostatní.

„San Francisko?“ ptá se Neriah udiveně. „Ten živel je v San Franciscu?“

„U jeho pobřeží, hele,“ Ethan ukazuje na černý křížek, umístěný na klikaté čáře, která značí konec pevniny. „To pobřeží bude asi skalnaté. Vidíte?“ všímá si nakreslených hrbolků na pevnině.

„Lincoln Park,“ přečetl Jimmy z mapky. „No, takže si uděláme výlet do San Franciska?“

„Očividně budeme muset,“ přitakávám. „Jen doufám, že už tam živel vážně bude a nenajdeme místo něj další hlavolam.“

„Ale kdo tam pojede?“ otáčí se ke mně Isabela.

„O tom asi necháme rozhodnout Tribunál.“

34. kapitola

Nicole

Probouzí mě hlučná rána tříštícího se skla. Hned mě také začíná ostře bolet hlava. Ležím na břiše, tak jen zvedám hlavu a mhouřím očima po zdroji hluku. Vidím tátu, jak sbírá mokré střepy od teď už bývalé skleničky.

„Promiň, zlato. Ani nevím, jak se mi to podařilo."

Na odpověď jen mručím a nechávám hlavu padnout zpátky do polštáře. Au! Zase mi třeští bolestí. Taky si uvědomuju, že neležím ve své posteli, ale v obýváku na gauči. Znovu zvedám hlavu a nechápavě koukám kolem.

Na stolku leží pár skleniček, dvě láhve šampaňského, jedna od vína a pod stolem se válí z poloviny prázdná láhev nějakého tvrdšího alkoholu.

„Co se tu-?" vzhlížím k tátovi se stále nechápavým výrazem ve tváři.

„Taky si na včerejšek moc nepamatuješ?"

Snažím si vzpomenout, co se včera dělo, ale jde mi to vážně těžko. Naposledy si pamatuju, jak jsme spolu s tátou seděli na gauči u televize. Máma šla spát brzo. S tátou jsme se rozhodli, že si připijeme na blížící se Nový rok. Očividně to jen u přípitku nezůstalo.

„Neříkej mi, že jsme se takhle opili. A že jsi mi to vůbec dovolil."

Táta ke mně přesouvá trochu sklíčený pohled a pak sklápí hlavu k zemi. „Myslím, že jsem včera sotva kontroloval sebe."

Po téhle větě si ještě vzpomínám, jak táta jen seděl, koukal na svou skleničku v rukách a brečel. Doplňoval ji často a já s tou svou taky neotálela. „Aha, chápu. Zapíjeli jsme smutek," dodávám tiše a sklápím hlavu k polštáři pod sebou.

„Promiň, Nicole," omlouvá se, i když přesně nevím za co, sklání se ke mně a líbá mě na čelo. „Šťastný nový rok, srdíčko."

Rychle se zvedám na kolena, než mi stihne uniknout. Chytám ho kolem ramen a pevně ho objímám. „I tobě, tati. Mám tě ráda."

Stiskne mě o něco pevněji a ještě mi dává pusu do vlasů. „Já tebe taky," šeptá, pak mě pomalu pouští a vrací se ke střepům.

Pomáhám mu to tu uklidit a ještě se nabízím, že nám udělám něco k snídani. U té se k nám připojuje i mamka, která do teď byla nahoře v ložnici. Jak si ji tak prohlížím, tak pochybuju, že vůbec spala. Na nic se jí ale neptám a usmívám se na ní. Naštěstí můj úsměv přijímá s vděkem a oplácí mi ho. Hned se atmosféra o něco uvolňuje. Dáváme se společně do řeči a po chvíli se mi zdá, že jsou oba dva uvolněnější. Od Alexovo smrti jsme vlastně neměli žádné společné jídlo, kromě vánočního oběda a večeře, kdy nám ale situaci ulehčovali teta Betty se Simonem. A teď se nám to konečně daří a cítím se mnohem lépe. Dokonce u stolu sedíme ještě hodinu po tom, co jsme všichni dojedli. Mamka se pak zvedá do sprchy a táta si prý potřebuje připravit nějaké věci do práce. Sice u stolu zůstávám sama, ale nevadí mi to. Protože oba z kuchyně odcházejí s úsměvem na tváři. A to je neuvěřitelně ulevující pocit.

Najednou zvoní telefon a mně v tom tichu připadá, že mi zvonění telefonu řve přímo u ucha. Bolestí se zašklebím a rychle se zvedám. „Úúú, proklínám tě, ať jsi, kdo si, ty požírači zvukových nervů!“ kleju, zatímco přicházím k telefonu a zvedám sluchátko. „Kdo je?!“ ujíždí mi.

„Ehm, Nicole?“ Je to Matt.

Hned tón hlasu zmírňuju. „Ahoj, Matte. Promiň.“

„Jsi v pořádku?“

„Ale jo, dobrý, jen mám trochu kocovinu a asi mi pukne hlava.“

Trochu se zasmál. „Jestli chceš, můžu zavolat později?“

„Na to zapomeň! Stačí, že jsi rozpumpoval bolest mojí hlavy teď. Nepotřebuju to *ještě později*. Tak to vyklop, co se děje?“

„Jen jsem ti chtěl říct, že Tribunál rozhodl, že do San Franciska pojedu já s Arkarianem. A nemám tušení, jak dlouho nám to bude trvat, takže je dost možné, že se pár dní neuvidíme. A myslel jsem, že by bylo dobré, kdybys pokračovala v trénování svých schopností s někým jiným zatím.“

„Tak dobře. A s kým?“

„Napadl mě Dillon, protože od Tribunálu na svém ceremoniálu dostal schopnost předávání znalostí, díky které může být dobrým učitelem. Myslel jsem, že by si to zatím mohl vyzkoušet nanečisto s tebou, ale nevím, jak to teď mezi vámi je. Takže se rozhodni, jestli to je dobrý nápad nebo ne.“

„Ale koneckonců, proč ne. Jsme v pohodě. V posledních dnech mi hodně pomáhal a jsme umíření. A když to pomůže i jemu, tak to bude jedině plus navíc."

„Tak dobrá. Dám mu to vědět a sami se pak nějak domluvíte, dobře?"

„Jasně, žádný problém. Dávejte na sebe pozor, Matte."

„Neboj se, dáme. Ahoj."

„Hodně štěstí. Ahoj."

Zavěšuju sluchátko a s úšklebkem si masíruju spánky. Přesouvám se pak do pokoje a při pohledu na svůj malířský stojan dostávám hroznou chuť něco namalovat. Ani na chvíli neváhám, vytahuju svůj kufřík s uměleckými potřebami a oblékám si svůj bílý plášť umazaný od barev. S úsměvem přejíždím po rukávu z hrubé látky, beru do ruky štětec a dávám se do míchání barev.

Trávím u stojanu hodiny. Hodiny plné odpočinku, uspokojení a vnitřního klidu. Proč jsem jen nemalovala tak dlouho? Jsou to měsíce zpátky, kdy jsem naposledy držela v ruce štětec, když nepočítám školní výtvarku, kam chodíme s Neriah společně. Tam se vám někdy ani kreslit nechce. Ale doma je to jiné. Spontánní.

Z malování mě přerušuje zvonění u domovních dveří. Nechce se mi dolů, tak jdu jen k oknu, abych se podívala ke dveřím. Než ale otevírám okno, táta stačí otevřít a pozvat návštěvníka dovnitř. Zvědavost mi nedá, odkládám štětec a mířím dolů. Už ze schodů poznávám Simonův hlas a krok se mi automaticky zrychlí.

„Simy!" volám nadšeně a vrhám se mu kolem krku. „Co tu děláš? Vždyť jste sotva odjeli."

„Tobě to rodiče neřekli?" ptá se s pozdviženým obočím a oba se podíváme na mého tátu.

„Myslel jsem, že ti to máma řekla."

„A ta si zas myslela, že jsi mi to řekl ty. Klasika," pobaveně se culím a přesouvám pohled zpátky k Simonovi. „A co přesně mi měli říct?"

„Stěhuju se sem. Dočasně," oznamuje s úsměvem.

Až teď si všímám jeho kufru na kolečkách, co stojí za ním a překvapeně na něj zvedám obočí. „Cože? A proč?"

„Odnesu ti věci nahoru, Simone," říká táta a bere jeho kufr ke schodům.

„Jo, díky. No, stěhuju se sem hlavně kvůli tobě. Ale i kvůli vašim. Mamka odtud ani nechtěla odjíždět, ale už se musela vrátit kvůli

práci a holkám. Tak jsem se rozhodl, že vám tu budu pomáhat aspoň já. A budu na tebe moct dávat pozor," říká opatrně a pousměje se.

Já chvíli přemýšlím, co si o tom mám myslet, nebo jak se vůbec mám cítit. „A co tvoje škola?"

„S tím si nedělej starosti. Můžu studovat na dálku. Mám to zařízené. Nemáš z toho radost?"

„No já… Já vlastně ani nevím," krčím rozpačitě rameny. „Teda, jasně že tě ráda vidím. Jen si nemyslím, že bych potřebovala, abys na mě dával pozor. Já už jsem docela v pořádku."

Simon lehce pokývne hlavou a pak na tvář nasadí šibalský úsměv. „Takže mám absolvovat tu dlouhou cestu zase hezky zpátky? No tak jo," otáčí se ke dveřím a vydává se k nim až komicky prodlouženým krokem.

Pobaveně se zasměju a stahuju ho za rameno zpátky. „Ale ne, vrať se." Krátce ho pak objímám a v tu chvíli se od dveří ozývá další zvonění. Nechápavě se zamračím a mířím k nim. „Není náhodou dneska svátek? Co všichni blbnou?" Otevírám dveře a ocitá se za nimi Dillonova veselá tvář.

„A hele, tebe znám. Ahoj," zubí se na něj Simon.

„Nazdar. Můžu dál? Venku je kosa."

„Jasně, pojď," pouštím ho dovnitř a zavírám za ním dveře. Pohled mi padne na Simona, který si nás oba jen poměřuje pohledem, pitomě se u toho kření a nevypadá to, že by chtěl odejít. „Běž si třeba vybalit věci. Musíme si něco jen probrat," odháním ho.

„Ale jistě. Nechám vám tu dost *soukromí*."

Protáčím očima, tváře mi ale lehce zrudnou a neodolám šanci kopnout Simona do zadku. A pořádně. „Padej!"

„Jau! No vždyť už jdu, ty sadisto."

Čekám, až vyjde schody a stáčím se k Dillonovi. „Děje se něco."

„Matt ti to volal, ne?"

„A jo, tohle. Jo, volal."

Dillon se znovu vesele zazubí. „Tak kdy se zítra sejdeme?"

Pobaveně zakroutím hlavou. „Matt s Arkarianem mají sotva naplánovanou cestu a ty už mě naháníš?"

„Já vím, já vím. Ale pochop, já nikdy před tím žáka neměl a hrozně jsem to chtěl. A já vím, že ty už máš dost výcviku za sebou, ale i tak to bude zábavný."

„No to rozhodně bude, až si budeš muset ode mě nechat nakopávat zadek," zasměju se. „Uvidíme, jestli ti to nadšení vydrží i dál."

„Až mě to přestane bavit, tak se raději vrhneme na tu tvoji druhou schopnost. V tom je plán jasný," přikyvuje a culí se.

„No tak dobrá. Takže zítra po obědě?"

„Fajn, stavím se pro tebe."

Souhlasně přikývnu a najednou mezi námi nastává trapné ticho. Zvedám obočí. „Ještě něco?"

„Ehm, ne. Jasně. Zítra teda a… Už jdu. Jasně. Tak se zatím měj," usměje se na mě a vydává se ke dveřím.

Znovu pobaveně kroutím hlavou. „Ty taky, ahoj." A raději za ním dveře zavírám co nejdřív.

35. kapitola

Matt

Cesta do San Franciska bude možná i lehčí a rychlejší, než jsem očekával. Tribunál nám s Arkarianem zajistil soukromé letadlo s pilotem, který je shodou okolností taky Strážce. Travis je poměrně mladý, pochází ze Sydney a stát se pilotem byl prý jeho sen už od malička. To se mu vyplnilo a dnes létá s cestovními letadly po světě. Má i své malé vlastní, kterým právě poletíme

S Arkarianem a Dartemisem dojednáváme poslední věci a připravujeme se na cestu.

„Nevím, jestli se dokážeme přemístit na takovou vzdálenost zpátky pomocí křídel," říkám zrovna, „takže Travis s námi v San Francisku počká, dokud živel nenajdeme a případně nás odveze zpátky letadlem. Bude to ale pomalejší. Čím dřív bychom měli živel v bezpečí, tím lépe."

„S tím Travis počítá," přitakává otec. „Nebude mu to dělat nejmenší problém."

„A nebude mít naopak problém s místem přistávání?"

„Říkal, že ne."

„Fajn. Takže Travis nás odveze do San Franciska, počká, až najdeme živel, my se pokusíme přemístit zpátky, a pokud to nepůjde, odletíme s ním zase letadlem."

„Ano," přikyvuje otec. „A na další cesty vám také rád poskytne své služby, pokud budou třeba. Už na vás pravděpodobně čeká na letišti. Jimmy ví, kde přesně, takže vás tam odveze autem."

Chvíli ještě přemýšlíme, jestli není třeba něco dořešit. Pak se s námi otec loučí a my s Arkarianem znovu kontrolujeme naše batohy, jestli v nich máme vše. Já se hlavně přesvědčuju, že mám v zapnuté kapse u bundy schovanou mapku, která byla ukrytá v rubikovo kostce.

„Mluvil jsi s tvou matkou?" ptá se mě Arkarian. „Našel sis nějakou výmluvu, proč nebudeš doma?"

„Jo, řekl jsem jí, že si s Neriah uděláme malý výlet ještě před tím,

než začne škola. A že se možná zdržíme. Což mi připomíná, že máma tě zřejmě touží poznat, i když oficiálně neví, že existuješ."

Arkarian překvapeně zvedá obočí a nechápavě zakroutí hlavou. „Jak to myslíš?"

„Posledně jsem jí náhodou představil Neriah a řekla mi, že byla zvědavá, kdy jí Neriah konečně představím. Že to na mě poznala, že někoho mám a že to vidí i na Isabele."

Arkarian se pobaveně usmívá a pak trochu sklápí hlavu k zemi. „Asi budu muset vaši matku zklamat, že mě zatím nepozná. Obneslo by to příliš moc vysvětlování nebo lží. A to bych nerad."

Na to mu neodpovídám a jen se zamyšleně zahledím do svého batohu. Ani já a ani Isabela nestárneme a máma si toho dřív nebo později jistě všimne. Budeme jí muset říct pravdu o tom, co se děje. Tohle bychom ani žádnou lží nedokázali vysvětlit. Pochopí to? Nebo si bude připadat zrazená a už s námi nepromluví? Tak či tak to pro ni bude hodně těžké.

„Měli bychom jít," vytrhává mě Arkarian z myšlenek a dopíná svůj batoh. Nasazuje si na hlavu čepici a pečlivě do ní schovává všechny vlasy.

Pak společně vycházíme ze sálů, kde před parkem narážíme na Jimmyho, který tu na nás už s autem čeká. Nasedáme všichni dovnitř, Jimmy startuje auto a veze nás směrem na malé letiště nejblíže od Angel Falls. Cesta tam trvá skoro hodinu a půl, a když dorážíme na místo, slunce zrovna zachází za obzor a stmívá se.

Jimmy parkuje kousek od malého žlutého letadla, u kterého se krčí náš pilot. Jakmile slyší přijíždět auto, otáčí se za námi a s úsměvem se narovnává. „Už jsem si říkal, jestli jste tak náhodou nezapomněli, že máme dneska zachraňovat svět," zazubil se vesele, jakmile vystupujeme z auta.

Arkarian k němu hned přichází s nataženou rukou, se kterou mu Travis vřele třese a vzájemně se plácají po rameni. „Rád tě vidím po té dlouhé době, Travisi."

„To já tebe taky, Arkie. Pořád ses nezměnil ani o vrásku."

Arkie? Neříká se takhle spíš psům? Jen stěží zadržuju výbuch smíchu.

„Schopnost nestárnutí očividně stále funguje," přitakává Arkarian s úsměvem.

Travis stáčí pohled ke mně a taky mi podává ruku. „A ty budeš Matt. Dartemisův syn."

Tisknu jeho ruku a přikyvuju. „Ano. Rád tě poznávám. Jsme ti moc vděční, že nám pomáháš."

„To je samozřejmost. A potěšení je na mé straně," usmál se na mě a ještě si potřásl rukou s Jimmym. „Amy už je připravená. Dlouho nikde nebyla, takže se určitě těší."

„Amy?" zvedám nechápavě obočí.

Travis s úsměvem zacouvá ke svému letadlu a poplácá ho po plechovém trupu. „Seznamte se. Tohle je má životní láska, Amy. Jmenovala se tak moje mateřská láska. Už ve čtyřech letech byla pěkná divoška. Pak se mnou chodila i dalších osm let do školy a nikdy mi nedala spát. Odvážil jsem se na ni mluvit, jen když chtěla dát opsat úkol z matiky. Páni, ještě teď na ni rád vzpomínám," zubí se a znovu pohladí trup letadla. „Když chvíli počkáte, ještě Amy poupravím a nastartuju a můžeme vyrazit."

„Tak a já už pojedu. Dobře doleťte a hodně štěstí," Jimmy mně a Arkarianovi krátce tiskne rameno, loučí se s námi i s Travisem a odjíždí.

Travis po chvíli schovává svoje nářadí a nastupuje do letadla. „Tak jo, hotovo. Můžeme vyrazit. Nastupte."

Lezeme s Arkarianem do útulného prostoru a pokládáme batohy k sedačkám. Letadlo je zřejmě rozděleno na tři části. Kabina kapitána oddělená červeným závěsem, prostor pro spolucestující, kde se zrovna nacházíme my, která končí stěnou s dvířky, za kterými se zřejmě nachází nějaký úložný prostor. Vešly se sem čtyři sedačky, dvě na každé straně letadla. Na jednu si sedám a s potěšením zjišťuju, že je celkem pohodlná. Zapínám si kolem břicha pás a batoh pokládám na sedačku před sebou. Arkarian dělá to samé na druhé straně.

Travis odhrnuje závěs z kabiny a pevně zavírá dveře letadla. „Tak a vy se zkuste prospat, ať máte ráno dost síly a energie. Za časného svítání budeme v San Francisku." Zpátky si sedá na místo pilota. „Tak jo, startujeme. Držte se."

Přes odhrnutý závěs můžu vidět, jak Travis mačká různá tlačítka a tahá za páčky a letadlo se pomalu začíná chvět. Rozjíždíme se, míříme na vzletovou dráhu a zrychlujeme. Po chvíli cítím, jak se letadlo odlepilo od země, a nabíráme na výšce. Pak se pohledem zastavím na Arkarianovi. Zdá se mi, že sedí nějak nepohodlně prkenně a křečovitě se drží svých ručních opěradel.

„Arkariane, jsi v pořádku?" ptám se udiveně. Ještě jsem ho neviděl

tak zvláštně nervózního.

Arkarian mi odpovídá, aniž by se na mě podíval: „Snad ano. Ještě nikdy jsem neletěl letadlem."

To mi vůbec nedošlo, že by Arkarian mohl mít s letadlem takovou premiéru. Snažím se nesmát, ale pobavenému úsměvu se neubráním. „To nic, jen se uvolni. Po pár minutách si zvykneš."

„Asi se dobře bavíš, nemám pravdu?" lehce se do svých slov zasměje.

„No nemůžu popřít, že by mě tvůj nervózní výraz nepřekvapil."

„Brzy vletíme do oblak, hoši. Zamávejte Austrálii, dokud máte šanci ji vidět," volá na nás Travis.

„Doufám, že ne v tom smyslu, že už ji neuvidíme," mumlám si pro sebe a hledím z kulatého okýnka na stále zmenšující se pevninu.

36. kapitola

Nicole

Jelikož Arkarian s Mattem už odletěli pryč, nemůžeme cvičit nahoře v sálech, a tak jsme se s Dillonem rozhodli, že zatím můžeme cvičit jen mojí schopnost braní a předávání energie u mě v pokoji. Rodiče jsou stejně v práci a Simon si potřebuje dělat nějaké věci do školy. Navíc jsem mu říkala, že Dillon přijde, protože mě doučuje z dějepisu. Dillon by měl za chvíli už přijít. Já si zatím ještě trochu poklízím v pokoji. Měla jsem tu docela nepořádek, ale všimla jsem si toho až dneska, právě když mi má přijít návštěva. Zrovna si uklízím pár triček do skříně, když někdo zvoní. Mně je hned jasné, že to je Dillon, tak vycházím z pokoje a sbíhám po schodech. Můj odhad byl správný - za dveřmi stojí Dillon.

„Ahoj," zdraví mě s úsměvem.

„Ahoj, pojď dál," pouštím ho dovnitř a hned, co si odkládá věci, se přesouváme nahoru do pokoje. Zavírám za Dillonem dveře a zavírám i skříň, kterou jsem před chvílí uklízela.

„Hodně jsem o té tvé schopnosti přemýšlel," říká Dillon a sedá si na zem. Já vytahuju ze šuplíku učebnici z dějepisu a sešity, sedám si naproti Dillonovi a pokládám je vedle nás. Kdyby náhodou přece jen někdo přišel, tak ať to opravdu vypadá, že se učíme nebo tak něco. „Ukaž mi, jak tu energii bereš."

„Podej mi ruce," chytám Dillonovy dlaně a začínám se soustředit. Chvíli mi trvá, ale pak už cítím jemné brnění v dlaních a hlavně v konečkách prstů. Přenáším část Dillonovy energie do svého těla a cítím ji víc, než kdykoliv jindy. Vnímám ji v každé buňce, která se mi v těle hemží.

Přestávám s přenosem a otvírám oči. „To bylo zvláštní," pronáším šeptem. „Takhle intenzivně jsem to ještě necítila."

„Opravdu?" ptá se Dillon a já své tvrzení potvrzuju přikývnutím. „Ale zvláštní to fakt bylo," říká, když si prohlíží své dlaně.

„Cítil jsi něco?" zajímám se hned.

„Jo. Brněly mě prsty a pak se mi trochu zamotala hlava."

„Taky mě bolí hlava, když někomu svou energii předávám. Když ji ale beru, tak ne."

„Jasný," Dillon se drbe na týle a zřejmě nad něčím přemýšlí. „A už jsi zkoušela brát energii z jiné části těla? Nebo jenom od rukou?"

„Zatím jenom od rukou. Ale vidíš, to mě ani nenapadlo," luskám prsty a hned se vrhám blíž k Dillonovi. Pokládám mu dlaň na jeho hruď, zavírám oči a znovu se soustředím na svou schopnost.

Funguje to! Znovu cítím jemné brnění a jak se mé tělo i má mysl posilňuje. Jakmile otevírám oči, Dillon se lehce šklebí bolestí a pokládá si dlaň na čelo. „Sakra, Nicole. Děláš to výborně, ale s takovouhle ti dlouho nevydržím," zasměje se a otevírá svoje oči, které najednou vypadají unaveně.

Věnuju mu pobavený úšklebek. „Promiň, nechala jsem se unést." Hned oči zase zavírám a přijatou energii teď Dillonovi vracím zpět.

„Díky, to je lepší."

„Moc neděkuj," zasměju se, „tu energii ti vezmu ještě víckrát. Teď, když jsi přišel na něco nového, to musíme pořádně otestovat a ty budeš můj pokusný králík. Zkusím ti teď dávat a brát energii ze všech možných částí těla."

„Úplně ze všech?" ptá se s jízlivým úšklebkem a povytaženým obočím.

„Jo, ze všech-," teď mi dochází dvojsmyslná narážka jeho otázky a dávám mu pořádnou herdu do ramene. „Perverzáku jeden! Ty seš fakt pako," kroutím se smíchem hlavou.

Dillon se taky směje. „Dobrá, spokojím se jen s většinou částí."

Od ucha až po prsty u nohou zkouším Dillonovi střídavě předávat a brát energii. Všude se mi to povedlo, ale zjistila jsem, že nejúčinnější a nejrychlejší je, když předávám nebo beru energii z hrudníku jak zepředu, tak zezadu. Nevím, jestli s tím má něco společného oblast srdce, ale to ani není podstatné. Hlavně, že jsme na to přišli.

„Ani jsem ti nenabídla nic k pití nebo tak. Pro něco skočím," říkám hned po tom, co jsem Dillonovi dala energii do ramene a zvedám se.

„To je dobrý, nemusíš."

„Ale neskromni tak," zazubím se na něj a vycházím z pokoje. Jdu rychle do kuchyně a přitom si masíruju dlaně. Z toho opakovaného brnění už mě začínají pěkně bolet.

„Ahoj," zdravím Simona, když ho potkávám v kuchyni.

„Ahoj, Julie."

„Julie?" na okamžik se k němu s nechápavým výrazem otáčím.

Sedí si tam před svým notebookem, pije si kávičku a něčemu se pošklebuje. „Kde jsi nechala Romea?"

Já snad špatně slyším? Znovu, ale tentokrát pomalu, se k Simonovi otáčím a probodávám ho pohledem. „Co to sakra-?" zastavuju se v půli věty a místo toho hledám, co bych po něm hodila. Kromě nožů a skleniček mi pod ruku jako první padla houbička na nádobí. To, že je mokrá, jsem si všimla, až když se střetla se Simonovou hlavou a rozprskla vodu všude kolem. Neudržím se a propukám v smích.

Simon se po zásahu prudce zvedl ze židle a začal si oklepávat košili na rameni. „Teda, Nicole! Tohle bylo fakt zákeřný," stěžuje si.

„Nemáš mě provokovat," zubím se na něj škádlivě.

Simon ke mně zvedá pohled a sám teď vypadá hodně škádlivě.

Pomalu ze země zvedá houbičku, ale naopak hodně rychle se s ní ke mně rozbíhá. S vyjeknutím se dávám na útěk a obíhám stůl. On mě ale rychle dohání, pevně mě objímá kolem paží a hned vidím, kam mi s houbičkou míří.

„Ne! Do obličeje ne. Do obličeje ne!"

Simon se jen směje a tiskne mi mokrou houbičku na tvář. Voda z ní mi stéká po krku až do výstřihu a hrozně studí. Znovu zaječím a snažím se mu vymanit. Pak mě konečně pouští a já hledám utěrku, do které bych se mohla utřít.

„Jen počkej, to ti ještě oplatím," nasazuju, co nejzlostnější tón umím a propálím Simona pohledem.

„Tak na to se těším," culí se na mě a sedá si zpátky na židli.

Já pak z ledničky zabavuju krabici džusu, beru dvě skleničky a sáček načatých sušenek a mířím zpátky do pokoje. „Nesu čerstvou kořist," oznamuju Dillonovi a loktem zavírám dveře.

Dillon mi pomáhá vzít aspoň skleničky a pobaveně se usměje, když vidí značku sušenek, co držím. „Tak tyhle sušenky jsem jedl vždycky jen u vás. Nikde jinde jsem je neměl."

Letmo si vzpomínám na dobu, kdy jsme spolu chodili, jak jsme si tenhle sáček sušenek vždycky brali k filmům, když byl Dillon u mě doma. „No jo, rodinná oblíbená značka," usměju se a pokládám je na zem vedle učebnice. „Hele, z toho opakovaného brnění mě docela bolí ruce. Možná bychom mohli zkusit, jestli já energii můžu předat i z jiný části těla."

„Tak jo a z který tentokrát? Nezapomínej, že nejúčinnější to bylo z hrudníku, hm?“ zvedá obočí a pohledem se od mých očí přesouvá níž. Nemusím zjišťovat dvakrát, že mi právě kouká na prsa.

Nadechuju se, abych mu vynadala, ale nakonec se rychle rozmýšlím a jednoduchým a prudkým chvatem ho srážím na zem. Díky tomu, že to Dillon nečekal, hned nestíhá reagovat, a tak mu chodidlem natáčím hlavu na stranu a zlehka mu na tvář přitlačím.

„Co takhle z chodidla do ksichtu, hm?“

Dillon se směje, pevně chytá můj kotník a podráží mi ho, takže taky padám k zemi. Kdyby mě nedržel, hned bych se zvedla, ale on mi s nohou točí a nutí mě si lehnout na břicho. Nenechávám si to líbit, stahuju nohu v jeho ruce do šířky kosti a proklouzávám mu.

„Já ti ukážu, ty!“ se smíchem se na něj vrhám, tisknu ho kolenem o páteř k zemi a kroutím mu paži za záda. Překvapuje mě ale jeho síla a lehce se mi vytrhává. Převaluje se na bok i se mnou a oba silně narážíme zády do mojí skříně. Ta se lehce nahýbá a z jejího vrchu na nás hned sklouzávají zaprášené krabice. Svým skrytým obsahem nás zasypávají a my se s Dillonem okamžitě dáváme do hlasitého smíchu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se mě a stáčí ke mně pohled.

„Jo, asi jo,“ přikyvuju ještě se smíchem a odendávám ze sebe krabici se starými kostýmy z dětství. „A ty?“

„Dobrý. Ale ten pád na záda od tebe jsem fakt nečekal,“ dodává s úšklebkem a mne si temeno hlavy.

„Dobře ti tak,“ usměju se spokojeně a začínám kostýmy skládat zpátky do krabice. Dillon mi pomáhá a pak se zvedám, abych ji dala zpátky nahoru. Skříň má ale přes dva metry a ani Dillon by nahoru nedosáhl. Tak jednoduše natahuju ruce pomocí své schopnosti a krabici pokládám na své místo.

Zrovna v tu chvíli se ale dveře pokoje otevírají a Simonovi jako první do oka padám právě já. Já a moje nepřirozeně dlouhé ruce. Samozřejmě, že jsem je leknutím stáhla rychle zpátky, ale podle Simonova výrazu mi může být jasné, že jsem nebyla dost rychlá.

„Simone,“ hlesnu a stále stojím na místě, protože netuším, co mám dělat.

„Co to-? Co to proboha bylo?“ Simon je úplně vyvedený z míry. Svou otázku skoro vykřikuje a z rozšířených zornic, které na mě neustále hledí, jde rozpoznat zděšení. Já sama jsem zděšená. Viděl mě. Simon

mě viděl, jak používám svou schopnost. Jak mu to mám teď jen vysvětlit? Sakra, teď bych rozhodně vedle sebe potřebovala Matta!

Nakonec ho beru za ruce a vedu k posteli. Tam si s ním sedám a ještě stisk rukou zpevním, jako bych se bála, že mi uteče. „Simone, všechno se ti budu snažit vysvětlit, ale slib mi, že si mě vyslechneš až do konce, a že si všechno necháš pro sebe," prosím ho zoufale. Ani nevím, jestli budu schopna mu něco takového vysvětlit. Krátce si vyměňuju pohled s Dillonem. Taky se tváří dost nejistě a neví, jak se teď zachovat.

Simon mlčí.

„Simone! Přísahej mi to. Je to strašně důležitý. Prosím."

„Přísahám. Hlavně mi to vysvětli."

Na okamžik se znovu dívám na Dillona, ale tentokrát mám ve tváři omluvný výraz. „Je to… Je to moje schopnost. Nadpřirozená schopnost." V krku se mi usazuje knedlík, tak musím s mluvením na chvíli přestat. Ani vlastně nevím, jestli dělám správně, že se Simonovi chystám říct o mém velkém tajemství.

„No, jelikož jsem to před chvíli viděl, tak bych ti asi měl věřit." Simon teď stáčí zrak k Dillonovi. „Ty máš snad taky nějakou schopnost?" Nevypadá sice klidně, ale mě naopak uklidňuje, že se nám snaží porozumět. Dillon přikyvuje a bez jakýchkoliv řečí zvedá jednou rukou stůl, a pak ho pomalu pokládá zpátky, aniž by vynaložil nějaké velké úsilí.

„Tak jo," vydává ze sebe Simon. „Tak mi řekněte, co jste vlastně zač?"

Zhluboka se nadechuju a začínám Simonovi vyprávět o mém druhém životě a o dobrodružstvích, které jsem zatím prožila. O všech mých schopnostech a co se všechno učím. Rozhoduju se ale, že mu nepřiznám, že Alex zemřel právě kvůli tomuhle druhému světu. Taky se snažím vyhnout konverzaci o nebezpečí, které nás už potkalo a ještě potkat může. Dillon si občas také bere slovo, aby Simonovi něco vysvětlil. Simon celou dobu pečlivě poslouchá a někdy se na něco ptá, aby se ujistil nebo pochopil určité věci. Stále se tváří dost zaskočeně a já se mu ani nedivím. Pamatuju, co jsem si sama o všech těchto věcech myslela, když mi je Matt s Neriah vysvětlovali. Ale na rozdíl ode mě to Simon přijímá lépe než já.

Nastává dlouhá chvíle ticha. Simon schovává svůj obličej do dlaní a vstřebává všechny informace, které teď dostal. Dillon sedí na židli

proti nám, ale hlavu má natočenou ke dveřím a zdá se být duchem nepřítomný. Já sedím vedle Simona. Čekám na jakoukoliv jeho reakci a zároveň přemýšlím. V hlavě se mi honí jedna myšlenka a starost za druhou. Ani bych asi nebyla schopna někomu říct, na co přesně myslím.

„Takže," ozývá se Simon, „tohle všechno byl důvod, proč jste se s Alexem hádali?" obrací ke mně pohled. „On věděl, že se něco děje, ale tys mu nemohla říct, to co jste právě řekli mně."

Smutně přikyvuju. „Jo. Ty bys to taky vůbec neměl vědět. Proto je opravdu důležité, abys dělal dál, že jsi nikdy nic podobného neslyšel."

„Přísahal jsem ti to. A tu přísahu neporuším, to moc dobře víš."

Na odpověď jen přikyvuju.

„Dobrá tedy. Budu dělat, jako bych se nic nedozvěděl – to vám slibuju. I když to teď asi půjde těžko." Simon vstává a jde pomalu ke dveřím.

Rychle se zvedám, obíhám ho a pevně ho k sobě tisknu. „Simone, že se na mě nezlobíš? Prosím."

Simon mé objetí opětuje. „Ne, to ne. Jen tohle všechno musím vstřebat. A na to asi budu potřebovat čas."

Mlčky přikyvuju a pořád ho objímám. „Mrzí mě, že jsem tě do toho zapletla, i když jsem ti o tom druhém světě jenom řekla. Nechci, aby se mezi námi tím něco změnilo. Nikdy bych si to neodpustila."

„Nic se tím mezi námi nemění. Neboj se."

Trochu mě jeho slova uklidňují. Strachu o Simona mě ale nezbavují. Když se o tomto druhém světě dozvěděl Alex, přišel o život. Jestli by se někdy mělo něco stát i Simonovi, bojím se, že bych to už nesnesla.

37. kapitola

Matt

Sedačka, na které sedím, se mnou třese a já se hned probouzím. Asi menší turbulence. Kdy jsem vlastně usnul? Ani nevím, kolik může být hodin, ale z malého oválného okénka vidím pomalu rudnoucí mráčky a svítající oblohu. Slunce pomalu vychází. My sami teď letíme nad mraky, takže nevidím, jestli pořád letíme nad mořem nebo nad pevninou. Momentálně ale nemůžu spustit zrak z výjevu přede mnou. Pod námi jsou sice šedé mraky, ale nad námi je obloha jasná. Hvězdy už nejsou moc vidět a tmavá obloha se rychle mění v odstíny červené a žluté. Slunce zbarvuje mraky pod námi do stejných barev a celá obloha tak vytváří nádherný obraz. Stále sílící sluneční zář mě ale nutí odtrhnout oči. Na pár vteřin skoro nic nevidím, ale po několikátém zamrkání mi už fialový kotouč z pohledu mizí.

Pohledem hledám Arkariana. Sedí vedle Travise a zřejmě si spolu povídají. Ale přes hluk motoru slyším jen tlumené hlasy. Odepínám si pásy a jdu k nim. „Ahoj, hoši," zdravím je.

„Nazdar! Podívej se na ten východ slunce," zvolává Travis s nadšením a krátce si mě přes sluneční brýle prohlíží. „Viděl jsem jich sice už hodně, ale tohle je vážně krása."

„Já vím, už jsem si stačil všimnout," pokyvuju hlavou s úsměvem a při tom si protírám dlaní oči. „Jak dlouho jsem spal?" ptám se směrem k Arkarianovi.

„Usnul jsi asi hodinu po vzletu, což bylo před pěti, možná šesti hodinami," odpovídá s úsměvem.

Teď se otáčím k Travisovi. „Jak dlouho asi ještě poletíme?"

„Dvě hoďky, víc ne."

Za tu dobu si všichni tři společně povídáme. Travis nám hlavně vypráví historky, co zažívá v práci a dost nás u toho s Arkarianem baví. Je příjemný bavit se i o něčem jiném než o Organizaci a Řádu a neustálých problémech, co nás zatěžují.

„Už se blížíme k Americe," oznamuje nám Travis po nějaké době. „Začneme pomalu klesat."

Po pár minutách nás ranní, sluneční záře opouští a ocitáme se v šedých mračnech. Jakmile se objevujeme pod nimi, můžeme vidět vzdálenou Americkou pevninu.

„Dovolí ti přistát?" ptám se Travise.

„Na letišti, kam chci přistát, mě už trochu znají. Párkrát jsem tu přistával. Je to malé letiště pro soukromá letadla, ale abyste tam mohli přistát, musíte mít povolení. A já ho samozřejmě mám," ukazuje nám malý, žlutý papír, který měl schovaný pod oknem letadla v malé kapse. „Slouží asi tak jako průkazka do knihovny. S tímhle povolením můžete přistávat na podobných letištích skoro všude po světě."

„Tedy, máme opravdu štěstí, že tě máme," poplácává Arkarian Travise po rameni.

Já se hned přidávám. „Bez tebe bychom byli v brindě."

„Jsem rád, že vám můžu bejt užitečnej. Je to pro mě čest," zubí se na nás a pak napřahuje ruce před sebe. „Před námi, pánové, je Kalifornie," říká a svůj projev napodobuje řeči nějakého hlasatele v rádiu nebo v dokumentárním pořadu. „Úchvatný stát severozápadní Ameriky s krásnými městy, bílými písečnými plážemi a hlavně s místy přeplněnými spoustou překrásných sexy holek. Převládá tu letní, teplé počasí, ale podle dnešní předpovědi počasí a padajících kapek na přední sklo mého letadla to vypadá, že dnes bude pršet. A ani se není čemu divit. Je leden, a když v Kalifornii nepaří slunce, tak tu maximálně prší. Není to sice počasí na procházky venku, ale aspoň vás nebude teplé slunce lákat k vykašlání se na svoje povinnosti a dost možná dnes není nejhorší chvíle k hledání zázračných pokladů jako například živel. Aspoň vás nebudou pronásledovat davy lidí v plavkách a budete se moct soustředit na svůj úkol. Ano, moji milí pasažéři, dnes bude perný den a hned po snídani vás čeká procházka San Franciským pobřežím, ale ne jen tak ledajaká. Budete zachraňovat svět před protivnou, zlomyslnou a nafoukanou ježibabou. Vzpomeňme si na její zesnulou matku a uznejme, že rodina se prostě nezapře. A teď, milí cestující, buďte tak laskaví, usedněte na svá místa a zapněte si pásy. Budeme za okamžik přistávat. Děkuji, že jste si vyslechli krátký proslov kapitána Travise."

Jak mě, tak Arkariana celkem pobavil a se smíchem si sedáme na místa a připoutáváme se. Travis si teď nasazuje sluchátka s mikrofonem, které měl celou dobu na krku a zase začíná mačkat různá tlačítka.

Po chvíli něco do mikrofonu říká. Zprvu mu nerozumím, ale pak přidává na hlase. „Základno, už mě slyšíte? Skvěle! Tady *Dreaming Amy.* Sakra, Wille, jsi to ty? Co děláš v San Francisku? - Jasně že mám povolení. Chceš číslo? - Počkej, nemůžu vytáhnout… A už ho mám. Osum, jedna, osum, tři, nula, dvě, dvě," čte ze žlutého papíru, co nám před chvílí ukazoval a dál se s tím Willem vybavuje.

„Hele, Matte," volá na mě Arkarian, „pod námi je Golden Gate."

Znovu nahlížím z okénka zrovna ve chvíli, kdy se i z mé strany objevuje velmi známý a slavný, červený most. Ještě úchvatnější by bylo, kdyby byl most ponořený v husté mlze. Vím, že tenhle úkaz se tu objevuje často. Ale dnešní počasí to nedovoluje. Pak mi dochází, že já tenhle most znám jenom z televize, z filmů a z internetu, tak jak to, že ho zná Arkarian?

Sotva se svou myšlenku chystám vyslovit, když mi Arkarian rovnou odpovídá. „Zapomněl jsem se ti zmínit, že jsem tu už byl. Na jedné výpravě do minulosti v roce osmnáct set devadesát tři. Tehdy tu ten most ještě nestál. Je to už přes dvacet pět let, kdy jsem dostal za úkol chránit starostu tohoto města a ještě něco, ale to je na dlouhé povídání. Svůj úkol jsem splnil, ale jen jednu část. Tu druhou jsem musel dokončit o pár let později v roce devatenáct set třicet. V ten rok už bylo o stavbě mostu rozhodnuto a já byl zrovna u toho, když se o tomto zákroku rozhodlo," dodává se spokojeným výrazem ve tváři. Já jen chápavě přikyvuju a dál se dívám z okna. San Francisko je pořád pod námi, ale my stále letíme dál. Zřejmě to letiště, kam letíme, je až za městem.

A měl jsem pravdu. Město už jsme dávno přeletěli a my až teď pomalu přistáváme. „Pozor, teď to drncne!" volá k nám Travis a hned na to cítíme, jak se kola přilepily k zemi. Ještě chvíli jedeme, ale do pár sekundách si s úlevou rozepínáme pásy.

„Jů! Hladké přistání, tak to mám rád!" vykřikuje Travis nadšeně. „Já miluju létání." Taky si rozepíná pásy a vychází z kabiny.

Schovávám si do batohu zimní bundu a místo toho si vytahuju černý, nepromokavý plášť. Sice jen trochu poprchává, ale rozpršet se může kdykoliv. Rozhodli jsme se, že Arkarianovi pro jistotu na chvíli změníme barvu vlasů. I když to vypadá, že dnes by to ani nebyla potřeba, když vezmu v úvahu, že na hlavách budeme mít velké kapuce a Arkarian by si určitě vzal i čepici. Ale nebudeme nic riskovat.

Nechceme vzbuzovat moc pozornosti a vítr může kapuci z hlavy odfouknout kdykoliv. „Tak co, Arkariane. Jakou chceš barvu vlasů?“ ptám se ho s trochu pobaveným úsměvem. „Černou, hnědou. Blond?“

Lehce se zasměje a krčí rameny. „Než se barva mých vlasů začala měnit, měl jsem vlasy světle hnědé.“

„Tak schválně, jestli ti bude pořád slušet po těch letech.“ Krátce se soustředím a pomocí jednoduchého kouzla měním barvu jeho vlasů. Jde to rychle a lehce. Arkarianovi se od kořínků začínají jasně modré vlasy barvit do světle hnědé. Až se vrátíme, kouzlo prostě zruším.

Arkarian si s pobaveným výrazem prohlíží jeden svůj pramen vlasů a Travis se začíná smát: „Co by dnešní ženský daly za tak rychlé a bezproblémové nabarvení vlasů.“

„V tom teda souhlasím,“ přitakávám. „Co ty s tím dneska nadělají.“

Arkarian si vlasy stahuje do gumičky a ještě na hlavu nasazuje čepici. Travis otvírá dveře letadla a chvíli kouká ven. „Vypadá to, že se ještě rozprší.“ Zavírá dveře a odchází do zadní části letadla. „Tak co, hoši, dáte si kávu? Mám tu i něco k snídani.“

„Děkujeme, Travisi, ale myslím, že tě už nebudeme zdržovat,“ odpovídá Arkarian za oba.

„A jak byste mě asi mohli zdržovat, když nemám nic na práci,“ směje se. „Už včera jsem se snídaní počítal a koupil jsem čerstvé pečivo. A nechte si té skromnosti, vidím vám na očích, že máte hlad.“

S Arkarianem si vyměňujeme pobavené pohledy.

„Sakra… Kam jsem je dal? Kluci, nemáte sirky, nebo cokoliv jiného, co hoří? Jinak nám kávu neuvařím.“ Travis ukazuje k malému plynovému vařiči, na kterém stojí varná konvice. Místo odpovědi se rovnou zvedám, dávám prsty k vařiči a po lusknutí se okamžitě zapaluje. Travis se hned začíná smát. „No jistě, k čemu ti jsou sirky, když si oheň můžeš vykouzlit. Díky, Matte.“

„Není za co. A jaké schopnosti máš vůbec ty?“

„Žádný velký zázraky. První schopnost, která se u mě objevila, byla dobrý zrak.“

„Jak dobrý?“

„Koukni na svůj bágl, vidíš na něm něco?“

Otáčím se daným směrem a pozoruju svůj batoh, který se opírá o sedačku. Nic zvláštního na něm ale nevidím, tak jen krčím rameny.

„Tak já třeba vidím, že na přední kapse máš přilepenou pavučinu. Asi ses někde musel otřít."

„Cože?" Hned jdu zpátky a nakláním se k batohu. Užasle pozoruju jemná, nepravidelná vlákna na místě, které Travis určil. „No teda!" Otáčím se k Arkarianovi, který jen uznale přikyvuje. Mně teď dochází, že on vlastně jeho schopnosti zná. „A co druhá schopnost?" Zvedám se od batohu, znovu si sedám do sedačky a sleduju Travise, jak sype do hrnků kafe.

„Ani nevím, jak přesně bych ji nazval. Vidím do své blízké budoucnosti, ale není to asi tak, jak by sis představoval. Vím dopředu následky mého rozhodnutí, které jsem ještě neudělal. Ať už hraju hru a vymýšlím strategie jak vyhrát, nebo s někým mluvím, luštím křížovky, počítám příklady a různý jiný věci."

„O té schopnosti jsem něco málo slyšel, ale nedošlo mi, že ji můžeš použít třeba i na počítání příkladů. To mě nenapadlo."

„No jo, ve škole se mi to docela hodilo," kření se a po chvilce přehrabování v šuplících mi něco podává. Je to malá kalkulačka. „Natukej tam nějakej těžší příkládek s více ciframa."

„Dobře," kývu hlavou a hned vymýšlím různá čísla, která mě prvně napadají. Po krátké chvíli jsem sestavil více ciferný příklad, který začínám Travisovi diktovat: „Tři tisíce sto devadesát osm plus osm tisíc pět set dvacet jedna děleno čtyři sta sedmdesát tři." Sotva mačkám tlačítko rovná se a Travis mi odříkává výsledek včetně devíti desetinných míst a samozřejmě bez chyby a sebemenšího zaváhání.

„Nejsem žádnej velkej matematik," dodává hned. „Matika mi spíš vždycky dělala problém. Ale výsledek se jednoduše opakuje po tom, cos mi ho řekl ty sám a ještě ukázal na kalkulačce."

Chvíli nechápu, jak to myslí, ale pak mi to dochází. Travis se na výsledek podíval do budoucnosti. Přetočil si nastávající děj v hlavě dopředu, a pak se vrátil a zopakoval to, co viděl a slyšel, i když se to ještě nestalo. Děj se odehrál jen v jeho mysli.

Užasle kroutím hlavou. „A tomu říkáš slabé schopnosti? Mikroskopický zrak a tyhle vize, vždyť to jsou vážně skvělé schopnosti."

„No když to říkáte, mistře."

Po rychlé snídani jsme se s Travisem prozatím rozloučili a vydali se na cestu. Pořád trochu poprchává, takže když Arkarian vytáhl mapu, abychom se mohli podívat, kde přesně jsme, museli jsme

se oba schoulit k sobě a roztáhnout pláště. „Tady," ukazuje na mapu, „je Lincoln park."

Já vytahuju nažloutlou mapku z rubikovy kostky. „Ano, je to totožné. Ten živel bude v tom skalnatém pobřeží tady. Ujdeme si ale pěkný kus cesty."

„To ano, ale vypadá to, že odpoledne bychom mohli být zpátky na letišti. Záleží, jak dlouho budeme muset být na pobřeží." Arkarian skládá a uklízí mapu a vydáváme se na cestu. „Mám ale obavy, že bude hodně těžké dostat se k živlu."

„Já jsem si tím docela i jistý, ale snad to zvládneme."

„Musíme to zvládnout," poplácává mě s úsměvem na rameni.

Jdeme hodně dlouho, ale máme jasný směr k cíli. Déšť s každou čtvrt hodinou přidává na síle a k tomu začíná i foukat vítr. Není to zrovna nejlepší počasí pro dlouhé chůze, ale aspoň venku není moc lidí a my tím pádem nebudeme poutat pozornost. Několikrát se musíme zastavit a podívat do mapy, jestli jdeme pořád správným směrem. Párkrát si dáváme přestávku na oddych, ale jinak držíme tempo a po pár hodinách cesty už se dostáváme k cílenému pobřeží.

Arkarian znovu vytahuje svou mapu. „Budeme asi tak sto metrů od místa, kde by živel měl být."

„Ano, já vím. Cítím to."

Arkarian ke mně zpod kapuce zvedá pohled. „Opravdu?"

Přikyvuju hlavou.

„No vlastně se to dalo čekat. Aspoň ho lépe najdeme."

Znovu přikyvuju a dávám se do chůze. S každým dalším krokem cítím, že živel je opravdu blízko. Ale taky s každým dalším krokem se blížím přímo k moři, které momentálně není zrovna klidné. Mám takový zvláštní pocit, který není zrovna příjemný, a který mě s každým krokem ujišťuje, že dostat se k živlu nebude lehké. Naopak to bude jistě dost složité

Arkarian mě celou dobu následuje a právě zachytil moje myšlenky. „Neboj se, Matte. Určitě si poradíme. S tvými schopnostmi to jistě zvládneme."

„Máš pravdu, bude to náročné, ale ne nemožné."

Jsem už velice blízko. Právě jsem došel k okraji skalnatého pobřeží. Cítím, že bych měl jít asi ještě pár metrů dál, ale to bych spáchal sebevraždu skokem do zuřivých vln. Je víc než jasné, že živel je

někde pod námi v těch skalách, do kterých narážejí silné vlny rozbouřeného moře.

„Teď by se nám rozhodně hodily Rochelliny ruce," říká Arkarian

„To ano. Ale já ho najdu. Tak nějak mě k sobě volá." Sedám si do dřepu a snažím se co nejpřesněji zaměřit, odkud cítím tu sílu. Taky myslí prohledávám všechny kouty ve skalách a sebemenší pukliny. Zatím nic nevidím. Zkouším to znovu a zaměřuju se na ta místa, odkud tu sílu cítím nejvíce.

Ano, už ho mám. Živel je umístěný v dolní části skály, za stěnou, která byla vytvořena pomocí iluze. Od nás to je asi sedm metrů a sráz není úplně kolmý, takže s provazem a dobrou podporou by se to mělo zvládnout. Jediný problém je, že na místo, kde je živel ukrytý, pravidelně narážejí vlny. Ale to bych měl taky zvládnout.

Arkarian z batohu vytahuje provaz a já si svůj batoh sundávám ze zad a spolu s ním i pláštěnku.

„Jak si chceš poradit s těmi vlnami?" ptá se mě.

„Na chvíli je uklidním, to by problém být neměl." Sbírám v těle veškerou vnitřní sílu a soustředím ji na vlny.

Klid!

Divoké šumění moře mizí a vlny se zklidňují. Neuklidnil jsem celé moře, v dáli jsou vlny stále obrovské, ale jakmile se přibližují k pobřeží, zpomalují, jako by zanikaly v hloubce moře. „Tak jo," pronáším spíš pro sebe a otáčím se k Arkarianovi. Ten už váže jeden konec provazu k nedalekému stromu a druhý konec hází mně. Já si ho pevně přivazuju kolem pasu a po pár úpravách a kontrolách už pomalu slaňuju ze skály. Arkarian mi nahoře provaz přidržuje a spouští mě dolů. „Ještě kousek," volám na něj a on mě znovu spouští. Po chvíli se dostávám k danému místu. Není tu žádný otvor, škvíra nebo něco podobného, ale vím, že živel mám přímo před sebou. Dlaní přejíždím po hrbolatém, mokrém povrchu. Přitom zkouším různá kouzla, abych odhalil přesné místo, kde se živel nachází. Narážím na malou stěnu vytvořenou iluzí, která je úplně k nerozeznání od skalní struktury. Soustředím na ní svou sílu, stěna mi mizí z očí a ve skále se objevuje otvor velikosti fotbalového míče. Odhaluje mi svůj skrytý poklad a já na něj hledím s pusou do kořán.

Je to živel. Cítím jeho mocnou a lákavou sílu. S jeho osmihrannou základnou a pyramidovitým tvarem se velmi podobá klíči. Jeho

povrch vypadá jako z modrého skla a uvnitř něj plavou malé vzduchové bublinky. Jakmile k živlu pomalu natahuju ruku, začne vyzařovat modrým světlem. Je to strašně zvláštní, ale zářivá modř a velká síla, kterou živel vydává, mě neskutečně přitahuje. Mám pocit, že se z ničeho nic rozpršelo mnohem víc, ale vůbec si toho nevšímám. Neodolám a ani na nic nečekám a chytám živel do dlaně.

V tu chvíli mě ale příjemný pocit opouští a nahrazuje ho strach. Arkarian mě naléhavě v myšlenkách varuje. Otáčím hlavu přes rameno. Náhle chápu Arkarianovu naléhavost. Ke mně se neskutečnou rychlostí řítí velká přívalová vlna. Je strašně obrovská a už tak nebezpečně blízko.

„Matte, rychle!" Arkarian mě probouzí z šoku, ale nedokážu se vůbec soustředit. „Matte, proboha, použij křídla!"

Už je příliš pozdě. Sotva svá slova dokřikne a velká vlna do mě vší silou vráží. Náraz je tak silný, že mě několik vteřin bolestivě drtí pevně přitisknutého k tvrdé skále. Mám pocit, že mi vlna každou chvíli rozdrtí všechny kosti v těle. I přes všechnu tu bolest se ale snažím soustředit aspoň na to, abych živel ze své ruky dostal do bezpečí.

Vlna konečně začíná povolovat, jenomže se teď se stejnou silou řítí zpátky směrem k moři a mě táhne sebou. Pořád jsem pevně ovázaný provazem, a tak zůstávám zavěšen v mohutné mořské vlně. Provaz mě silně škrtí a vlna mě táhne stále k proudu. Už takhle dlouho nevydržím. Nevím, kde jsem, jsem dezorientovaný a s každou další vteřinou mi dochází dech. Mám strach, že se brzy utopím, i když jsem si myslel, že to není možné. Když se kvůli dezorientaci nemůžu přemístit pomocí křídel, snad mi pomůže přeměna na delfína. Snažím se nekopat nohama kolem a vší vnitřní silou se pokouším přeměnit. Přes velké úsilí se mi to konečně daří. Provaz mi naštěstí během přeměny sklouzl z těla, takže jsem volný, ale strašně vysílený.

Proud mě odnesl několik metrů dál, kde už pomalu slábne, takže můžu odplavat pryč. V hlavě slyším Arkarianovy vyděšené myšlenky. Volal mě asi dlouho, ale neslyšel jsem ho, anebo jsem ho spíš nedokázal vnímat. Rychle mu odpovídám, že už jsem v pořádku a hned na to koukám nad hladinu, jak jsem daleko od pevniny. Jsem ještě dál, než jsem čekal, snad tři sta metrů. Arkarian stojí na samém kraji pobřeží a nespouští zrak z rozlehlého moře. Taky matně rozeznávám, že v rukou stále svírá provaz.

Nořím se znovu do vody a plavu trochu do hloubky. Mám plán, jak se rychle dostat na pevninu, snad mi vystačí síly. Mrskám ocasem a rychle plavu k hladině. Těsně před výskokem se začínám měnit v orla, jehož podobu dostávám takřka hned po vynoření. Rychle mávám křídly a letím k Arkarianovi, který mě hned na zemi zachytává, když mu bezvládně padám pod nohy. V jeho náručí získávám svou podobu a začínám vykašlávat spoustu vody.

„Jsi v pořádku, Matte? Hrozně jsi mě vyděsil."

„Jo, teď už jo. Jsem jenom strašně vysílený." Celý se klepu, ale zimou to rozhodně není. Bolí mě každý sval v těle a teď nejsem ani schopný se zvednout na nohy. Arkarian mi pomáhá si sednout a já mu vděčně děkuju.

„Kde je živel?" ptá se mě.

Místo odpovědi se plazím po kolenou ke svému batohu, přes který je přehozený plášť. Odkrývám ho a do očí mě zase zasahuje modrá záře. Stihl jsem přesunout živel k batohu, ale sebe už ne. Beru živel do ruky a ukazuju ho Arkarianovi.

„Páni," pronáší při pohledu na malý hranol, který mi přesně padne do dlaně.

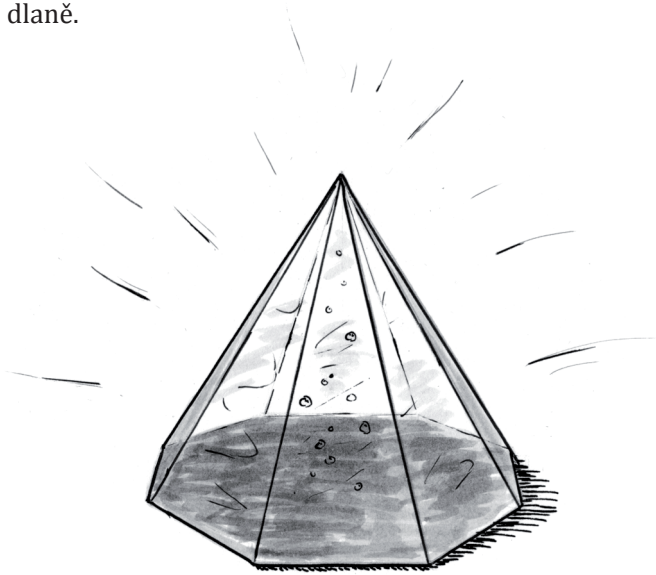

Znovu do mé ruky posílá svou energickou sílu, která mě nutí na živel zírat. Dokonce na chvíli přestávám vnímat i své vyčerpání. Je to tak mocný předmět, že se všemi svými schopnostmi se cítím naprosto bezcenný. Skoro mám pocit, že ke mně živel mluví. Šeptá mé jméno a láká mě, abych ho zkusil použít.

„Matte," vytrhává mě Arkarian z toho nevědomí a nabízí mi otevřenou malou truhlu, ve které se před tím skrývala rubikova kostka. Rychle do ní živel vkládám a zavírám, než mě znovu začne lákat a schovávám truhlu do svého batohu.

Musíme se vrátit k letadlu a domů. Arkarian mě ale přesvědčuje, ať si dopřeju ještě chvíli oddychu. Máme první živel. Konečně. Je třeba ho schovat na bezpečné místo a vydat se do minulosti pro další živel – živel ohně.

38. kapitola

Nicole

Ozývá se dlouhé zvonění u domovních dveří, které mě hned odtrhává od čtení. Tři vteřiny je ticho a pak se zvonění opakuje. Koukám, kolik je hodin. Dillon by měl přijít až za hodinu. Zavírám knížku, pokládám ji na postel a koukám z okna, kdo tak naléhavě něco potřebuje. Je to Dillon, ale nechápu, co tady dělá tak brzo a proč neustále zvoní.

Otevírám okno a volám na něj: „Dillone! Tady nahoře. Co tu děláš tak brzo? Hoří snad, že pořád tak vyzváníš?"

Zvedá ke mně hlavu a na tváři se mu objevuje nadšený a zářivý úsměv, až mě to trochu udivuje. „Ahoj! Stalo se něco úžasnýho! Pojď rychle dolů!"

Zavírám okno a spěchám za ním. Simon šel taky otevřít a právě teď pouští Dillona dovnitř, ale hned zase odchází a sotva viditelným úsměvem mě zdraví. Nemůžu se mu teď moc věnovat, protože Dillon hned poutá mou pozornost. Tím vzrušením, které z něho srší, nedokáže ani stát na místě. „Neuvěříš, co se mi stalo. Je to naprosto úžasný!" vykřikuje nadšeně.

„Prosím tě, hlavně tu tak nevříškej a v klidu mi to řekni."

„To ani nejde v klidu. Páni, já zešílím radostí!" Teď dokonce vyskakuje do vzduchu.

Když to nejde v klidu, tak aspoň půjdeme do pokoje. Obcházím Dillona a chystám se mu zatlačit na záda, jenže moje dlaně se ničeho nedotýkají a prostupují dál Dillonovým tělem. Ztrácím nečekaně rovnováhu a padám vpřed. Šokem z toho, co se právě stalo, chvíli jen ležím a pak se zaskočeně otáčím na Dillona. Právě jsem prostoupila jeho tělem, jako by byl duch! „Co to, kruci, bylo?" vykřikuju tentokrát já.

Dillon se jen uculuje. „Promiň, ještě jsem pořádně nepřišel na to, jak to ovládat."

Zvedám se na nohy. „Moment, chceš mi říct, že to je tvoje schopnost?" šeptám, aby nás náhodou rodiče neslyšeli. Stačí, že Simon si to o mně pořád těžce nese.

„Jo! Není to úžasný?“ Dillon však hlas vůbec neztišil. Mávnutím ruky mu naznačuju, aby šel za mnou směrem do pokoje. Dillon v mém pokoji přechází sem a tam a všeho se *dotýká*. Jeho ruka vším prochází, jako by všechen nábytek byla jen nějaká mlhovina nebo iluze. Užasle Dillona sleduju a cítím, jak se mi při pohledu na něj zvedají koutky úst. Dillon hodně dlouho čekal na svou druhou schopnost a konečně se dočkal. Vypadá skoro jako malý kluk, který dostal k Vánocům štěně nebo svoje vysněné autíčko a to mě rozesmívá ještě víc.

„Hele, podívej,“ Dillon se zastavuje, chvíli pozoruje svou ruku a pak se znovu dotýká skříně, ale tentokrát se jí opravdu dotýká a ruka skříní neprochází. Dillon se zářivě usmívá a z ničeho nic ke mně přibíhá, chytá mě kolem pasu a rychle se mnou ve vzduchu točí.

„Pusť mě, ty blázne!“ směju se.

Dillon mě staví zpátky na nohy, ale nepouští mě. Pořád mě drží a teď mě ještě pevně objímá. „Promiň, ale mám z toho strašnou radost,“ odtahuje se, ale stále se mě nepouští.

Nemůžu se přestat usmívat, Dillonova radost mě velmi těší. „No to vidím.“

„Jenom se tu schopnost musím naučit ovládat-. No jen se podívej,“ pokyvuje hlavou ke své dlani, kterou má na mém holém rameni. Dlaň teď mým ramenem proplouvá. Dillon jí věnuje pozornost a po chvilce už dlaň normálně leží a já můžu cítit její podivně jemný dotyk.

Nevím, co mě k tomu vede, ale mám najednou strašnou chuť dotknout se Dillonovy kůže. Natahuju ruku a chytám jeho dlaň do své. „Páni,“ šeptám užasle. „Máš tak zvláštně jemnou kůži.“ Přejíždím palcem po kůži. Skoro jako bych přejížděla rukou po sametu.

„Jo, všiml jsem si. Za to ta schopnost může asi taky.“

„No možné to je.“

Jsem tak fascinována Dillonovými dlaněmi, že si ani nevšímám jeho upřeného pohledu, který se na mě zaměřuje pěkně dlouho. Dillon bere mé ruce do těch svých a já tentokrát pozoruju naše spojené dlaně. Až teď registruju jeho uhrančivý pohled, tak zvedám hlavu. Zadívám se mu do očí a na okamžik se ve smaragdové zeleni ztrácím. Jsme tak blízko sebe a Dillon se ještě přibližuje. Pomalu, skoro jako ve zpomaleném filmu. Snad jako by chtěl… Jako by mě chtěl… políbit.

Bleskovou rychlostí odvracím hlavu, pouštím Dillonovy ruce a o krok ustupuju. Nevím, co to do mě vjelo, ale málem jsem se jeho

dotykům a pohledu nechala unést. Snad ta jeho jemná kůže mě omámila, nejsem si jistá.

Nastává poměrně dlouhá a trapná chvíle ticha. Naštěstí ji Dillon přerušuje úplně jiným tématem. „Doufám, že nevadí, že jsem přišel tak brzo?" I on cítí tu dusnou atmosféru, zavěšenou mezi námi.

„Ne, vůbec ne." Nějak nemám odvahu podívat se mu do očí. „Tak… Co takhle trénovat teď tu tvojí schopnost? Aby ses mohl vůbec najíst, když ti v rukách nic nedrží," rozpačitě se usmívám a zvedám k němu oči. Překvapivě zjišťuji, že se zase zářivě usmívá, stejně jako když sem přišel. Ten úsměv uvolňuje veškeré napětí. I mně se hodně ulevuje.

„Můžu něco zkusit na tobě?"

Nejistě krčím rameny. „Dobře."

Přistupuje ke mně, znovu se soustředí na svou ruku, a pak s ní míří k mému břichu. Ruka jím prostupuje a já užasle sleduju, jak Dillonova dlaň mizí někde uvnitř mého těla. Necítím ale nic, ani jemné brnění, nic. Když se tak dívám, jak Dillon rukou otáčí, vypadá to, jako by se mi prohraboval ve vnitřnostech. „Fuj. To je divný."

Dillon ruku radši odtahuje a usměje se. „Promiň, jen jsem to chtěl vyzkoušet." Zase sleduje svou dlaň a zřejmě nad něčím přemýšlí. „Co myslíš, že by se stalo, kdybych tu ruku uvnitř těla zhmotnil?"

„Tahle představa není moc pěkná, že bys měl ruku opravdu zastrčenou v něčím těle. Myslím, že by to asi dost bolelo. Z ničeho nic by toho člověka zasáhla strašná bolest, jako bys mu páral břicho zaživa."

Dillon nad mým názorem vykuluje oči. „To mě nenapadlo. Ale asi… asi máš pravdu."

„Tak dokud svou schopnost nebudeš perfektně ovládat, tak už mi hlavně ruce do těla nedávej. Nechci se stát obětí tvé poruchy ovládání," ušklíbnu se na něj.

„Ne, to taky nechci. Nechtěl bych ti ublížit."

Místo odpovědi: *Já vím, že ne*, která se mi nějak nechce vydat z úst, se jen usmívám a sedám si na postel. Dillon začíná trénovat svou schopnost. Mění svou molekulární strukturu ruky a pokaždé ji strká skrz mou knížku, kterou jsem mu půjčila pro tento účel, nebo naopak ruku na knížku jen pokládá, aby se ujistil, že ji přeměnil zase do normálu. Častokrát se mu to nepodařilo na poprvé, ale myslím, že už pomalu přichází na správný způsob přeměňování.

„Nevrhneme se už na tvůj trénink?" navrhuje po nějaké době.

„Co když ti řeknu, že se mi dneska trénovat moc nechce?“ ptám se s lenivým výrazem ve tváři.

Dillon se jen pousměje a krčí rameny. „A co teda budeme dělat?“

Chvíli přemýšlím a přesouvám pohled k oknu. „Co takhle se projít?“

„To není špatný nápad,“ souhlasí.

„Tak jdeme,“ usměju se a zvedám se z postele.

Oblékám si mikinu a kabát a oba vycházíme z pokoje a ven. Jdeme pomalu směrem k městu. Je docela příjemné vyjít si ven po tolika dnech strávených doma nebo jen chozením do školy.

„Nemáš hlad?“ stáčí ke mně Dillon po chvíli pohled. „Můžeme skočit na hot dog. Zvu tě.“

Trochu se zasměju. „A víš, že jo? Hot dog jsem neměla hodně dlouho.“

„Tak je rozhodnuto,“ usmál se na mě.

Nijak mu už neodpovídám, zasouvám ruce do kapes a na chvíli zavírám oči a užívám si sice chladný, ale čerstvý vzduch. Dillon taky mlčí, ale nevypadá tak uvolněně jako já. Asi zase přemýšlí, ale na nic se ho neptám a dál tiše rozjímám. Procházíme dlouhou alejí zasněžených dubů směrem k parku. Jdeme pomalu, ale stejně mám pocit, že čas plyne rychle.

„Ahoj, co vy tady?“ známý hlas mě probouzí z rozjímání. Je to Ethanův hlas. Zřejmě si s Rochelle, která se ho drží za ruku, také vyšli na procházku. „Nemáte náhodou trénovat?“

„Dneska jsme to odložili,“ odpovídám. „Ale Dillona potkalo něco báječného.“

Dillon ke mně stáčí pohled a zase celý září. Zřejmě jsem mu udělala radost, že jsem se o tom zmínila. Rozhlíží se kolem, ale poblíž nikdo není, tak sundává čepici z hlavy a nechává svou ruku čepicí proplout. Ethan s Rochelle užasle pozorují Dillonovu novou schopnost a začínají ho chválit a gratulovat mu.

„Páni, takže konečně nová schopnost,“ Ethan mu plácá po rameni. „A působí ti to na celé tělo?“

„Jo, Nicole už mnou dokonce prošla,“ chechtá se a já jeho větu potvrzuju přikývnutím.

Rochelle se směje. „Měl bys tu schopnost trénovat, Dillone, jestli nechceš, aby z tebe lidi neměli strach, že vidí ducha.“

„To by mohla být docela zábava náhodou,“ brání se Dillon se smíchem. „Na schopnosti už pracuju ale a docela se mi to daří.“

„Jo, v tom má ale pravdu. Dneska celý dvě hodiny trénoval před mýma očima."

„Jsem strašně zvědavý, co mi na tu schopnost řeknou Arkarian s Mattem. Nevíte o nich náhodou něco? Dneska je to třetí den, co jsou pryč."

„Ne, ale můžu zkusit, jestli mě náhodou neuslyší. Aspoň si vyzkouším, kam až sahá moje schopnost," říká Rochelle. Zavírá oči a dlouhou chvíli jen stojí a mlčí. Pak se jí na tváři objeví úsměv. „Spojila jsem se s Mattem. Už letí zpátky, ale poletí asi ještě tři hodiny. Živel mají, našli ho, ale víc nevím. Jsme od sebe hodně daleko a to spojení se ruší."

Zatímco Dillon se raduje, že brzy Mattovi a Arkarianovi řekne o své nové schopnosti, já si připomínám, že jim budu muset říct o Simonovi. A tahle myšlenka mě přivádí k dalším obavám. Co když jsem opravdu udělala hloupost a radši jsem to měla nějak zakecat nebo to jakkoli Simonovi vymluvit? Já nevím, co mě tak najednou přepadá strach. Musím se uklidňovat tím, že mi Simon přísahal, že nikomu nic neřekne. A já mu věřím.

Zachytávám Rochellin pohled. Určitě mi vyčetla myšlenky a zřejmě nechápe, o čem to *mluvím*. Jistě že ne. Nechali jsme si to s Dillonem pro sebe. Dřív nebo později se to stejně asi všichni dozvědí. Stále nechávám své myšlenky otevřené a v rychlosti Rochelle přehrávám děj, kdy mě Simon viděl používat svou schopnost, aby pochopila, co jsem měla na mysli. Chápavě přikyvuje, ale nijak se k tomu nevyjadřuje, za což jí jsem celkem vděčná.

Kluci si ani naší chvilkové nepřítomnosti nevšimli a dál se o něčem baví. Po pár minutách se s Rochelle a Ethanem loučíme a jdeme každý pár jinou cestou. Dillon si hluboce povzdychl a s úsměvem se na mě otáčí. „Není ti něco? Kam zmizela tvoje rozkošná upovídanost?"

Pobaveně se usmívám a krčím rameny.

„Dřív jsi pořád něco povídala, i když jsi neměla náladu."

„Myslím, že moje ukecanost zmizela asi po tom, co zemřel Alex."

Dillon chápavě přikyvuje a dívá se na mě s lítostivým pohledem. Já ale nechci, aby mě litoval, protože nemá proč, tak v rychlosti dodávám: „Ale jsem v pohodě. Vážně. Nebýt toho zatmění měsíce, kdy jsem se mohla s Alexem setkat, tak bych na tom byla pořád hrozně. Jen je mi líto, že nemůžu rodičům vylíčit, jak se má Alex dobře.

Sice se už taky zlepšují, ale párkrát ještě slyším hlavně mamku brečet a nejčastěji z Alexova pokoje. Já už ani nevím, jak ji mám slovy utěšovat, tak ji vždycky jen obejmu a pokusím se jí předat aspoň trošku mojí energie. Matt mě sice varoval, ať to raději nedělám, abych se nějak neprozradila, ale nemůžu tomu pomoct."

Malou chvíli jsou slyšet jen naše kroky. „Je něco, cokoliv na světě, čím bych ti mohl pomoct? Vážně, ať je to cokoliv, řekni mi, jak ti můžu pomoct a já to bez váhání udělám." Dillon si rázným krokem stoupá přede mě, čímž mě nutí zastavit. Jemně mi pokládá ruce na ramena a z jeho pevného, ale zároveň milého pohledu nemůžu ani zapochybovat, že je zcela rozhodnutý pro mě cokoliv udělat, jak se právě zmínil.

Nemůžu se neusmát a dojetím ho pevně objímám. „Stačí mi dělat společnost a povídat si se mnou." Zvedám hlavu od jeho hrudi, věnuju mu ještě jeden vděčný úsměv a pak se od Dillona odtahuju celá a obcházím ho, abych mohla pokračovat v chůzi. Dillon mě ale chytá za ruku a přitahuje zpátky. Znovu cítím ten jeho zvláštně jemný dotyk na dlani, který je mé kůži strašně příjemný. Dillon si mě pomalu přitahuje k tělu a jednou rukou mě objímá kolem pasu. Druhou rukou se přibližuje k mému obličeji a prstem mi odendává vlasy z čela. I z toho jediného prstu jde cítit ta jemnost jeho kůže. Jako by se mi po tváři kutálely perly. A to už vůbec nemluvím o jeho očích, od kterých se vůbec nemůžu odtrhnout.

„Jsi krásná," tahle jediná slova, vycházející z Dillonových úst, doprovázená hebkým hlazením po tváři, mě naprosto vyvádí ze soustředění. Nevím, co je za den. Nevím, kolik je hodin a vlastně ani nevím, jak se jmenuju. Obloha je tmavá, ale Dillonovy oči září a jejich smaragdová zeleň prostupuje celým mým tělem jako vlna příjemného tepla. Dillon svými prsty jemně chytá mou bradu a chvíli na to cítím na rtech jeho něžný polibek.

Zcela se všemu poddávám, jak Dillonovým polibkům tak i jeho dotykům. Dillon svou dlaň u mé brady přesouvá ke krku, přitahuje si mě ještě blíž a znovu mě líbá. Tentokrát tak neskutečně vášnivě, že tomu nemůžu odolat. Objímám ho kolem krku a vroucně mu polibky oplácím.

Pak to ale přijde. Jako rána kladivem do hlavy. Jediná myšlenka na Jeffa a vize jeho tváře mě okamžitě probouzí z toho zmámení a rychle se od

Dillona odtrhávám. „Kruci, co to děláš?“ utrhávám se na něj. I když bych měla spíš křičet sama na sebe. Nemůžu uvěřit, že jsem se nechala tak jednoduše svést. Co to do mě vůbec vjelo?

„Co se stalo, Nicole?“

„Co se stalo? Jak, co se stalo?! Vždyť tys mě právě líbal. Sakra, proč jsi to udělal?“

„No proč bys asi tak myslela? Copak to není jasný?“ ptá se trochu uraženě, hned ale tón hlasu zmírňuje a rozpačitě si prohrabává vlasy. „Nicole, já-… Strašně po tobě toužím a už hodně dlouho. Ty jsi naprosto úžasná, krásná a milá. Já jsem… Já jsem k tobě nikdy nepřestal něco cítit. Jeden čas jsem se možná snažil namlouvat, že je to pryč. Ale jakmile si přešla ke Strážcům a já tě vídal častěji, bylo to zpátky. Nemohl jsem tomu pomoct.“

„Dillone,“ hluboce vzdychám a zoufale kroutím hlavou. „Já ale… Já ale k tobě už nic necítím.“ Jsem si tou odpovědí vůbec jistá, že je pravdivá?

„Je v tom Jeff, že jo?“ zdá se, že zase přitvrdil.

„Ne, Jeff… Nebo vlastně… Já,“ koktám a vůbec nevím, proč je pro mě tak těžké najít odpověď.

„Uvědomuješ si, Nicole, že Jeff už ani nemusí žít?“

Tahle věta mě ale nehorázně vytáčí. „Jak tohle vůbec můžeš říct?“ Rázným krokem a s naštvaným výrazem přistupuju k Dillonovi blíž.

„Vždyť jsi sama viděla, jak dlouho už nebyl ve škole.“

„Ale to nemusí nic znamenat!“

„Jasně, že nemusí. Kdo ví, jak na tom vůbec je, když je pod dohledem Ellathey. Buď ho týrá, anebo už si ho dávno vycvičila a teď je její věrný vojáček. Ostatně přesně tak to vypadalo, když se posledně ve škole rval. Chápeš? Už dávno třeba pracuje pro Řád!“

„Ty vůbec nemáš tušení, čím si prochází, Dillone,“ vykřikuju na něj vytočeně a chci ještě pokračovat, ale Dillon mi rázně skáče do řeči.

„To je mi ale jedno! Je mi ukradenej a myslím si, že slouží Ellathee. Moc dobře vím, jaká byla Lathenie a Ellathea nebude tak odlišná. Dokážu si představit, na co všechno člověka dokáže zlákat a jak ho přesvědčit, aby jí sloužil.“

„Už toho mám dost! Tohle já nehodlám poslouchat.“ Už se chystám otočit a jít pryč, ale ještě si to rozmýšlím a věnuju Dillonovi poslední naštvaný pohled. „Až budeš mít zase všech pět pohromadě,

tak se ozvi. Anebo víš co? Vlastně ne. Nechoď mi na oči už vůbec," strkám mu dlaní do ramene, aby mi uhnul z cesty, a odcházím pryč. „A ani se neobtěžuj přicházet s omluvou!" křičím na něj ještě přes rameno a rychlým krokem si to rázuju alejí nazpět domů. Absolutně už ignoruju, co na mě ten ubožák ještě volá.

39. kapitola

Matt

Domů jsem dorazil pozdě večer. Všichni už spali tak jsem se je snažil nevzbudit a zalehl jsem do postele. I když jsem při zpátečním letu nabral dost sil, stejně se po tom silném nárazu vlny cítím stále zesláblý. Arkarian vzal živel vody s sebou do sálů a do zítřejší schůzky ho ukryje na bezpečné místo. Usoudili jsme, že se schůzkou není kam spěchat, takže ji necháme na odpoledne, jen co nám skončí škola. Tam aspoň všem o schůzce řeknu a nebudu je muset nahonem shánět.

Vzhledem k mé vyčerpanosti bych předpokládal, že usnu takřka hned, co se hlavou dotknu polštáře, ale něco mě drží stále vzhůru. Nemůžu ale určit, co. Všichni v domě spí i Isabela klidně podřimuje a nemá žádné vidění. Tak proč ten zvláštní pocit? Skoro jako by někdo potřeboval pomoc, nebo snad ne? Z ničeho nic mě ale nepříjemný pocit zase rychle opouští a já soudím, že se mi nejspíš něco zdálo. Konečně se ke mně dostává spánek a já usínám.

Ráno se se všemi u snídaně vítám, Isabelu a Jimmyho příležitostně informuju o dnešní schůzce a pak společně s Isabelou míříme ke školnímu autobusu. Moc jsem se nevyspal, tak každou chvíli zívám, až mě začínají bolet panty. Pohled na nastupující Neriah mě ale rychle probouzí. Škoda, že zrovna dnes s ní mám jen jeden předmět. U ostatních předmětů vůbec nevnímám a skoro usínám. Na dvou hodinách jsem si všiml Dillona, ale sotva mě pozdravil. Vypadá nějak nakrknutě, skoro až rozčileně, což mě hodně překvapuje. Vzhledem k tomu, že poslední tři dny strávil jen s Nicole a jejím tréninkem, bych čekal pravý opak. Myšlenky si ale pečlivě hlídá. Asi se mi nechce svěřovat, tak se nijak dál nesnažím vyčíst mu z hlavy, co má za problém.

Hodiny plují strašně pomalu a velká ručička se nechce a nechce hnout dál. To se snad zastavil čas nebo co? Je tu snad nějaký nováček mezi Strážci nebo z Řádu, co má schopnost zastavit čas, ale ještě ji neumí ovládat? Naštěstí ne, ručička už přeskočila dopředu, ale myšlenka to byla zajímavá. Ještě pár minut a skončí mi poslední hodina.

Teď mi ještě k tomu začíná pěkně kručet v břiše. Zajdu si ještě do jídelny, to mi neuškodí. Po dlouho očekávaném, řinčivém zvonění tam s ostatními hladovými krky vyrážím a jen, co si v rychlosti něco nakládám na tác, hledám volné místo a hlavně své přátelé. Vidím zatím jen Nicole, která sedí u stolu v malém koutě s volnými místy, tak k ní mířím a sedám si na místo naproti ní.

„Ahoj."

„Ahoj," zdraví mě s krátkým pousmáním. „Tak jak bylo, cestovateli?" Zdá se mi taky nějaká divná. Sice se jí na tváři objevil úsměv, ale vypadal tak nuceně. A její tón hlasu je dnes nějaký tichý.

„Všechno povím, ale ne tady. Přijď dneska po škole k Arkarianovi. Tam vám všechno řekneme."

Nicole přikyvuje a napichuje si na vidličku vychladlý brambor. Já se také pouštím do svého jídla. Vedle mě si zrovna sedá Neriah, která nás oba znovu zdraví. Jí už jsem o schůzce informoval, teď mi zbývá ještě Dillon, Ethan a Rochelle. Rozhlížím se po jídelně. Dillona vidím, zrovna stojí u pití, které si čepuje do skleničky, ale Ethana s Rochelle nevidím.

„Neviděly jste dneska Ethana a Rochelle?" otáčím se zpátky k holkám, které kroutí hlavou.

„Naposledy jsem je viděla včera večer, když se s tebou Rochelle spojila," říká Nicole a upíjí ze své skleničky. Nevypadá to, že by jí pití chutnalo, soudě podle jejího šklebu. „Fuj, co to sakra je?"

Přisedává k nám Dillon a v tu chvíli Nicole tuhne. Topí ho zlostným pohledem a dobrých pár vteřin ani nemrkla. Dillon zvedne hlavu a oči mu spočinou v těch Nicoliných. Ani jeden z nich nic neříká.

Pak Nicole odvrací zrak. „Takže dnes u Arkariana," pronáší ještě mým směrem, s pousmáním se loučí s Neriah a odchází s tácem a nedojedeným jídlem pryč. Dillon se za ní dlouho dívá, pak se otáčí zpátky a registruje můj tázavý pohled. Protáčí očima a pak mi konečně posílá obrazy do hlavy pro vysvětlení. Prvně jsem překvapen jeho novou schopností a pozorně si prohlížím, jak ji Dillon používá. Zrovna vidím, jak strká svou ruku skrz knížku, dokonce i skrz Nicolino tělo, ale stále nevidím důvod, proč jsou ti dva na sebe naštvaní. Dillon chvíli váhá, ale nakonec mu hlavou probíhá i chvíle, kdy byli oba venku ve velmi těsné blízkosti. Dillon Nicole líbá a ona jeho polibky opětuje. Najednou se od něj prudce odtrhává a začínají se hádat.

Že mě to vůbec překvapuje. Tušil jsem, že se Dillon o Nicole bude pokoušet, proto jsem se trochu zdráhal dát Nicole pod Dillonův dohled. Ale doufal jsem, že neudělá pitomost. Doufal jsem zřejmě zbytečně. Snad se brzy zase usmíří.

V myšlenkách se vracím zpátky k Ethanovi a Rochelle. Dnes jsem neviděl ani jednoho z nich. Pokusím se s Rochelle spojit. Volám jí, ale ona mi vůbec neodpovídá. Zkouším to znovu a znovu, ale žádnou její odpověď neslyším. Něco se muselo stát. Do hlavy se mi dere vzpomínka na včerejší večer, kdy jsem nemohl usnout kvůli tomu zvláštnímu pocitu, který mi napovídal, že něco není v pořádku.

Neriah vyčetla mé myšlenky a sdílí se mnou mé obavy. V tu chvíli se za námi ozývá hlučná rána tříštícího se nádobí a hned na to smích. Reflexně se otáčím za hlukem a vidím Nicole stojící zády k nám s rukama roztaženýma do stran. U jejích nohou leží tác s rozbitým nádobím a rozházeným jídlem. Tác spadl jí – nebo jí ho někdo schválně shodil. Někdo jako Mike, který je ze smějících se lidí nejhlasitější a stojí přímo u ní. Nicole se na něj zuřivě otáčí, takže se otáčí i k nám a já si všímám, že se většina jídla vrhla i na její triko. „Seš normální? Co si sakra myslíš, ty idiote?“ vybuchla a strčila do něj.

To by tak ještě scházelo, aby se tu porvala před zraky všech lidí tady, včetně učitelů. Nervy měla po včerejšku určitě napnuté jak struny a teď jí zřejmě praskly. Pár učitelů sedících opodál je začínají napomínat, ale nevypadá to, že by se chystali ke zvedání, aby je od sebe odtrhli. Místo nich jsem se ale dávno zvedl já a svižným krokem přicházím k Nicole a Mikeovi, který se chystá k další provokaci. To už u nich stojím já, chytám Nicole za paži a snažím se jí odvést pryč.

„Nech to plavat, Nicole. Nestojí ti za to.“

Jde sice se mnou, ale nepřestává se na Mikea zlostně dívat. „Ale stojí mi za to, abych mu dala pěstí!“

Trhnu paží a otáčím si jí k sobě. „Nicole, no tak přestaň! Uvědom si, jak se právě chováš. Podívej, co je tu lidí!“

Nicolin rozzlobený pohled se hned mění v lítostivou tvář a já si uvědomuju, že jsem přitvrdil víc, než bych vůbec chtěl. Hodně mě vyvedlo z míry zmizení Rochelle a Ethana. „Omlouvám se. Promiň. Ale máme velký problém. Jde o Ethana a Rochelle.“ Víc jí říkat nemusím, asi chápe, o co jde. Přikyvuje na znamení, že rozumí a všichni i s Neriah a Dillonem vycházíme z jídelny a rychle ze školy. Isabela

už k Arkarianovi šla, Jimmy by tam měl být a Shaun určitě taky, protože si sám musel všimnout, že Ethan přes noc nedorazil domů. Cestou k hoře dávám Arkarianovi vědět, že už jsme na cestě a ještě několikrát se zkouším spojit s Rochelle.

Vůbec nic! Nic neslyším a já si začínám zoufat. Co se jim mohlo stát? Kam zmizeli, že nemůžu zachytit jejich myšlenky? Je víc než jasné, že v tom má prsty Ellathea.

Musím se trochu uklidnit, nesmím hned panikařit. Ale začínám se cítit strašně provinile. Ten včerejší pocit jsem měl určitě právě kvůli Ethanovi a Rochelle. Nejspíš volali o pomoc, ale byli moc daleko, takže jsem neslyšel žádná určitá slova, anebo – a na to snad ani nechci myslet – prožívali zrovna silnou bolest, kterou jsem cítil i já, jenže jsem nic neudělal. Ani jsem se nesnažil zjistit, proč ten zvláštní pocit mám.

Cítím Neriažiny proplétající se prsty mezi mými. *Ty za to nemůžeš, Matte,* říká mi v myšlenkách, *nepokládej si to za vinu. Ještě nevíme přesně, co se jim stalo. A pokud opravdu volali o pomoc, nedokázal jsi určit původ volání a jestli to vůbec bylo volání, protože jsi prostě nemohl. Nezapomínej, že i tvé schopnosti jsou něčím omezené.* Pevně tiskne mou ruku a tím mě ještě víc uklidňuje. Vážně nevím, co bych si bez ní počal.

Procházíme otvorem v hoře, který se za námi jako vždy hned zavírá. Arkarian už na nás čeká a rychle nás vede do místnosti, kde na nás čekají i ostatní. Všichni jsou hrozně nervózní a hned, jak mě vidí, zasypávají mě dotazy jeden přes druhého. Já ale nevím o nic víc než ostatní. Ze začátku je aspoň zdviženými dlaněmi uklidňuji a prosím je, aby si všichni sedli. Také si sedám na místo vedle Neriah a Arkariana a přemýšlím, jak vůbec začít. Zprvu snad hlubokým nádechem a následným výdechem. „O Ethanovi a Rochelle zatím nemám žádné zprávy. Bohužel vůbec nevím, kde by mohli být, nebo co se s nimi stalo. Snažil jsem se s Rochelle několikrát spojit, ale neodpovídala mi."

„Ale má v tom prsty Ellathea, že ano?" ptá se Shaun pohotově.

„S velkou pravděpodobností ano. Takže mám teorii, že je oba mohla unést. Jenom nevím, proč to vůbec udělala a proč zrovna Ethana s Rochelle."

„Třeba se chce dozvědět informace o živlech. Třeba nepřišla na to, proč jste byli v minulosti a co jste tam hledali," navrhuje Isabela.

Na ni hned navazuje Arkarian: „Možná ani neplánovala unést přímo Ethana a Rochelle, ale kohokoliv z Organizace, kdo by jí mohl poskytnout informace. A bojím se, že narazila zrovna na někoho, u koho se jí to podaří."

„Ethan by byl naopak ten poslední, kdo by Ellathee cokoliv řekl," kroutí Shaun rázně hlavou.

„Bojím se, že ne, Shaune. Ne, pokud uvidí Rochelle trpět."

Nastává hluboká chvíle ticha, kdy všem i mně dochází význam Arkarianových slov. Má pravdu. Ethan už Rochelle jednou ztratil. Zemřela mu přímo v náruči a nikdy by nedopustil, aby se to stalo znovu. Ethan je bez pochyby jeden z nejoddanějších členů Organizace, na kterého je celý Tribunál pyšný a s jeho loajalitou by raději zemřel, než by Ellathee vyzradil tak důležité informace. Jenže Ellathea bude mít v rukách jeho největší slabinu – Rochellin život. A tím nad ním získá kontrolu. Ethan nenechá Rochelle znovu zemřít.

Všem přítomným toto jistě taky došlo a tváří se ještě vyděšeněji než před tím. Isabela prudce vstává ze židle. „Musíme co nejrychleji zjistit, kde jsou a zachránit je!" Je hodně rozrušená, sotva dokáže zklidnit svůj přerývavý dech. Má o ně velký strach, jako každý z nás. „Nemůžeme dopustit, aby je-." Isabela z ničeho nic umlká a nepřítomným pohledem zírá před sebe.

„Isabelo?"

Nereaguje. Celá strnula a není na ní vidět ani sebemenší pohyb prstu. Stále se rozšířeným zrakem dívá před sebe. Nepatrně pohnula svými rty, jako by chtěla něco říct, ale od úst jí nevychází ani hláska. Začíná mi nahánět strach.

Najednou se všechno obrací naruby. Isabela pevně zavírá oči, sklání hlavu a z úst se jí dere hrozivý křik plný bolesti, který se rozléhá snad po všech chodbách a místnostech v sálech. Ten křik je tak pronikavý, že mi z toho leze mráz po zádech. Isabela se oběma rukama chytá za hlavu a stále křičí. Dělá několik kroků dozadu, čímž odstrkuje židli, která hned padá na zem. V tu ránu jsme všichni na nohou a obestupujeme trpící Isabelu. Já a Arkarian ji zachytáváme ve chvíli, kdy padá na kolena. „Přestaň! Prosím, přestaň!" křičí Isabela bolestně. Nevím, co se to děje, tak se snažím dostat se jí do hlavy. V ten okamžik mě ale zasahuje silná vlna bolestivých křečí, které prostupují celým mým tělem a nutí mě přestat se čtením myšlenek.

„Nedělej to, Matte," napomíná mě Arkarian.

„Co se to s ní děje, Arkariane? Proč tak trpí?" ptám se ho vyděšeně.

„Bože! Nech toho! Prosím, nech toho!" Isabela znovu úpí a já čekám na Arkarianovu odpověď.

„Já nevím," kroutí zoufale hlavou.

Isabela znovu křičí bolestí a nehty se zarývá do své vlastní kůže. Předklání se celým tělem, takže se hlavou dotýká podlahy. Poslední výkřik a vše přestává. Isabela povoluje své napnuté svaly v těle a ruce jí padají k hlavě na podlahu. Začíná plakat.

Proboha! Co se jí to stalo?

„Isabelo," Arkarian se k ní naklání a pomáhá jí si sednout na paty. Jemně jí odendává vlasy z čela a utírá jí slzy. „Pověz nám, co jsi viděla."

„To Ellathea. Musela se mi dostat do hlavy a spojit se se mnou. Viděla jsem Ethana s Rochelle. Tak hrozně je bili. Oni křičeli bolestí a nemohli nic dělat. Byli tak bezmocní, bože," semkne rty, kroutí hlavou a steče jí z očí pár dalších slz. „Musíme jim pomoct. Musíme je zachránit."

Slova se ujímám já. „Zachráníme je, neboj se. Nenecháme je v tom." Pokládám jí ruku na rameno a konejšivě ji pohladím po paži. „Poznala jsi prostředí, kde byli? Všimla sis něčeho kolem?"

Lehce přikyvuje hlavou a hned na to mi do hlavy posílá obrazy, které viděla. Snažím se nevnímat ten pohled, jak pár lidí stojí kolem Ethana a Rochelle a nemilosrdně oba bijí. Koukám na okolí a poznávám věznice Latheniina paláce.

„Jsou v paláci na Olympu. Aspoň víme, kde je hledat. Ale dneska jsme tu ještě kvůli něčemu jinému. Posaďte se," nabádám všechny a sám si sedám na své místo. Arkarian pomáhá Isabele vstát a zůstává u ní, aby ji mohl uklidnit. „Jelikož jsme získali živel vody, je třeba najít další. Tentokrát je na řadě živel ohně. Půjdeme znovu do daleké minulosti – do roku dva tisíce tři sta čtyřicet devět před naším letopočtem, do Egypta. Klíč k hledání živlu bude v Cheopsově pyramidě," připomínám všem, co nám říkala Nicole po zatmění měsíce. „V době, do které se vydáme, panoval velký chaos a zmatek, ale možná to bude lépe pro nás, protože se do pyramidy lépe dostaneme. Tento úkol by byl opět nejvhodnější pro Rochelle, jenže tu teď musíme zachránit, takže jsem se rozhodl pro tebe, Jimmy. Tvé schopnosti se v pyramidě dost možná budou hodit. Chci, aby tě doprovázela

Nicole," otáčím k ní pohled. „Tvoje elastice určitě také bude užitečná. A Neriah, ty Jimmyho a Nicole doplníš. Vy tři vyrážíte už dnes večer. Jimmy, tobě za chvíli dodám bližší informace o pyramidě, včetně starých i nových dokumentů o ní." Jimmy s nepatrným úsměvem přikyvuje a já pokračuji k ostatním.

„Tak a teď Rochelle s Ethanem. Jelikož je Ellathea unesla do paláce, chci, Dillone, abys mě doprovázel. V paláci jsi byl a už jednou jsi nám předvedl tvou skvělou paměť. Budeme potřebovat pomocnou ruku a myslím, že ty, Shaune, budeš ideální. Pokud půjde do tuhého, tvůj perfektní šerm nám jistě pomůže. A také věřím, že chceš zachránit svého syna."

Shaun souhlasně přikyvuje a zároveň děkuje.

„A co já?" ozývá se Isabela popuzeně.

„Ty, Isabelo, zůstaneš tady s Arkarianem. Zatímco on bude dohlížet na obě cesty, ty se budeš připravovat na léčení. Bude tě tu třeba hned, jen co dorazíme s Ethanem a Rochelle."

Samozřejmě se nechce nechat jen tak odbýt. „Ale můžu je přece oba vyléčit už tam. Aspoň naberou síly a utečeme z paláce rychleji."

„Ale nemůžeme si dovolit, aby tě někdo zranil. Bude to jistě nebezpečné a dost možná tam dojde k souboji. Vím, že jsi silná a zdatná šermířka, ale i přes to tam bude riziko, že by ses poranila a po souboji bys byla zesláblá. Pochop, budeš potřebovat veškerou tvou energii pro léčbu."

„Tak nebudu bojovat! Jenom je oba vyléčím. Nemůžu tu přece zůstat. Chci Ethanovi a Rochelle pomoct! Právě jsem viděla, jak je mučí, mám to snad hodit jen tak za hlavu?"

„Isabelo-."

Isabela znovu prudce vstává ze židle. „Kdy už mě konečně přestaneš tak ochraňovat? Nejsem malá holka! Kolikrát ti mám ještě dokázat, že už se o sebe dokážu postarat?" rozčileně mě zpraží pohledem a kříží své ruce na prsou.

„Isabelo, o tohle tu vůbec nejde." Proč jen je tak tvrdohlavá? „Pochop, jsi pro nás s tvým léčením moc důležitá. Nemůžeme riskovat, že tě ztratíme a nebyla bys potom ani schopna Ethanovi a Rochelle pomoct."

Naštěstí se do hovoru vkládá Arkarian. „Isabelo, jsem si jistý, že Matt tě teď nechce chránit jen proto, že jsi jeho sestra. Opravdu tu

teď jde jen o tvé schopnosti léčení. Matt má pravdu, že jsi pro nás moc důležitá.“ Jemně ji tahá za paži a stahuje zpátky do židle. Isabela se mu naštěstí poddává, sedá si a nic už neříká.

Nepatrně si oddychávám. „Dobrá, to bychom měli. My tři,“ ukazuju na sebe, Dillona a Shauna, „si vezmeme zbraně z pokladnice. Myslím, že se nám budou hodit. Jinak my vyrazíme také dnes večer, ale ještě dřív, než Jimmy s děvčaty. Dobrá?“

Souhlasně přikyvují.

„Ještě nějaké otázky?“ Chvíli čekám, jestli někoho něco nenapadne, ale všichni zřejmě víc vědět nepotřebují.

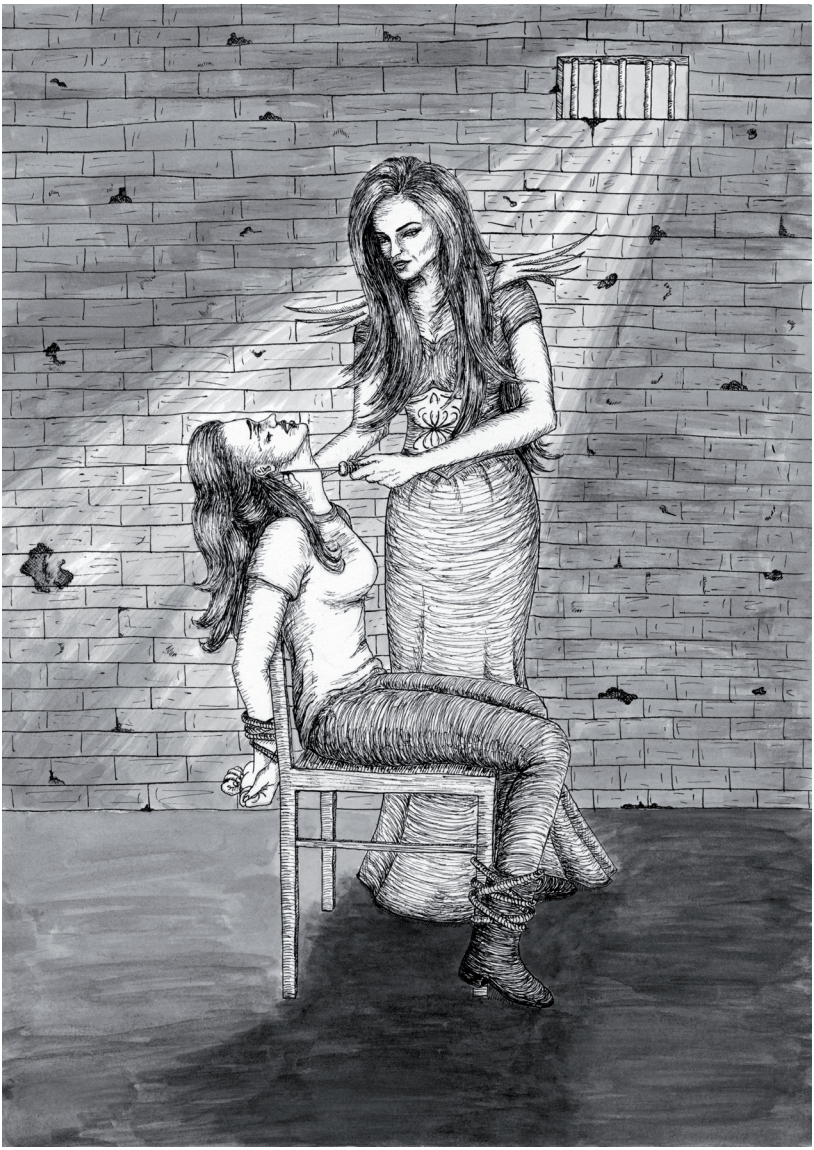

40. kapitola

Ethan

Spím? Nebo mě jen tíživý tlak a nezkrotná tíha drží v urputných mrákotách? Kde to vůbec jsem? Nevím ani, jestli je den nebo noc. Jsem vůbec ještě naživu? Nemůžu si na nic vzpomenout. Myšlenky mám proházené jako malé kousky puzzle valící se na kartonové podložce, co čekají na složení. Já nemůžu najít ani dva k sobě pasující kousky, abych je složil a podíval se na jejich obsah. Co se to stalo? Snažím si vzpomenout. Jako první se mi před očima objeví Rochelle. S lehkým smíchem si z vlasů oklepává sníh, který na ni spadl ze stromu. Ještě teď slyším ten nádherný, zvonivý zvuk, vycházející z jejích sladkých rtů. Vždy ve mně vzbuzuje nadšení a hlavně ten nádherný pocit, že jsme spolu, že je Rochelle má spřízněná duše, a že je vůbec naživu.

Stojíme uprostřed prázdné, zasněžené aleje, kde kromě nás, Nicole a Dillona dlouho nikdo neprošel. Je tu naprosto prázdno. Jsme tu jen my dva. Objímáme se a hodně dlouho se ani jeden nehneme. Rochelle si pokládá hlavu na mé rameno a tulí se ke mně ještě blíž. Nevnímám nic víc, než tep jejího srdce, vůni jejích havraních vlasů a její pravidelný dech. Snad bych se i rozkřičel štěstím, kdybych si byl jistý, že mě uslyší všichni na celém širém světě volat, jak moc jsem s Rochelle šťastný a jak moc ji miluju.

Tuto úžasnou chvíli ale ruší můj instinkt, který mě upozorňuje, že se stane něco zlého. Zvedám hlavu a rozhlížím se kolem i do těch nejtmavších koutů. Rochelle si všímá změny mé nálady a ptá se, co se děje. Nic jí ale říkat nemusím, protože to jasně čte z mých myšlenek. Hned svou schopnost také využívá a snaží se zachytit jakoukoliv jinou myšlenku v okolí. Nic ale neslyší. Mě stále ten zvláštní pocit neopouští, tak se radši rozhodujeme pro rychlý odchod z parku. Sotva stíháme ujít deset metrů a oba padáme k zemi pod silným úderem do temene. Rochelle okamžitě ztrácí vědomí a zůstává nehybně ležet na zemi. Já se ještě stíhám otočit, abych mohl spatřit útočníka. Ten má však přes obličej přetaženou masku, stejně jako jeho dva

společníci. Nic ale nestíhám říct a už znovu cítím silný úder tvrdým předmětem, který nestačím identifikovat, neboť také ztrácím vědomí.

Hned, co mi hlavou proběhla poslední složená vzpomínka, otvírám oči. Také mě začíná bolet skoro celé tělo a hlavně hlava. Reflexně se chci za bolestivá místa chytit, ale ruce mám svázané za zády. Sedím na židli a provaz mám obtočený i kolem hrudi. Všímám si, že i nohy mám přivázané k nohám židle. Trochu sebou zmítám, ale po tomto zákroku mě začíná bolet pravá strana hrudi. Pod okem cítím pichlavou bolest, na tváři a bradě mám zaschlou krev, která jistě stekla z mého napuchlého a roztrženého rtu a zlomeného nosu. Jakmile zjišťuju všechna svá zranění, je mi jasné, že tohle z dvou úderů do hlavy určitě nebude. Snažím si vzpomenout dál.

Probral jsem se už svázaný a někdo kolem mě stál. Mluvili jsme, ale vůbec si nedokážu vybavit o čem. Pak si jen vzpomínám na silné rány a kopance mířící na moje tělo a obličej. A také na… na Rochelliny výkřiky!

„Rochelle!“ volám okamžitě a ohlížím se kolem sebe. Takřka hned ji spatřím. Je přivázaná stejně jako já. Není při vědomí, hlava jí volně visí k hrudi a kvůli jejím vlasům jí nevidím do obličeje, takže nepoznám, jestli jí opravdu někdo zbil. „Rochelle,“ volám znovu ve snaze Rochelle probudit. Sedí ode mne dobré dva možná tři metry. Krátkými poskoky manipuluju se židlí, abych se k Rochelle mohl dostat blíž. Jde to ale těžko vzhledem k tomu, jak pevně jsem přivázaný a zvlášť, když mě s každým posunem píchají pravá žebra. Nejspíš jich mám pár zlomených. Ale tohle musí stranou. Popošel jsem snad jenom ten metr a už ztěžka oddychuju. „Rochelle,“ Nic. Stále nehybně sedí. „Rochelle!“ teď jsem křikl opravdu hlasitě. Ještě několik vteřin se po tmavé místnosti rozléhá ozvěna. „No-tak-Ro-chelle-vzbuď-se!“ křičím mezi dalšími poskoky s židlí. Teď ovšem správně neodhaduju svou sílu a velmi tvrdě dopadám stranou na zem. Okamžitě mi vystřeluje palčivá bolest do ramene, která prostupuje dál klíční kostí a paží až do konečků prstů. Z úst se mi dere krátký výkřik, který mi však nijak nepomáhá. Kdyby aspoň vzbudil Rochelle. Místo toho slyším vrzavé otevírání dveří. Ty se ale nachází za mnou, takže nevidím, kdo právě ke mně jde. Slyším jen blížící se klapání bot. Zdá se mi nějaké nepravidelné, ten dotyčný nejspíš kulhá. Cítím, jak zastavil za

mými zády. Chvíli je ticho, pak ale cítím, jak se ke mně sklání, chytá opěradlo židle a staví mě zpátky na *nohy*. Dokonce mě úmyslně šoupá blíž k Rochelle, což mě hodně udivuje. Snažím se mu přes rameno kouknout do tváře, ale nedaří se mi to.

„Kdo jsi?" ptám se. „Proč nás tu držíte?"

Hodně dlouho je ticho a slyším jen naše dýchání. „Já sám už nevím, kdo jsem," pronáší pomalu.

Zamračím se a snažím se přijít na to, co to má znamenat. Ani hlas mi nepřijde nijak povědomý a netuším, s kým mám tu čest.

Obchází Rochelle, dokud se nezastaví před ní. Teprve teď si můžu prohlédnout jeho tvář, ale málem jsem ho ani nepoznal.

„Ty jsi Jeff, je to tak?" zaslechl jsem od Matta i Nicole že on i jeho celá rodina zmizeli a že je pravděpodobně unesla Ellathea. A jak si ho prohlížím, tak to zřejmě bude pravda. Více zlomeného člověka jsem snad v životě neviděl. Nedovedu si představit, co tu musel zažít, že vypadá, jako by už ztratil duši.

„Omlouvám se," řekl při pohledu na Rochelle a zakroutil hlavou.

„Za co?" zamračím se. „Jeffe, je Rochelle v pořádku?"

Na odpověď znovu kroutí hlavou, jemně Rochelle zvedá hlavu a odhrnuje jí vlasy z čela, takže jí můžu vidět do obličeje. V tu ránu mnou proudí vlna vzteku, pevně semknu dlaně a pokouším se škubnutím vymanit z pout.

„Rozvaž mě," syčím skrz pevně stisknuté zuby.

„Nemůžu," odmítá hned, jde k mřížím a vrací se s malým kýblem s vodou a hadrem. Ten namáčí do vody a začíná Rochelle otírat krev z obličeje.

„Jeffe, když náš pustíš, pomůžeme ti. Utečeme spolu a už tu nebudeš muset být. Je tu i tvá rodina že? Zachráníme je."

Z ničeho nic se mu silně rozklepou ruce a kýbl mu padá z ruky na zem. Neudrží se ani ne nohou, hroutí se na kolena a se vzlyky schovává tvář do dlaní. Zaraženě ho pozoruju a říkám si, že jeho rodinu asi zabili, když takhle zareagoval.

Rachot kbelíku Rochelle probouzí a pomalu narovnává hlavu. Hned přesunuju svou pozornost ze zhrouceného Jeffa na ní. „Rochelle! Rochelle, jsem tady."

Stáčí ke mně zmatený a unavený pohled a úlevou si oddychává, jakmile mě vidí. Pak si všímá Jeffa, který klečí před její židlí a nechápavě

ho pozoruje. Chvíli na to ale hlasitě zalapá po dechu, nevěřícně zakroutí hlavou a mně dochází, že si z Jeffových myšlenek přečetla, co se mu stalo. Taky by mě to dost zajímalo tak k ní stáčím tázavý výraz. Rochelle se tváří hrozně vyděšeně a zároveň lítostivě, ale nic mi nevysvětluje.

Zabili jeho rodinu? ptám se jí v myšlenkách.

Rochelle ale jen kroutí hlavou a znovu se na Jeffa lítostivě podívá.

Za námi se najednou ozývá tichý dívčí zpěv. Melodie složená z pár tónů. Jeff v tu chvíli přestává plakat, výraz ve tváři se mu k nepoznání mění a zvedá se na nohy. Hledí někam za nás a poslušně čeká.

„Udeř ji," pronáší dívčí hlas za námi a Jeff bez váhání vráží Rochelle facku.

Šokem sebou cuknu a hned se začínám na židli zmítat. „Hej, pomátl ses! Co to děláš?" křičím na něj rozčileně, i když vnitřně nějak tuším, že bych se na něj zlobit neměl.

Teď slyším smích a blíží se k mojí židli. Proplouvá kolem mě a staví se vedle Jeffa. Je to Ellathea.

„Líbí se vám jeho změna?" ptá se samolibě a prstem Jeffa pohladí po tváři. Ten nedává nějak najevo, že by mu to vadilo. Co se to s ním stalo, proboha? „Dal nám trochu zabrat, ale brzy už bude jedním z nás."

„Co jste mu to provedli?" ozývá se Rochelle rozčileně a znechuceně. „Jak vůbec můžete takovou zrůdnost vymyslet?" Pořád nemám ponětí, o čem to mluví.

Ellathea se jen usměje. „Myslel si, že by ho láska mohla zachránit. Předvedla jsem mu, jak moc se mýlí. Sami brzy poznáte, o čem mluvím."

„Co po nás chcete?" ptám se s úmyslně zvýšeným tónem hlasu.

„Informace," Ellathea se ke mně naklání a bez mrknutí mě topí svým stříbrným pohledem. Jsme od sebe snad jen deset centimetrů. „Informace, které mi ty poskytneš," její dlouhý ukazováček mi míří k hrudi, takže můžu cítit její ostrý nehet, který se mi zařezává přes triko do kůže. „Budu se ptát na pár věcí a ty mi budeš odpovídat."

„Vybrala jste si špatnou oběť. Vážně si myslíte, že vám tady s radostí budu vyprávět pohádky o Strážcích? To zrovna! Nic vám říkat nebudu," syčím jí do obličeje.

„Vážně si myslíš, že jsem tak hloupá?" Ellathea mi oplácí stejně výsměšný tón. Znovu se narovnává a popochází k Rochelle. „Však tobě hned bude do řeči, až se zeptám." Stoupá si vedle Rochelliny židle.

„Nemám pravdu, Rochelle?“ Ellathea prudkým pohybem chytá Rochelle za vlasy a trhá rukou do zadu. Rochelle se šklebí bolestí, zřejmě tenhle bolestivý chvat nečekala.

„Nesahejte na ni!“ vykřikuji okamžitě a znovu se snažím vymanit z pout.

Ellathee se na tváři objevuje vítězoslavný úsměv. Pouští Rochelliny vlasy a celá se napřimuje. Přechází po místnosti a opět si stoupá přede mě. „Slyšela jsem, že se vaše skupinka začala honit po něčem velmi mocném. Hledáte živly. A mě by zajímalo, Ethane, co jsou ty živly zač?“

Tak se přece jen něco dozvěděla. Jistě touží vědět, jaká moc se v živlech skrývá, aby je mohla ukořistit pro sebe. Nehodlám být ale ten, kdo jí to prozradí. Takže mlčím.

„Už jste jeden nalezli, když jste se vydali do Mezopotámie. Živel vody.“

Neví toho moc. Taky jsme si mysleli, že v truhle bude živel vody. Že tam byla mapa k jeho nalezení, to už Ellathea neví.

„Radím ti, abys mluvil, Ethane. Dřív, než toho budeš litovat.“

„Nic vám neřeknu,“ opakuju rozhodně a snažím se nedávat najevo ten strach, co mě v hrudi začíná tížit.

Ellathea mi věnuje výsměšný pohled a přesouvá ho někam za mě. Hned na to se opět ozývá ten dívčí hlas: „Udeř ji.“ A Jeff hned poslouchá.

„Dost! Nechte ji!“ rozkřiknu se znovu a bezmocně koukám, jak z Rochelliných natrhnutých rtů stéká nový pramínek krve.

„Asi jsi to ještě nepochopil, co se stane pokaždé nezodpovězené otázce?“ pronáší Ellathea zlověstně a míří pomalým krokem k Rochelle. Odstrkuje Jeffa stranou a stoupá si vedle Rochelle, abych na obě viděl. „Nech mě ti to usnadnit,“ koutek úst se jí zlověstně zvedá a v dlani se jí objevuje ostrá dýka s bohatě zdobenou rukojetí. „Už budeš mluvit?“

„Ne!“ Rochelle odpovídá sebejistě za mě, já mám ale strach, že mě moje sebejistota opouští.

Ellathea k Rochelle sklání svůj úsměv a znovu ji prudce chytá za vlasy. Ruku s dýkou zvedá a pomalu s ní míří k jejímu odhalenému krku.

Cítím, jak se mi strachem zrychluje tep. Zoufale koukám na dýku, která je jen pár centimetrů od Rochellina krku a vrtím rychle hlavou. „Ne, prosím. Nechte ji být!“

„A řekneš mi, co chci vědět?“

„Ethane, nic jí neříkej," zkouší mě Rochelle ještě zarazit.

Ellathea pokládá ostří dýky Rochelle na krk a vidím, jak Rochelle přivírá oči, když jí kov začíná lehce projíždět kůží. Z rány hned začínají stékat slabé pramínky krve, a čím déle mlčím, tím více jsou pramínky silnější.

„Dost! Když ji zabijete, nevymáčknete ze mě už vůbec nic!"

„Otázkou je, jestli ti ty informace za její život opravdu stojí," stáčí ke mně Ellathea pohled a neoddaluje dýku ani o milimetr.

Už to nevydržím. Ellathea mě drží v šachu. Nemůžu riskovat, že Rochelle znovu ztratím. To nedopustím. „V té truhle živel nebyl!" křiknu, abych ji zastavil.

Ellathea naštěstí dýku opravdu oddaluje, narovnává se, ale zůstává u Rochelle stát. „Opravdu? A co v ní tedy bylo?"

„Byl tam hlavolam. A ten nám po jeho vyřešení odhalil mapu s místem, kde se pravý živel nachází."

„Ethane," šeptá Rochelle s nesouhlasným výrazem ve tváři. Já ji ale nevnímám.

„A už jste ho našli?"

„Ano."

„Ethane, mlč! Už jí nic-," Rochelle sotva stíhá dopovědět další napomenutí, Ellathea napřahuje ruku, jejíž hřbet prudce přistává na Rochellině tváři. Rána byla dost silná, až odmrštila Rochellinu hlavu na stranu.

„Už na ni nesahejte!"

„Kam jste živel vody schovali?" pokračuje v tázání.

Vrtím hlavou. „Já nevím."

Rochelle na tváři přistává další úder a já si nemůžu nevšimnout, jak jí vytryskly slzy z očí. Opět sebou reflexně zmítám, ale provazy drží pevně a má zranění a bolesti mě nutí brzy přestat. „Bože, já to vážně nevím!"

„Ale jistě víš, kde se nacházejí další živly."

Bezradně kroutím hlavou, ale ne z důvodu, že bych to nevěděl. Naopak si ty informace pamatuju, ale když je Ellathee prozradím, riskuju tím, že živly najde dřív než my a nastanou tak zkázy, o kterých Nicole mluvila. Nemůžu dovolit, aby mojí vinou živly dostala do rukou a zničila by tím svět. Jenže když budu mlčet, zabije Rochelle před mýma očima a ten pohled na umírající Rochelle bych znovu nesnesl.

„Mluv, Ethane," přikazuje jasně a znovu se s dýkou přiblíží k Rochellinýmu krku.

„V Egyptě. Další živel nebo klíč k němu je v Egyptě."

„Chci přesnější informace."

„Já-."

Zastavuje mě dusot přibližujících se nohou a udýchaný hlas: „Má paní! Koule se opět roztočila."

Při těchto slovech ke mně Ellathea stáčí pohled a pousměje se. „Čeká nás výlet do Egypta, hádám."

41. kapitola

Matt

„Tak tady to máš," podávám Jimmymu pár nažloutlých papyrusů. „To jsou spisy přímo z Egypta, několik let staré. Některé z nich jsou z doby, kdy se pyramida začala stavět."

Jimmy je s úžasem bere do rukou a se zájmem si je prohlíží. Po chvíli se ale mračí. „Ale vždyť je to napsaný anglicky. Jak je to možné?"

„Taky jsem se divil," usmívám se. „Ale otec mi říkal, že je sepsal jeden Strážce – tedy vlastně Strážkyně před asi dvěma sty lety. Patřila k Athénským vědcům, kteří byli posíláni do minulosti, aby zaznamenávali přímé dokumenty z dějin. Spisy byly tudíž přesné, když je sepsali přímo na místě a ostatní Strážci se jim mohli přiučit, když potřebovali. Jako například teď ty."

„Tím se vše vysvětluje," culí se.

„A tady," na papyrusy mu ještě pokládám dva časopisy, „jsou nejnovější informace o zkoumání pyramidy. Najdeš tam spoustu užitečných věcí, které se vám jistě budou hodit."

„Skvěle. Víc toho nemáš?" poznamenává s ironií v hlase.

„Do večera si stihneš přečíst aspoň ty nejzákladnější věci. Ale já věřím, že si přečteš i další informace. A navíc, nic ti nebrání v tom, aby sis ty spisy vzal s sebou. Samozřejmě jenom ty papyrusy, ale to ti vysvětlovat určitě nemusím."

„No jasně. Vidět mě nějakej Egypťan s časopisem z dvacátého prvního století v ruce, to by byl docela průšvih."

„To asi jo," směju se a přemýšlím, jestli jsem Jimmymu nechtěl ještě něco říct. Nic mě nenapadá. „Tak si to pročti a já už půjdu spát, ať jsem v Citadele brzo."

„Jasně, díky, Matte. A hodně štěstí."

„Vám taky."

Jimmy vychází z mého pokoje a já hned zalézám do postele. Díky své meditaci okamžitě usínám a přenáším se do Citadely. Dillon už tu je a zrovna si zkouší svou novou schopnost na jednom z křesel. Strká svou ruku skrz měkké sedátko, vedle něhož sedí, a následně mění

strukturu dlaně a sametu se dotýká. Teď si mě všímá a zdraví mě.

„Čau," přicházím k němu blíž a sleduju jeho dlaň proplouvající sedačkou. „Něco jsem se o té tvé schopnosti dozvěděl," říkám a sedám si vedle něj. Dillon přestal cvičit svou schopnost a se zájmem poslouchá. „Když dokážeš měnit svou molekulární strukturu, po pečlivém a pozorném trénování bys své tělo dokázal i zneviditelnit."

Dillon vyvaluje oči a na tváři se mu objevuje vzrušený úsměv od ucha k uchu. „Vážně? To jako fakt?"

„Jo," přitakávám, „ale rozhodně ti to nepůjde ze dne na den. Musíš tu schopnost trénovat, abys věděl, jak s ní pracovat. I když to je nejspíš zbytečné ti říkat, jak tak na tebe koukám."

„Cvičím každý den aspoň jednou a už pomalu přicházím na správný způsob přeměny. Ale párkrát už jsem se pořádně nemohl najíst, když mi jídlo padalo skrz ruce," pousmál se a najednou mění téma hovoru. „Matte, máš vůbec nějaký plán, jak vysvobodíme Ethana s Rochelle?"

Zhluboka se nadechuju. „Popravdě, ne tak docela. Musíme nejdřív zjistit, kde přesně jsou. Ještě si pamatuju tvůj popis z minula, takže prozkoumám prvně ty místnosti, které budu moci a pokud je nenajdu, budu se spoléhat na tebe, že si vzpomeneš ještě na nějaké jiné místnosti. Až potom budeme muset jednat. Vím, nezní to moc přesvědčivě, ale nic jiného nejspíš udělat nemůžeme."

„Jasně. Nic jiného jsem vlastně ani nečekal."

Na chvíli se rozhostilo ticho. Slyším část Dillonových myšlenek. Má něco na srdci a výhradně jen ke mně. Znovu je to úplně jiné téma. „Matte," začíná, „chci se ti omluvit."

„Za co prosím tě?"

„Za to, jak jsem se k tobě choval, když jsem se snažil získat Neriah," zvedá hlavu od svých sepnutých dlaní a dívá se mi do očí. Můžu z nich poznat, že to co právě říká, myslí smrtelně vážně, a že toho opravdu lituje. „Choval jsem je jako pitomec. Věděl jsem, že vy dva k sobě patříte, ale nechtěl jsem si to prostě připustit. Byl jsem fakt slepej a tupej. Vím, ta omluva nepřichází zrovna brzy. Omlouvám se i za to."

Přátelsky mu plácám po zádech a s úsměvem kroutím hlavou. „V pořádku, Dillone. Já jsem tě chápal. Mně taky nebylo zrovna příjemné porušit slib, který jsem ti dal."

Dillon mě rázně přerušuje: „Byl to hloupej slib! Nechápu, jak jsem

ho po tobě vůbec mohl chtít. Stejně, Neriah je tvoje spřízněná duše, to bys nedokázal dlouho dodržet. Ale je to dobře, takhle to má být." Odmlčel se a nad něčím přemýšlí. „Jak jsi vůbec poznal, že Neriah je tvá spřízněná duše? Sice jsi to věděl až po delší době, ale i přes to. A teď mi nejde o Neriah, ale-." Znovu se odmlčel.

„Jde o Nicole?"

Dillon kývne hlavou. „Víš, když… Když jsem ji políbil v tom parku, něco jsem cítil. Já nevím, bylo to zvláštní, neuvěřitelné a naprosto přirozené. Cítil jsem, že jsem s Nicole na správném místě. Nedokážu to přesně popsat, prostě…" krčí rameny a už dál nic neříká. Jeho slova mě hodně překvapují. Věděl jsem, že Dillon se do Nicole znovu zakoukal a často, když jsem je viděl spolu, jsem cítil něco podivného, ale vždycky jsem zavrhnul právě tu možnost, že by mohli být spřízněné duše. Pokaždé mi tu myšlenku něco vyvrátilo.

„Já nevím. Neříkám, že to není možné, aby Nicole byla tvá spřízněná duše. Musíš to poznat ty, a až si budeš stoprocentně jistý, pozná to i Nicole."

Dillon už na tohle nic neříká a ani já nic nedodávám.

Do Citadely právě doráží i Shaun. Zvedám se z křesla a popocházím ke kraji místnosti, kde se nachází pokladnice se zbraněmi a tři stříbrné pláště, které hned beru do rukou. Z pokladnice vytahuji svou sekeru, Dillonovy náramky a Shaunovy meče. Po té, co pokladnici znovu zamykám, mizí a já nám rozdávám pláště a zbraně. Když jsme připravení, Arkarian nás přenáší na zasněženou pláň. Připadá mi, že jsme na stejném místě, jako tehdy, když jsme zachraňovali Neriah. Musíme se tedy vydat na sever.

Mlčky se brodíme hustým sněhem. Ledový vítr nás šlehá do tváří a velké mrazivé sněhové vločky narážejí do našich stříbrných plášťů podobně jako dešťové kapky do pláštěnek. Naše pláště jsou naštěstí teplé a odolné proti živelným úkazům a dokonce nás ochrání i před šípy.

V dálce se ocitají vysoké věže paláce. Od poslední návštěvy se nijak nezměnil. Chvíli stojíme vedle sebe a prohlížíme si vzdálený palác.

„Tak a co teď?" zajímá se Shaun.

„Musím zjistit, kde Ellathea Ethana s Rochelle drží. Pak si prohlédnu, jak je palác ochráněný."

„Copak nebude opatřený stejnými kouzly, jako byl za Lathenie?“ otáčí ke mně Dillon tázavý pohled.

„Myslím, že ne,“ kroutím hlavou. „Ty kouzla měl na starosti Keziah, ale když Lathenie zemřela, už ho nikdo nemohl udržovat při životě. Nejspíš už také zemřel. A navíc,“ pořádně si prohlížím hradby. Už se setmělo, takže nejde vidět moc dobře, proto využívám svého vnitřního zraku a prohledávám palácové okolí. Žádná ochranná stěna kolem stavby není. „Kolem paláce už žádná stěna není. Domnívám se, že Ellathea se musela s ochranou zařídit jinak, ale zatím nic nevidím.“

„Matte,“ Dillon pomalu tiskne mou paži a takřka vyděšeným pohledem se dívá někam k paláci. „Prosím tě, řekni mi, že mám halucinace, nebo že blbě vidím.“ Jeho stisk stále sílí, až mě to začíná pěkně bolet.

Stěží se vymaňuji z jeho bolestivého stisku. „A co bych měl vidět?“

Dillon mě znovu chytá a přitahuje si mě blíž. Nataženou rukou ukazuje do dáli před sebe a já se dívám tím směrem a hledám, co Dillona tak děsí. „Šálí mě zrak, nebo v tom jednom úseku vážně chodí démoni?“

Dillonova slova mě děsí, i Shaun se rychle dívá daným směrem, aby se přesvědčil, jestli tam ty stvůry opravdu jsou. Dillona bohužel zrak nešálí. U paláce se procházejí tři démoni. Jsou jen v prostoru ohraničeném masivními stěnami a místo stropu mají ukovanou silnou mříž. Pokud budeme procházet hlavní cestou, nebudeme sice muset chodit přes ně, ale jsou až nebezpečně blízko cesty. Tu stále hlídají vychrtlé dogy a stráž se smrtelnými šípy. Myslím, že nebude těžké se dostat do paláce, ale z něj ano.

„Super,“ Dillon rozhazuje rukama a následně je nechává klesnout. „Takže Ellathea si pořídila na hlídku pár démonů. Co ještě si připravila?“

„Ale vždyť jsou jen tři. Už jsme jich pozabíjeli víc,“ konstatuje Shaun ve snaze Dillona trochu uklidnit, což se mu ale moc nedaří.

„No jistě, tady ano. Ale kdo nám dává tu jistotu, že jich není někde víc?“

„Dillone, klid,“ pokládám mu ruku na rameno. „Tím, že tu budeme hádat, jestli ještě někde pobíhají démoni nebo podobné potvory, si moc nepomůžeme. Musíme se soustředit na náš úkol. Já teď znovu prozkoumám palác, abych zjistil, jak je ochráněný, a kde jsou Ethan s Rochelle. Potom si pečlivě naplánujeme záchranu i únik, dobrá?“

Shaun s Dillonem přikyvují a já začínám s prohledáváním. Stále si pamatuji Dillonův popis z minula, takže mi teď nemusí místnosti popisovat. Ethana s Rochelle zatím nemůžu najít. Po paláci chodí pár vojáků, méně než jsem předpokládal. Ellatheu také nikde nevidím. Myslí se přesouvám asi k té nejhorší části zámku – vězení plné hrůzných stvůr. V prvním poschodí jsou věznice skoro prázdné, až v zadní části někoho vidím. Ethan s Rochelle to ale nejsou. Je tam nějaká žena s malým klukem. Musí tu být asi hodně dlouho soudě podle jejich špinavého a potrhaného oblečení a vychrtlých těl. Napadá mě, jestli to není Jeffova matka s bratrem, ale pokud vím, Nicole mi říkala, že Jeff má ještě mladší sestru. Tu tam ale nikde nevidím. Stejně jim teď nemůžu věnovat moc pozornost. Procházím ještě dál. Konečně vidím Ethana. Je v bezvědomí a jeden ze silných vojáků ho zrovna tvrdě pokládá na zem za mříže. Další voják má přes rameno přehozenou Rochelle a také ji skoro až hází k Ethanovi. Zamykají dveře mříží a odcházejí. Je divné, že z nich nikdo nezůstává na hlídce. I u vchodových dveří je prázdno, což je ale výhoda pro nás. Ještě jednou prohlížím okolí a pak otvírám oči.

„Ethan s Rochelle jsou ve vězení a jsou v bezvědomí. Nevypadají vůbec dobře. Nebude těžké se k nim dostat, jak jsem se domníval. Vězení je skoro prázdné, ty stvůry jsou až v zadní části, ale tam my naštěstí nemusíme. Takže vybavím nás plášti neviditelnosti a přemístíme se-," na chvíli přemýšlím. Původně jsem chtěl říct k bráně, ale teď mě napadá, že se můžeme přemístit i dál. Posledně byl palác ve většině skrytý v mlze, ale teď tu žádná mlha není, takže můžeme jasně vidět celé nádvoří, kam se právě můžeme přemístit. Nakonec se rozhoduju. „Přemístíme se až támhle k tomu skleněnému tunelu, abychom se mohli dostat do paláce. Do vězení se můžeme dostat pouze přes palác." vysvětluji Shaunovi. „Cestu máme skoro volnou, takže se jen tiše držte za mnou. Sice mě neuvidíte, ale můžeme se chytit za pláště. Půjdeme v tichosti do paláce, a kdyby byla nějaká změna, dám vám šeptem vědět, Dobrá? Připraveni?"

Dillon i Shaun přikyvují a já nás všechny silou vůle kryju před zraky, které by nás mohli spatřit. Přemísťujeme se na dané místo. Rozhlížím se kolem nádvoří. Poblíž nás nikdo není, naštěstí.

„Jste tu?" slyším Dillonův šepot.

„Jo," odpovídáme se Shaunem skoro současně.

„Ještě chvíli počkejte. Než vejdeme dovnitř, ještě jednou to prozkoumám."

„Ale rychle, Matte," naléhá Dillon, „za chvíli nás ty psiska ucítí."

Na nic nečekám a soustředím se. Naše cesta je kupodivu volná. Nikdo nehlídá ani vchod do paláce, což mi je už podezřelé. Uvnitř paláce prochází jen pár vojáků, které nebude těžké v klidu obejít. Jinak máme cestu opravdu volnou.

Otevírám oči a šepotem dávám pokyn k chůzi. Shauna s Dillonem sice nevidím, ale slyším jejich tiché kroky. Vím, že jdou se mnou.

Zastavujeme se u masivních dveří z mosazi ozdobené zlatými lvími hlavami. Velmi opatrně a co nejméně je otevírám. Proklouzáváme úzkou štěrbinou dovnitř, dveře tiše zavíráme a tiše našlapujeme na chladné dlaždice. Asi patnáct metrů od nás přešlapují z místa na místo dva strážní s meči u pasu. Jejich klapání bot se rozléhá skoro po celém sále, takže pochybuji, že by uslyšeli naše tiché našlapování. Za dalších několik metrů procházejí další dva vojáci, které také tiše obcházíme. Ocitáme se na konci velkého sálu, kde procházíme chodbou s dveřmi opatřenými těžkou petlicí. U schodů, směřující do vězení, stojí jeden obtloustlý strážný, který sem musel před chvílí přijít. Před tím jsem ho tu neviděl.

Jdeme potichu až k němu a proklouzáváme na kluzké a točité schodiště. Je nekonečně dlouhé a s každým dalším krokem se dostáváme do tmavších a zatuchlejších míst.

„Matte, počkej chvilku," volá na mě Shaun šeptem, tak se zastavuji a v té chvíli do mě naráží Dillon. Ztrácím rovnováhu a sbíhám ještě několik schodů, dokud se zády nezastavím o špinavou stěnu.

„Promiň, Matte," omlouvá se mi hned.

„To nic," mávám rukou, i když mě vlastně nevidí. Jsme tu sami, takže nás můžu zpátky zviditelnit. „Co se děje, Shaune?" zvedám k němu hlavu a vycházím těch pár schodů zpátky.

„Nepřijde ti náhodou nějak podezřelé, že jsme se sem dostali bez sebemenších potíží?"

„Upřímně ano, ale doufejme, že to byla jen náhoda. Teď tu stejně nic nevymyslíme. Musíme za Ethanem a Rochelle." Oba souhlasně přikyvují. „Nebo máte nějaké nápady?"

„Ne, zatím ne. Pojďme je odtud dostat," řekl Shaun.

Pokračujeme dál po stočeném kluzkém schodišti a za necelou

minutu se dostáváme k věznicím. Chodba je dlouhá, delší než si ji pamatuju. Louče jsou tu rozmístěné po každých dvou metrech, ale pár z nich nehoří. Z konce chodby se ozývají podivné a děsivé zvuky patřící ohavným příšerám, které bývaly už v prvních věznicích. Teď jsou naštěstí až vzadu, i když nevím, jaký k tomu Ellathea měla důvod, zvětšit vězení a ty stvůry přemístit dozadu.

Svižným krokem procházíme chodbou. „Jsou až v té zadní části," poznamenávám.

„Hej! Haló! Haló, vraťte se prosím!" ozývá se za námi naléhavý a zoufalý, ženský hlas. Všichni tři se zastavujeme a otáčíme hlavy za hlasem. O dvě věznice za námi se skrz mříže natahují dvě ruce ženy, kterou už jsem viděl při prohledávání. Spolu s ní tu je zavřený i asi osmiletý kluk. Vracíme se k nim a prohlížíme si jejich vyčerpané a špinavé tváře. „Prosím, pomozte nám!"

„Proboha," pronáší Shaun pro sebe zděšením, když registruje i smutný obličej toho chlapce.

„Jak se jmenujete?" ptám se té ženy.

„Lily. Lily Thompsonová."

„Thompsonová?" ozývá se Dillon. „Vy jste matka Jeffa Thompsona?"

„Ano, jsem. Víte o něm něco? Už dlouho jsme ho neviděli."

„Je tady v paláci?"

„Měl by být. I moje malá dcerka. Před pár dny ji od nás odnesli a od té doby ji nevrátili," v očích se jí objevují slzy. „Mám hrozný strach, že jí něco provedli."

„Pokusím se oba najít a uděláme, co budeme moct, abychom vás odtud všechny dostali," říkám jí a otáčím se k Shaunovi a Dillonovi. „Shaune, jdi zkontrolovat Ethana s Rochelle a pokus se je probudit." Shaun kývne a běží chodbou dál. „Dillone, ty jdi hlídat ke schodům. Jakmile něco uslyšíš, dej mi myšlenkou vědět, ať můžeme v tichosti zmizet." Dillon se také ujímá svého úkolu a já se otáčím zpátky k mřížím. Hledám zámek a silou vůle ho odemykám. Mříže se s nepříjemným vrzáním otevírají a paní Thompsonová se synem s úlevou vylézají ven.

„Vůbec nechápu, jak jsi dokázal ty dveře odemknout, aniž bys na ně sáhl, ale moc ti děkuju," paní Thompsonová mi pevně tiskne ruce.

„Jmenuji se Matt. A všechno vám vysvětlíme později, až se nám podaří utéct. Teď tu v tichosti počkejte, dobrá?"

Přikyvuje a pevně syna objímá.

Přesunuju se k Shaunovi. Kleči u Ethana a Rochelle a jednotlivě si je prohlíží. Přesouvám se k němu a klekám si k Rochelle, kterou se snažím probudit.

„Dost se na nich vyřádili," odvětil Shaun.

„To ano. Aspoň že dýchají. No tak, Rochelle, vstávej."

Shaun se pokouší probudit Ethana, ale také se mu nedaří.

Zkusím to jinak. Soustředím se na slovo *voda*. Spojuji dlaně do mističky a v nich se mi hned objevuje chladivá a čirá voda. Jedním pohybem veškerý obsah vylévám Rochelle do obličeje a pak i Ethanovi. Zabírá to.

„Přišli jste," oddychla si Rochelle se zkřivenou tváří bolestí, když se pokoušela sednout si.

„Zvládnete chůzi?" ptá se Shaun starostlivě.

„Snad ano," Ethan se také podpírá rukama, aby se mohl posadit.

Matte, někdo sem jde! Slyším naléhavou Dillonovu myšlenku. Hned reaguju. „Zůstaňte, někdo sem jde," šeptám hned a rychle se přemisťuju k Lily. „Paní Thompsonová." Trochu jsem jí vylekal, ale naštěstí nevykřikla. „Bohužel vás musím vrátit zpátky. Ale jen na chvíli, slibuju. Někdo sem jde a nechceme, aby nás někdo viděl."

Chápavě přikyvuje, a i když nerada, se vrací zpátky do cely.

Zamykám dveře opět silou vůle ve chvíli, kdy ke mně přibíhá Dillon. „Rychle, Matte, už jsou skoro dole." To mi ani říkat nemusí, protože je slyším. Jak jejich klapání bot, tak i jejich hlasy.

Shaun už je také u nás, tak na nic nečekám a zneviditelňuji nás. Tiše jdeme ještě dál chodbou a tiskneme se ke stěně.

Po schodišti scházejí čtyři muži a v jejich čele jde samotná Ellathea. Z úst jí vycházejí slova, ze kterých mi leze mráz po zádech. „Ahoj, Matte! Neschovávej se a ukaž se nám," zvolává výsměšným hlasem.

Jak o nás sakra ví? Hned mi je jasné, že šance na únik je už velmi mizivá. Nevidí nás, ale je si jistá, že tu jsme.

„Radím ti, abyste se ukázali, jinak by to taky nemuselo dopadnout dobře. Uvažuj, Matte."

Nereaguju. Stále jsem křečovitě přilepený ke zdi a soustředím se na neviditelné pláště a na své myšlenky.

Ellathea ještě chvíli čeká a mlčí, pak ale krčí rameny. „No jak chceš. Tvoje volba." Najednou mizí a objevuje se přímo před Ethanem a

Rochelle v cele. Hbitě natahuje ruku směrem k Ethanovi, kterého v tu ránu zasahují silné křeče. Nutí ho svinout se do klubíčka a křičet bolestí.

„Přestaňte!“ křičí Rochelle vyděšeně a snaží se k Ethanovi dostat. Ellathea ale druhou ruku natahuje i k ní a Rochelliným tělem prostupují stejné křeče.

Jejich křik mě bolestivě buší do uší. Je příšerný vidět své přátelé, když takhle trpí bolestí. Nedá se to vydržet. Ellathea naštěstí přestává a spokojeně se usmívá. Ten úsměv mě nehorázným způsobem dráždí. Ethan s Rochelle konečně přestávají křičet a povolují své pevně napjaté svaly a ztěžka oddychují. Jsou už hrozně vysílení.

„Varuju tě, Matte! Budu je mučit tak dlouho, dokud se neukážeš,“ volá Ellathea.

Myslím, že nebudu zjišťovat, jestli to myslí vážně, nebo ne. Je schopna je mučit, dokud by bolestí neomdleli a to já nechci.

Ruším jen svůj neviditelný plášť a přenáším se do cely. Ellathea ke mně otáčí svůj vítězoslavný úsměv. „Že ti to ale trvalo. Takhle nechat trápit své přátelé. Kdepak máš své společníky? Vím, že jsi nepřišel sám.“

Ale očividně neví, koho tu sebou mám, nebo kolik nás tu je. „Dokud jsou pod mou ochranou, neuvidíš je.“

„Proč si myslíš, že jsem tě sem vylákala? A vůbec přemýšlel jsi, jak je možné, že jste se sem dostali tak hladce?“ Posílá mi jízlivý úsměv. „*Čirou náhodou* jsem pár vojákům dala dnes volno. Ale jen do určité doby. Do doby, dokud mi pár krys nevleze do pasti na čerstvý sýr.“

Tak tahle slova mě trochu vyvádějí z míry, ale snažím se na sobě nedat nic znát.

„Bum! Pastička sklapla a hlodavce mám pod kontrolou. Jo a mimochodem,“ z tváře jí ani na okamžik nemizí škádlivý výsměch, „právě jsem se vrátila z Egypta. Byla to krátká výprava a těm tvým kamarádíčkům se moc nezdařilo.“

„Cos jim provedla?“ ptám se rozzuřeně, ale zároveň vyděšeně.

„Řekněme, že jsi jim zajistil krásné místo odpočinku. Koneckonců, pyramidy přece sloužily jako hrobka.“

To ne! Nechce tím snad říct, že by Neriah, Jimmyho a Nicole zabila? Proč by ale jinak měla ve tváři ten sebejistý a vítězoslavný výraz? Proudí ve mně vztek. Svižným pohybem zvedám ruku k pasu, kde mám upevněnou sekeru a útočím na Ellatheu. Je ale připravená.

Hbitě uskočila a s elegantní otočkou vytasila svůj meč. Kromě našich jiskřících úderů zbraněmi slyším i další řinčení mečů. Shaun s Dillonem nejspíš zaútočili na zbylé vojáky. Stále jsou neviditelní, takže by měli být ve výhodě.

Po prvním setkání sekery s mečem si Ethan s Rochelle rychle sedli. Krčí se v pevném objetí v rohu cely a se zatajeným dechem a unavenýma očima nás pozorují. Kdyby měli síly, jsem si jistý, že by nedokázali jen tak sedět a přihlížet. Určitě by se snažili mi nějak pomoci, ale zatím to nepotřebuji. Ellathea velice obratně používá svůj meč, ale stále držím boj vyrovnaně. Pak mě ale překvapuje kopem do břicha a svižným výsekem mi odhazuje sekeru z ruky. Věnuje mi ještě jeden vítězoslavný úsměv a než se stačím vzpamatovat, čepel jejího meče mi míří k hrudníku.

Jako ve zpomaleném filmu slyším někoho volat moje jméno. Nevím, komu zděšený hlas patří. Mé oči sledují nebezpečně blyštící se čepel dlouhého meče, která se centimetr po centimetru blíží k mému zběsile bušícímu srdci. Ještě pár zpomalených setin – jestli ne tisícin – vteřiny a můj život skončí.

Čepel se zastavuje těsně přede mnou. Nezasáhla mě, ale přes to se zabarvila rudou krví. Ellathea i já valíme oči na zkrvavený meč, který je pevně zabodnutý v prostoru mezi námi.

To ne! Ihned si uvědomuji, co se nejspíš stalo, i když z celého srdce doufám, že to tak není. Ruším svou vůlí neviditelnost i u Dillona a Shauna. Mé obavy byly bohužel správné. Přede mnou se objevuje Dillonův vytřeštěný obličej.

Oči se mi doširoka rozevírají zděšením.

Dillon se přemístil přímo mezi mě a Ellathein meč, jen aby mě zachránil před smrtící ránou.

„*Dillone!*“ vykřikuje Ethan. Jako blesk se zvedá na nohy, zdvihá mou sekeru a rozbíhá se k Ellathee. Ta je nucena vytrhnout meč z Dillonova těla a odrazit útok. Nejsou žádné stopy po ještě nedávné Ethanovo vyčerpanosti. Objevila se v něm nová síla a odhodlání při pohledu na svého umírajícího kamaráda.

Dillon padá na kolena a já ho zachytávám. Otáčím ho v náručí a zoufale mu hledím do tváře.

„Bože ne. To ne! Proč jsi to udělal, pitomče?!“

„Ty musíš žít, Matte,“ zachraptil.

Cítím ve svých očích slzy. „Dillone! Dívej se na mě, vydrž! Isabela tě vyléčí. Vydrž!“ Tohle se nemělo stát! Radši bych sám zemřel, než abych viděl Dillona umírat ve své náruči. „Arkariane!“ křičím hlasitě. Nic se neděje. Je mi jasné, že z paláce nás Arkarian nedokáže přemístit, ale mé zoufalství mě přemáhá. „Arkariane!“

„Matte,“ Dillonovi jen to mluvení dělá velký problém a každý nádech ho stojí spoustu sil. „Je to zbytečné, nech toho.“

„Dillone, sakra ty nesmíš umřít! Jsi můj kamarád.“

„Jo, lepšího na světě si nemůžu přát,“ pousmál se a hned na to těžce zasýpal. Z okraje rtů mu stéká pramínek krve a pohled na něj mě neskutečně bolí.

Připlazila se k nám Rochelle a soucitně mi pokládá ruku na rameno. Ethan stále zuřivě útočí na Ellatheu, která zatím jeho rány odráží.

„Matte,“ Dillon mě znovu chraplavým hlasem volá. „Řekni Nicole, že mě to moc mrzí, že je mi to líto. A taky… taky jí řekni, že ji milu-.“ Dillon v nedokončené větě naposledy vydechuje a sklápí svá víčka přes smaragdové oči, ze kterých právě vyprchal život.

42. kapitola

Nicole

„Nicole, posloucháš mě?“ Neriah mi luská prsty před obličejem.

Škubu hlavou a zvedám k ní tázavý pohled. „Cože?“

Neriah se vlídně usmívá a pobaveně kroutí hlavou. „Takže neposloucháš.“

„Promiň, já-.“

„Zamyslela ses. Stejně jako už dvakrát předtím. To máš pořád plnou hlavu Dillona?“

„Nemám plnou hlavu Dillona, jen,“ říkám hned odmítavě, i když to je víceméně pravda. Pořád se mi vrací ten polibek a ani nevím proč. Jsem na Dillona furt naštvaná, neměl to dělat. Pomotal mi hlavu ještě víc. Ale nenamlouvám si to jen?

Když mě Dillon políbil, na chvíli mi to připadalo, že to tak má být. Cítila jsem se… prostě svá. Ale v tu chvíli jsem si vzpomněla na Jeffa a veškerý ten chvilkový zvláštní pocit vyprchal.

„Ano?“ Neriah ví, že jsem se zase zamyslela. Já si myšlenky už automaticky hlídám, takže neví, co se mi honí hlavou. Je trpělivá, netlačí na mě a za to jsem jí vděčná.

Nechávám jí své myšlenky otevřené, aby si mohla poslechnout mé dojmy a pocity ohledně Dillonova polibku, protože nevím, jak to vyjádřit slovy.

Sedíme na pohodlných, sametových křeslech v Citadele. Neriah už tu byla, když jsem sem přišla, tak jsme se daly do řeči. Jimmy se nejspíš zdržel se čtením informací o Cheopsově pyramidě, do které se právě chystáme. Jsem velmi napjatá a těším se na náš nastávající úkol. V Egyptě jsme sice byli s rodinou, ale do žádné velké pyramidy jsme se nedostali. A tahle je největší na světě. Ale nesmím zapomínat, že máme za úkol najít další klíč, abychom mohli najít živel ohně.

„Ahoj, děvčata.“ Konečně dorazil i Jimmy a s úsměvem nás zdraví. V ruce drží pár nažloutlých a hrubých papyrusů. „Doufám, že nečekáte moc dlouho. Nebudeme se dál zdržovat a půjdeme ne?“

Neriah i já přikyvujeme a všichni tři pak míříme k šatníkům, kde

dostáváme velmi podobné oblečení, jako jsme měli posledně při cestě do Mezopotámie, a samozřejmě i jiná těla.

„Tak jdeme. Nemůžu se dočkat, až tu pyramidu doopravdy uvidím," povídá Jimmy vzrušeným hlasem a stoupá si pod sprškou prachu poznání. „Nevěřily byste, jak je záhadná. Ludolfovo číslo, umístění pyramidy na všechny světové strany s přesností na dvacet pět centimetrů, čísla souhlasná s poloměrem země, to všechno se s Cheopsovou pyramidou spojuje. Vědci si nedokážou vysvětlit, jak je možné, že Egypťané mohli postavit tak obrovskou stavbu s takovými přesnostmi."

Dostáváme novou identitu, jazyk a vědomosti a jdeme pomalu ke dveřím.

„Jsem na tu pyramidu také zvědavá, ale doufám, že tam nebudeme muset strávit moc dlouhou dobu hledáním," podotkla jsem a oklepala ze sebe prach.

„O to se bát nemusíš," říká Jimmy se zdviženým prstem. „Mám pár tipů ohledně místa, kde by se mohl živel – vlastně ten klíč nebo mapa schovávat. Obzvlášť jedno místo musíme prozkoumat, na to mám největší podezření, ale dostaneš se tam jenom ty, Nicole."

„Jak to?"

„To místo je totiž v šachtě s čtvercovým průřezem o straně dvacet centimetrů, takže se tam budeš muset protáhnout."

„No," vzdychám, „tak to je přece jen důvod, proč jdu s vámi já."

„Připravené?" ptá se nás Jimmy.

„Doufám, že nepotkáme mumie," odvětila Neriah se smíchem.

„Bylo by to zajímavý," ušklíbla jsem se a společně skáčeme do temnoty ve dveřích.

Objevujeme se na horké, písečné planině. Už podruhé se ocitám ve vzdálené, nejasné minulosti, dva tisíce tři sta čtyřicet devět před Kristem. Je to zvláštní, když si pomyslím, že se narodím až za čtyři tisíce let.

„Nicole," slyším za sebou Neriažin hlas, tak se otáčím. Do očí mi ale padá ona velká pyramida. Stojíme poměrně blízko ní, takže na její samotný vrchol dohlédnu jen se silně zakloněnou hlavou. Tak tahle skutečná vize překonala moje představy. Když se řekne největší pyramida na světě, jasně že si představíte obrovskou stavbu, ale dokud ji doopravdy neuvidíte, těžko si představíte, jak jste oproti ní mrňaví.

„É… Jimmy? Kolik že tenhle *prcek* měří?“ vydávám konečně ze sebe a přicházím k Jimmymu blíž.

„Sto… sto čtyřicet šest metrů. V naší současnosti jí chybí špička a je o devět metrů nižší.“

„Zdá se mi vyšší.“

„To ti tak připadá, když u ní stojíme takhle blízko.“

„Tak půjdeme dovnitř, ne?“ navrhuje Neriah. Souhlasíme a dáváme se do chůze.

Jimmy zvedá hlavu a ukazuje nahoru. „Podívejte, jsou tu dva vchody. Ten nižší je vykopaný zloději. Pravý vchod se nachází o deset vrstev výše.“

„A kterým vchodem tam vstoupíme my?“ ptá se Neriah.

„Můžeme tím vykopaným. Tak pojďte.“

Slunce pomalu zapadá a obloha nabírá červenou barvu. Jimmy z vaku, který dostal v Citadele, vytahuje louč a zapaluje ji. Pak mi ji podává s prosbou, abych ji nesla. Vcházím do pyramidy za Jimmym a Neriah za mnou. Na chodbě, kterou procházíme, je vidět, že byla narychlo vykopaná. Je i nízká, proto se musíme krčit a její nepravidelné tvary, rýhy a prohlubně dávají jasně najevo, že tunel byl vykopaný velmi rychle. Podle jeho délky je ale jasné, že zlodějům tahle práce trvala pár dnů – tedy aspoň myslím.

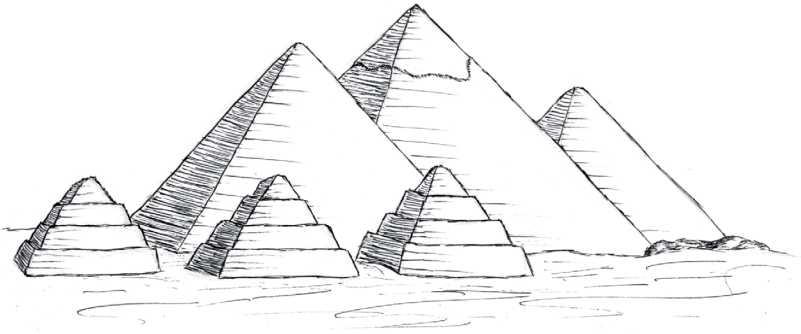

„Kde že se nachází ta truhla?“ volá Neriah přese mě na Jimmyho.

„Musíme do Královniny komory, tam za chvíli dorazíme. Z ní vede pár šachet a v jedné z nich se skrývají malé vápenné dveře. Objevil je jeden Němec se svým robotem. Co je za nimi, to se ale zatím nedozvěděl, protože egyptologové jeho tvrzení, že v pyramidě zdaleka nebylo vše objeveno, rázně zamítali. Ve více případech egyptologové tvrdili, že v této pyramidě už nic k objevení není. Nedivil bych se, kdyby právě oni chránili tu truhlu po celá tisíciletí,“ na chvíli se odmlčuje. Právě se dostáváme z vykopaného tunelu do normální chodby, takže se konečně můžeme narovnat. Jimmy se zastavuje a otáčí k nám. „Nicole, když jste byli v Mezopotámii, tak na vás zaútočili nějací lidé, že ano?“

„Jo,“ přikyvuji, „když jsme odstranili z cesty ten kámen, pod nímž se skrývala ta truhla, tak Rochelle zasáhlo kopí,“ vzpomínám. V hlavě zase slyším Rochellin křik a po těle mi hned naskakuje husí kůže.

„Právě! Oni jistě chránili truhlu. Myslím, že se pokaždé setkáme se strážci těchto klíčů k hledání pravých živlů.“

„I teď?“ zeptala se Neriah s obavami.

„No, dobrá otázka,“ odvětil Jimmy. „Víte, myslím si, že to, pro co právě jdeme, se stále nachází v naší současnosti, ale těžko bychom to získali, když je tahle pyramida vlastně turistická atrakce. Ale teď tu nikdo není, zdá se, takže můžeme truhlu v klidu najít.“ Jimmy se dává znovu do chůze. Teď stoupáme trochu do kopce, ale aspoň můžeme jít narovnaní. Jimmy se dívá do papyrusů a ani pořádně nedává pozor na cestu. Už párkrát klopýtl. Vlastně se divím, že v tom matném světle mojí louče vůbec něco vidí. Já jdu malý kousek za ním, opatrně mu svítím nad ramenem a sleduju cestu před ním. Něco se před námi objevuje, ale ve slabém světle louče to zatím nejde rozpoznat. Stačí jen další dva kroky a pomalu poznávám, co před námi leží.

Z úst se mi dere výkřik zděšení. Zastavuju se, pouštím louč a obě dlaně dávám před otevřená ústa. Jimmy i Neriah se vylekali, až nadskočili a Jimmy dokonce upustil papyrusy. Hned se je snaží zpátky zachytit, protože papyrusy nebezpečně míří k plamenům louče.

Neriah si všímá lidské kostry, které jsem se tak vyděsila, a znovu leknutím nadskakuje. Jimmy svými dlaněmi hasí rychle planoucí roh papyrusu.

„Omlouvám se, Jimmy,“ rychle se k němu skláním a prudkými pohyby rukou mu pomáhám uhasit zbylé plameny. „Promiň, to jsem

nechtěla," omlouvám se znovu. S provinilým výrazem si prohlížím dva ohořelé papyrusy. Neshořely sice celé, ale na jednom z nich plameny zasáhly i úhledné černé písmo.

„To je v pořádku, Nicole. To se stává."

„Ne to není v pořádku!"

„S takovými nehodami se počítá. Tohle navíc není tak vážný, může se to přepsat," uklidňuje mě. „Co tě vůbec vylekalo?"

Pohledem mířím přes Jimmyho rameno na lidskou kostru ležící na zemi. Částečně se opírá o zeď a ve svých kostnatých prstech svírá rukojeť dýky, jejíž čepel pevně trčí v hrudním koši. Jimmy se otáčí přes rameno. „No páni," hvízdl a zvedl se na nohy i s papyrusy. Já zdvihám ze země louč a s odporem ve tváři jdu blíž ke kostře. Kosti totiž nejsou bílé, jak si je člověk prvně vybaví, ale tyhle vypadají, jako by na nich byla zaschlá krev a k tomu by byly vyválené v blátě a písku. Kostra je jen z malé části pokrytá kousky oblečení. Dolní čelist skoro vypadává z pantu a pár kostí je polámaných.

„Tenhle chudák tu byl nejspíš ve špatnou chvíli," řekl Jimmy, když si prohlédl ležící kostru.

„Kdo myslíš, že to byl? Nemohl to být jeden z těch ochránců?" odvracím pohled od kostry k Jimmymu.

„Možné to je. Radši půjdeme dál."

„S radostí," pronesla Neriah.

Znovu se vydáváme za Jimmym dlouhou chodbou. Přijde mi až moc dlouhá. Stále mírně stoupá, ale k cíli nedocházíme. Jimmy nám naštěstí krátí čas zajímavým povídáním o téhle obrovské pyramidě.

„Jsme tady," řekl Jimmy nadšeně, jakmile si všiml vchodu do tmavé místnosti. „To je Královnina komora."

Vcházíme dovnitř a prohlížíme si ty části, které jsou za světla louče vidět. Zdi jsou pomalované egyptskými hieroglyfy a krásnými typickými malbami, které v Egyptě často vídáte. Těla lidí namalovaná zepředu, ale hlavy a nohy z profilu. Vidím tu i pár egyptských bohů, ale znám jich jen málo.

„Nádhera," rozplývá se Jimmy.

„Udivuje mě, že tu nic není, že je místnost prázdná. Copak by tu neměl být nějaký ten sarkofág, když je to Královnina komora?" divím se, když se rozhlížím po místnosti.

„Ono vlastně na tom názvu vůbec nesejde," odpovídá mi Jimmy.

„Královny se totiž pohřbívaly vedle pyramid. Samotná pyramida patřila pouze faraonům a jeho pokladům. V téhle pyramidě je dokonce ukrytá Sluneční loď," Jimmy ukazuje prstem k podlaze. „Vědci říkají, že měla sloužit k dopravě zemřelého faraona a zřejmě ji měl mít k dispozici i v podsvětí," Jimmy se znovu rozhlíží po stěnách, jako by něco hledal. „Jsou tu dvě šachty. Támhle," ukazuje nataženou rukou za mě a Neriah, „a tady," teď se otáčí na stěnu, před kterou stojí. Malé otvory se nacházejí ve výši našich ramen. „Jen nevím, ve kterém z nich jsou ty vápencové dveře. Takže je nejspíš budeme muset prozkoumat obě." S těmito slovy se Jimmy obrací na mě. Je mi jasné, že tenhle úkol se týká spíše jen mě. Musím se protáhnout otvorem širokým i dlouhým pouze dvacet centimetrů. Jsem zvědavá, jak se mi bude dařit. Ještě nikdy jsem nezkoušela ztvarovat své tělo do takového malého rozměru.

Hluboce vzdychám. „Tak jdeme na to. A nevíš aspoň, jak daleko by měly ty dveře být?"

Jimmy malou chvíli přemýšlí, ale nakonec si vzpomíná „V šedesáti metrech."

Poulím na něj oči a pusa se mi mimoděk otvírá. „Cože?"

Jimmy s nevinným a zároveň soucitným výrazem krčí rameny. Teď se ozývá Neriah. „Tak to prvně prozkoumám já. Proměním se v něco co lítá a poletím ty šachty prozkoumat. Bude to rychlejší a pro tebe, Nicole, méně namáhavý."

„Ty jsi zlatá," oddechuju si. „Tak jo. Asi by ses měla proměnit v netopýra, protože v té šachtě je absolutní tma."

Neriah s úsměvem přikyvuje a začíná se svou přeměnou. Netopýry nemám moc ráda, proto jsem se mimoděk celá otřásla, když mi Neriah proletěla kolem hlavy do šachty. Schválně se proměnila v nějaký malý druh, aby se do šachty s křídly bez problému vešla. Za pár minut vyletěla, ale hned prosvištěla do druhé šachty. Jakmile se vrátila, změnila se do původní podoby a rukou ukazuje k šachtě za mnou.

„Ty dveře jsou v téhle šachtě. Narazila jsem do nich," ušklíbla se a přitom si položila dlaň na hlavu. Jsou na ní nějaké dva kovové předměty, asi úchopy."

Nic neříkám, jen kývu hlavou na znamení, že rozumím. Pomalu jdu k šachtě a trochu se protahuju.

„Jo, Nicole," obrací se na mě Jimmy, „je dost možné, že až ty dveře

otevřeš, nenajdeš tam nic, jen další dveře. Ten Němec, jak jsem o něm mluvil, později dostal povolení je otevřít, ale právě objevil jen další dveře, ale už je neotevřel. Vážně nevím, jak to tam bude vypadat a jak ti to půjde."

„Dobře," znovu přikyvuju a po chvilce se s úsilím a hekáním protahuju do šachty. Nohy zatím nechávám na místě a pracuji jen s tělem od břicha nahoru. Ruce mám natažené před sebou. Sunu se jak housenka a jde to fakt těžko v tomhle titěrném prostoru. Tělo mám tak zúžené i má hlava trochu pozměnila tvar, aby se sem vešla. Na těle už cítím pár škrábanců a bohužel nemají teď možnost, aby se rychle zacelily, protože se hned otřu o stěnu šachty do stejného místa. Nebude to ale nic vážného, určitě mi ani krev neteče, protože stěny šachty jsou hrubé jen v některých místech.

Na chvíli se zastavuji a nabírám vzduch do svých zúžených plic. Netuším, kolik metrů už jsem překonala, ale zdá se mi, že nejsem ani za půlkou.

Po krátké přestávce se dávám znovu do pohybu po zaprášené šachtě a po několika minutách dalšího náročného natahování a soukání se konečně dostávám ke konci šachty, které ukončují právě ony vápenné dveře. Poslepu nahmatávám dva malé a chladivé předměty a s oběma cloumám ze strany na stranu. Po chvilince pravá strana dvířek povoluje, a tak dveře můžu otevřít. Natahuji ruce dál a snažím se nahmatat jakýkoliv předmět. Kromě další desky, tu ale nic není, a tak se chystám otevřít i tyhle dveře. Po jejich otevření se mi konečně do dlaně dostává jakýsi předmět. Je to malá truhlička, ještě menší, než ta první. Tahle se mi vejde i do jedné dlaně.

Bingo!

Mám to! A už se můžeme vrátit – tedy doufám, že jsem vytáhla správnou truhlu. Úžím své tělo, co nejvíc ještě můžu a stahuju se opatrně zpátky. Po pár minutách se dostávám už celá zpět do Královniny komory, kde na mě Jimmy a Neriah čekají. Šťastně jim ukazuju truhličku, kterou svírám v dlani, a pak jí podávám Jimmymu. Najednou mě celé tělo začíná nepříjemně svědit a já vím, že je to z té náhlé námahy. Moje tělo není zvyklé natahovat se do takových rozměrů. Kroutím se a začínám si dlaněmi rychle třít boky i paže. „Sss! Tohle nesnáším," pronáším s úšklebkem.

Jimmy si mě starostlivě prohlíží. „V pořádku?"

„To bude dobrý, Za chvíli to přejde."

„Jinak moc dobrá práce, Nicole" chválí mě s úsměvem.

„Díky. Ta truhlička byla až za těmi druhými dveřmi, jak ses zmiňoval."

„Vážně?"

Přikyvuji.

„Zajímavý," mumlá si pro sebe. „Tak půjdeme ne?" Jimmy už se chystá zavolat Arkarianovo jméno, když vtom se z čista jasna před ním objevuje nějaký muž a uštědřuje Jimmymu ránu do břicha. Než si stačím uvědomit, co se děje, kymácím se bolestí i já s Neriah. Někdo mě též praštil do břicha a teď mě ten někdo chytá za vlasy a ze zadu mi ke krku pokládá dýku. Podle ruky, co mě objímá kolem ramen, a podle dlouhých vlasů, padajících na mé rameno, poznávám, že je to holka. Neriah je někde za mnou, takže jí nevidím a Jimmyho vedle mě drží jeho útočník stejně, jako mě.

„Ne tak rychle." Jakmile jsem uslyšela tenhle známý hlas, mé tělo se automaticky zachvělo, ale ne strachy – vztekem. K nám do místnosti právě vstupuje osoba, kterou nedokážu vystát.

„Ty!" syčím na Ellatheu zlostně mezi zuby.

„Taky tě ráda vidím," usmívá se na mě, což mě provokuje mnohem víc než to, že právě přede mnou stojí. Sice mám propůjčené tělo, ale myslím si, že Ellathea ví, že v tom těle se skrývám já. „Děkuji, že jste se sem vypravili a našli mi tuhle truhlu. Jste opravdu laskaví." Ellathea jde k Jimmymu a vytrhává mu truhličku z ruky.

„Ty proradná-!" než stačím větu dokřičet, zasahuje mě kopanec do zad od mé věznitelky.

Tuhle situaci vidím vážně bledě. Ellathea nám právě vzala truhlu a my nemůžeme nic udělat, jinak by tenhle zatracený okamžik byl poslední v životě, kvůli ostřím, které nám drží u krků.

„Tak to bychom měli. Nebudeme to dále zdržovat," Ellathea povýšeně mává rukou a vítězoslavně se usmívá. „Abyste náhodou neudělali nějakou hloupost, při které byste se zabili sami," teď se otáčí zády k nám a odchází. „Zabijte je!" káže jasně.

Ostří na mém krku se ještě víc těsní a mě se na chvíli zmocňuje panika.

Přece se jen tak nedám! Umím bojovat lépe než kdokoliv jiný. Tahle myšlenka, co mi neskutečnou rychlostí probleskla hlavou, zahnala chvilkovou paniku a nahradil jí adrenalin. Jimmy zasahuje dokonce dřív než

já a obratně se vymyká z pevného sevření. Já rychle jednou rukou chytám předloktí před mým krkem a druhou s bolestným úšklebkem držím čepel dýky, která se hned místo mého krku zařezává do dlaně. Vší silou se přes bolest snažím dýku oddálit, ale útočnici dochází trpělivost a prudce se svou rukou trhne. Vykřiknu bolestí a skoro mám strach, že mi čepel dlaní projela skrz na skrz, ale stíhám se rychle ujistit, že mi žádná část ruky nechybí. Odvaluju se kotoulem od útočnice stranou a svižně se ocitám na nohou. To už na mě znovu útočí, ale bez problému se jí vyhýbám, kroutím jí s paží prudce dozadu, až uslyším silné lupnutí. Útočnice křičí bolestí a já ji shazuju na zem a nemilosrdným kopem do břicha jí na chvíli odstraňuji ze hry.

Jimmymu se také podařilo svého protivníka odzbrojit a teď spolu bojují pěst na pěst.

Otáčím hlavou ke straně a spatřím třetího nepřítele. Ten ale jenom stojí, zachycuje můj pohled a škodolibě se usmívá. Srdce mi najednou skáče strachem. Rychle otáčím pohled na stranu. Neriah leží nehybně na zemi a pod ní se tvoří stále větší kalužkrve.

„Neriah!“ vykřikuji zděšeně a chci se za ní rozběhnout, ale v tu chvíli mě ze zadu napadají ruce mojí protivnice a k ní se přidává i ten kluk.

Pod silnými údery padám na zem a zasahuje mě kopanec do břicha, který mi zuřivě oplatila moje protivnice. Po pár dalších úderech se začíná otřásat země. Oba útočníci přestávají kopat a ani neslyším žádné zvuky z Jimmyho strany.

„Už začala,“ řekl někdo. „Musíme zmizet.“

Už nevím, kdo mi znovu uštědřil poslední kopanec a všichni tři rychle vyběhli z místnosti. Otřásá se snad celá pyramida.

„Neriah,“ slyším za sebou Jimmyho hlas. „Proboha.“

S námahou se zvedám na kolena, ale po tomto činu se mi zvedá pohmožděný žaludek a okamžitě zvracím. Naštěstí jen jednou.

Plazím se po kolenou po třesoucí se zemi k Neriah a Jimmymu. Pod Neriah je velká kalužrudé krve. „Proboha, Neriah,“ vzlykám zoufale. Přestávám vnímat stále sílící otřesy pyramidy a se slzami v očích sleduji Neriažino nehybné tělo. „Jimmy, ona je…ona,“ koktám ve vzlycích. „Ne! Nemůže být přece mrtvá! Neriah,“ chytám ji za ramena a otáčím k sobě do náruče. Na krku má ošklivou, rozšklebenou ránu, od které okamžitě musím odtrhnout oči. Dívám se do neznámé

popelavé tváře, ale do velmi známých očí. „Ty nemůžeš být mrtvá! Neriah, no tak! Prosím!“

„Nicole.“

Zvedám zaslzené oči k Jimmyho poraněné tváři, on ale dál nic neříká, jen se na mě soucitně dívá. Vnímá nebezpečně sílící otřesy a já poznávám, že se chystá zavolat Arkarianovo jméno. Zase se mu to nedaří, protože nad námi puká strop na tři části, které se na nás hned řítí. Jimmy rychle reaguje a celým tělem se snaží zakrýt mě i Neriah. Já si lehám přes Neriah a Jimmy z části na mě. Dál se ozývá jen silná a dunivá rána, bolestivý výkřik a nastává černočerná tma. Do úst i do nosu se mi dostává prach a já okamžitě začínám kašlat. Kromě mého kašlání slyším Jimmyho nářky.

„Ji-Jimmy?“ Stále se dusím prachem.

„Nicole,“ tenhle hlas nepatří Jimmymu. Je tichý a dívčí a vychází z úst mé kamarádky, kterou chráním celým svým tělem.

„Neriah?“ Na chvíli jsem zmatená a začínám si myslet, že se mi jen něco zdálo. Neriažin hrudník se ale zdvihá a následně klesá v pravidelném tempu. „Panebože, Neriah! Ty žiješ!“ To nebyla otázka, ale radostné vykřiknutí. Malé světélko štěstí v téhle temné chvíli.

„Jistě, že ano,“ říká Neriah už normálním hlasem, „jsem přeci nesmrtelná a mě může zabít jen jiný nesmrtelný.“

Sice ničehož nic nevidím, tudíž ani Neriah, na které stále ležím, ale prostě se k ní tisknu ještě blíž a pevně ji objímám. Z radostné euforie mě vytrhává další bolestný nářek. „Jimmy co se ti stalo?“

„Moje noha… Spadl mi na ni kus stropu.“

Zvedám se na nohy, ale jakmile se chystám narovnat záda, narážím na spadnutý strop. Máme tu hodně málo místa. Vlastně je vůbec štěstí, že se ty kusy stropu nějakým způsobem zaklínily. Zpátky si klekám a po hmatu se dostávám k Jimmyho nohám. Zase jsem se bouchla do hlavy. Deska, která spadla na Jimmyho nohu, je tady hodně zkosená a musím se krčit ještě víc. Nahmatávám Jimmyho nohu, a jakmile se dostávám pod koleno, zatarasí mi cestu kamenná zeď. „Bože, Jimmy, co máme dělat? Co… co máme dělat?“

„Nicole, hlavně se uklidni,“ řekl Jimmy a přitom se snažil, aby v jeho hlase nebyla slyšet bolest, kterou prožívá.

„Promiň,“ omlouvám se tiše. „Když zavoláme Arkariana, přenese i tebe?“

„Já," Jimmy teď vdechl prach, takže musel přestat mluvit a kašle. „Já myslím, že ano. A kdyby náhodou ne," z jeho hlasu poznávám, že mluví skrz pevně stisknuté zuby, „pošle sem někoho jiného, aby mi pomohli."

„Koho? Vždyť všichni jsou pryč, kromě něj a Isabely."

„Brzy by dorazili. A nebudeme to dál zdržovat. Arkarian mě dokáže přenést a kdyby ne, vymyslel by způsob, jak mi pomoct."

Nestíhám říct další argumenty, protože Jimmy volá Arkarianovo jméno a my se přenášíme do Citadely. Zasahuje mě silné světlo do očí. Byli jsme teď ve tmě a tahle rychlá změna není dobrá pro naše oči.

„Bože!" slyším Jimmyho hlas. Znamená to tedy, že je tu s námi, ale podle jeho výkřiku trpí víc, než před tím.

„Jimmy!" Je tu Isabela. Už k němu určitě přiběhla, aby mohla začít s léčbou.

Otevírám oči a několikrát mrkám. Vidím tu i Arkariana a Neriah. Jimmy leží na zemi a jeho noha nevypadá vůbec dobře. Kolem ní je spousta krve, její kůže i svaly jsou ošklivě potrhané a už nemluvím o zlomené holenní kosti, která jde vidět. Není to pěkný pohled a vlastně je mi z toho znovu na zvracení, proto se otáčím. Najednou se mi ozývá břicho, které mi připomíná, že právě dostalo několik ran a kopanců, kvůli kterým jsem právě zvracela. Padám na kolena, sedám si na paty a hlavu si pokládám na chladivou podlahu.

„Nicole, jsi v pořádku?" Neriah si kleká vedle mě a konejšivě mě hladí po zádech.

„Ne," kroutím hlavou. „Ellathea nám sebrala truhlu. Dostane živel ohně. A ty víš moc dobře, co jsem viděla za zkázu."

Neriah na to nic neříká a já jen se strachem vzpomínám na vidinu hořících Athén.

43. kapitola

Matt

Bezmocný člověk. Slaboch. Zmatkař. Tak takhle nějak si teď připadám. V dlaních stále držím Dillonovo bezvládné tělo. Ohlížím se ze strany na stranu a zoufale přemýšlím, co dělat. Jak se dostat z téhle situace?

Ethan, zápasící s Ellatheou, už slábne a docházejí mu síly. Ellathea jedním švihem svého meče Ethana odzbrojuje. Rochelle si toho všímá a zasahuje dřív, než Ellathea stihne znovu zaútočit. Kulhavě se vrhá vpřed, s odhalenýma rukama napřaženýma před sebou, a chytá Ellatheu kolem krku. Ellathea hned vykřikuje bolestí, pouští meč a ustupuje o několik kroků do zadu.

„Matte," volá na mě Shaun, který zrovna přibíhá k mřížím. V rukou drží své meče z pokladnice, potřísněné krví. „Rychle, zatím máme cestu volnou. Musíme zmizet!"

Jako by mě jeho slova probudila z toho bezmocného zoufalství a poradila mi, co dělat. Zatímco Rochelle Ellatheu pouští a s ústupem sleduje, jak s nářky padá na kolena, já v sobě hromadím síly a soustředím je na svou ruku. Z konečků prstů mi vystřelují prvně paprsky světla a pak zářivé modré blesky, směřující k Ellathee, která má silně popálený krk. Blesky ji zasahují do hrudi a odhazují ji ke stěně. Zdá se, že částečně ztrácí vědomí a momentálně není schopná se zvednout.

„Ethane! Rochelle!" volám na ně a mezitím sundávám z Dillonových rukou náramky z pokladnice. Jakmile ke mně Ethan a Rochelle přibíhají, podávám každému jeden. „Vezměte si je, ať jste nějak ozbrojení. Jednoduše se na ně a na váš cíl při výstřelu soustřeďte. Shaune," rychle se otáčím k Shaunovi, „běž za Thompsonovými, vyveď je ven. Vy," ukazuju znovu na Ethana a Rochelle, „běžte za ním. Já půjdu za vámi." Zvedám se, beru Dillonovo tělo do náruče a pak si ho házím přes rameno. Je docela těžký, ale ne natolik, abych s ním nemohl rychle jít. Silou vůle ještě do své ruky přenáším sekeru. Vycházím z věznice a rychle klopýtám za ostatními. Shaun zatím pomáhá paní

Thompsonové a jejímu synovi ven. Ze schodů vybíhají další Ellatheiny vojáci a rozbíhají se k nám. Je jich sice jen pět, ale na nás je to poměrně moc. Shaun varuje paní Thompsonovou, aby ustoupila, a rozbíhá se k útočníkům. Ethan s Rochelle kulhají s ním na pomoc. Já přicházím k paní Thompsonové. „Držte se stále za Shaunem," ukazuju rukou na Shauna, ohánějícího se s meči. „Utíkejte, jak nejrychleji můžete a držte se při sobě." Paní Thompsonová přikyvuje a chytá chlapce pevně za ruku.

Po chvíli máme znovu cestu volnou, tak vybíháme na dlouhé schodiště. Shaun jde první a za ním si navzájem pomáhají Ethan s Rochelle. Lily běží za nimi a já, s Dillonem na rameni, jdu poslední. Před Shaunem se objevuje jen párkrát nějaký voják a Shaunovi nedělá problém ho odstranit z cesty. Ale jakmile vycházíme schodiště, čeká nás v sále více lidí připravených k útoku. Musím Dillona odložit, abych se mohl bránit. Navádím paní Thompsonovou ke zdi, zatímco těch asi osm vojáků už se rozbíhá k útoku. Ke mně se rozbíhají rovnou dva. Oba mají meč a já jen svou sekeru, takže musím vydat víc úsilí a obratnosti, aby mě nezranili, a abych já naopak dostatečně zranil je. Je to složité, když na mě útočí oba najednou a ještě k tomu oba dobře zacházejí s meči. Silně na mě dorážejí a já jsem nucen ustupovat dozadu. Jeden z útočníků zaráží mou sekeru k zemi a takřka hned hbitě útočí. Nestíhám uhnout a útočník zasahuje můj hrudník od pravého pasu po levé rameno. Cítím palčivou bolest, která vychází z řezné rány. Triko se nasakuje krví a nepříjemně se mi lepí na tělo. I svaly mi na chvíli chabnou a já padám k zemi. Snažím se aspoň udržet v ruce sekeru. Znovu ke mně míří ostří meče a mně nezbývá nic, než ránu vykrýt vleže. Chytám sekeru oběma rukama před sebou a ránu odrážím na stranu. Z druhé strany na mě padá čepel druhého útočníka, tak se s úsilím snažím vykrýt i tuhle ránu. S pomalu hojící se, ale stále bolestivou ránou jsem na tom mnohem hůř a už to zřejmě dlouho nevydržím. Musím využít svých schopností. Potřebuji jen vteřinu soustředění.

Jakmile oba útočníci na tu vteřinku oddalují meče od mé sekery, v rukou se mi hromadí síla. Zvedám prsty od dlaní, takže sekeru držím jen palci, a jakmile se čepele obou mečů vrací zpátky, síla z rukou se uvolňuje a jako tlaková vlna odhazuje oba útočníky několik metrů vzduchem dál.

S úsilím se zvedám na lokty a sleduju svou řeznou ránu na hrudi. Sice jsem na sobě měl po celou dobu stříbrný plášť, ale teď jsem ho neměl uvázaný, takže mi moc nepomohl. Přibíhá ke mně paní Thompsonová, kleká si vedle mě a s očima vykulenýma hrůzou kouká na mé zakrvácené triko. „Jak… Jak ti můžu pomoct?“

„Když nebudete panikařit, bude to fajn,“ říkám klidně. Znovu na mě poulí oči, jako by nevěřila, že můžu být tak klidný, když skoro umírám. Nic jí říkat nemusím, protože rána už se začíná hojit rychleji. Stékající krev, vsáknutá do trika, se jako v záznamu stahuje zpátky a ani za sebou nezanechává žádné skvrny, triko dostává svou původní barvu. Trocha krve zůstává jen na okrajích rozříznuté látky. Kůže i svaly se zacelují a po řízntutí nejsou žádné památky.

Dřív, než se paní Thompsonová začne znovu vyděšeně vyptávat, ji přerušuju. „Vysvětlování musí počkat. Až budeme v bezpečí, všechno se dozvíte. Teď musíme pokračovat.“ Zvedám se, znovu si dávám Dillona přes rameno a vydávám se k ostatním, kteří právě dokončili i svoje souboje. Shaun utíká po velkém sále směrem k masivním dveřím. My ostatní ho následujeme. Za zády slyším nějaký vzdálený křik. Nejspíš se sem řítí další vojáci.

Shaun přibíhá ke dveřím a hned se je snaží otevřít, jsou ale zamčené, proto k nim jdu já a silou vůle je odemykám.

Lily se krátce otáčí a najednou třeští oči do dálky. „Jeffe!“

Jeff stojí skoro na samém konci velkého sálu s ostatními vojáky. Všímám si, že mezi nimi stojí i dívka se zrzavými vlasy, kterou mi popisovala Nicole. Domnívala se, že Jeffa nějakým způsobem ovládá a já myslím, že není daleko od pravdy, když vidím, jak se Jeff k nám s ostatními vojáky rozbíhá se zbraní v ruce a ona dál stojí na místě.

Lily ho s nechápavým a vyděšeným pohledem pozoruje a o krok ustoupí. Já se krátce soustředím a vytvářím prudký oheň přímo kolem té dívky. Ta hned začíná křičet. Jeff ji slyší, prudce se zastaví a se zděšeným *Ne!* se k ní rozbíhá zpátky, aby jí pomohl. To jsem v plánu zrovna neměl. Doufal jsem, že to Jeffa propustí, abychom ho mohli vzít s námi. Takhle ale nemáme na výběr, než jít bez něj.

„Ne! NE! Jeffe!“ paní Thompsonová zoufale křičí a chystá se za Jeffem rozběhnout. Ethan jí rychle chytá za paži ve snaze ji zastavit a já mu hned přibíhám na pomoc.

„Nedá se nic dělat. Musíme jít, jinak tu zůstaneme taky.“

„Ne! Přece ho tu nemůžeme nechat. Prosím, ne!“ křičí v pláči. „Jeffe!“

S Ethanem ji táhneme zpátky a snažíme se ji dostat za dveře.

„Ne! Bez svého syna nejdu!“ stále se snaží vymanit z našeho sevření a vůbec si nevšímá vojáků, kteří k nám běží.

Shaun za námi zavírá a pokračujeme dál. Paní Thompsonová se s brekem vzdává a se svým druhým synem následuje Shauna. Jakmile vybíháme ze skleněného tunelu, čeká nás další úděsné překvapení. Z nádvoří se k nám řítí další vojáci, děsivé dogy a bohužel i démoni a není jich zrovna málo. Bože, co teď? Jak se odtud máme dostat živí? Čas se nám krátí a my tu jen tak beznadějně stojíme a zděšeně sledujeme, jak se k nám blíží desítky nepřátel.

„Matte, co budeme dělat?“ otáčí se ke mně Rochelle zoufale. Já jen beznadějně kroutím hlavou, ale než stačím něco říct, dostávám nápad. Minule mi před Lathenií pomohl oheň, tak mi pomůže i teď, jen trochu jinak. Rychle se začínám soustředit. Na vteřinu zavřu oči a vidím zářivé ohnivé plameny. Teď oči otvírám a plameny vytvářím. Před námi se tvoří oheň a jako střela míří dopředu a vzniká tak dlouhá i vysoká ohnivá stěna, která se hned rozšiřuje do stran a zahání tak všechny pryč od cesty. Před námi leží stezka ohraničená vysokými ohnivými zdmi.

„Utíkejte!“ křičím na všechny. Hned běžím za ostatními směrem k bráně. Jen co přejdeme ji, Arkarian nás bude moct přemístit. Všude kolem nás jsou slyšet bolestné skřeky těch, které plameny zasáhly. Jsem rád, že to nemusím vidět. Konečně dobíháme k bráně, která je taky zamčená.

„Rychle, Matte!“ naléhá na mě Shaun, když si všiml, že k nám po ohněm ohraničené cestě míří ti vojáci z paláce. Snažím se bránu rychle odemknout, ale jako naschvál to jde teď pomalu. Brána se odemyká několika pákami, tak proto to trvá. Shaun už se znovu připravuje na souboj a zároveň s nadějí vzhlíží ke mně. Už nám mnohokrát dokázal, že je výborný šermíř, ale k nám běží přes deset bojovníků a to by Shaun zřejmě nedokázal sám.

Ještě pár cvaknutí a brána se konečně otevírá. „Rychle!“ nabádám všechny, a jakmile jsme všichni za bránou, volám Arkarianovo jméno a my se přemisťujeme do Citadely. Arkarian nás rovnou všechny přemístil na ošetřovnu Citadely, kde na nás čeká. O pár vteřin později sem doráží i Isabela.

„Jimmy je v pořádku, teď jste na řadě vy," zvolává pohotově a všechny nás přeměřuje pohledem. Prvně je zaskočená přítomností paní Thompsonové a jejího syna, ale jakmile si všímá mě a Dillonova těla, ležící na mých kolenech, zapomíná i na vážně zraněného Ethana a Rochelle. „Proboha," přibíhá ke mně a dívá se do mých očí, ve kterých se znovu hromadí pár slz. Pak si prohlíží Dillona. „Neříkej mi, že je…" větu ani nedokončuje a sama se přesvědčuje o Dillonově smrti. „Bože, to ne," sklání hlavu. Nic neříká.

„Zachránil mi život," pronáším tiše. Někdo mi pevně tiskne rameno. Je to Arkarian. Jasně fialovou barvu jeho očí zahaluje závoj lítosti a smutku. Dnešní večer byl určitě těžký pro nás všechny. Isabela se přesouvá k Ethanovi a Rochelle, aby je vyléčila. Arkarian posílá paní Thompsonovou do Athén, kde na ně Tribunál s Dartemisem budou čekat, aby jim vše vysvětlili a pomohli jim. Pak se mi vybavuje, co říkala Ellathea a rychle zvedám k Arkarianovi pohled. „Arkariane-!"

„Jsou v pořádku," ujišťuje mě hned. „Ale Ellathea jim sebrala truhlu s klíčem k živlu ohně."

Chvíli mlčím a jen kývu hlavou. „Vlastně mě to ani tak nezaskočilo. Ellathea mi tohle sice neřekla, ale tvářila se až příliš samolibě. Hlavně, že jsou ti tři v pořádku." Zvedám Dillona a pokládám ho na jedno z lůžek. Chvíli ještě hledím na jeho popelavou tvář a pak vycházím z ošetřovny.

Jimmy, Neriah i Nicole tu stále jsou. Sedí na pohodlných křeslech a všichni tři zamyšleně koukají na špičky svých bot.

„Matte," Neriah si mě všímá jako první, zvedá se a rychle se mi vine kolem krku. Já ji s úlevou tisknu k sobě.

„Zachránili jste Ethana a Rochelle?" zeptal se Jimmy.

„Jo," přikyvuju, ale stále se tvářím zdrceně.

„A jsou v pořádku?"

Znovu přikyvuji. „Ano. Až na Dillona."

„Copak? Zlomil si nohu chudáček?" zamumlala Nicole sarkasticky, aniž by pohlédla jinam, než na své boty.

Dlouhou chvíli mlčím a koukám na ni, jako bych se rozmýšlel, jestli to mám říct nebo ne, ačkoliv to nemá smysl samozřejmě, když se to doví buď teď, nebo za dvě minuty. Vím, že je na Dillona naštvaná, ale taky vím, že ji tahle zpráva zraní, jako každého jiného. „Dillon zemřel," pronesl jsem tiše, protože se můj hlas zlomil.

Všichni tři na mě upírají nevěřící zraky. Jimmy vstává z křesla a Neriah ustupuje o krok ode mě. Nicole prudce zvedá hlavu a dlouze na mě vyděšeně kouká. „Ne," kroutí hlavou a pohrdavě se uchechtla. „Ne, ty si děláš legraci, že jo? Dillon není…" na chvíli umlká a dívá se mi do očí, ve kterých jistě poznává bolest. Prudce vyskakuje z křesla. „Nemůže být přece mrtvý!"

Několik vteřin se nikdo z nás ani nepohnul. Nicole stále sleduje mou tvář a doufá, že jí potvrdím cokoliv, jen ne to, že Dillon zemřel.

Lehce zakroutím hlavou. „Je mi líto."

Po těchto slovech chvátá Nicole k ošetřovně. Stále mi nevěří, nebo mi spíš věřit nechce a sama se musí přesvědčit. Při pohledu na Dillonovo nehybné a zakrvácené tělo tuhne. Pak se k němu rozbíhá a s roztřesenýma rukama ho chytá za tváře. „Di-Dillone. Dillone, prosím, prober se!" Teď lehce třese s jeho rameny. Z očí jí vytryskly slzy, které jí hned stékají po tvářích a dopadají Dillonovi na obličej. „Prosím! Dillone, vrať se! Dillone!" křičí do jeho němé tváře, vzlyká a nakonec nechává padnout hlavu na jeho hruď. Pláče. „Vzbuď se… Prosím…"

„Přemístil se mezi mě a Ellatheu, aby mě zachránil. Bylo to všechno tak rychlé, nestihl jsem tomu zabránit," říkám provinile a zakroutím hlavou.

„Těžko bys mohl," konstatoval Arkarian a povzbudivě mi položil ruku na rameno.

Znovu s těžkým srdcem pohlédnu na Nicole. Teď hledí Dillonovi do obličeje a hladí ho po tváři. Stále pláče a šeptá mu, jak moc jí to mrzí. To mi připomíná vzkaz, který jí mám vyřídit. Přistupuji k ní a pokládám jí ruku na záda. „Dillon chtěl, abych ti něco vzkázal," říkám a ona ke mně zvedá uslzené oči. „Říkal, že je mu to líto. Mrzí ho, co se mezi vámi stalo. A taky chtěl, abych ti řekl," na chvíli váhám, protože vím, že touhle zprávou jí nijak neulehčím, „že tě miluje."

Nicole na mě zaskočeně poulí uslzené oči, pak s nimi několikrát zamrká a rozpláče se ještě víc. Znovu boří čelo na Dillonovu hruď a kroutí hlavou. Najednou uslyším její myšlenky, které mě trochu překvapují. V duchu Dillonovi vzkazuje, že ona ho taky nikdy nepřestala milovat. I když se to celou dobu snažila popřít, je to tak.

Pak mi do hlavy skáčou vzpomínky na to, jakým způsobem Dillon o Nicole mluvil, co jsem vždy cítil, když se ti dva ocitli u sebe a taky jejich vzájemné myšlenky, když mysleli na toho druhého. Vnímal

jsem mezi nimi to silné pouto. A párkrát mě napadlo, jestli nejsou spřízněné duše. Cosi mi v tom ale vždycky bránilo a najednou si asi uvědomuju, co. Nicole se zamilovala do Jeffa. A já to věděl, nesnažila se to přede mnou nikdy nějak skrýt, když o něm mluvila. A možná tím, jak popírala své city k Dillonovi a přikláněla je k Jeffovi, jsem byl trochu zmatený.

Teď je ale vidím spolu. Nicole Dillona oplakává a mě ten pohled trhá srdce. To, jak Nicole v duchu prosí a volá Dillona zpátky, jak mu bezmocně hledí do tváře a jak ho teď dokonce krátce líbá na rty, není zlomené pouto přátelství. Ale lásky. Je to tak – musí to tak být. Dillon a Nicole jsou spřízněné duše. Cítím to.

Pohledem hledám Arkariana, jestli mi četl myšlenky a může je potvrdit. Není si tím jistý, vidím to na něm. Ale jestli tu je šance, že mám pravdu, tak stále Dillona můžeme zachránit. Nicole ho může zachránit. Jeho duše se právě nachází v mezisvětí.

Hned se otáčím zpátky k Nicole a jemně jí zvedám hlavu z Dillonova hrudníku, aby se na mě podívala. „Nicole."

„Matte, prosím. Udělej něco. Vrať mi ho zpátky," prosí mě zoufale.

„Je tu stále možnost, že ho můžeme zachránit."

Oči se jí rozšiřují, narovnává se a chytá mě pevně za paže. „Jaká? Musí to jít."

„Dillon nezemřel ve svém skutečném těle. To se nachází v posteli jako nás všech ostatních. Jeho duše teď bloudí mezisvětím, odkud ho může zachránit jedině spřízněná duše."

Nicole nejistě mlčí a hledí mi zaskočeně do očí. Já ji pokládám dlaně na tváře. „Nicole, jestli jsi ty Dillonovo spřízněnou duší, můžeš ho přivést zpátky k životu."

„Já ale… Já nevím, jestli to jsem já."

„Nicole, já vím, že ho miluješ. Stejně jako on tebe. Cítil jsem to mezi vámi celou dobu. I když si tím nejsme jistí, neměli bychom tu šanci promarnit, pokud Dillona můžeme zachránit. Musíme to zkusit. Půjdu do mezisvětí s tebou."

Nicole pevně semkne rty a přikyvuje.

„Matte," upozorňuje mě Arkarian, „nezapomeň, že bílý most je stále zničený. V mezisvětí bloudí spoustu ztracených duší různých bytostí, které byste na našem světě rozhodně nenašli. Na první pohled vás můžou vyděsit i zmást. Nebude to tam zrovna pěkné."

Zprvu jsem si to ani neuvědomil, ale souhlasím s Arkarianem. Od doby, co Lathenie zničila bílý most, se mezisvětí muselo hodně změnit. Nikdy jsem tam sice nebyl, ale už jsem s ním byl seznámen z otcova vyprávění. Šedivý, smutně působící svět, plný přízraků a našich nočních můr. Společně to s Nicole ale zvládneme.

Arkarian všechny poslal domů. Zůstali jsme tu jen s ním a Nicole a Dillonovým, takřka bezbarvým tělem, ze kterého odtékají poslední kapky krve. Arkarian nám dává ještě poslední rady, jak se poprat s mezisvětím, zatímco se připravujeme na přenos.

„Buďte opatrní. Nenechte se zastrašit, musíte věřit celým svým srdcem a hlavně si zachovejte čistou mysl."

Oba přikyvujeme a po chvíli se ocitáme v pochmurném, šedém prostoru. Stojíme na kraji lesa, po pravé straně se nachází vysoké balvany, kolem nichž teče řeka. Je to strašně zvláštní místo a rozhodně se tu nechci zdržovat. Než stačím říct Nicole *Pojď*, ozývá se za námi pronikavý, pištivý zvuk, který nás nutí zakrýt si uši. Z lesa naším směrem vylétává několik obrovských netopýrů velikosti orla. Automaticky se krčíme k zemi a nevěřícně zíráme na skupinu vzdalujících se netopýrů.

„Tak pojď," navádím pak Nicole rukou vpřed.

Ze všech stran se najednou začínají ozývat příšerné a děsivé zvuky, výkřiky a vřískoty, že kterých mi naskakuje husí kůže.

„Matte, není támhle Dillon?" Nicole ukazuje rukou dopředu na malý kopec plný suchých keřů. Na jeho vrcholu stojí stejně suchý strom, u jehož kmene kdosi sedí. Vidíme spíš siluetu, ale i tak je dost podobná Dillonovi.

„Zdá se, že ano. Půjdeme to zjistit."

Dáváme se do běhu. Uhýbáme se podivným rostlinám, kamenům a hlubokým loužím. Po chvíli se musíme zastavit, protože jsme doběhli k řadě několika popadaných stromů. Musíme je přelézt. Jakmile se za ně dostáváme, čeká nás další překážka v podobě tří nechutných tvorů.

„Proboha, Matte," Nicole si podivných, odporně vypadajících příšer také všimla a vyděšeně mi tiskne paži. Tvorové jsou vysoké kostry potažené bledou a vrásčitou kůží, s křivýma nohama a nepřirozeně dlouhýma rukama. Mají velkou pusu, ve které se skrývá pár ostrých zubů, místo nosu se nacházejí jen nozdry a ani nemají oči. Jen malé

důlky, kde by se oči měly nacházet. Svým neohrabaným krokem kráčí pomalu k nám.

Rychle se otáčím k Nicole. Ta je úplně vyděšená a vyvedená z míry, až se divím, že nekřičí. „Nicole, vzpomínej, co nám Arkarian říkal: Měj čistou mysl, nenech se zastrašit. Oni tady nejsou, musíš věřit celým svým srdcem a oni zmizí. Jestli se poddáš svému strachu, stanou se skutečnými."

Jeden z tvorů vydává skřehotavý zvuk, který s Nicole ještě víc otřásá. „Nejste tady," říká pak pro sebe. „Vy tu nejste," teď zavírá oči a zhluboka se nadechuje. „Zmizte!" Zdá se, že už je odhodlanější, ale i přes to poslepu hledá mou ruku a pevně se jí chytá. Nebráním se tomu, ale takhle to vypadá, že si příliš nevěří.

„Věř celým svým srdcem," pokračuji v povzbuzování. „Zažeň všechny pochybnosti, nesmíš se bát." Říkám si to vlastně i pro sebe, sám se na to musím soustředit.

„Zmizte!" pronáší Nicole znovu.

Vydávám se vpřed a Nicole táhnu s sebou. „Zmizte!" přidávám se. S každým dalším krokem, přibližujícím se k příšerám, tvorové mizí jako kouř, až zmizeli úplně. Jak Nicole tak já si oddychujeme úlevou a znovu se rozbíháme. Asi po minutě bezproblémového běhu Nicole o něco zakopává a tvrdě padá na zem.

„Jsi v pořádku?" pomáhám jí na nohy, zatímco přikyvuje na znamení, že je.

„Slyšels to?" zvedá prudce hlavu.

Kromě těch stálých výkřiků neslyším nic zvláštního. „A co?"

„Já nevím, takové zasvištění jako nějakého hmyzu… A zase!"

Teď jsem to uslyšel i já. Nicole měla pravdu, že se to podobá zvuku nějakého hmyzu. Nicole mi klepe na rameno a roztřeseným prstem ukazuje k zemi, kde se nachází neskutečně obrovský brouk velikosti dlaně. Vypadá jako mravenec, jen má křídla a krovky a ještě k tomu mu ze zadečku trčí štíří ocas. Nicole se celá otřásá a sviji a radši se otáčí, aby mohla pokračovat v chůzi. V tu chvíli ale zakřičela, vrátila se a ovinula se kolem mé paže. Cestu nám zatarasila celá armáda takových brouků. Začínají hrozivě syčet a přibližovat se k nám.

„Tohle nezvládnu. To už asi fakt nezvládnu," Nicole začíná panikařit. Zřejmě má fobii z nějakých brouků i normálně.

„Nicole, už jednou jsi ty bludy přemohla, tak to dokážeš i teď. Musíš se uklidnit jen-."

„Ááá!" Nicole najednou začíná skákat a točit se kolem své osy. „Sakra! Sakra! Sakra! Sundej ho ze mě! Sundej ho!" ječí hystericky a rukama hází kolem zad. Po nich jí leze jeden z hrozivých brouků a blíží se jí ke krku. Místo Nicolina přání ji pevně chytám za paže, aby přestala vyvádět.

„Nicole, je to jen přelud! Necítíš ho, protože tam není."

„Ale já ho cítím."

„Ne, necítíš. Jen si to v hlavě představuješ. Vytlač si ho z hlavy a přestaneš ho cítit."

Nicole se přes pevně semknuté rty a oči snaží uklidnit.

„Nic tu není. Jsme tu jen ty, já a Dillon, který čeká na záchranu. Nic jiného tu není a ty to víš, Nicole, ty to víš."

Brouk, který se jí už dostal na rameno, se rozplynul a zbyla po něm jen trocha prachu. Stejně tak zmizeli i ostatní brouci.

„Matte, promiň. Chovám se jak husa," omlouvá se mi s provinilým výrazem ve tváři.

„To je v pořádku. Nemáš se za co omlouvat. Jsou to tvoje noční můry, je jasné, že tě vyděsí. A i přes to už jsi je dokázala zahnat," uklidňuji ji a očividně jí to pomáhá. „Jsi silná, postavila ses svému strachu a na to je potřeba vykonat velké úsilí a odhodlání a to se cení."

Nicole se jen skromně usmívá a děkuje mi. Když se dáváme znovu do běhu, dlouhou dobu nám nic v cestě už nebrání. Vidíme všude kolem nás odporné stvůry, většinou vychrtlé postavy s propadlými břichy a nechutně vystouplými žebry, s deformovanými tvářemi i více končetinami, ale naštěstí si nás tolik nevšímají, jen nás sledují zpoza spadlých stromů.

Doběhli jsme až k malému kopci, na jehož vrcholu sedí Dillon. Jsme dostatečně blízko, takže Dillon by Nicolin hlas měl slyšet. Nicole se k zavolání jeho jména moc nemá. Co můžu vyčíst z jejích očí? Strach? Lítost? Obavy?

„Jen do toho, Nicole. Z mezisvětí si nebude nic pamatovat, takže mu nebudeš muset nic přiznávat, pokud se necítíš připravená. Ale zachraň ho. Jen zavolej jeho jméno a dej mu druhou šanci žít."

Nicole přikyvuje, zvedá oči k Dillonovi a ještě chvíli se na něj dívá. Pak polyká a nadechuje se. Celým naším okolím se rozléhá její hlas

v podobě Dillonova jména. Napjatě, sleduji, jestli Dillon zareaguje.

Dillon narovnává svá záda a natáčí hlavu směrem k nám.

Měl jsem pravdu, a přesto jsem překvapený, jako bych už ani nevěřil.

„Dillone, vrať se!“ poslední, co Nicole roztřeseným hlasem zvolává a všichni tři opouštíme šedé mezisvětí.

44. kapitola

Nicole

Opouštíme tenhle šedivý a děsivý svět nočních můr a vracíme se zpátky do Citadely. Nejsem schopna jediného slova, vlastně takřka nedýchám a prázdnýma očima zírám někam do neznáma. Tak Matt měl přece jen pravdu. Dillon je má spřízněná duše. Právě jsem ho zachránila z mezisvětí a on znovu dýchá. Samozřejmě že jsem šťastná, že žije, ale nevím, jak se k tomu faktu mám teď postavit. Jak se mám k Dillonovi teď chovat?

Všímám si dlouhých nohou v kalhotách, které ke mně přistupují, a zvedám pohled nahoru. Spatřím Arkarianovu vlídnou tvář a jeho chápavé oči. Jemně mi tiskne rameno a věnuje mi povzbudivý úsměv. „Nikdo na tebe netlačí," říká tichým hlasem. „Potřebuješ čas, aby sis vše urovnala, tak si ho dopřej."

S krátkým pousmáním kývnu hlavou a pak se konečně otáčím směrem k lůžku, kde Dillon spočívá. Matt už u něj stojí a s úlevou se směje, jakmile na něj Dillon otvírá oči. Při tom pohledu i mně poskočí srdce štěstím.

„Nazdar, kámo," Matt ho s přátelským úsměvem plácá po rameni. „Jak se cítíš?"

„Na to, že jsem celý od krve, překvapivě dobře," mračí se Dillon nechápavě při pohledu na velkou rudou skvrnu na svém tričku.

V tu chvíli k němu přicházím já a on ke mně zvedá nejisté oči. Já jen s úsměvem zakroutím hlavou na znamení, že se na něj už nezlobím a pevně ho s úlevou objímám. „Měla jsem o tebe hrozný strach."

Jednou rukou mi objetí opětuje a pak si sedá. „Co se to stalo?" ptá se s nechápavým výrazem.

„Na nic si nepamatuješ?" zeptal se Matt.

Dillon se drbe se na zátylku a snaží se rozpomenout. „Bojoval jsi s Ellatheou, sledoval jsem vás. Pak ti Ellathea vyrazila sekeru z ruky a… a chtěla tě probodnout, jenže," umlká a ruku si pokládá na hruď právě na místo, odkud mu ještě před chvílí stékalo spoustu krve.

„Jenže ses přemístil mezi mě a Ellatheu a nechal ses probodnout,"

dokončuje za něj Matt.

„Jo," přikyvuje Dillon. „Ale jak to, že žiju? Tedy ne že bych nebyl rád."

Matt přesouvá pohled na mě. Já nepatrně kroutím hlavou a tím mu dávám najevo, že má zatím mlčet. „Upadl jsi do bezvědomí a my stihli zmizet z paláce dřív, než jsi opravdu zemřel. Měl jsi štěstí. Isabela tě stihla vyléčit," zalhal mu Matt.

„Já už jsem si vážně myslel, že zemřu. Byl jsem s tím nějak smířenej."

„To neříkej," pousměju se na něj. „Měl bys odpočívat. Ztratil jsi hrozně moc krve."

„Odpočívat byste měli všichni," podotýká Arkarian. „Pošlu vás domů."

Všichni souhlasně přikyvujeme a hned na to se přesouváme do svých těl.

Uběhlo několik dnů od posledních událostí. Několik klidných dnů, kdy se absolutně nic nedělo, pokud mluvím jen o druhém světě, o kterém obyčejní smrtelníci nemají tušení. Bude to týden, kdy jsme posledně měli poradu. Bylo to den po naší nepovedené misi do Egypta a po záchranné akci k vysvobození Ethana a Rochelle. Matt nám řekl i to, že vysvobodili Jeffovu mamku a Sama, kteří ve vězení paláce strávili několik týdnů. Málem zachránili i Jeffa, ale Matt mi popsal, co se stalo. Byla jsem strašně zaskočená a nechápala jsem, co s ním ta holka mohla udělat, že ji tak poslouchá. Jenže co bylo mnohem horší: Rochelle nám pak všem vylíčila, co vyčetla z Jeffovo myšlenek. Ta holka ho ovládá už tak, že ho donutila zabít jeho malou sestřičku vlastníma rukama. Tomu jsem už vůbec nemohla věřit. A ani jsem se neudržela a začala přede všemi brečet. Je mi tak hrozně, když na to jen pomyslím. Viděla jsem, jak moc si Jeff s Jazzy rozuměli. Jak si hráli a jak neuvěřitelně blízcí si byli.

Bože.

Ani si nedovedu představit, jak Jeffovi musí být, když ho ta holka zrovna nemá pod svou kontrolou. Mám o něj hrozný strach. Bude schopen se vůbec někdy vrátit ke svému starému já po tomhle incidentu?

Matt už dává dohromady plán na jeho záchranu. Ale přiznal mi, že má obavy, jestli s ním Jeff vůbec bude chtít jít.

Jak jsem říkala, už týden se nic neděje a pomalu si začínám znovu zvykat na normální život. Je to docela příjemný se takhle odreagovat. Posledně to všechno bylo pro nás dost nebezpečné, vždyť

Neriah s Mattem by umřeli, kdyby nebyli nesmrtelní, Jimmy málem přišel o nohu, Ethan s Rochelle si prošli mučením a Dillon vlastně opravdu zemřel. Všichni naštěstí žijeme, Isabela nás všechny vyléčila a jen napjatě čekáme, co se bude dít dál. Ellathea zřejmě nemůže vyluštit hádanku, hlavolam nebo cokoliv jiného, co se skrývalo v truhle, kterou nám vzala, anebo už ten živel hledá. Bojím se, že se vyplní všechno, co jsem viděla při zatmění měsíce…

„Slečno Philipsová, posloucháte mě?" Z mrákotného přemýšlení mě vytrhává učitelka, paní McCannová.

„É prosím?"

„Ptám se, jak je možné, že jste se zrovna vy v biologii tak zhoršila," opakuje trpělivě a pokládá mi na lavici test, při kterém si má oblíbená učitelka musela vypsat červenou propisku. Na kraji listu mi bije do očí zakroužkovaná čtyřka.

„Ou," vypadlo ze mě. Biologii miluju a nikdy jsem z ní nedostala horší známku než dvojku a i těch bylo minimálně. Tedy až do posledních chvil.

„Není to první čtyřka za posledních pár týdnů. Měla byste s tím něco dělat. Nerada bych vás nechala propadnout."

„Jistě," kývu hlavou.

Paní McCannová se ke mně naklání a takřka šepotem ještě dodává: „Vašeho bratra je mi líto. Byl to šikovný a hodný kluk. Sama jsem přišla o dva blízké členy rodiny, takže vím, jak se cítíte. Chápu, že vás to zasáhlo a ovlivnilo, ale neměla byste zapomínat na váš život. Jste chytrá, učíte se rychle, tak toho využijte. Byla by škoda vás nechat psát opravné zkoušky," usmála se vlídně.

Úsměv jí opětuji a ještě chvíli se dívám do její mladé tváře. Jakmile se znovu věnuje ostatním spolužákům, registruju Dillonův pohled. Biologii máme promíchanou se staršími ročníky a na ní chodím právě s Dillonem a Rochelle i Matt se tu párkrát objevil. Neriah tu je taky, ale s tou mám většinu hodin, protože jsme stejný ročník.

Dillon mě s úsměvem a pozvednutým obočím sleduje. Já jen s úšklebkem krčím rameny a sklápím zrak ke svému nepovedenému testu. Pořád nevím, co si mám myslet, nevím, co mám dělat a ani nevím, jak se v Dillonově přítomnosti chovat. Jsme kamarádi, znovu spolu mluvíme, ale často se mu vyhýbám. Jsem prostě nejistá, když ho vidím a obzvlášť když s ním jsem.

Biologie není jediný předmět, u kterého jsem se kvůli Strážcům zhoršila. Matika, chemie, občanská nauka, fyzika… Na školu jsem vůbec nemyslela, takže na učení jsem prostě kašlala a takhle to teď dopadá. Musím to nějak dohonit, jinak skončím u popelářů nebo uklízeček.

Stojím s Neriah ve frontě na oběd a jen tak klábosíme. Dneska se řada posouvá nějak pomalu.

„Ahoj, Nicole," zdraví mě někdo za mnou. Je to Jake a lehce se na mě usmívá.

„Ahoj, Jakeu. Jak se, jak se máš?"

Krčí rameny. „Dá se to." Chvíli mlčí a sklání hlavu. „O Jeffovi náhodou nevíš nic nového?"

Těžce polykám a na zlomek vteřiny si vyměňuju pohled s Neriah. Vím toho víc, než bych doopravdy vědět chtěla, ale Jakeovi to říct nemůžu. „Ne, bohužel ne. Dlouho jsem ho neviděla."

Jake smutně sklápí zrak. „Jo, to jsme dva," pronesl tichým hlasem a pomalu se otáčí k odchodu. „Tak se měj."

„Ty taky. Ahoj, Jakeu," loučím se s ním a ještě dlouhou dobu se za ním dívám. Je mi ho strašně líto. Jeff je jeho nejlepší kamarád a už týdny ho neviděl, ani o něm nic neslyšel. Jsem na tom vlastně stejně, ale aspoň vím, co se s ním doopravdy děje… Někdy lituju toho, že to vím.

S obědem nikam nechvátáme, po škole se necháváme domů vozit autobusem, když hned nemusíme zachraňovat svět. S Neriah zaujímáme místa vzadu. Od doby, co zemřel ten – jakže se to jmenoval – Marduk, už se Neriah s její mamkou nemusejí schovávat. Jejich vila je ale zničená, tak se musely přestěhovat. Tribunál jim zajistil krásný domek v naší ulici, což je super. Často se navštěvujeme, chodíme spolu ze školy i do školy. Celkem si to užíváme, dokud je zatím klid.

Do autobusu nastupují i ostatní. Isabela s Mattem, za nimi jdou Ethan a Rochelle a jako poslední Dillon. Jako vždy mě skoro celou cestu k sedačce pozoruje. Letmo se na něj usměju a pak uhýbám pohledem k oknu. Venku je stále hodně sněhu, ale už ho lehce ubývá.

Autobus se pomalu rozjíždí a já stále z okna sleduji, jak mi okolní stromy, domy i lidi přebíhají jako na filmovém pásu a v některých chvílích se mění takřka v jednu rozmazanou šmouhu. Slyším, jak se Matt s Ethanem o něčem baví a ostatní se do jejich diskuze též

přidávají, ale já je vnímám jen jednou částí mozku. Ethan pak ale poutá mou plnou pozornost, když polohlasně řekl: „Já nevím, mám znovu takový špatný pocit."

„A z čeho?" stará se Isabela.

„Že se něco stane. Něco zlého," krčí Ethan nervózně rameny.

Všechny nás jeho obavy trápí a znervózňují. Když Ethana na něco upozorňuje jeho instinkt, téměř vždy se jeho slepé obavy vyplní a v něčem nás nepříjemně překvapí. Co to bude tentokrát?

Najednou se mi začíná dělat nějaké horko a jsem nucena si sundat kabát. Když se vrhám na jeho rozepnutí, všímám si, že nejsem jediná, kdo pocítil náhlou zvýšenou teplotu. Všichni v autobuse se začínají rozepínat a hlasitě se podivovat nad náhlým teplem. Okna autobusu se začínají rosit a hned na to je zalévá vodopád vody, který stéká ze střechy. Jako by se tam roztál sníh, který na střeše byl.

„Co se to sakra děje?" vykřikl Dillon. I ostatní v autobuse vykřikují a někteří začínají panikařit. Přes závoj vody vidím, že všechen sníh, který venku je, neskutečnou a nepřirozenou rychlostí taje a zůstává po něm záplava vody, která se řine všemi směry. Řidič autobusu s nadávkami dupe na brzdu, ale autobus se nezastavuje. Jedeme zrovna z kopce a unášejí nás stále zvětšující se proudy vody. Řidič přestává mít kontrolu nad vozem a autobus s nepříjemnými vrzavými zvuky kličkuje ze strany na stranu.

„Držte se!" křičí někdo vepředu ve chvíli, kdy se autobus převažuje na jednu stranu. Z úst se mi dere výkřik, když se už nedokážu udržet na místě a doslova letím na druhou stranu autobusu. Do někoho narážím, ale vůbec netuším, do koho. Autobus se z kopce kutálí stále dál, tříští se všechna okna, jejichž střepy létají spolu se mnou a dalšími lidmi ze strany na stranu. Také se sem dostává voda, která stále stéká z tajícího sněhu. Snad po celém těle cítím bolest – z řezných ran na obličeji od střepů, z naražených míst a asi i ze zlomených kostí a nejhorší je, že to vůbec nepřestává. Autobus se stále kutálí dál dolů a já nepřestávám narážet do sedaček, do stropu i podlahy a také do lidí. Tříštící se sklo, deformující se kov, plačtivé výkřiky plné bolesti, slyším i hlasy svých přátel, ale zdají se mi příliš vzdálené, jako bych se tím točením dostala do přední části autobusu. Vůbec nevím, kde jsem.

Autobus se konečně přestává točit, ale setrvačností jede po jedné straně ještě několik metrů dál. Zůstávám ležet, z části opřená

o strop autobusu v ledové vodě. Cítím, že pod mýma nohama někdo leží a snaží se dostat do takové polohy, aby neměl tvář ponořenou ve vodě. Někdo toho však není schopný a jeho osud závisí na rychlé pomoci, protože autobus se stále plní vodou a spoustu omráčených kolem mě jsou z velké části, někdo dokonce i celým tělem, ponořeni v ledové vodě a hrozí jim utopení. Já sama jsem po pas ve vodě, ale nemůžu se ani hnout. Vše vidím rozmazaně, celé tělo mi pulzuje bolestí a já nemůžu vydat ani hlásku. Nemůžu se pohnout a pomalu nemůžu ani nic vnímat. Z nosu i úst mi začínají stékat pramínky krve. V uších mi strašně hučí, srdce mi tluče jako o závod. A mám pocit, že mi plíce, které po každém těžkém nádechu pulzují palčivou bolestí, brzy prasknou.

Poslední, co ještě vidím, jsou mí přátelé. Poznávám Rochelle. Zůstala viset na boku opěradla sedačky. Hlava i ruce jí bezvládně visí dolů, konečky prstů se dotýká vody a vůbec se nehýbe. Ethan je také v bezvědomí, ten leží ve stejné poloze jako já, jen je opřený o sedačku. Aspoň na jeho obličej voda nedosáhne. Jako poslední ještě rozpoznávám nehybnou Isabelu, která se hlavou opírá o převrácenou kovovou podlahu. Silně krvácí z temene hlavy a ještě horší asi je, že se hladina vody nebezpečně blíží k jejímu nosu a já nejsem schopna jí pomoci. Víčka mi těžknou a já ztrácím vědomí.

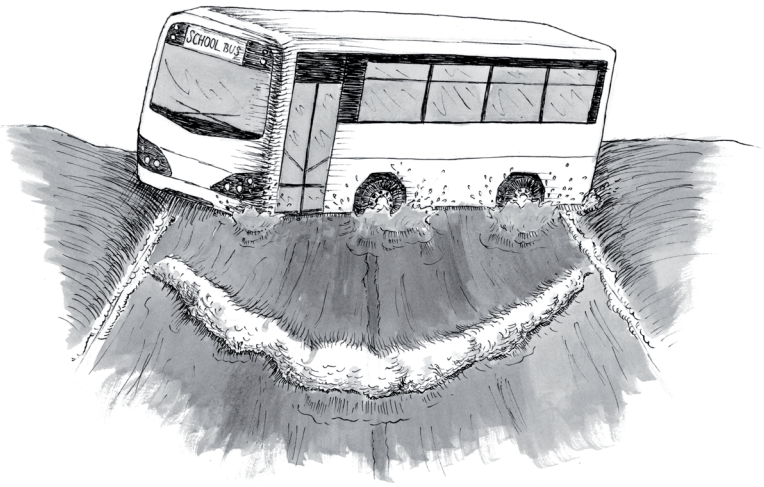

45. kapitola

Matt

Už nezvladatelný školní autobus se zvedá jen na pravá kola a padá. Všichni v autobuse křičí a ze všech sil se snaží udržet na místě. Takřka nikomu se to nedaří a bezmocně letí vzduchem na druhou stranu autobusu. Někdo dopadá i na mě, tuším, že je to Nicole, ale než ji stačím zachytit, řítí se zase zpátky. Autobus se nepřetržitě točí z kopce dolů a hází s námi jako s chrastítkem. Ne vážně si tak připadám – jako v chrastítku.

Ani já už se nedokážu udržet na místě a letím ke stropu, který se právě nachází dole. Tedy zdá se tak. Tím bolestivým házením ze strany na stranu ztrácím orientaci a už vážně netuším, jestli se nacházím u stropu nebo podlahy. Po autobusu ještě k tomu létají střepy a ledové kapky vody. Trvá snad věčnost, než se konečně přestáváme hýbat. Velmi tvrdě dopadám na… *nějakou* stranu autobusu a vyrážím si dech. Hned mě zaplavuje ledová voda, jejíž objem se v autobusu nebezpečně zvětšuje. K vyraženému dechu dostávám ještě šok a několik vteřin, jestli ne minut, nejsem schopný se pohnout. Pak se konečně pomalu zvedám a ohlížím se po svých přátelích. Jako prvního spatřím Dillona. Ten se škrábe na nohy z ledové vody a jako podpěru využívá kovové tyče na opěradlech sedaček. Přistupuji k němu na pomoc. „Jsi v pořádku?“

„Nevím jistě,“ šklebí se bolestí. „Snad ano.“

„Radši nedělej žádné rychlé pohyby. Vlastně by ses neměl hýbat vůbec.“

„To nejde. Musíme pomoct ostatním. Koukni,“ pokyvuje hlavou dopředu.

My jediní dva jsme zůstali vzadu. Ostatní se tím kutálením dostali víc dopředu. Drtivá většina cestujících je v bezvědomí, anebo hlasitě naříká a hystericky volá o pomoc. Ti v bezvědomí mají největší problém v tom, že autobus se stále plní vodou a někteří nešťastníci jsou v ní ponořeni takřka celí a můžou se utopit.

Neváháme a vydáváme se jim na pomoc. Snažíme se je aspoň

posadit a opřít, aby jejich obličeje nebyly ve vodě. Zatímco Dillon kontroluje Rochelle a Ethana, já si všímám Isabely, které nad vodou čouhají už jen oči. Tryskem mířím k ní a zvedám ji výš, aby mohla dýchat. Je také v bezvědomí, ale aspoň dýchá. Z temene hlavy jí stékají silné proudy krve. Nejradši bych u ní zůstal, ale další můžou být v podobné situaci a jejich životy závisí na čase.

„Matte," volá mě Neriažin hlas. Okamžitě Neriah hledám a otáčím se všemi směry, dokud ji nespatřím. Ze všech sil se drží opěradla sedačky, aby na ní voda nedosáhla. Přibíhám k ní a chytám ji kolem pasu. „Můžeš stát?"

„Snad ano."

Stavím ji na nohy, ale nepřestávám ji podpírat. Neriah se začíná potácet a kolena se jí podlamují, tak ji radši pomáhám sednout si.

„Nech mě tady a běž pomoct ostatním. Já za chvíli budu v pořádku."

„Dobrá," přikyvuji, letmo ji líbám na čelo a běžím pomoct ostatním. Všímám si, že Dillon zrovna klečí u Nicole, která je taky v bezvědomí. Z nosu i z úst jí stéká krev a nepravidelně dýchá.

Tak sakra, kde jsou ty sanitky? Někdo nás jistě musel vidět, jak se kutálíme z kopce a navíc kolem nás projíždí pár aut. Vystupují z nich řidiči a běží nám na pomoc. Dostanou se sem jen předním, roztříštěným oknem. Mám pocit, že v autobusu nabývá na plačtivém až hysterickém křiku. Někteří z bezvědomých se nejspíše probouzejí a začínají cítit bolest ze svých zraněných míst. Všichni volají o pomoc.

„Halo," ozývá se za mnou z předního okna a já se otáčím na mladou těhotnou ženu. „Můj manžel už zavolal záchranku. Brzy tu budou."

Po chvíli přišli další lidé, aby případně pomohli. Všichni měli poznámky k rychle tajícímu sněhu. „Vážně nechápu, co to má znamenat," podivuje se zrovna ta mladá žena, která teď opatrně opírá jednu dívku o převrácený strop, aby neměla hlavu ponořenou ve vodě, „to náhlé roztátí sněhu. Prvně ho napadne hodně, jako bychom byli někde na horách, a najednou se tak nepřirozeně rychle roztaje. Všimli jste si? Venku už žádný sníh není a místo toho se tu po kolena brodíme v ledové vodě. Neuvěřitelný."

„Pozor, s těmi dětmi moc nehýbejte," upozorňuje nás všechny jeden z pomocníků. „Můžou mít něco s páteří."

Já a už zotavená Neriah kontrolujeme naše kamarády. Dillonův stav se zhoršil. Před tím mi pomáhal se zachraňováním ostatních, ale

teď jen sedí a ztěžka oddychuje. Sedí vedle bezvědomé Nicole a i přes jeho horší stav se o ní stará a očišťuje jí zkrvavenou tvář.

„Bože, Nicole, doufám, že budeš v pořádku," říká si spíš pro sebe. „Tak kde jsou kruci ty záchranky?" obrací se ke mně a přitom se napřimuje. Hned ale se zasyčením a s bolestivým výrazem ve tváři klesá zpátky a pokládá si dlaň na hruď.

„Dillone, jsi v pohodě?" starám se.

Dillon přes pevně stisknuté oči i rty přikyvuje. „To bude dobrý."

Konečně můžeme slyšet vzdálené houkání sanitek. Prodírám se z autobusu ven, a jakmile vidím okolí, šokovaně tuhnu na místě. Všechen sníh opravdu do poslední vločky roztál. Všude kolem je skoro půl metru vody, která zaplavuje ulice, silnice i domy. Taky vidím, že my nejsme jediní, kdo kvůli náhlým přívalům vody havaroval. Několik aut stojí na místě a troubí na druhé. Vidím čtyři osobní auta, která do sebe v řadě narazila. Jejich majitelé už dávno vystoupili a v něčem se mezi sebou dohadují. Jiní řidiči se brodí vodou a rozhořčeně telefonují. Všude je prostě zmatek.

Celkově se oteplilo, ani radši nechci hádat, jaký teplotní rozdíl nastal mezi současnou dobou a dobou před půl hodinou. Co nebo kdo jiný tohle mohl způsobit než Ellathea.

Najednou mi to dochází. Mohla sníh roztát tím, že získala živel ohně. A jestli ano, podle vize se pokusí vypálit Athény.

Musím zmizet! Musím za Arkarianem a do Athén. A to co nejdřív!

Na nic nečekám, posílám Neriah rychlou myšlenku a rozbíhám se pryč.

„Hej, chlapče," volá za mnou mladá těhotná žena, „kam to jdeš. Sanitky už tu co nevidět budou, měli by zkontrolovat i tebe."

Jo to by měli, ale nic by na mně nenašli. Ani malý škrábanec a to by byla zbytečná ztráta času. Ještě by se začali vyptávat, jak je možné, že jsem vyvázl bez jediné modřiny, když jsou ostatní v tak vážném stavu. To by mi tak scházelo. Letmo se na ní otáčím. „Jsem úplně v pořádku. Připadám vám snad nějak zraněný?"

„Ne, ale přece jen-."

„Matte, počkej!" To je Neriah. Vychází předním oknem autobusu a běží za mnou.

„No to snad... Slečno, taky bys tu měla zůstat," volá žena i na Neriah starostlivě, nemám-li říct spíš prosebně. Je moc hodná, že se tak stará.

Určitě je to milá a laskavá žena a jsem jí moc vděčný, že nám pomohla. Takových lidí v dnešní době dost ubývá.

„Neriah, měla bys tu zůstat." Dřív, než stačím větu dopovědět, Neriah mi naléhavě skáče do řeči: „A co bych tady asi tak dělala? Sanitky už přijíždějí a lékaři se o všechny postarají. Pokud je pravda, co si myslíš, bude potřeba každá ruka. Chci jít s tebou, abych pomohla."

Na její námitky nic nemám. Souhlasně přikyvuji a společně se co nejrychleji brodíme vodou dál.

„Copak mě neposloucháte?" volá žena znovu za námi.

„My jsme opravdu v pořádku. Postarejte se prosím o ostatní. Potřebují to víc, než my." Naposledy se k ní otáčím a pak pokračuji v těžké chůzi.

S Neriah jsme se rychle shodli, že u Arkariana budeme rychleji s křídly, ovšem opravdovými, protože Neriah se přenášet neumí. Zašli jsme do úzké opuštěné ulice a proměnili se v sokoli. Ti létají velmi rychle, což se nám hodí. Po pár minutách už stojíme ve své původní podobě před skálou a procházíme otvorem dovnitř.

Arkarian už na nás čeká v chodbě. Na tváři má naléhavý a starostlivý výraz. „Matte, jak je na tom Isabela?" Přistupuje o pár kroků blíž ke mně.

„Je v bezvědomí, ale dýchá. Víc ti nepovím, protože jsme zmizeli dřív, než tam dorazily sanitky."

Přikyvuje. „A co ostatní?"

„Jediný Dillon zůstal při vědomí, ale je zraněný, nevím, jak vážně. Ostatní bohužel také zůstanou pár dní v nemocnici."

„Hlavně, že to přežili." Náhle se přesouvá k tomu, kvůli čemu tu stojíme. „Je jisté, že Ellathea živel ohně našla. Situace venku je vážná, ale v Athénách bohužel taky," rukou nám naznačuje, abychom ho následovali. Svižným krokem procházíme chodbou směrem k jedné z mnohačetných místností. „Nicolina vize se vyplnila – v Athénách opravdu před pár minutami začalo hořet. Oheň se šíří stále dál." Ocitáme se v místnosti s několika tichými přístroji. Arkarian nás k jednomu vede, kde můžeme vidět hořící athénské nádvoří. Všude kolem pobíhají lidé, mezi nimiž jsou i vládcové Domů, a snaží se uhasit šířící se plameny.

„Proboha," špetla Neriah.

„Musíme něco podniknout, jinak město shoří celé," řekl Arkarian pohotově.

Vtom dostávám nápad: „Arkariane! Máme přece živel vody. Ten nám pomůže."

Arkarian mě dvě vteřiny pozoruje a pak mizí. Po minutě se před námi znovu zhmotňuje a v rukou drží malou truhlu, ve které se živel vody nachází. „Co s ním chceš provést?"

„To nevím," beru si od něj truhlu, „ale nějak to zkusit musím. A když ne já, tak aspoň můj otec. Přeneseš nás tam?"

Arkarian přikyvuje a přenáší nás i sebe na athénské nádvoří, kde panuje zmatek. Volám otce, který se před námi hned zjevuje. Ve špinavé tváři má naléhavý výraz. „Rychle, Matthew, musíme spojit síly, abychom-." umlká, když si všímá truhly, kterou držím v dlaních. „No jistě. Že mě to nenapadlo. Výborně! Mohu?" Natahuje ke mně ruce a truhlu si ode mě přebírá. Otvírá ji a chvíli ohromeně kouká na pravidelný osmiboký jehlan. Tvář mu ozařuje blankytná modř, která vychází z otevřené truhly. Bere živel do dlaně.

„Jak ho chceš použít?" ptám se a přistupuji k němu blíž.

„Nevím, Matthew. Pojďme to zkusit spolu." Natahuje ruku s živlem položeným na dlani. Já svou dlaň pokládám shora a tvoříme tak schránku, z jejíchž mezer mezi prsty proniká modrá zář, která nabývá na síle každou vteřinou víc a víc. Znovu cítím tu lákavou sílu, která se v živlu skrývá.

„Co vůbec chceme udělat?" zvedám pohled do zlatavých očí.

„Uhasit oheň. Pomocí deště."

Kývu hlavou a nevědomky zavírám oči. Vím, že otec udělal to samé, aniž bych ho viděl. Tělem mi prochází zvláštní pocit moci. Podobný, jaký jsem měl i tehdy v San Francisku, ale jeho moc teď posiluje druhá ruka nesmrtelného po mém boku. Na hřbet mojí dlaně pokládá svou dlaň i Neriah. Nevidím ji, ale vím, že to je její dlaň. Neriah sice nemá tolik moci a schopností jako já nebo otec, ale je nesmrtelná a třetí ruka nesmrtelného posiluje moc živlu ještě víc. I přes zavřená víčka vidím modrou zář, která znovu nabyla na síle.

Před očima vidím kapky vody padající z hustých černých mraků. Přes ně se rychle prohnal zářivý, klikatý blesk, který na okamžik ozářil celou tmavou oblohu. Mám pocit, že se zablesklo i nad Athénami a hned na to se ozval ohlušující hrom. Před očima se kapky deště mění v silné provazce vody a já je cítím dopadat i na mé tělo.

Otvírám oči. V Athénách prší a silný déšť uhasíná velké plameny

ohně, které zasáhly už velkou část Athénských budov a zahrad. Nad budovami se začíná tvořit kouř, který stoupá vysoko do černých oblak. Prší opravdu silně, stačilo jen pár vteřin a už si připadám, jako bych právě vylezl z hluboké nádrže vody. Takhle intenzivně prší snad jen v tropických deštných lesech. Bude trvat ještě několik minut, než se všechny plameny uhasí, ale je jisté, že Athény už jsou zachráněny.

„Výborně," jako by otec přisvědčil mým myšlenkám. Dává živel do truhly, pokládá mi ruku na rameno a pak i Neriah. „Děkuji za pomoc," ještě pokyvuje s děkovným úsměvem k Arkarianovi. I já se k němu otáčím. Arkarian si přebírá truhlu do rukou. „Nepotřebujete ještě s něčím pomoci?" ptá se.

Otec jen kroutí hlavou, nestihl ale nic říct, protože přímo nad našimi hlavami se rozvětvil zářivý blesk, po kterém následoval další hlasitý hrom. „Ne, můžete jít. Opatrujte se a hlavně-."

„Arkariane, co je ti?" otáčí se Neriah k Arkarianovi. Arkarian má skloněnou hlavu a přes prameny mokrých vlasů mu nevidím do tváře. Jednu ruku si drží u spánku a druhou na hrudi u srdce. „Isabela! Něco se děje s Isabelou."

„Cože? A co?" naléhám na něj vyděšeně.

„Já nevím," konečně zvedá hlavu. Z očí mu srší strach a obavy, což mě děsí ještě víc. „Ale musíme rychle zpátky. Nevím, co se děje, ale něco vážného určitě!"

„Tak na nic nečekej a přenes nás."

Ocitáme se v Arkarianových sálech. Neriah mi klepe na rameno. „Matte. Přenes se tam, já za chvíli taky dorazím."

Přikyvuji a pohledem hledám Arkariana. Vlasy si rychle stahuje do gumičky a nasazuje si kapuci na hlavu. Pak se oba přemisťujeme do prázdné uličky, kterou jsem Arkarianovi v myšlenkách popsal a brodíme se vodou směrem k autobusu. Už u něj stojí několik sanitek a záchranářů. Dokonce se sem stihli dostat i novináři, reportéři a kameramani, kteří snímají zkázu kolem. V jedné sanitce sedí Dillon, kterého kontroluje jeden ze zdravotníků. Lékař se dotýká jednotlivých částí jeho hrudníku a Dillon se následně šklebí bolestí. Všímám si i bezvědomé Rochelle, kterou převážejí na nosítkách do sanitky. Nicole a Ethana už převezli do nemocnice, nebo jsou stále v autobuse. Teď ale věnuji pozornost jiným nosítkům, na kterých leží Isabela. Přes nos a ústa jí spočívá dýchací maska. Záchranáři s ní

běží k sanitce. „Rychle, pozor! Uhněte z cesty! Přestala dýchat!“ křičí jeden z lékařů.

„Bože, Isabelo.“ Rychle se rozbíhám k jedné ze sanitek a Arkarian mě následuje.

„Raz, dva, tři, čtyři...“ Lékaři už jí poskytují první pomoc. Bez hnutí, jako bych zamrznul na místě, sleduji, jak se lékař vší silou opírá do Isabelina hrudníku. Vypadá zoufale, jako by masáž srdce nepomáhala. „No tak, děvče, dýchej!“ Po minutě to vzdává a přichází na jinou variantu. „To nepomáhá. Musíme použít defibrilátor! Rychle!“

Cítím na rameni pevný stisk. Je to Arkarian. Rád bych ho nějak povzbudil, ale mám o Isabelu stejný strach jako on. Vždyť Isabela nedýchá a zdravotníci se ji právě snaží znovu oživit. Vyhrnují Isabele mikinu i triko k hlavě a pokládají jí nabité přístroje k hrudníku. „Teď,“ zařval lékař a Isabelino tělo se na okamžik zdvihlo z nosítek. „Nic! Kruci, ještě jednou a vyšší výkon. Teď!“ Isabela se znovu nadzdvihla a prudce klesla zpátky.

„Pořád nic,“ konstatoval druhý lékař.

„No tak! Neumírej mi! Teď!“

46. kapitola

Matt

Stejně jako už devětkrát za poslední týden procházím nemocničními dveřmi směrem k pokojům, kde leží mí přátelé. Neriah se mě drží za ruku a jde mi po boku. Nikdo už naštěstí neleží na jednotce intenzivní péče, což znamená, že u všech je stav lepší. Dillon má zlomená tři žebra na pravé straně a jedno na levé a měl menší otřes mozku. Ethan vyvázl se zlomenou pravou rukou a levou nohou a s o něco vážnějším otřesem mozku než Dillon. Nicole a Rochelle dokonce museli operovat, protože autonehoda oběma způsobila krvácení do břicha, Rochelle má k tomu zlomenou ruku a Nicole si zlomila kotník.

Ze všeho největší starosti mi dělá Isabela. Lékaři jí dokázali znovu rozpumpovat srdce, pak jí museli spravit trhlinu na lebce. Stále má otřes mozku, ale nejhorší je, že Isabela je v kómatu. Lékaři předpokládají, že v takovém stavu nejspíš ještě dlouho zůstane. Může se prý probudit za pár dní, ale i za pár týdnů, nebo dokonce měsíců. Máma u její postele sedí takřka veškerý svůj čas. Mně i Jimmymu přidělává starosti. Moc s námi nemluví a pomalu na sebe i ostatní zapomíná. Samozřejmě máme o Isabelu také strach, ale máma je přímo strachy bez sebe. Někdy mi připadá, že se chová, jako by Isabela měla každou chvíli umřít.

Samozřejmě že neumře. Je *jen* v hlubokém kómatu.

Klepu na dveře pokoje, kde leží Ethan s Dillonem. Neriah mi jde v patách. „Ahoj, kluci," zdravíme je a jdeme k jejich postelím.

Vidím na nich, že by se nejradši zvedli a šli vedle do pokoje, kde leží Rochelle a Nicole. Zatím tu možnost neměli, protože se ještě nemůžou hýbat. Dillon kvůli zlomeným žebrům a Ethan kvůli zlomené noze a ruce. Ethan se také hodně vyptává na Isabelu, ale má odpověď je pokaždé stejná: „Žádná změna. Stále je v kómatu."

Ethan zaklapává knížku, kterou si četl a Dillon jen otvírá oči. Nejspíš odpočíval.

„Jak se cítíte?"

„Mohlo by být líp," vzdychl Ethan při pohledu na svou zlomenou

nohu zasádrovanou až nad koleno. Dillon jen přikyvuje. „Byli jste už u holek?“ zeptal se teď.

„Ne, šli jsme prvně za vámi.“

„Ostatně jako vždycky,“ doplnila mě Neriah.

„Sestry nám pořád nechtějí dovolit, aby jsme je navštívili,“ řekl Dillon naštvaně.

„Mně by to možná i dovolily,“ pokrčil Ethan rameny, „ale mají prej moc práce. Kdybych měl zlomenou třeba jen nohu, mohl bych tam sám, ale s tou rukou nemůžu používat berle.“

Dostávám nápad: „Mohl bych si půjčit u sester vozík a dovezl bych tě tam.“

Ethanovi se na tváři objevuje úsměv, ale Dillon začíná protestovat. „No to je hezký, ale co já? Nevím, jestli bych se už mohl hýbat.“

„Možná by Nicole mohla za tebou,“ navrhla Neriah.

Dillon chvíli váhavě mlčí. „Pokud bude chtít. Myslím si, že spíš ne. Nevím. Nechte to plavat,“ trochu škubnul rameny, položil hlavu na polštář a zadíval se na strop.

Po chvíli jsme s Neriah vyšli každý jiným směrem. Neriah šla do vedlejšího pokoje za Nicole a Rochelle a já se vydal za vrchní sestrou poprosit jí o jeden, možná dva vozíky. Přesvědčil jsem jí, aby mi pomohla s naložením Ethana a Nicole. Neriah se mezitím zeptala Nicole, jestli bude chtít navštívit Dillona, která řekla, že ano a Neriah mi to myšlenkou dala vědět. Půjčil jsem si tedy dva vozíčky. Vrchní sestra mi řekla, že normálně by nedovolila, abychom hýbali s Nicole, jenže její stav se velice zlepšil. Řekla přímo, že se prakticky zázračně vyléčila, ale pro jistotu si jí tu ještě pár dní nechají. Samozřejmě nemá vůbec tušení, jak je to možné, na rozdíl ode mne nebo Nicole. Díky její elasticitě je Nicole zase v pořádku. Nicole se její zranění hojí rychleji, než ostatním lidem. Bez lékařské pomoci by se teď ale neobešla a možná by i zemřela, kdyby ji neoperovali.

Přenesli jsme tedy Ethana k Rochelle a Nicole k Dillonovi a pak jsem se přesunul k poslednímu pokoji na konci chodby, kde leží Isabela. U její postele sedí máma. Hlavu má položenou na zkřížených rukách na kraji postele. Spí. Netuším, jak je tu dlouho, ale od včerejšího rána jsem jí doma neviděl. Asi nikdy jsem jí v takovém stavu neviděl.

Přicházím k ní a jemně jí třesu za rameno. „Mami. Mami, vstávej.“

Něco zabručela a pomalu otevřela oči. „Isabelo,“ zamumlala. Všímá

si mého starostlivého obličeje a narovnává se. „Matte."

„Mami, měla bys jít domů. Nemůžeš tu sedět celé dny."

Rázně kroutí hlavou. „Ne to ne. Chci tu zůstat," jednou rukou pevně chytá Isabelinu dlaň. „Chci zůstat u Isabely-."

„Mami, prosím," přitahuju si židli k ní a usedám, „takhle Isabele nijak nepomůžeš, když tu budeš celé hodiny sedět. Nijak nepomáháš ani sobě."

Znovu zakroutila hlavou a odvrátila ode mě oči. S úkosem se dívá na Isabelin obličej, zvedá i druhou ruku a jemně ji hladí po tváři. „Mám o ní takový strach, Matte," zašeptala.

Sunu se s židlí k mamce blíž a chytám ji kolem ramen. „Všichni o ní máme strach. Ani nevíš, kolik lidí si o ní dělá starost." Při těchto slovech se krátce otáčím ke stěně, kde stojí stůl a na něm několik pugetů různých květin. Některé z nich už se nevešly na stůl a jsou rozmístěny kolem něj. Pár z nich sem donesl Arkarian i členové Tribunálu, včetně Dartemise samotného. Jen se sem krátce přenesli a stejně rychle zmizeli. Tedy až na Arkariana v tomto případě. Ten už u Isabely tajně také strávil dlouhé noci.

Mámě se v očích objevují slzy. „Co když se už neprobudí? Co když… jsou tohle poslední minuty, které s ní můžu strávit, aniž bych o tom věděla?"

„Mami, takhle nesmíš mluvit a ani myslet. Samozřejmě že se probudí, bude zdravá a vrátí se domů. Nevím kdy, ale vrátí se. Nesmíš ale ztrácet víru, nezahazuj její život pryč. Isabela je tu stále s námi a určitě se probudí."

„Máš pravdu," utírá si rukávem slzy. „Co mě to vůbec napadá? Chce to jen čas."

„Měla bys jít domů, odpočinout si."

Mamka přikyvuje.

„Jimmy sem za chvíli dorazí, tak tě může odvést."

Je třeba najít další živel, ale především chci také pomoci Jeffovi z toho dlouhého otroctví. Tentokrát se do paláce přenesu sám a Jeffa najdu. A abych se vyhnul Ellathee, vyšlu mezitím Jimmyho a Shauna pro klíč k živlu vzduchu. Předpokládám a pevně v to doufám, že se pro něj Ellathea vydá znovu osobně. V té chvíli se přenesu k Jeffovi a nepozorovaně opustíme palác.

Svůj plán jsem přednesl Arkarianovi, který s ním po krátkém přemýšlení souhlasil.

„Shaun a Jimmy už vědí, že dneska odcestují do minulosti," říkám zrovna. „Věřím, že oni dva to zvládnou. Jen doufejme, že se vážně nezraní, když Isabela-." Po vyslovení sestřina jména se mi znovu smutkem svírá hrudník. Kromě strachu, který o ní mám, mi také připomnělo, v jakém stavu jsem dnes našel mámu.

Arkarian sedí naproti mně a v jeho unavených očích vidím, jak se též zalily smutkem a strachem.

„Když je Isabela v kómatu," dokončuju konečně. Arkarian sklíčeně kýve hlavou, ale nic neříká. Chvíli tu nastává ticho a mně se myšlenky znovu stáčejí k mámě a Isabele. Tenhle týden je rozhodně děsnej! Mohl bych spočítat na prstech jedné ruky, kolikrát jsem se za poslední dny usmál nebo slyšel nějakou dobrou zprávu. Starosti, povinnosti, vyřizování, plánování cest a záchrany Jeffa, řešení problémů, neustálé přemýšlení o živlech, ochrany lidí, o kamarádech v nemocnici a vůbec všeho. Je toho moc, mám toho nad hlavu a už mi to sakra leze krkem. Jenže sebelítostí si nijak nepomůžu.

Arkarian mě celou dobu sleduje. Myšlenky si hlídám, takže neví, o čem jsem přemýšlel, ale vidí na mě, že mé chvilkové přemýšlení nebylo zrovna o dovolené u moře nebo světovém míru. „V pořádku?"

„Lepší už to nebude," krčím rameny. „Tak tedy dnes večer." Zvedám se z ručně dělané židle a pomalu mířím ke dveřím.

Večer domlouvám s Jimmym pár detailů ohledně jejich cesty do minulosti a ulehám do postele. Po pár minutách usínám a objevuju se v Citadele, kde na mě čekají zbraně z pokladnice a dva stříbrné pláště. Jeden plášť na sebe oblékám, druhý si schovávám a nechávám se přenést na zasněženou planinu několik set metrů od paláce.

Je poměrně klidná noc. Nesněží a fouká jen mírný mrazivý vítr. Přitahuji si plášť blíž k tělu a brodím se sněhem pár kroků dál.

Palác střeží jako obvykle stráže na věžích se svými samostříly, vysoké a hladové dogy volně pobíhající po palácovém nádvoří, několik démonů uzavřených v betonovém vězení, u jehož vchodu stojí stráž, připravená démony na rozkaz pustit. Teď kolem nich nebudu muset procházet, protože se přemístím přímo do paláce a budu znovu neviditelný, ale jakmile najdu Jeffa, budeme muset zmizet po svých, protože Jeff zatím nemá žádné schopnosti, natož křídla.

Po pečlivém prohlédnutí palácového nádvoří se myslí přesouvám dovnitř paláce, abych našel Jeffa. Místnost po místnosti prohledávám, tak jak si je pamatuju z Dillonova popisu. Narážím na Ellatheu. Svižným krokem někam přechází a za ní drží krok dva vojáci. Něco jim přikazuje, pak se od nich odděluje a zachází do svých komnat. Tam hned lehá do postele a pomocí meditace usíná. Už se přenáší do minulosti na výpravu. Musím Jeffa co nejdříve najít, než se Ellathea z výpravy vrátí. Rychle procházím chodbami dál a konečně na něj narážím. Prochází volným krokem po chodbě a je sám. Nikde tu holku, co ho ovládá, ani nikoho jiného, nevidím.

Neváhám a přenáším se za jeho záda. „Jeffe."

Zastavuje se a otáčí se ke mně. Aniž by cokoliv řekl, svižným krokem ke mně přistoupí a pokouší se mě udeřit. Já se hned bráním, chytám ho pevně za zápěstí, které stahuju dolů. „Jeffe, snažím se ti pomoct. Dostanu tě odtud pryč."

Neposlouchá mě. Prudkým kopem do břicha mě nutí ho pustit a odstupuju od něj pár kroků dozadu. Musí být stále pod vlivem, jinak si jeho chování nedokážu vysvětlit. Jak ho z něj ale dostat? Rozhodně musí jít co nejdál od paláce, aby byl z dosahu té, která ho ovládá.

Rychlým skrčením se vyhýbám jeho další ráně, ramenem mu narážím do břicha a tlačím ho prudce ke zdi. Nechci mu ublížit, ale jestli ho chci odtud dostat, nesmí se mi vzpírat. Narážím s ním tvrdě do zdi a narovnávám se. Jeff se při nárazu praštil do hlavy, jak jsem zamýšlel a teď se sune po zdi k zemi. Ztratil vědomí.

Rychle ho oblékám do stříbrného pláště, znevidiťelňuji sebe i jeho a házím si ho přes rameno. Pak se vydávám k branám paláce a tiše proklouzávám kolem procházejících strážných. U dvoukřídlých dveří stojí na stráži dva strážní, ale těch nebude těžké se jich zbavit. Lovím rukou v kapse a beru do dlaně pár Jimmyho výbušných kuliček z pokladnice. Jednu házím přímo ke dveřím. Výbuch oba odhazuje od dveří pryč. Je mi jasné, že hlasitá rána celý palác probudí, takže musím teď jednat rychle.

Silou vůle na dálku dveře otevírám, zatímco k nim s Jeffem na rameni mířím a procházím skrz ně na nádvoří. To už je celé v pohybu a já hned, co na něj vcházím, odhazuju kuličky schopností do všech stran. Nikdo netuší, kde by se mohl nacházet útočník. I psi zmateně kolem pobíhají a vůbec mě čichem neregistrují.

Co nejrychleji mířím k bráně a snažím se jejími pákami hýbat už za chůze. Brána se skřípavě otevírá, a jakmile jí procházím, volám Arkarianovo jméno. Ten mě i s Jeffem hned přenáší do Citadely a já u nás obou ruším neviditelnost.

Pokládám Jeffa na zem a chvíli na něj zamyšleně hledím. Arkarian se hned ocitá vedle mě.

„Myslíš, že až se probere, přestane na něj ta schopnost působit?" ptám se ho.

„To jistě. Otázkou je, jestli na něj neměla vliv až příliš dlouho. Mám strach, jestli už po tom všem, co se stalo a co ho donutili udělat, neztratil sám sebe."

„Nevěřím tomu. Musí být určitě nějaký způsob, jak ho vrátit zpátky. Přenes nás do Athén. Otec už bude vědět, co s ním."

Přikyvuje a chvíli na to se ocitám na palácovém nádvoří. Jeff mi leží u nohou a každou chvíli ho kontroluju, jestli se náhodou neprobírá. Po krátkém volání ke mně dobíhají dva muži s nosítky, na která Jeffa hned nakládají. Otec jde kus za nimi a v myšlenkách mi říká, ať je následuji. Vede nás do jednoho palácového pokoje, kam Jeffa pokládají na postel.

Otec zvedá ruku a nechává ji ležet těsně nad Jeffovo hlavou. „Budu potřebovat tvou pomoc, Matthew, abych se na něj mohl plně soustředit."

„Dobrá. Co mám dělat?"

„Potřebuji, abys ho silou vůle držel přitisknutého k posteli, pokud se bude vzpírat. Pokusím se jeho mysl odprostit od té sítě, která ho drží připoutaného k mysli té dívky."

Přikyvuju a připravuju se. Otec stále drží ruku nad Jeffovým čelem a vidím, že se soustředí. Jeff se najednou ze spánku začíná mračit a kroutit, až otevírá oči. Já reaguju hned v okamžiku, co se úlekem pokusil vstát z postele. Svou vůlí držím jeho tělo pevně na matraci a nedovoluji mu ani zvednout ruce. Jeff se s řevem vzpírá a snaží se mé moci vymanit. Je to ale marné.

Otec se nepřestává soustředit a ani ho Jeffův křik nevyvádí z míry. Jeho dlaň lehce září a vytahuje z Jeffovo hlavy temné, propletené sítě, které v záři otcovo dlaně zanikají. Trvá to dlouho. Jeff má jimi pokrytou skoro celou mysl. Už se ale přestává vzpírat a já na něm poznávám, že se pomalu vrací ke svému pravému já. Po chvíli od něj otec odtahuje svou ruku a já ho nechávám volně ležet.

„Kde to jsem?“ ptá se tichým a vyčerpaným hlasem.

„Jsi v bezpečí,“ odpovídá mu otec. „Mimo Ellathein dosah. Už tě nebude nikdo ovládat.“

Jeff si nás oba prohlíží zesláblým zrakem, pak oči zavírá a lehce odvrací hlavu. „Měli jste mě tam nechat. Nezasloužím si tu být.“

Oběma je nám hned jasné, že naráží na to, co se stalo s jeho sestrou. Je pochopitelné, že cítí vinu, i když on za to vůbec nemůže. Je mi ho hrozně líto. Vůbec si nedokážu ani představit, jak se musí cítit.

Lehce se k němu nakláním a jemně mu tisknu rameno. „Jeffe, víme, co se stalo. A nesmíš se za to vinit. Nebyla to tvoje chyba. Ovládala tě svou mocí a tehdy jsi to nebyl ty.“

V očích se mu objevují slzy a kroutí hlavou. „Já ji před sebou stále vidím. Jak byla vyděšená a…“ dál ani větu není schopen dokončit.

Vyměňuju si s otcem pohled a bezradně kroutím hlavou.

Musíme mu s tímhle nějak pomoct, říkám mu v myšlenkách.

Mohu mu vymazat z hlavy vzpomínky na ten hrozný čin. Jistě by se mu po tom ulevilo.

Souhlasně přikyvuju. *Jeho matka by to možná měla před tím vědět.*

O to se postarám, neboj se. Odvedl jsi svůj úkol dobře, Matthew. Teď se vrať a odpočiň si. Postaráme se tu o něj.

Dobrá. Děkuju.

Po těchto slovech se ocitám zpátky v Citadele a téměř současně sem na zem dopadají i Shaun s Jimmym. Všímám si, že Shaun má na paži řeznou ránu, ale nevypadá naštěstí nějak vážně. Jinak se oba zdají být v pořádku.

Jimmy si mě všímá a s veselým a úlevným úsměvem mi ukazuje malou truhličku, kterou drží v rukách. „Málem jsme sice zase přišli o život, ale máme to.“

47. kapitola

Isabela

Blíží se večer. Slunce pomalu zapadá, cítím jeho teplé paprsky jenom na tváři, ne na paži jako při poledni. Někdo přichází do pokoje – sestra – cítím její parfém. Je jiný, než jaký obvykle cítím, ale sestru znám, slyším její hlas. Nastává obvyklá kontrola a mytí.

Kromě sestřina parfému cítím i jinou vůni. Po celou dobu, co tu ležím. A přidává na síle každým dnem. Je příjemná a line se z protější stěny. Květiny. Nepoznám které, ale jsou různé. Sestra odchází a já jsem opět sama.

Je klid. Venku jezdí jen pár aut. Slyším i smějící se děti a štěkajícího psa.

Uběhlo pár večerních hodin, kdy se i hlasy venku zklidnily. Tichá dunivá rána. Kroky blížící se ke mně. Cítím jemný dotek na své dlani, který se mění v pevnější stisk. Moc dobře ho znám.

Arkarian.

Vždy přichází v tuhle noční dobu. Při tomto dotyku, jako pokaždé, se mi rozbušilo srdce a Arkarian to ví. On ví, že ho cítím. Líbá mě na čelo a mluví ke mně. Povídá si se mnou jako každý večer. Říká mi o nových událostech, o tom, jak se zlepšuje stav všech, co ještě leží v nemocnici, že na mě všichni myslí a podobně. Pečlivě poslouchám každé jeho slovo, vnímám jeho tichý, jemný a milý hlas a kochám se jeho dotykům. Nedokážu ale vysvětlit, proč nemůžu pohlédnout do Arkarianových laskavých fialových očí. Nevím, proč mu nemůžu odpovědět, povídat si sním. Je to, jako by mi uniklo něco, co bych měla vědět, jako bych nadobro zapomněla nějakou důležitou spojitost. Chci se probudit, ale nemůžu, protože nevím jak, jako bych právě to zapomněla. Nevím, jak se mám probudit z několika denního spánku. Jsem ztracená někde ve tmě hluboko v podzemí, ale přitom vnímám okolní svět.

Právě teď se ozývá další tichá dunivá rána. Někdo další se přemístil do místnosti. Je to Matt. Poznala jsem ho podle hlubokého vydechnutí, jakmile dopadl nohama na zem. Slyším, jak si sedá z druhé strany postele naproti Arkarianovi.

„Tak co? Všechno v pořádku?“ zeptal se Arkarian.

„Ano. Jeff je na tom ale špatně. Jak psychicky, tak fyzicky. Je vyčerpaný a nemůže z hlavy dostat svou sestru. Otec mu pravděpodobně vymaže vzpomínky na to, jak ho donutili ji zabít.“

„Bude to tak pro něj lepší,“ přitakal Arkarian.

Nastává ticho a já můžu poslouchat jen tiché pípání přístrojů a pravidelné dýchání Matta a Arkariana. Po pár minutách znovu promluvil Matt: „Jak je možné, že se Isabela nemůže sama vyléčit a probudit se? Vždyť je dost možné, že nás i slyší, že o nás ví. A jestli nás vnímá, proč nemůžeme přečíst její myšlenky?“

„Je ve stavu, kdy může a nemusí vnímat okolí kolem sebe, ale nedokáže spolupracovat se svou myslí nebo tělem. Možná má prohážené myšlenky a nedokáže je poskládat. Třeba ani neví, jak na to. Je to zvláštní.“

„Možná kdyby byla mozkovid, mohli bychom jí poradit.“

„To asi ano, jenže myšlenky číst nedokáže.“

Znovu přestávají mluvit. Já si v hlavě přemítám, co právě říkali. Takže by mi možná dokázali poradit, kdyby mi viděli do hlavy. Potřebují se se mnou nějak spojit i přes to, že nejsem mozkovid. Musím uslyšet jejich hlasy v mé mysli. To je přece jednoduché. Ellathea už to tak udělala. Dostala se mi do hlavy tím, že využila mou schopnost vidění. Matt by to přece taky dokázal a možná i Arkarian. Určitě by se se mnou dokázali spojit tímhle způsobem.

„Asi bych měl jít,“ zašeptal Matt.

Ne, Matte, počkej. Neodcházej!

Snažím se ho zastavit. Musí mě uslyšet, aby mě osvobodil. *Matte!*

Slyším, jak se zvedá. On mě ale neslyší.

Matte! Arkariane! Musíte mě dostat z toho děsného stavu! Musíte mi pomoct vzbudit se!

Můj tep se zrychluje, což oznamuje i rychlejší pípání přístroje.

Nesmíte odejít! Prosím.

„Co se to děje?“ zeptal se Matt. Aspoň jsem ho zastavila. Srdce se mi opět zklidňuje a pípání taky. „Asi se jí jen něco zdá. Myslím, že to je normální,“ odpověděl si Matt a znova se připravuje k odchodu. Poznala jsem to podle tónu jeho hlasu. „Tak se měj, Arkariane.“

Ne, Matte, počkej! Neodcházej!

Pípání znovu sílí a přitahuje Arkarianovu pozornost. „Matte, počkej,“

zastavuje ho, „tohle nebude sen." Matt si znovu sedá na židli a Arkarian pokračuje: „Myslím, že nám chce něco říct."

„Ale jak by nám mohla něco říct?"

„Já nevím, asi nijak. Ale řekl bych, že něco ví, něco důležitého, jinak by se jí nezrychlil tep. Ona nechce, abys odešel."

Arkarian je moje spása. Chápe mě za všech okolností.

Matt si sedá zpátky. „Co to ale může být?"

„Já nevím."

„Jestli nechce, abych odešel, tak… Netýká se to třeba mámy?" ptá se spíš sebe.

Ne, o mamku nejde.

„Nebo…"

Sakra přemýšlej, Matte!

„A co když," na chvíli se odmlčel. „Jestli nás vnímá, což jak se zdá, tak zřejmě ano, tak poslouchala náš rozhovor. A pokud ví něco důležitého, nejspíš… Nejspíš ví o nějakém způsobu, jak se s ní spojit."

Ano, přesně tak! Znovu se mi zrychluje tep.

„Je to tak, Isabelo?" Cítím, jak se ke mně oba naklánějí. „Ty víš o nějakém řešení?"

Srdce mi stále tluče rychleji, a tak dává Mattovi jasnou odpověď. „Isabela zná jiný způsob spojení mezi námi. Musíme na něj přijít, Arkariane," říká Matt napjatě. „Přemýšlej, kdy-."

„Moment," Arkarian Matta rázně přerušuje. Něco ho napadlo. „Už vím. Ellathea se s Isabelou spojila. Nedávno, když viděla Ethana s Rochelle."

„Jo, vzpomínám si."

„Využila její schopnost vidění." Srdce mi tluče mnohem rychleji. Konečně na to přišli. „Dokážeme to stejně, musíme využít její schopnost."

„Zkus to, Arkariane. Jestli má Isabelu někdo probudit, tak ty."

„Matte, ale víš, co to bude obnášet, pokud Isabele vyvoláme vidění?"

Matt mlčí.

„Bude mít nejspíš znovu bolesti a je dost možné, že bude křičet a přivolá tím sestry."

Na to se vykašlete. Jsem připravená se vzbudit a bolest mi v tom nezabrání.

„Ty přivoláme, i kdyby nekřičela. Určitě se jí ještě zvýší tep až příliš vysoko a to se u sester ukáže. Přijdou jí zkontrolovat. Hlavně už to zkus."

„Dobrá." Arkarian mě chytá za ruku a soustředí se. Po chvíli se mi

najednou před očima přehrává obraz. Vidím před sebou několik tisíců lidí. Nevím proč. Nevím, co jsou zač a ani nevím, kde jsme. Ale už jsem je viděla tehdy v sálech. Jsou to němé tváře, stojí vedle sebe a jejich pozornost patří bohužel jenom mně. Snažím se dohlédnout na konec těch milionů lidí, ale nedokážu to. Je jich až příliš moc.

Z ničeho nic ty němé tváře začínají křičet a všichni najednou. Všichni muži, ženy i děti jen stojí, zírají na mě a křičí. Musím si zacpat uši, ale nepomáhá to. Slyším jejich křik v hlavě a nejde to zastavit. Sama začínám křičet, jenže ani svůj hlas neslyším přes jekot tisíců hlasů.

Minule v sálech jsem v tuhle chvíli uviděla Ethana a Rochelle a uslyšela jejich křik přes všechny ostatní hlasy, ale teď před sebou vidím Arkarianovu starostlivou tvář. „*Isabelo,*" Hlasitý jekot nepřestává, ale i přes to slyším Arkarianův tichý hlas.

„Co se to tam děje? Pusťte nás dovnitř! Co jí to provádíte?"

„Arkariane, rychle!"

„*Isabelo,*" znovu slyším Arkariana. Hlasy v mé hlavě stále křičí a já s nimi. Nedá se to vydržet. „*Probuď se.*" Najednou začínají pomalu slábnout. „*Dostaň se z hlubokého spánku, Isabelo, a vstávej. Ty to dokážeš. Ty víš jak na to.*"

Hlasy se postupně ztišují, až úplně utichají. Teď slyším jen rychlé pípání přístrojů a rozzuřené hlasy za dveřmi.

„Pusťte nás dovnitř! Zavoláme policii!"

„Arkariane," volám.

„Isabelo, jsem tady vedle tebe." Slyším ho moc dobře a zblízka, cítím jeho dotek na mé tváři a pevný stisk dlaně, ale proč ho nevidím?

„Isabelo?" to byl Matt. Sedám si a hlavou otáčím ze strany na stranu. Jsem si jistá, že jsem vzhůru, jsem si jistá, že mám otevřené oči, ale proč nemůžu rozpoznat ani slabý paprsek světla nebo stín?

„Já nic nevidím. *Já nic nevidím!*"

Dveře se prudce rozrážejí a dovnitř vchází několik lidí. „Tak co se to tu-. Proboha!" vykřikla sestra. Předpokládám, že se lekla toho, když mě vidí sedět na posteli a mluvit. Jenže to mi jaksi nedělá starosti.

V místnosti je i někdo další – doktor a přichází právě ke mně. „Tak ses nám přece jen probudila. To je zázrak," řekl polohlasně a řekla bych radostně.

„Doktore, já… já nevidím." Vehnaly se mi slzy do očí.

„Sestro, rozsviťte prosím," houkl doktor.

Po chvíli slyším cvaknutí vypínače a vidím matné blikání zářivky. Připadá mi to, jako bych měla zavřené oči, jenže já mrkám a stále nic nevidím, jen šedivý stín jakmile se rozsvítilo. Slabě rozpoznám i postavy v místnosti, ale jen po pečlivém soustředění. „Já vážně nevidím," vzlykla jsem.

„Jen klid, jen klid," utěšuje mě doktor.

„Můžete mi říct," vyvádí znovu sestra, „co jste tu prováděli takhle pozdě večer? Je sice zázračné, že se slečna probudila, ale vy jste tu rozhodně neměli co dělat. Pojďte laskavě se mnou a hned."

„Ne! Ne, prosím," natahuju ruce před sebe a nechtěně narážím na doktorovu hruď. Trochu ho odstrkuju stranou a mávám rukama kolem. „Prosím, ať neodcházejí. To je v pořádku, je to můj bratr a přítel," říkám pohotově. „Nikdy by mi neublížili. Prosím. Bez nich bych byla ještě v komatu." To mi ale vypadlo, to jsem říct nechtěla. Určitě to vyznělo divně.

„Jak to myslíš?" zeptal se doktor.

„Ale nijak. Ať tu jsou se mnou, prosím."

„Nechte je tu, sestro. Klidně můžete jít."

Dveře se zavírají. Někdo si sedá na kraj postele a chytá mě za ruku – Arkarian. Docela se divím, že nepadlo ani slovo od doktora nebo sestry o jeho vzhledu. Je dost možné, že Matt mu mezitím stihl znovu změnit barvu vlasů, než sem doktor se sestrou přišli. Jen oči asi zakrývá uhýbáním hlavou.

„Jak to že Isabela nevidí, doktore?" zeptal se Matt starostlivě.

„Nejspíš to má z toho zranění hlavy. Operoval jsem jí a toto podezření tam padlo. Jistý jsem si ale nebyl." Teď mluví ke mně. „Rozpoznala jsi aspoň světlo?"

„Ano, to ano a vidím i vás. Jako stíny ale velmi slabě. Já… tomu nemůžu uvěřit. To není možný."

„Neboj se. Zjistíme, jak jsi na tom. Bude to v pořádku."

„Vy mi nerozumíte," kroutím hlavou. Větu už dokončuju jen v myšlenkách. Já, která vidím perfektně i o půlnoci, jsem oslepla. Ani můj výjimečný zrak mi nepomůže? Možná, že kdybych ho neměla, neviděla bych vůbec nic. Ani ty stíny. Jak teď mám být asi užitečná, když jsem slepá? Co si počnu?

48. kapitola

Nicole

Isabela oslepla. Vážně oslepla. Ta, která viděla jasně jen při svitu svíčky, teď neuvidí ani na krok! Ten život je tak nespravedlivý. Zrovna Isabela si to rozhodně nezasloužila. Prostě tomu pořád nemůžu uvěřit. Je mi jí moc líto. Matt mi říkal, že podle doktora na devadesát procent už slepá zůstane. Dokáže rozeznat jen světlo a člověka nebo strom nebo jinou velkou věc, když před ní stojí. Na druhou stranu je aspoň dobře, že Isabela už není v kómatu. Pustili ji domů stejně jako mě. Lékaři usoudili, že jsem už úplně v pořádku, i když teoreticky bych podle nich měla stále ležet pod jejich dohledem. Stejně jako Rochelle, která v nemocnici stále je. Dillon tam pár dní ještě také pobude a Ethana prý pustí zítra. Ten to má těžké v tom, že má zlomenou pravou ruku a levou nohu, nemůže tím pádem používat berle. Doma se moc hýbat asi nebude, i když jak znám Ethana, ten to nevydrží a bude nejspíš skákat po pravačce a všemožně udržovat rovnováhu.

Já na rozdíl od něj berle mám. Měla jsem zlomený kotník, který se mi také záhadně napravil dřív, než by lékaři předpokládali. To díky mé schopnosti. Není ale ještě zcela vyléčený a mám ho obvázaný pružným obvazem. Nemám na něj šlapat.

Táta mi pomáhá ven z auta a podává mi berle. Od doby, co sníh roztál, už žádný nenapadl, zbyla po něm jen velká záplava. Voda už ale také zmizela. Stekla buď do řek a rybníků, anebo se vsákla do půdy, která za těch pár dní roztála. Náš dům naštěstí voda nijak nepoškodila, stojí na kopci, takže voda stekla po ulici do města.

Táta mi otevírá vchodové dveře do domu a já vcházím dovnitř. Vítá mě prvně Simon, který mě s veselým úsměvem a pozdravem objímá a trochu se mnou pohupuje ze strany na stranu, jako bychom se neviděli několik let. „Tak co, jak se cítíš?“

„Skvěle. Konečně jsem doma, ty jídla v nemocnici byly příšerný,“ směju se a přesouvám pohled k přicházející mamce. Pevně mě objímá a hladí po zádech. Snaží se přede mnou skrýt tvář, ale ten lesk v očích mi nemohl uniknout.

„Vítej zpátky, zlato," pronesla a dala mi pusu na tvář. Nepřestává se mnou mluvit, ale otáčí se ke mně zády. „Nemáš hlad? Před chvílí jsem dovařila tvé oblíbené jídlo," jde pomalu do kuchyně a přitom párkrát popotáhla. Je jasné, že zrovna plakala a ne málo. „A taky peču něco sladkého." Snaží se, aby to vyznělo vesele.

„Děkuju, mami. Dám si později."

Krátce ke mně stáčí pohled a usměje se. Pak rychle odchází do kuchyně a zavírá za sebou dveře.

„Co se děje?" otáčím se k tátovi, který stále kouká na dveře kuchyně. Pak sklání hlavu k zemi a stáčí pohled ke mně. „Dneska je 13. února." To je vše. Nic víc neřekl a já malou chvíli nechápu, co tím myslí. Pak mi ale mozek začíná pracovat a já si vzpomínám. Dnes by měl Alex čtrnácté narozeniny. Tak proto mámu znova přemáhá takový pláč. Nedivím se jí, i mně po tom zjištění je trochu smutno.

Koukám znovu na tátu, abych zjistila, jak je na tom on. I přes jeho velké úsilí neplakat přede mnou, se mu derou slzy do očí. „Promiň, Nicole, já, já-." Sklání hlavu a dlaní si schovává oči. Konejšivě ho hladím po zádech. Po malé chvíli se z ničeho nic svižným krokem odebírá po schodech nahoru.

Já jen zaraženě stojím a střídavě si přeměřuju dveře kuchyně a schody. Dveře, schody.

Ani si nevšímám Simona, který stojí pár kroků ode mě. Co mám teď dělat? Tuhle dusnou atmosféru už snášet nechci! Už mě to nebaví. Mám sto chutí pořádně si zařvat. Jenom zlostně křičet, aby mě rodiče uslyšeli.

Nakonec tomu pokušení odolávám, obracím se ke dveřím a vycházím ven.

„Počkej! Nicole, počkej," volá na mě Simon, ale já se nezastavuju. Simon mě jednoduše dobíhá, stoupá si přede mě a chytá mě za ramena. „Čekej přece. Kam to jdeš?"

„Já nevím, Simone. Jdu někam daleko od domu, kde můžu v klidu dýchat."

Simon jen semknul rty a spustil jednu ruku z mého ramene.

„Já se tam akorát dusím. Dneska obzvlášť," na chvíli umlkám a přenáším váhu na berle, protože mě začala bolet noha, na které jsem stála. „Jen se půjdu někam projít a pak se vrátím domů, slibuju. Jenom bych chtěla být sama."

Simonovi se zrovna nechce mě opouštět, ale s povzdychem mi uvolňuje cestu. „Brzy budu doma," řekla jsem ještě a odešla. Vůbec nevnímám cestu, nevím, kam jdu, prostě daleko od domu. Kdybych mohla běžet, utíkala bych.

Nevím, kolik minut nebo snad hodin uteklo, když se zastavuju. Chvíli přemýšlím, kde to vlastně jsem a pak se dávám znovu do nemotorné chůze. Teď jdu ale za určitým cílem a asi po dvaceti minutách konečně dorážím na místní hřbitov. Čtvrtá řada od konce, sedmý náhrobek – Alexův náhrobek.

Pár dlouhých minut tiše stojím a několikrát dokola čtu vytesaná, zlatě obtáhnutá slova: *Alex Philips; Narozen: 13. února 1996; Úmrtí: 18. prosince 2010; Nikdy nevíš, co tě dnes potká, proto žij každý svůj den, jako by byl tvůj poslední.*

Motto, které měl Alex ze všeho nejraději. Častokrát ho říkal a řídil se jím. Chtěla jsem, aby ho na náhrobku měl. Bylo to moje přání. Zrovna on, který zemřel tak mladý, žil tímto mottem. Snad jako by věděl, že umře tak brzy.

Chvíli bezmyšlenkovitě stojím a mám pocit, že se zastavil čas. Jedna slza, stékající po mé tváři ten pocit zahání. Pak druhá slza a další a další. Pak náhle padám na kolena, berle padají na stranu a já nevnímám bolest, která mě zasáhla do poraněného kotníku. Cítím jen bolest uvnitř sebe. Začínám brečet. Moje vzlyky se rozléhají snad po celém hřbitově. Bezvládně si lehám na bok do nažloutlé až rezavé mokré trávy a stále pláču.

Chci, aby to nekonečné trápení už skončilo. Bojím se, že na to nemám dost sil, že to nezvládnu. Jsem zoufalá. Ležím na Alexově hrobu, prsty se zarývám do hlíny a nepřestávám plakat.

Pak nastává klid a kromě šumění větru není nic slyšet. Už nevzlykám, jen se mi na zem přes nos kutálí několik slz.

„Nicole." Tiše vyslovené moje jméno zastavuje i mé slzy. Poznala jsem Mattův soucitný hlas.

Zvedám hlavu a očisťuju si tvář od bláta. „Matte, co tu-."

„Na tom nesejde. Co se stalo, Nicole? Proč tak pláčeš?" Sedá si naproti mně do dřepu. V očích má ten svůj starostlivý výraz.

„Já," přenáším se na kolena a sedám si na paty. „Alex by měl dnes narozeniny. Rodiče… to špatně nesou. Oba jsou skoro na dně, každý v jiný místnosti, jako by se neznali. Já jsem si myslela, že už jsem

se s Alexovou smrtí smířila, že už to všechno zvládnu, a že – že budu žít naplno, jenže," do očí se mi znovu hrnou slzy, „jsem se zmýlila. Nikdy se s tím nevyrovnám. Nikdy," schovávám si obličej do dlaní. „Nikdy to trápení neskončí." Matt si mě konejšivě bere do náruče, já si pokládám hlavu na jeho rameno. „Tak moc mi chybí, Matte."

„Já vím, ale, Nicole, to bude dobré, věř mi. Všechno se spraví. Možná ne hned, ale časem se to napraví."

„A jak to můžeš vědět?" odtahuju se od něj.

„Protože ty jediná víš, že Alex se má dobře, že jeho smrt nebyla zbytečná, protože s sebou nesla důležité poslání, které se týkalo i tebe. Víš, že Alex tě nikdy neopustí. Neseš si ho s sebou v srdci a vzpomínky na něj ti už navždycky zůstanou." S pevným a zároveň soucitným výrazem v očích se mi dívá do tváře a jemně mě hladí po ramenech. „Musíš být silná, Nicole, už kvůli tvým rodičům. Musíš jim pomoct a dát jim najevo, že ty tu pro ně vždycky budeš, a že život jde dál. Rozumíš mi?" Jedním prstem podpírá mou bradu, abych se mu stále dívala do očí.

S lehkým úsměvem, i když stále se slzami v očích, přikyvuji.

Matt pokračuje: „Jsi Strážkyně času, jsi naše bojovnice. Proto máš tak silné schopnosti, které ti členové Tribunálu předali. Doplňují se navzájem a ty se pomalu stáváš mistryní v boji," říká s lehkým úsměvem. „A nezapomeň, že jsi obdařena i odvahou, vírou v sebe sama a schopností snášet bolest fyzickou i psychickou. Využij toho, chop se těch možností a bojuj s námi. Bojuj za Alexe. My tě potřebujeme, tak se nenech oslabit takovou ztrátou, i když je velmi bolestivá."

Úžasem a dojetím vydechnu a hned na to Matta objímám. „Děkuju ti, Matte. Jsi ten nejlepší kamarád, jakého si můžu přát."

Určitě ho překvapilo, že jsem mu právě řekla, že je nejlepší kamarád. Já to tak cítím, myslím to upřímně. Cítím k Mattovi silné pouto. Sblížili jsme se samozřejmě při našich výcvicích. Několikrát jsme při nich zažili takové výbuchy smíchu, že jsme se pár minut nemohli soustředit na trénink. Povídali jsme si, svěřovali se a vyslýchali jsme se navzájem. Mnohokrát mi pomohl s problémy, ať šlo nebo nešlo o Alexe. Radil mi a častokrát mě držel nad vodou, když jsem se svým zármutkem klesala ke dnu. Přesně, jako právě v tuto chvíli.

Je možné, že mi četl myšlenky, ani nevím, jestli jsem si je hlídala. Pevně mě svírá v pažích. Po pár sekundách se od něj odtahuju.

„A jak jsi vůbec věděl, že jsem tady?“

„Potřeboval jsem s tebou mluvit,“ zvedá se a pomáhá mi na nohy, „tak jsem tě hledal doma, ale Simon mi řekl, že jsi někam odešla. Řekl jsem si, že se stavím později a chtěl jsem jít zpátky domů, ale pak jsem ucítil, že trpíš, tak tu stojím.“

„Aha. A o čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Otevřeli jsme s Arkarianem truhlu, abychom zjistili, kde je živel vzduchu. Tentokrát tam nebyl hlavolam, ale jakási hádanka, šifra. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli se odpoledne kolem čtvrté zúčastníš schůzky. Není to důležitý, ale čím víc hlav nad tím popřemýšlí, tím líp.“

Přikyvuji: „Jo, určitě se stavím, pomůžu vám.“

Matt se jen usmívá. „Skvěle. Chceš doprovodit domů?“

„To bys byl hodnej. Díky.“

Cestou zpátky jsme si celou dobu povídali. Před mým domem jsme se domluvili, že se Matt pro mě staví o něco dřív, když mám teď složitější chůzi. Doma jsem konečně uvolnila atmosféru. Byla jsem prostě veselá a pak jsem ve vhodnou příležitost předala část své energie mámě i tátovi. Simon se mnou po dlouhé době dal řeč a došlo i na smích.

Konečně!

Teď se s Mattem dostáváme do Arkarianových sálů, kde nás Arkarian vítá. Sedí tu jenom Jimmy, který mi vysouvá židli, abych se mohla posadit. Na stole před ním leží otevřená truhla a dva papíry.

„Ahoj, Nicole.“ Až teď si všímám, že je tu i Isabela. Byla v koutě místnosti, i když nevím, co tam dělala. Pomalu s mírně nataženýma rukama před sebou se šourá ke stolu.

„Ahoj, Isabelo.“ Snažím se, aby to nevyznělo nějak lítostivě. Vím, že Isabela o žádnou lítost nestojí. Mám sice sto chutí se k ní rozběhnout, obejmout ji a dovést ji ke stolu, ale poslala by mě rozčileně zpátky. Nahmatává židli a sedá si na ní.

„Co to máš, Jimmy?“ otáčím se k němu, abych teď nemusela myslet na Isabelu.

Jimmy mi ukazuje papír, kde je úhledným písmem napsáno několik slov. „Je to šifra. Už jsem přišel na to, jak jí rozluštit, tak luštím a vzniká mi z toho jakási báseň,“ Jimmy něco zapisuje na druhý papír. „Zbývá mi asi už jeden poslední verš.“

Do pracovny přichází někdo další. Otáčím se a vidím Neriah. S úsměvem mě zdraví a objímá a zaujímá vedle mě volnou židli.

„Shaun dnes nemůže přijít," oznamuje nám Arkarian, „takže už jsme všichni." Sedá si vedle Isabely a chytá ji kolem ramen.

„Tak co tam máš, Jimmy?" ptá se Neriah.

Jimmy ještě dopisuje pár slov: „…život bě-ží. Tak! Mám to. Rozšifroval jsem tyhle slova," ukazuje propiskou na první papír, který je celý popsaný, „a vznikla mi z toho báseň. Přečtu vám ji," odkašlává si a čte: „To, co právě snažíš se najít, země draka ukrývá. Tam své doupě ve výšinách tají, kde svět jej zrakem nevnímá. Tvář nebes zlaté vejce ve svém těle střeží, nalézt jej může jen ten, komu nekonečný život běží."

Malou chvíli je ticho.

„To je všechno?" divím se. „Čekala jsem trochu rozsáhlejší dílo, když vidím ten popsaný papír."

„Čím míň slov máme k dispozici," podotýká Arkarian, „tím hůř dosáhneme cíle. Další verše by nám byly spíš jen větší nápovědou. Dotyčný, který vymyslel všechny tyhle hlavolamy, se postaral, aby bylo takřka nemožné živly najít." Natahuje se pro papír s šiframi a pečlivě si ho prohlíží. Nepozoruje však šifry, zajímá ho jen ten papír. „Zajímalo by mě, kdo to má na svědomí. Tenhle papír rozhodně nepochází z tak daleké doby, je to obyčejný papír, žádný pergamen. Ta rubikova kostka taky byla z nedávné doby."

„Ano," přitakává Matt. „Musel to být někdo z nedávné minulosti, co tyhle truhly," pokyvuje hlavou na otevřenou truhlu na stole, „schoval v tak dávných dějinách. Musel to být nějaký kouzelník. Všechno kolem živlů je opatřeno tolika kouzly."

Nastává další ticho, které po chvíli přerušuje Arkarian. „Tak se pokusíme vyluštit tu hádanku."

Jimmy nám báseň znovu čte: „To, co právě snažíš se najít, země draka ukrývá."

„Je jasné," říká Matt, „že chceme najít živel vzduchu. A ten by se měl nacházet v zemi draka, což bude?"

„Čína?" krčím rameny.

„Pravděpodobně ano, možná," přitakává Matt. „Ale mohl by to být třeba i – jak se jmenuje ten stát? No prostě má na vlajce draka."

„Takže tu máme dvě možnosti. Co tu máme dál?" Jimmy sklápí

zrak k papíru a čte dál: „Tam své doupě ve výšinách tají, kde svět jej zrakem nevnímá."

Ticho. Všichni přemýšlejí, co to může znamenat.

„Tam své doupě ve výšinách tají," přeříkává si Arkarian. Dřív, než stačí pokračovat, promluví Isabela: „Ve výšinách – tím se nejspíš myslí v horách." V očích má nepřítomný výraz a hlavu mírně stočenou k Arkarianovi, jde na ní poznat, že přemýšlí. „A kde svět… Jak to bylo, Jimmy?" teď otáčí hlavu přibližně na Jimmyho, ale oči směřují ke mně. Je mi jasné, že si myslí, že *kouká* na Jimmyho. Orientuje se jen podle zvuku.

„Kde svět jej zrakem nevnímá," odpovídá Jimmy.

„Kde svět jej zrakem nevnímá," zopakovala. „Asi to *doupě* nebude vidět nebo tak."

„Tvář nebes zlaté vejce ve svém těle střeží."

Opět nastává ticho, tak se slova ujímám já: „Tvář nebes? Co to může být?"

„To nevím," vrtí Jimmy hlavou. „Ale řekl bych, že je jisté, že tím zlatým vejcem se myslí živel, protože v posledním verši se píše: Nalézt jej může jen ten, komu nekonečný život běží. Tedy nesmrtelný."

„Jo," souhlasí Matt. „Ale co je ta tvář nebes?" teď se mračí a přesouvá dolní čelist ze strany na stranu. „Tvář nebes. Tvář nebes."

Teď se ozývá Neriah: „Já si nejsem jistá, ale myslím, že Mount Everest v jednom jazyce znamená tvář nebes. Ale vážně to nevím, jen se domnívám."

„V tom případě by ta země draka mohla být Čína," promluvila znovu Isabela. „Mount Everest leží přece na území Číny a Nepálu. Nebo… nebo se pletu?"

„Ne, nepleteš. Říkáš to správně," ujišťuje jí Arkarian. „Ale pro jistotu si to prověříme, jestli jde opravdu o Mount Everest."

„Nejspíš o něj vážně půjde, pasovalo by to i s tím: Ve výšinách své doupě tají. Nebo tak nějak to bylo," nahodím. „Šlo by tedy o hory, jak Isabela říkala. O Himaláje."

Všichni souhlasně přikyvují.

„Skvěle," Matt se tváří spokojeně. „Já si to tedy ověřím a dám vědět Travisovi, aby se připravil na další výlet. Arkariane, poletíme teda znovu my dva," Arkarian přikyvuje. „A vám děkuju, že jste pomohli."

Všichni se postupně zvedáme. Jimmy mi zase ochotně pomáhá

a podává mi berle. Ne že bych to nezvládla sama, ale nevadí mi to. Proč by mi vlastně měla vadit pomoc od gentlemana.

Najednou se ozývá rána padající židle a dunivý dopad Isabelina těla na zem. Arkarian k ní hned přiskakuje a pomáhá jí vstát.

„Jsem v pořádku," řekla Isabela ostře. Jakmile se postavila na nohy, s provinilým výrazem hledá Arkarianovu ruku. „Promiň, Arkariane. Nechtěla jsem-."

„To nic," bere ji do náruče a hladí po vlasech. „Je to pro tebe těžké. Možná bychom mohli začít s tvým výcvikem."

„S výcvikem?" ptám se.

Odpovídá mi Matt: „Chceme procvičit Isabelinu schopnost vidění. Pomocí ní se můžeme s Isabelou spojit v myšlenkách – o tom už jsem ti říkal. Chceme, aby se jí Isabela naučila ovládat, pak třeba nebude mít takové bolesti, když bude mít vidění."

„Aha," kývu hlavou na znamení, že rozumím a chvíli si Isabelu, schovanou v Arkarianově náručí, prohlížím.

49. kapitola

Isabela

Zdá se mi sen. Je krátký, jasný a nádherný. Vidím Arkariana, mává na mě, na tváři mu hraje spokojený úsměv a volá moje jméno. Běžím k němu a skáču mu do náruče. Chvíli mě pevně drží ve vzduchu a točí se mnou, pak mě staví na nohy, hledí mi do tváře a vroucně líbá. „Miluji tě," zašeptal mi do ucha. Pohlédnu mu do obličeje a chystám se mu odpovědět, když vtom se mi fialové oči ztrácí a já si po chvíli uvědomuju, že ležím ve svém pokoji. Vnímám vůni svých čerstvě povlečených peřin, chladný vánek z polootevřeného okna a bohužel i tu krutou realitu. Zvlášť když se mi ještě před pár minutami zdál sen, ve kterém jsem vše viděla jasně a teď jsem vzhůru a nevidím nic. Tohle je zlý sen, přímo noční můra.

Nevím, kolik je hodin, a ani to nemůžu zjistit, i když mi hodiny leží přímo u hlavy. Pomalu natahuju ruku a narážím na stěnu, tak se otáčím, abych mohla vylézt z postele. Chvíli ale ještě sedím a zhluboka dýchám. Naslouchám. Jakýkoliv zvuk v domě by mi mohl poradit, kolik je asi hodin. Na chvíli mě napadá, že je asi ještě noc, když žádné hlasy neslyším, ale z Mattova pokoje se najednou ozývá Neriahžin tlumený smích. Častokrát Matta navštěvuje a někdy u něj i přespí. Teď se začíná smát i Matt. Odhaduju to tak na sedmou, osmou ráno. Mámu ani Jimmyho neslyším, takže ti buď ještě spí, nebo jsou dole. Je neděle, takže bych se nedivila, kdyby ještě spali. Neriah s Mattem nejspíš leží v posteli a povídají si. Nechci je rušit, tak si i hlídám myšlenky, protože kdyby je Matt uslyšel, šel by za mnou a ptal by se, jestli něco nepotřebuju. Nejspíš by se mi i snažil pomoct ze schodů a o takovou péči vážně nestojím. Jsem sice slepá, ale docela dobře už se orientuju. Pomalu vycházím z pokoje, rukou se dotýkám stěny a jdu ke schodišti. Hmatem nacházím zábradlí a opatrně našlapávám na první schod. Pak už dalších dvanáct schodů slézám normálním tempem.

Slyším dunivé kroky přicházející z obýváku. „Dobré ráno, sluníčko," je to Jimmy. „Vyspala ses dobře?" Je moc hodný, snaží se nedávat

najevo nějakou lítost, komunikuje se mnou dál normálně, a když si myslí, že potřebuju pomoct, prvně se zeptá. Ne, jako třeba Matt nebo i máma, kteří mě hned obskakují.

„Jo, docela jo. Máma ještě spí?"

„Ne, už je vzhůru, ale ještě leží. Není jí moc dobře, asi bude marodit. Kdo by se divil, když nám ty teploty venku tančí nahoru a dolů, jak se jim zlíbí. Dneska snídani obstarávám já. Dáš si zatím čaj?" Jemně mi tlačí na záda a vede do kuchyně.

„Moc ráda, děkuju." Nahmatávám opěradlo židle a sedám si. Slyším, jak Jimmy cinká s hrníčky a dává vařit vodu na čaj.

„Jo, jinak nám včera večer volal doktor a už tě objednal na ty slepecké kurzy."

Na odpověď jen mručím.

Jimmy chápe a trochu mění téma. „Dneska s Arkarianem začínáte trénovat tvou schopnost?"

„Jo, po obědě mě tam Matt dovede."

„Dobře. Co k snídani? Dáš si míchaný vajíčka, tousty, obojí nebo nějakou jinou patlaninu, která by se mi povedla?"

Trochu se směju. „Tak třeba ty vajíčka, prosím."

„Hned to bude."

Slyším, jak voda v konvici začíná vařit, po chvíli se ozývá krátké cvaknutí a nalévání vody do hrníčku. Zvláštní, jak citlivě vnímám i zvuk sypání cukru do čaje a pokládání cukřenky do skříně. Jimmy otevřel jen levé dvířka u poslední skřínky, ty jako jediné vržou. Pak uslyším cinkavý zvuk, jak Jimmy míchá čaj a pokládá mi hrníček na stůl. Zaznamenala jsem, že mi ho položil k pravé ruce. Posouvám dlaň do strany a narážím na teplé sklo.

Tiše sedím a naslouchám všem zvukům, které jdou buď od Jimmyho rozpálené pánvičky, nebo i z venku. Mám často pocit, že můj sluch je zesílený, jako kdybych měla Carterovu schopnost, díky níž slyšel moje a Ethanovo šeptání z posledních lavic při hodinách dějepisu. Neříkám, že jí mám, jen mi to tak někdy připadá, jak vnímám všechno dění kolem hlavně sluchem.

Kuchyní se line vůně smažících se vajíček a mně z toho začíná kručet v břiše. Mám teď potřebu něco udělat a nesedět tady jako pecka. Zvedám se a jdu k lince, přibližně k místu, kde by měly být příbory. Trefila jsem se. Krátce se spokojeně pousměju a vysouvám první šuplík za

doprovodu řinčení příborů. Hmatem hledám vidličku a chystám se jít zpátky si sednout. Ke všemu teď používám jen jeden příbor, protože s nožem a vidličkou mi to moc nešlo, tak si jednoduše pomáhám prstem, je to pro mě snadnější. Sedám si i s vidličkou zpátky na židli, vidličku pokládám na stůl a znovu hledám hrníček. Tentokrát se ale příliš netrefuju a nořím dva prsty do horkého čaje. Lekám se a trhnu rukou, bohužel tak že shazuju hrníček ze stolu. Hlukot tříštícího se skla mě rychle staví na nohy, jenže zase se mi nedaří, zadrhávám nohou o stůl a padám na zem přímo na střepy a vylitý čaj. Ruce automaticky dávám před sebe a při dopadu bezděčně krátce vykřikuju, protože střepy se mi prořezávají do rukou. Cítím několik řezných ran, ale nevím jak je to vážné.

„Isabelo," Jimmy ke mně přiskakuje, „jsi v pořádku?"

Sedám si a poraněné ruce dávám před sebe. „Já… nevím."

„Krvácíš. Rychle, zahoj si to." Jimmy mi pomáhá najít řezné rány, a tak můžu začít s léčbou. Musím ale rychle, za chvíli sem určitě přilítne Matt s mámou.

Zase můžu něco vidět. Před očima mi běhají obrazy, jak léčím své ruce. Řezné rány se zavírají, buňky se napravují a krev se vrací do žil, které se hned zacelují. Pak už zase nevidím nic.

Slyším dupot ze schodů. „Co se stalo? Co je?" to přilítla mamka do kuchyně. Za ní už běží i Matt, nejspíš i s Neriah, a taky se vyptává: „Isabelo, jsi v pořádku?"

„Nebojte se. Jen jsem upustila hrníček s čajem nic víc."

„A co ta krev všude?" mamka je celkem vyděšená. Nejspíš tu bude hodně krve.

„To já, zlato," odpovídá Jimmy. „Řízl jsem se o střep. Vidíš?"

„Co-?" chvíli nechápu, ale pak mi dochází, co Jimmy nejspíš udělal. Abychom mohli vysvětlit, proč je tu krev, když jsme oba v pořádku, řízl se, aby mohl předstírat, že je to jeho krev. Znovu se začínám cítit strašně, nemožně a neschopně. Skláním hlavu a přikládám si dlaň k čelu.

„Opravdu jsi v pořádku, Isabelo?" mamka mi zastrkuje pár pramenů vlasů za ucho. Než stihnu cokoliv říct, Matt si bere slovo: „Je v pořádku, mami, můžeš si klidně jít zpátky lehnout."

„Matt má pravdu, jsem v pořádku, vážně." Zvedám se na nohy a otáčím hlavu za máminým hlasem.

„Tak dobře. Jimmy, co tvá ruka? Pojď sem."

„Je to jen říznutí, ani to není tak hluboký."

Uvědomuju si, že pořád stojím ve střepech a jsem tu bosá. Matt mi čte myšlenky a pomáhá mi z té spouště ven.

Matte, dovedeš m k Arkarianovi už teď, prosím? ptám se ho v myšlenkách. *Chtěla bych být teď s ním*.

„Dobře," šeptá mi, „pojď. Dovedu tě do pokoje, jsi pořád v pyžamu."

Neriah mi pomohla s oblečením, jen mi vytáhla něco, v čem bych mohla jít ven – abych nevyšla třeba v jiném pyžamu – a taky mi pomohla najít hřeben, který se mi někam vytratil. Jimmy mě ještě přesvědčil, abych do sebe nasoukala pár soust jídla, tak jsem se mu aspoň omluvila za to, co kvůli mně udělal. Nemusel by to dělat, kdybych byla víc opatrná. Chtěla jsem mu to i vyléčit, ale to on rázně odmítnul, protože mamka přece o tom zranění ví, mohla by si toho pak všimnout, že Jimmyho zranění zmizelo. A to by bylo jen další zbytečné lhaní.

Teď už se s Mattem i Neriah dostáváme do Arkarianových podzemních sálů. Arkarian mě bere do náruče a hladí po vlasech.

„My tedy půjdeme," říká Matt. „Postarej se *mi* o ní dobře, Arkariane," zavtipkoval. Možná bych se i zasmála, kdyby mi nestékaly slzy z očí. O tom ale Matt určitě neví, jinak by se už neloučil. Jsme s Arkarianem sami.

Arkarian se malinko odtahuje a prstem zvedá mou hlavu, aby se mi mohl podívat do tváře. „Proč pláčeš?" Tichý, klidný, jako vždycky. Ze všeho nejvíc mě mrzí, že se mu nemůžu podívat do očí, jako v dnešním snu. Jemně mě hladí po tváři a trpělivě vyčkává odpověď. „Copak se děje?" Je mi jasné, že ví, co se děje, jen chce, abych se mu se vším svěřila a nedusila to v sobě.

„Jsem slepá, to se děje. Je to hrozné, Arkariane. Jsem úplně k ničemu. Víš, co se teď stalo doma?" Převypravuju mu ranní příhodu a on mě při tom stále hladí a utírá mi slzy. „Cítím se hrozně a jsem úplně neschopná. Když jsem doma, tak nemůžu vůbec nic udělat, všichni mě obskakují a víš, jak já tohle nesnáším. A víš, co je horší? Že jim nemůžu nic říct, protože se bez jejich pomoci neobejdu. Tušíš, jak je to ponižující? Nemůžu si nic přečíst, ani jedno slůvko, nemůžu se podívat, kolik je hodin. Žiju v domnění, že venku svítí slunce, a přitom je půlnoc. Nemůžu kreslit, psát, koukat na televizi nebo se kochat

přírodou, dívat se na hvězdy nebo se jen podívat, jak vypadám a pohlédnout ti do očí," stále mi stékají slzy po tvářích. „Nemůžu dělat vůbec nic." Znovu se schovávám do Arkarianovy náruče, mluvit ale nepřestávám. „Pro mě je to prokletí být slepá. Stačil mi slabý paprsek světla na to, abych viděla jasně a teď ten paprsek ani nedokážu rozeznat. Chápeš, co ti chci říct, Arkariane?"

„Ovšem, že ano," pronesl tiše.

Malinkou chvíli jen tiše v pevném objetí stojíme. „Mám takový strach, Arkariane."

„Z čeho?"

„Že zapomenu."

„A na co?"

„Na to, jak vypadají barvy, květiny, tráva nebo skály. Bojím se, že zapomenu, jak na máminu, Mattovu tak tvojí tvář."

„Na to nikdy nezapomeneš, Isabelo. Všechno, co jsi viděla a vnímala každý den, si navždy uchováš v paměti. Věř mi."

„Věřím ti," hluboce vzdychám a nechávám z očí stéct poslední slzy.

„Na co myslíš?" zeptal se mě Arkarian. Ležíme spolu ve velké posteli v jedné z mnoha místností. Jsme ale tak blízko sebe, skoro tělo na tělo, že by nám stačila i dětská postel.

„Na nic," odpovídám stručně. Arkarian chtěl, abych se před výcvikem pořádně uvolnila, a tak jsme tady. Mám položenou hlavu na jeho hrudi a se zavřenýma očima poslouchám tlukot Arkarianova srdce. Po dlouhé době se konečně cítím zcela uvolněná.

„To je dobře. Potřebovala sis vyprázdnit hlavu od toho stálého stresu."

Zhluboka se nadechuju. „To jo." A následně vydechuju. Najednou mě napadá, že bych Arkarianovi měla říct o tom, co vidím při vidění vyvolané někým jiným. „Arkariane?"

„Ano?"

„Víš, když jsem viděla, jak Ellathea mučí Ethana s Rochelle a pak v nemocnici, když jsi mě budil, ještě před tím se mi před očima zjevili lidé. Několik tisíců lidí. Stáli přede mnou, koukali na mě a pak začali křičet. Slyšela jsem jejich křik v hlavě a byl vždycky tak hlasitý. Proto jsem tak křičela i já, nedalo se to vydržet. A ty jejich tváře mě tak děsí, viděla jsem v nich tolik bolesti. U všech. Muži, ženy i děti. Nevíš, co to může znamenat? Co můžou být zač?"

Arkarian chvíli mlčky přemýšlí. „Nevím jistě. Napadá mě, že by to mohly být ztracené duše. Ukaž mi, jak jsi je viděla."

V myšlenkách si představuju všechny pohledy upřené na mě a otevírám Arkarianovi myšlenky. Znovu je chvíli ticho.

„Nic nevidím, Isabelo. Opravdu máš mysl otevřenou?"

Nadzvedávám se a podpírám se o loket. „Ano. Posílám ti ty obrazy přímo do hlavy."

„Skutečně nic nevidím," opakuje Arkarian udiveně.

„Jak to? Vždyť se na své myšlenky plně soustředím." Řekla bych, že se divím víc než on.

„Možná bych ty tváře vidět neměl," napadá ho. Stručněji to fakt říct nemohl.

„Jak to myslíš?"

„Nejspíš je to souzeno jen tobě?"

„Ale proč bych zrovna já měla vidět ztracené duše?"

Arkarian znovu přemýšlí. „Jsi léčitelka a máš schopnost vidění. S touhle kombinací bys mohla léčit na dálku."

„To přeci můžu i bez schopnosti vidění," namítám.

„To ano, ale jen pokud znáš druh zranění a já mluvím o skutečně velké dálce." Zase mlčí. Nejspíš znovu přemýšlí.

„Já ale pořád netuším, co se mi tím snažíš říct."

„Že to nebudou ztracené duše, ale duše živých lidí, co právě trpí."

Teď mlčím já. Přemýšlím o tom, co právě teď řekl. „Duše lidí, co trpí?"

„Léčíš zranění a vidíš ledacos. Myslím si, že tváře, co vidíš, jsou lidé z různých koutů světa, kteří jsou zrovna nějak zranění, umírají, nebo jsou nemocní."

Už pomalu začínám chápat, co má na mysli. „Aha, proto tak křičí?"

„Myslím si, že ano."

Sedám si, nohy křížím před sebou a přemýšlím. „A ty myslíš, že je mám vyléčit?"

„Přesně tak."

„Jenže je tam tolik lidí. Nemůžu je vyléčit všechny. Ani mě nikdy nenapadlo, že tolik lidí na světě může tak trpět a najednou."

„Lathenie i Ellathea napáchaly po světě tolik škod a bolesti, že se ani není čemu divit."

Na tohle nemám žádnou odpověď ani námitky, jen souhlasně přikyvuju. „Pojďme to zkusit. Vyvolej mi vidění."

„Dobře.“ Arkarian si sedá naproti mně. Já zhluboka dýchám a připravuju se na nadcházející vlnu bolesti. Po chvíli se opět ocitám před těmi tvářemi zírající jen na mě. Zatím nekřičí, a tak se chystám jít k nim blíž. Sotva ale stačím udělat jeden krok a začínají křičet. Prudce se zastavuju a se zacpanýma ušima klesám k zemi. Mám pocit, že jekot v hlavě je intenzivnější než kdy dřív. Nevím, čím to je, snad jako by tu bylo dvakrát tolik lidí. Snažím se zakřičet, abych si ulevila od bolesti, ale nejde to. Zuby i rty mám pevně semknuté, že nejsem schopna je otevřít. Nedá se to vydržet. Nevím, jak jsem to dokázala, ale z úst se mi konečně dere ryk, který sotva poznávám. „Dost! Arkariane, dost!“ křičím ze všech sil.

Křik polevuje a tváře se mi ztrácí. Z očí mi tečou slzy. Snažím se uklidnit, až pod Arkarianovým dotekem se mi to daří. Zvedám k němu oči, i když ho nevidím. „Já to asi nezvládnu, Arkariane. Nevím, jak jim mám pomoct, když mě k sobě nepustí.“

„Však mi přijdeme na to, jak je vyléčit.“ Arkarian mě bere do náruče a utěšuje. Hned jsem klidnější.

„Šla jsem k nim, jenže oni mě tím křikem srazili k zemi. Vážně nevím, jak jim pomoct. A navíc, když budu někoho léčit, oni stále budou křičet a ten křik je vážně k nevydržení.“

„Věřím, že existuje nějaký způsob, jak je utišit. Všechno má nějaký důvod a řešení. Jen musíme přijít na to správné. Neboj se, přijdeme na to.“ Sice zní docela přesvědčivě, jenže k tomu, abychom přišli na správné řešení, mi Arkarian musí vyvolávat víc vidění a já poznám, že to nerad dělá, když mi tím působí takovou bolest. Jediné, co ho přiměje v tom pokračovat, je to, že mi tím pomůže s ovládáním mé schopnosti. Pokud se ji naučím ovládat, nebudu příště trpět takovými bolestmi.

Zkusili jsme to ještě dvakrát, ale i po dalším neúspěšném pokusu jsme to radši vzdali. Zase ležíme vedle sebe. Já jsem se už konečně uklidnila. Netušila jsem, že to bude až tak náročné. Teď už se skutečně bojím, že tuhle proklatou schopnost nikdy nedokážu zvládnout.

„Pro dnešek bychom toho měli nechat,“ řekl Arkarian.

„Já nevím, Arkariane. Bojím se toho, ale pokud se neposunu aspoň o kousek dál,“ větu nedokončuju a jen hluboce vzdychám. „Chci to ještě zkusit.“

„Isabelo, myslím, že to není dobrý nápad. Jsi už hodně vysílená

a tuhle schopnost není dobré podceňovat."

„Já to zvládnu, věř mi."

Arkarian si povzdychl, nic ale neříká.

„Opravdu naposledy, slibuju. I když se neposunu dál, už po tobě dneska nebudu chtít, abys mi vyvolával vidění. Poslední pokus a necháme toho."

„No dobrá," nakonec souhlasí, a tak si zase sedám a zavírám oči. Po malé chvíli vidím už známý výjev. Zase několik tisíců tváří. Neváhám a hned se k nim rozbíhám. Po pár krocích mě ale opět srážejí k zemi svým křikem. Teď od nich jsem jen asi dva metry – první pokrok. Snažím se zvednout a nevnímat ten křik, ale zasahuje mě vlna bolesti, která míří přímo do hlavy.

„*Nebojuj s bolestí*," slyším Arkarianův hlas, „*nech ji prostoupit svým tělem a ona zmizí.*"

Řídím se Arkarianovou radou a snažím se nebránit bolesti. Jako elektrický proud utíká od hlavy až do prstů k nohám a mizí – další pokrok. Křik ale nepřestává. Otevírám oči a zvedám hlavu k lidem. Přímo před nimi stojí malá holčička. Kouká na mě svýma pronikavýma modrýma očima i přes její blonďaté, dlouhé vlásky, které jí vlají přes obličej. V ruce drží plyšového medvídka a je oblečená v bílé noční košilce.

„Kdo jsi?" zeptala se a zvědavě naklonila hlavu.

„I-Isabela," vydala jsem ze sebe s námahou.

„Pomoz mi."

„Co? Jak?"

Její jemná, dětská tvář se mění v bolestný výraz, z očí jí tečou slzy a vzlyká. „Pomoz mi!"

Běhá mi mráz po zádech. Hlasy zase nabírají na síle. Znovu si zacpávám uši a pevně zavírám oči. „Ať přestanou křičet."

Z ničeho nic ty hlasy opravdu mizí a já překvapením zvedám hlavu. Oči všech přítomných teď nemíří ke mně. Věnují pozornost té holčičce, která pomalu ztrácí barvu. Ona jediná se dívá na mě. Už nepláče, z její tváře se nedá vyčíst takřka nic. Natahuje ke mně svou bledou ručku a volá mé jméno. Její hlas zní moc vzdáleně, i když stojí kousek přede mnou. Zvedám se na kolena a chci její ruku chytit, ale jakmile bych se měla bezbarvé kůže dotknout, dívka se rozplynula jako prach. Chvíli překvapeně koukám do prázdného místa a pak mi výjev mizí a já opět nic nevidím.

„Isabelo?“ to je Arkarian. Ví, že se teď skutečně stalo něco jiného a chce ode mě slyšet vysvětlení.

„Ona,“ na chvíli umlkám, když mi dochází, co se asi stalo. „Ona umřela.“

„Kdo?“ Chytá mě za ruku a konejšivě hladí.

Vyprávím mu všechno, co jsem viděla. A přitom se mu znovu schovávám do náruče. „Nejsem si tím jistá, ale co když opravdu umřela? Mohla jsem jí zachránit.“

„Hlavně si to nepokládej za vinu, Isabelo. Nevěděla jsi, co dělat. Bylo to tvoje první podařené spojení.“

„Právě proto,“ skáču mu do řeči, „bych čekala, že konečně někomu pomůžu. Byla tak malá, víc jak sedm jí nebylo. Prosila o pomoc, ale nic jsem neudělala.“

„Teď mě, Isabelo, dobře poslouchej,“ Arkarian mě chytá za ramena a odtahuje od těla. „Ať se stalo, co se stalo, s tím teď už nic nenaděláš. Musíš počítat i s tím, že se ti několikrát nepodaří někoho vyléčit. Je to kruté a smutné, ale je to tak. Tomu nikdy nezabráníš. V životě tě častokrát potká něco, co se ti, ač se budeš ze všech sil snažit, nepodaří. Vím, že to bolí, taky mě mrzí, co se stalo, ale nesmíš si to brát tolik k srdci, jinak tě to zničí. Rozumíš mi?“ řekl a jemně mě hladí po tváři.

S lehkým úsměvem přikyvuju a nakláním se k němu, aby mě políbil. Po několika minutách strávených povídáním, zaklepal na dveře pokoje Matt. „Arkariane? Všechno už je zařízené. Poletíme tedy do Číny už zítra.“

50. kapitola

Nicole

Přemýšlela jsem – o mně a Dillonovi – a jsem rozhodnutá mu o tom říct. O tom, že jsme spřízněné duše. Včera jsme spolu strávili skoro celé odpoledne a poznala jsem Dillona z jiné stránky. Byl tak… Byl prostě jiný, ale v dobrém slova smyslu. Ani nevím, jak bych to popsala. Více méně se choval pořád stejně, jen v něm bylo cosi jiného. O nic se nepokoušel, a i když jsme se dostali někdy na těsnou blízkost, jako když se mi zasekla berle a já málem spadla, pomohl mi, ale dlouhé pohledy nebo nějaké doteky vůbec nebyly. Držel se na uzdě, když to tak řeknu. Určitě nechtěl, abychom se zase pohádali nebo tak.

Celé to odpoledne jsme si povídali o všech možných kravinách, u kterých mi tekly slzy smíchem. Prostě jsme jen kecali a kecali a při té myšlence, že Dillon je má spřízněná duše, jsem ho poznávala, dá se říct, od začátku a já… já se asi zamilovala. Po včerejšku mám tak skvělou náladu, že mi jí těžko něco zkazí.

Dobelhávám se s jednou berlí ke schodům, sedám si na zábradlí a sjíždím po něm dolů. Celou dobu, už skoro od chvíle, co jsem vylezla z postele, si při tom hvízdám melodii písničky, kterou jsme včera s Dillonem poslouchali z rádia v samoobsluze a tak trochu ji pak zpívali, i když na nás lidi koukali dost divně. Jo, když si vzpomenu na to, jak Dillon s malou láhví vody zpívá jako do mikrofonu tuhle písničku a při tom se různě kroutí a tančí, tak se musím znovu rozesmát. Samozřejmě jsem pak následovala jeho příkladu, ovšem já tancovala na jedné noze.

„Ahoj, tati," zdravím tátu, když ho míjím.

„Dobré ráno. Co že jsi tak veselá?"

Dělám jednu otočku na zdravé noze o 360 stupňů, a jakmile se při ní setkávám s tátovou, mírně usměvavou tváří, krčím rameny a zvedám koutky úst ještě víc, než je mám. Za chvíli z toho asi chytnu křeče do tváří.

Vcházím do kuchyně, kde je zrovna Simon. Lije si horkou vodu do hrníčku s nasypaným kafem a trochou cukru. Pořád s hvízdáním

se mu nakláním přes rameno a nasávám vůni kávy. „Hmm, zbyde voda i pro mě?“

Simon se ke mně se škádlivým úsměvem otáčí a ani se neobtěžuje s odpovědí. „Nějaká veselá. Nebo mám říct spíš zamilovaná?“ On samozřejmě ví o tom, že jsem byla včera s Dillonem a je vám určitě jasné, jak si naše společné odpoledne vyložil – jako rande. Možná, že měl více méně pravdu, jenže před tím jsem to tak samozřejmě nebrala.

Na odpověď mu se smíchem dávám herdu do ramene. Skáču na linku a berli opírám vedle sebe.

Simon trochu vyvaluje oči a zprudka se nadechuje. „Takže jsi zabouchnutá! A nezapírej, to já na tobě poznám. Já to říkal celou dobu, že vy dva spolu něco budete mít.“

„Nic spolu nemáme,“ nahodím a zastrkávám si vlasy za ucho.

„Ale chceš, aby se to změnilo.“

Zase neodpovídám, sklápím zrak ke svým kolenům a přiblbě se uculuju.

Simon se uchechtl, sedá si vedle mě pobízivě do mě drká ramenem.

„Co je?“

Krčí rameny a culí se na mě. „To jsem nevěděl, že jsi na svalouše.“

Začínám se smát. „Ty seš blbej.“

„No co,“ pohodil ramenem a usrkl trochu kávy. „Ta jeho schopnost… hm, hodila by se.“

„Stále platí, že si můžeme říct všechno?“ stáčím k němu pohled.

„Jasně. Po tom, co jsi mi řekla, že spolu se svými kamarády zachraňujete svět, si myslím, že tajit mi už vážně nic nemusíš.“

„To je fakt,“ směju se a zvedám ruku ke krku, kde obvykle visel stříbrný řetízek s přívěskem písmene N, ale uvědomuju si, že jsem ho včera ztratila. „Víš, já a Dillon jsme spřízněné duše.“

„Spřízněné duše?“ zopakoval s pozvednutým obočím. „To fakt existuje?“

„Jo,“ uchechtla jsem se, „taky jsem v to nějak předtím nevěřila. Ale spřízněné duše opravdu existují.“

„A jak to víš? Myslím to, že jste spřízněné duše.“

Vyprávím mu o tom, jak při jedné výpravě Dillon málem přišel o život, jak se jeho duše dostala do mezisvětí, odkud ho může zpátky přivolat pouze spřízněná duše, kterou jsem mu právě já. „Nebýt

toho pouta, Dillon by nežil," dokončuju vyprávění a čekám na reakci.

„Páni." Vypadá překvapeně, užasle, ale i zastrašeně. Hned je mi taky jasné proč, když se zeptá: „To vážně až tak riskujete životy?"

Mizí mi úsměv z tváře. Neodpovídám.

„Tedy, bylo mi to jasné už od začátku, ale stejně jsem si to nijak neuvědomoval." Jeho tvář už začíná být taky tvrdší. „Řekni mi, kolikrát jsi ty málem přišla o život? Určitě hodně krát."

Zklamaně hledím Simonovi do očí. Beze slova skáču z linky a chystám se odejít, ale Simon mě rychle chytá za ruku. „Počkej, Nicole, promiň. Omlouvám se. Já jen," zhluboka nenadechuje a na krátkou chvíli zavírá oči. „Bojím se o tebe. Co když se ti něco stane? Co když půjdeš spát a už se neprobudíš? Nechci o tebe takhle přijít a tví rodiče obzvlášť ne, když už přišli o Alexe."

„Já vím. Ale pokud se mi v minulosti něco stane," pokulhávám k němu zpátky, „Dillon mě zachrání a přivede zpět, stejně jako já jeho." Snažím se ho uklidnit a přesvědčit povzbudivým úsměvem.

„A co přítomnost?"

Na půl vteřiny uhýbám očima pryč. „Neboj se o mě. Umím se prát líp, než kdokoliv jiný. Všechno bude dobré," znovu se usmívám a beru Simonovo dlaně do svých.

Simon se s hlubokým povzdechnutím vzdává. „Na tohle si asi nikdy nezvyknu. V tom mě musíš pochopit, Nicole."

„Já tě chápu."

Najednou se s úsměvem vrací ke starému tématu. „Je fakt super, že sis našla spřízněnou duši. Dillon mi přijde jako fajn kluk a hodíte se k sobě. Jste oba stejně tvrdohlaví," chechtá se.

Jsem ráda, že jsme se zase nepohádali, že se další bolestivou informaci snažil Simon překousnout. Krátce ho objímám, a přitom mi do očí padnou hodiny. „Zatraceně!" Rychle se od něj odtrhávám a odskakuju z kuchyně pryč. Na berli zapomínám. „Za chvíli mi jede autobus. Nestíhám… zase!" křičím ještě, aby Simon pochopil, proč jsem tak vystartovala. Doslova šplhám po schodech nahoru, skáču do pokoje, rychle balím věci do tašky a před zrcadlem se ještě upravuju. Taky si v rychlosti čistím zuby. Zvenku slyším troubení autobusu. Zase skáču ke schodům, sjíždím po zábradlí dolů, kde na mě čeká Simon, který v jedné ruce drží obě berle a v druhé sáček se svačinou. „Jé, ty jsi zlatej. Děkuju. Měj se, ahoj." Kulhám ze dveří k autobusu

a hledám volné místo. Drží mi ho Neriah, sundává svůj batoh ze sedačky, abych si mohla sednout. Sedí jen pár sedaček od dveří, jenže ulička mezi sedačkami je celkem úzká na moje berle, takže mi chvíli trvá, než se k ní chytře dobelhám. Spokojeně usedám a začínáme s obvyklou debatou, *Jak se máš?*

Dneska v autobuse Dillona nevyhlížím, včera mi totiž řekl, že do školy půjde pěšky, a že se potkáme až ve škole. Máme společnou druhou hodinu. Neriah o včerejšku samozřejmě říkám a ani si pro sebe nenechávám i to, že se Dillonovi o nás dvou chystám říct.

Autobus zastavuje, a když se mi konečně podaří vystoupit, překvapuje mě Dillon u brány. „Ahoj, Nicole," zdraví s úsměvem.

„Ahoj, co ty tu?

„Čekám na tebe. Vím, domluvili jsme se trochu jinak, ale při mé smůle bych ho ztratil dřív, než bych tě uviděl."

„Cože?" Nechápu, co tím myslí.

Dillon místo odpovědi zvedá ruku do výše mých očí. Mezi prsty mu visí stříbrný řetízek s přívěškem ve tvaru N, který jsem včera ztratila.

Třeštím oči. „Tys ho našel? Kde a kdy?"

„Včera, když jsem šel domů. Válel se na chodníku."

„Děkuju moc. To, že jsem ho ztratila, mě mrzelo, je můj oblíbený." Natahuju k řetízku ruku, ale v půlce se zastavuju a stáčím pohled k Dillonovi. „Zapneš mi ho?" prosím ho s úsměvem.

Dillon šibalsky zvedá jeden koutek úst a obchází mě, aby mi řetízek mohl zapnout. Snažím se odrhnout si vlasy, ale Dillon to zvládá sám. Jemně mi je přendává na jednu stranu a při tom se prsty dotýká mého krku. Znovu má tak nepřirozeně ale příjemně jemnou kůži. Z toho doteku mi naskakuje husí kůže. Zapínání na řetízku je poměrně malé a Dillonovi nejspíš dělá trochu problém ho zapnout. Má hlavu blízko té mé a na svém odhaleném krku cítím závan jeho teplého dechu. Konečně se mu podařilo konce řetízku spojit dohromady. Stejně pomalu a jemně jako před tím mi vlasy vrací zpět a mě v tu chvíli přepadá pokušení pohlédnout mu do očí. Pomalu k němu otáčím hlavu a naše oči se setkávají. Neutíká mi, naopak svůj pohled pevně drží a lehce se usmívá. Můj tep i dech běží jak na běžícím pásu a není snad jediného tvora na světě, který by nevycítil, kolik feromonů ze mě srší.

Sakra, holka, ty ses do něj fakt zabouchla, proběhlo mi hlavou.

„Děkuju," promluvila jsem konečně.

„Za málo," odpověděl s úsměvem a přitom si neodpustil jedno svůdné mrknutí.

„Chtěla bych ti něco říct. Pojď za mnou." Odvádím ho někam stranou, kde moc lidí neprochází. „Hlavně se pak neptej, proč jsem ti to neřekla dřív."

„A co jsi mi neřekla dřív?"

Zhluboka se nadechuju. „Víš, tehdy, když jste šli zachránit Ethana s Rochelle se něco stalo. Ty si to moc dobře pamatuješ a myslím, že asi nerad na to vzpomínáš."

„Jo, prostoupil mnou nějakej hrdinskej pud, kterej mě přinutil zachránit Matta, a nechal jsem se propíchnout. Fakt nevím, co mě to popadlo," zavtipkoval.

Trochu se směju a pokračuju. „To je právě to."

„Co?" ptá se trochu nechápavě. „Že jsem málem umřel?"

„Ano, jenže tys opravdu… Tys opravdu zemřel. Na chvíli," umlkám, koušu se do rtu a pozoruju Dillonovu tvář, která teď vypadá dost zaskočeně. Po malé chvíli se mu ale na tváři objevuje lehký úsměv a mně je jasné, že mu to, co se mu snažím říct, nejspíš dochází. „Chceš mi říct-."

„Nicole!"

Prudce trhám hlavou za známým hlasem. Pár metrů od nás stojí Jeff a pohled na něj mě trochu vyvádí z míry. Na druhou stranu ale nemůžu uvěřit tomu, že ho vidím a Jeffova radostná tvář mi na obličeji kouzlí úsměv. „Jeffe."

Pomalým krokem se ke mně blíží a já mu jdu naproti. Hned jak se k sobě dostáváme, mě Jeff bere do náruče a pevně objímá. „Ani netušíš, jak jsem rád, že tě zase vidím."

Kdybych neměla berle, objala bych ho taky. „To já taky, ale," odtrhávám se od něj, „co tu děláš? Nemáš být v Athénách?" Pořádně si ho prohlížím. Nejsou vůbec žádné památky po nějakých monoklech, modřinách a škrábancích. V Athénách mu to museli nějak vyléčit.

„Už nemusím. Ten Tribunál prej všechno zařídil. Nevím přesně co, ale ve škole nijak nemusím vysvětlovat, kde jsem byl tak dlouho a tak. A taky mám něco jako ochranku, kdyby mě Ellathea chtěla znovu unést nebo rovnou… zabít. A taky," na malou chvíli umlká. „Taky mi vymazali vzpomínky. Nevím, jestli jsi slyšela, co se stalo."

Na tváři se mi objevuje lítostivý výraz a nepatrně přikyvuju.

„Slyšela. A ani nevíš, jak moc je mi to líto. Já jsem-," teď se zadrhávám zase já a přemýšlím, co přesně jsem vlastně chtěla říct. Nakonec jen zavrtím hlavou, pokládám berle na zem a pevně ho objímám. Potřebovala jsem mu svou soustrast vyjádřit objetím. „Jen si to prosím nevyčítej. Nebyla to tvoje chyba."

„Já vím," pronesl tiše. „Nepamatuju si to. Nepamatuju si skoro nic z té doby, co mě tam drželi. Ale stejně… Je to bez ní těžký." Slyším, jak se mu lehce třese hlas.

Teprve až teď se od sebe pomalu odtahujeme a koukám do jeho zaslzených očí. „To ti věřím. A vím moc dobře, jak se cítíš."

Pokývne hlavou a pokouší se slzy zahnat. „Já vím, že jo."

Povzbudivě se na něj pousměju a pohladím ho rukou po paži: „Jsem moc ráda, že jsi zpátky, Jeffe."

Zvedá ke mně oči a taky pozvedne své koutky nahoru. „Snažil jsem se dodržet svůj slib."

Hned, co si uvědomím, jaký slib má na mysli, se zarazím a jako by mi někdo úsměv zmrazil a zakřičel mi do ucha, o čem jsme před chvilinkou mluvili s Dillonem. Krátce se otočím na místo, kde jsem ho nechala stát. Pořád tam je, kouká na nás a čeká. Jeff, Dillon. Jeff, Dillon. Jeff – kluk, který mě okouzlil svou osobností, laskavostí a svým dobrým srdcem. Denně jsem na něj myslela a dělala si o něj starosti po tom, co zmizel. Ale pak, pak přišel Dillon a převrátil mé city naruby. Zjistila jsem, že je má spřízněná duše, a že je to člověk, se kterým chci být do konce života. Ale jak to mám říct a vysvětlit Jeffovi? Nechci mu ublížit. Je to úžasný kluk, a kdybych Dillona nepotkala, dokázala bych si představit společný život s ním.

Jeff se trochu mračí. „Děje se něco, Nicole?"

„No, já-." Zvoní a všichni se hrnou do školy. My bychom měli jít taky. „Vlastně nic. Nic se neděje." Upravuju si batoh na zádech, zvedám ze země berle a pomalu se otáčím ke škole. „Půjdeme?" Jeff se připojuje hned vedle mě a Dillon jde kousek za námi.

„Co máš vůbec s nohou?" zeptal se Jeff.

„Tys neslyšel o té autobusové nehodě? Tehdy jak roztál sníh?"

„A jo vlastně. Slyšel. Jake byl v autobuse taky a ještě pořád leží v nemocnici."

„O tom jsem nevěděla. A je doufám v pořádku, nestalo se mu nic vážného?"

„Ne, za pár dní ho pustí. Už jsem s ním včera mluvil."

„Asi byl rád, že tě vidí živého a zdravého, co? Měl o tebe taky hrozný strach."

Přistupujeme ke škole. Jeff mi drží dveře, abych mohla dovnitř. „Pravda, že byl hodně překvapenej, to jo. Těžší bylo vysvětlovat mu, co se mnou bylo, pravdu jsem mu samozřejmě říct nemohl, ale to je na dlouhý vyprávění. Musím běžet. Zatím se měj, určitě se dneska ještě potkáme," pomalu couvá chodbou a krátce a s úsměvem mi mává. „Tak ahoj."

„Ahoj," úsměv mu opětuji, ale jakmile se otáčí ke mně zády, koutky úst mi zpátky klesají. Úplně na něm vidím, že je do mě stále zamilovaný a to mě hrozně trápí. Jak mu mám říct, že k němu už necítím tolik jako dřív? Řekla bych, že nějaký skrytý kousek mého já Jeffa stále miluje, jenže ta velká většina teď touží po Dillonovi a já nevím, jak to Jeffovi říct. Nechci mu ublížit, i když si uvědomuju, že tomu se asi nevyhnu.

Hodiny ubíhají strašně pomalu, o té druhé jsme s Dillonem ani neměli možnost si znovu promluvit. Rochelle mi příležitostně řekla, že dneska po škole je porada v Arkarianových sálech. Tam právě s Neriah míříme. Šlapeme do kopce a já nesu berle v ruce. Zkoušela jsem si na tu nohu šlápnout a vůbec mě to nebolí. Řekla bych, že se mi kotník zahojil. Už jsme skoro v polovině cesty, když vtom nás zastavuje Dillonův udýchaný hlas: „Nicole, počkej na mě."

Běží za námi a Neriah mi mezitím věnuje malý úsměv. „Půjdu napřed," říká a hned pokračuje v chůzi. Já se otáčím směrem k Dillonovi a čekám, až mě doběhne. Zastavuje se přede mnou a celý udýchaný se na chvíli prohne v pase a snaží se nabrat dech.

„Jak dlouho už za mnou běžíš, prosím tě?"

Narovnává se, krčí rameny, ale nijak jinak na mou otázku nereaguje. „Chci si s tebou promluvit. Myslím, že ráno jsme to jaksi nedokončili," konečně se volně, zhluboka nadechuje. „Řekni mi popravdě: Pořád Jeffa miluješ?"

Trochu mě jeho otázka zaskočila – no trochu víc. Krátce uhýbám pohledem a přemýšlím nad odpovědí. „No, já-."

K odpovědi mi moc prostoru ale nedává. „Protože jestli jo, počkám si."

Tohle bych potřebovala upřesnit. „Jak to myslíš?"

Dillon mi chvíli hledí do očí a znovu zvedá koutky úst do úsměvu.

„Zachránila jsi mě z mezisvětí, je to tak? Tos mi chtěla ráno říct."

Mírně přikyvuju a dál poslouchám.

Dillon pomalu zvedá ruku, pokládá ji na mou tvář a palcem ji jemně hladí. „Věděl jsem to. Já věděl, že ty jsi ta pravá," pronáší tichým hlasem. „Počkám si na tebe, Nicole. Chci, abys to věděla," na malou, nepatrnou chvíli utichá. Pak se z jeho něžných rtů linou dvě krásná, úderná slova, která rozbíhají mé srdce do zběsilých otáček: „Miluju tě," vydechl a usmál se ještě víc, „a budu tě milovat až do konce svého života. Proto říkám, že na tebe počkám, dokud si city mezi tebou a Jeffem nevyřešíš," dopověděl, přikročil blíž, políbil mě na čelo a s úsměvem se vydal k hoře. Nechal mě tu s pusou dokořán, s neskutečně rychle bušícím srdcem a s myšlenkami říkající: *Jdi za ním, holka. Na nic nečekej a utíkej!*

Stojím tu a sleduju Dillonova vzdalující se záda. Takhle mě tu nechat nemůže, rozhodně ne po tom, co mi řekl, miluju tě. Pouštím berle na zem a rozbíhám se. „Dillone!" Do vteřiny jsem u něj. Sotva se stačil otočit, skáču mu kolem krku a hledám jeho rty, které hned vroucně líbám. On mé polibky opětuje a spojuje nás dohromady v jedno tělo a jednu duši. Najednou vím, že tohle je správně. Najednou se cítím úplná, jako bych konečně našla svou důležitou část těla, která mi po celý život chyběla. Tohle je snad nejšťastnější okamžik v mém životě vůbec. Zatím.

Trvá to dlouho, snad věčnost, než se od sebe oddělíme. Stojíme v pevném objetí, takřka tělo na tělo, opření čelem o čelo a nosem o nos. Usmívám se. „To sis myslel, že řekneš ‚miluju tě' a jen tak odejdeš?" odtahuju od něj hlavu, abych se mu mohla podívat do očí. Vážně to není sen? Ne, skutečně se to stalo. Dillon mi řekl, že mě miluje, já ho začal líbat a teď tu stojíme v pevném objetí.

Dillonovi se na tváři objevuje šibalský úsměv. „Vlastně jsem tak nějak doufal, že za mnou přiběhneš."

Se smíchem mu uštědřuju ránu do hrudi, pak ruku vracím zpátky na jeho záda a znovu se k němu tisknu. Zase mě líbá a hladí a tep mého srdce se opět zrychluje. Celým mým tělem proudí příjemné teplo a spolu s ním i krásný pocit štěstí, radosti a lásky. Tenhle okamžik nemůže nic zkazit. Žádné zlo v tuto chvíli neexistuje, jsme jen my dva – já a Dillon – konečně to vím.

Uběhlo dalších několik nekonečných minut, než jsme se od sebe

odtrhli. Navzájem si hledíme do očí. Po pár minutách Dillon promluvil: „Neměli bysme jít?“

„Měli,“ přitakávám, „kdo ví, jak dlouho už na nás čekají,“ směju se.

Dillon proplétá prsty mezi mými a pomalu se vydává k hoře.

„Počkej, berle.“ Táhnu ho zpátky, otáčím se… No a to bych nebyla já, aby se mi něco v takový okamžik nestalo. Nevšímám si prohlubně v zemi, na jejíž okraj šlapu nohou, o které jsem si myslela, že je už zdravá. Padám na zem a do kotníku mi vystřeluje bolest. „Au! Sakra!“

„Nicole, jsi v pořádku?“ Dillon se nade mnou naklání a pomáhá mi vstát.

„Ale jo, jen jsem si zase udělala něco s kotníkem,“ vzdychám a schopností natahuju ruku pro berle. Že mě to nenapadlo před tím. Já husa! Na ty tři metry tu ruku bez problému natáhnu, mohla jsem se vyhnout tomu zranění. Nechám si to od Isabely pak vyléčit, jen co tam dorazíme.

„Počkej.“ Dillon mi sundává batoh ze zad a hází si ho přes rameno, bere mi berle z rukou, skládá je k sobě a podává mi je zpátky. S nechápavým výrazem sleduju, co dělá. Jednou rukou mě bere za pas, ohýbá se a druhou rukou zvedá mé nohy. V mžiku mě má v náruči a nese mě do kopce k hoře. Směju se a nechávám si to líbit. Za chvíli přicházíme k hoře, vstupujeme otvorem dovnitř, kde na nás čeká Dartemis. Když nás uviděl, zasmál se a odvedl nás k ostatním. Opravdu tu jsou všichni tedy kromě Matta a Arkariana, ti už odletěli do Číny. Tahle porada je svolaná Dartemisem. Dillon, se mnou v náručí, vchází dovnitř za ostatními. Všichni se zrovna něčemu smějí. Stáčí pohledy k nám a s úsměvem nás zdraví. Pohledy jsou delší, úsměvy vlídnější – jistě, nejspíš mají radost, když nás vidí spolu.

„Doufám, že nečekáte moc dlouho,“ ptám se, když mě Dillon pokládá na židli. „Měli jsme… É, menší vyřizování.“

Ozývá se tlumený smích.

„Vůbec ne,“ ujišťuje mě Dartemis. „Můžeme tedy začít. Jelikož Matthew s Arkarianem už odletěli do Číny pro živel vzduchu, svolal jsem tuto poradu já. Nic vážného se neděje a Matthew s Arkarianem už o tom vědí, teď je čas informovat i vás. Možná dokonce tušíte, jakou novinku se vám chystám říct?“

Všichni kroutí hlavami nebo krčí rameny a Shaun se ptá: „O co jde?“

„Přibude k nám nový člen,“ pokračuje Dartemis, „a většina z vás

ho zná“ Je mi přesně jasné, jaké jméno teď Dartemis vysloví, přesto mlčím a čekám. „Jmenuje se Jeff Thompson,“ dopověděl, „a potřebuje učitele.“

Skoro automaticky, dá se říct, otáčím hlavu k Ethanovi, který se svou zasádrovanou rukou položenou na stole a se zvědavostí ve tváři k Dartemisovi vzhlíží. Všímám si teď i jeho nohy, která se gypsu také nevyhnula. Ještě že má křídla a mohl se sem přemístit, než se škrábat do kopce. Koukám na něj a čekám, až Dartemis vysloví jeho jméno, jenže z jeho úst vychází něco tak trochu méně očekávaného. „Dillone? Byl bys toho hoden?“

Chvíli stále koukám na Ethana, než mi dojde, že Dartemis jeho jméno nevyslovil. Trhám hlavou a zírám na Dillonovu překvapenou tvář. „Já?“ diví se a Dartemis přikyvuje. „Proč já?“

„I ty, chlapče, jsi obdařen darem předávání vědomostí druhým, sám to jistě víš. A teď ti byl přidělen žák. Máš příležitost prokázat své znalosti a zdatnost a-.“

„Ano, to jo,“ skočil mu do řeči, „jsem za to skutečně rád, že mi dáváte takovou šanci. Vždycky jsem toužil po vlastním žákovi, ale,“ na chvíli se zarazil, pohlédl mi do tváře, pak zase zpátky na Dartemise a pohrdavě se zasmál. „Když jste mi konečně přidělili žáka, padl na mě zrovna Jeff?“

„Nechápu, v čem vidíš takový problém?“ zeptal se Dartemis se – řekla bych – šibalským úsměvem. Myslím, že moc dobře ví, v čem Dillon vidí háček, ale to je možná jeden z důvodů, proč byl Dillonovi přidělen právě Jeff. Mou myšlenku Dartemis zachytává a s úsměvem na mě mrkl. Tím mé domnění potvrdil. Chvíli na něj zírám, pak s povzdechem zvedám dlaň, která s plesknutím přistává na mém čele. Registruju Dillonův nechápavý výraz směřující ke mně. „No, problém je v tom,“ vrací pohled zpátky k Dartemisovi, „že mezi mnou a Jeffem nejspíš brzy vzniknou menší vyšponované vztahy z jistého důvodu.“ Znovu hodil okem ke mně zrovna ve chvíli, kdy svou ruku vracím zpátky ke kolenům.

„V tom případě ty spory mezi sebou můžete urovnat,“ navrhl Dartemis.

„Ale… To…“ Dillon asi neví, co by na to měl říct. „To nebude asi tak lehký.“

Dartemis se znovu pousmál. „Uvědom si, Dillone, že jsi byl povýšen

na hodnost učitele. To chceš takovou příležitost zahodit jen kvůli sporům?“ Řekla bych, že teď Dillona dostal. Zamyšleně uhýbá pohledem a drbe se na zátylku. „Jsem si jistý, že si poradíte, usmíříte se a později i spřátelíte.“

„Doufám, pane,“ přikývl Dillon s vydechnutím. „Fajn, budu ho učit.“

„Výborně.“ Dartemis se spokojeně usmívá a otáčí se k ostatním. „Máte někdo nějaké otázky nebo novinky?“

Ozývá se Rochelle: „Zařizuje se už další výprava?“

„Ano. Vypravíte se do Pompejí pár dní před jejich zánikem, kdy vybuchla sopka Vesuv a celé město i daleké okolí kolem zasypal žhavý popel a všechno pohřbil. V Pompejích byste měli najít klíč k živlu země dřív, než skončí pod několika metrovou vrstvou popele a sutin. Ale nebojte, nemělo by to být pro vás nijak nebezpečné, neboť jak jsem řekl, dostavíte se tam pár dní před výbuchem sopky. Víc informací a podrobností zatím nemám. Poví vám je Matthew, až se vrátí.“

„A co Arkarian s Mattem? Víte o nich něco? Jsou už na místě a v pořádku?“ zeptala se Isabela.

„Ano, asi před hodinou se se mnou Matthew spojil, že právě přistáli. Teď nejspíš živel stále hledají.“

51. kapitola

Arkarian

Přistáli jsme na rozlehlé, opuštěné planině pár kilometrů od hory Mount Everest. Stojím před letadlem a prohlížím si okolí. Matt postává vedle mě a už několik minut pomocí svého vnitřního zraku hledá přesné místo, kde se živel nachází. Není divu, že mu to trvá tak dlouho, Mount Everest je mohutná hora a my jsme neměli žádné přibližné místo ani představu o tom, kde by živel mohl být. Toto místo, na kterém stojíme, byl třetí pokus o přistání na správné straně hory. Matt hledal živel i v letadle a navigoval Travise na vhodné místo k přistání.

Otáčím se k letadlu a vcházím do něj. Kontroluji naše věci, jestli máme vše, co budeme potřebovat.

„Trvá mu to dlouho, co?" řekl Travis, který vyšel z kabiny pilota a se svým hrnkem s kávou ukázal k okýnku, za nímž jde vidět pevně soustředící se Matt. „Asi nebude snadný tu věcičku najít."

„To nebude," přitakávám. „Všechno kolem živlů je opatřeno silnými kouzly, s nimiž si dokáže poradit jen opravdu mocný člověk. Matt jím naštěstí je, kouzla ovládat umí, ale i přesto mu dělá problém živel nalézt."

„Hmm," zamručel v souhlas, a přitom se napil kávy. Spouští pohled z Matta a míří jím ke mně. „Máte všechno?"

„Zdá se, že ano," kývu hlavou a přejedu pohledem svůj a Mattův batoh.

Do letadla vchází Matt. „Našel jsem ho. Není to tak vysoko, jak jsem se původně domníval a naštěstí stojíme už na správné straně hory. Budeme se tam moct přenést křídly, tedy jen k přibližnému místu." Ze svého batohu vytahuje dalekohled a míří znovu ven. Následuji ho.

„Jen k přibližnému místu?" ptám se, když vyskakuju z letadla.

Matt kouká s dalekohledem k hoře. „Jo. Vidíš to?" Spojuje se se mnou pomocí myšlenek, a tak můžu vidět přesně to samé, co on v dalekohledu vidí. „Ten mlžný opar vlevo."

Hledám místo, co popisuje a hned jej vidím. „Ano?"

„Tak přesně tam je živel ukrytý. Budeme se muset přemístit někam stranou a dojít k němu po svých."

„A viděl jsi, co je v té mlze? Proniknul jsi skrz ni?"

Matt kroutí hlavou. „Ne, je to kouzlo a neviděl jsem tam nic. Jen jsem ten živel cítil."

„Dobře. Tak vyrazíme, ať se nezdržujeme."

Bereme si své batohy, pečlivě ještě zkoumáme cestu a přesné místo, kam se přemístíme. Travis nám ještě říká, že bude čekat tady, a kdyby se cokoliv dělo, nebo kdyby mohl nějak pomoct, máme se mu ozvat vysílačkou, kterou nám půjčil. Přeje nám hodně štěstí, loučí se s námi a my se přemisťujeme na domluvené místo.

Momentálně se ocitáme přibližně v dvou kilometrové výšce nad zemí. Prudce se ochladilo a změna tlaku jde také znát. Matt nás naštěstí opatřil menším štítem, který nás před náhlou změnou ve vzduchu ochránil před šokem. Jsme vybaveni teplým zimním oblečením, pevnými botami s hrubou a tvrdou podrážkou, rukavicemi, dobře padnoucí čepicí a velkými, tmavými brýlemi. Všechno nám obstaral Tribunál.

Skalní výběžek, na němž stojíme, vystupuje z hory na několik metrů a vede z něj užší cesta, která mírně stoupá k vrcholu hory. Měla by nás zavést k té mlze. Matt si kolem pasu váže a připíná lano a podává mi druhý konec s přezkou, abych se k němu mohl připojit. Kdyby náhodou jeden z nás sklouzl, jsme jištění. Opatrně se vydáváme po cestě k mlze.

Na tvář mi dopadají chladivé zmrzlé vločky. Postupem času jich je čím dál tím víc a se sílícím mrazivým větrem dopadají stále prudčeji. Přitahuji si šátek až k okrajům brýlí a kryji si tím i tváře.

Cesta před Mattem se na pár metrů krátce zužuje a nutí ho tisknout se ke stěně hory, která se v tomto místě tyčí takřka kolmo k výběžku. Matt se pomalu sune po malém výběžku a otáčí hlavu ke mně. „Je to do- ááá!" Z ničeho nic ztrácí rovnováhu a padá. Rychle hledá provaz na svém pasu, za který se zachytává a mě strhává dolů. Dopadám tvrdě na zadek a táhnu se po něm k díře. Provaz pevně chytám a snažím se patami zadrhnout o zem. Zastavuju se těsně před okrajem ještě široké cesty. Stačil by jen malý kousek a spadl bych za Mattem. „Matte? Jsi v pořádku?" volám na něj, aniž bych povolil jediný napnutý sval v těle.

„Jo," ozývá se zdola. Ve vzduchu se ještě odráží jeho hlas, když lano povoluje a Matt mi zezadu tiskne rameno. „Měl jsem pevnou oporu," usmál se a pomohl mi vstát. Znovu si kolem pasu váže lano, které zůstalo viset přes skalní výběžek.

Postupujeme opatrně dál a pomalu se blížíme k mlze. Matt jde jen asi tři nebo čtyři metry přede mnou a v mlze se mi začíná ztrácet. Řídím se už jen podle provazu, které s Mattem pro lepší orientaci držíme natažené. Několik dalších minut postupujeme zrakem neprostupnou mlhou dál, dokud mi Matt nedává myšlenkou vědět, že už došel do cíle. Mlha trochu řídne, tak můžu Matta zase vidět. Je ke mně otočený zády a se zakloněnou hlavou si něco prohlíží. Přicházím až k němu. Nemusím se ho ptát, co ho tak zaujalo, sám to vidím. „Co myslíš, že to je?" ptám se při pohledu na temný stín nad námi. Je poměrně velký, nepravidelný a vychází z hory, ale kvůli mlze nejde příliš rozpoznat přímé rysy předmětu.

„Nevím," zakroutil Matt hlavou, zvedl ruku a mávl s ní. Mlha v tu ránu ustupuje a odhaluje nám polovinu dračího těla. První pohled mě naprosto uchvátil. Čínský drak vypadá, že je vytesaný ze samotné hory. Jeho přesné detaily, jež jsou jistě vytvořené rukou velmi zručného, pečlivého a talentovaného umělce, se třpytí zlatavou barvou. Drak nám ze své otevřené tlamy odhaluje řadu špičatých zubů a své mohutné paťáty má pevně zaryté do hory, jako by se ze všech sil snažil dostat z kamene, ve kterém je ukrytý zbytek jeho těla.

„Zdá se, že ta hádanka toho draka myslela doslovně," podotknul Matt.

„To ano. Víme aspoň, že jsme na správném místě."

„To jsme, cítím ten živel."

„Ale jak se k němu dostat?"

Matt mlčky přichází ke stěně hory, sundává si rukavici a pokládá dlaň na kámen. Chvíli se soustředí, ale nic se neděje.

„Tak co?" přicházím k němu.

„Je tam," chvíli mlčí a přemýšlí nad správnými slovy, „zvláštní kouzlo, jakýsi kód. Ještě jsem se s ničím podobným nesetkal."

„A dokážeš ten kód vyluštit?"

„Snad ano," pokrčil rameny a znovu se začal soustředit. Zkusil několik variant a všechny zatím byly neplatné. Asi po osmém pokusu zmateně odstoupil od stěny a s mírně pozvednutými dlaněmi na ni kouká. „Proč se nic neděje?"

„Přišel jsi na to kouzlo?“

„Jo, ale nic-.“ Dřív, než stačí větu dopovědět, se před námi objevuje osoba zahalená v červeném plášti. Jak Matt tak já bezděčně uskakujeme krok dozadu a překvapeně hledíme na zahalenou tvář pod kapucí. „Kdo jste?“ zeptal se Matt rychle.

Odpovědi se nám dostává v myšlenkách: *To vůbec není podstatné. Důležitější je, kdo jste vy.* To nebyla otázka, ale oznamovací věta, jako by ten člověk věděl, kdo jsme. *Snažíte se nalézt živel vzduchu. Další věta bez náznaku tázání.*

„Ano,“ odpovídám. „Vy ten živel chráníte?“

Kdo z vás mě přivolal? zeptal se, aniž by se obtěžoval s odpovědí.

„Přivolal?“ ozval se Matt tázavě.

Někdo z vás dokázal zlomit kouzlo mého prapradědečka. To by nesvedl jen tak obyčejný Strážce nebo člen Řádu. Takže tento muž ví o obou organizacích. Nejspíš má dost mocných schopností, ostatně je přece nemožné, aby jakýkoliv člověk stál v několika kilometrové výšce, kde hustě sněží a teplota klesá hluboko pod bod mrazu jen v sametovém plášti. Také použil křídla, když se před námi zčistajasna objevil. Mám ale silné pochyby, že by patřil do kterékoliv ze zmíněných z organizací.

„To jsem byl já,“ řekl Matt a postoupil o krok dopředu.

V tom případě se klaním před tvou mocí, muž v plášti jemně roztahuje ruce a krátce se uklání. *Přesvědčili jste mě, abych vás pustil dovnitř, ukázal dlaní k hoře. Ale prvně mi řekněte, co s živlem zamýšlíte?*

Slovo si bere opět Matt: „Snažíme se zabránit tomu, aby se živly dostaly k moci Řádu. V jejich rukou by to znamenalo zkázu celému světu a my chceme moc živlů před nimi uchránit.“

Chcete mi říct, že nezamýšlíte využít sílu živlů?

„Přesně tak,“ přikývl Matt.

Muž v plášti lehce pokynul hlavou, až se mu kapuce posunula víc dopředu. Beze slova – nebo spíše bez myšlenky – se otočil k hoře, ve které se objevuje vchod stejný, jako v mých sálech. Vstupuje dovnitř a myšlenkou nám kyne: *Následujte mne.*

Jdeme za ním, a jakmile vstupujeme do hory, vchod se za námi okamžitě zavírá a my se ocitáme v úplné tmě. Chvíli na to se ozývá lusknutí a louče v místnosti, ve které se nacházíme, okamžitě vzplávají. Ocitli jsme se v obrovském prostoru s nerovnými stěnami

a s několika různými předměty od podivného nábytku přes krásně zdobené truhly až po volně ležící zlaté poháry, talíře, mince a podobně. Nebýt některého toho nábytku, vypadalo by to tu jako dračí doupě. V místnosti je i druhá polovina těla čínského draka. I zde je drak velmi pečlivě vypracovaný a krásně zdobený. Před námi, přímo veprostřed této jeskyně, stojí vysoká kamenná stolička, na níž je položená malá zdobená truhla. Její víko je otevřené a odhaluje nám tak zářivý šedivý osmihran – živel.

„Chci se zeptat," říká Matt, „otevřel byste průchod i členům Řádu?"

Pokud by mne dokázali přivolat tak ano. Mým úkolem není ochraňovat živel před zlem, ale předat ho mocnému člověku, který by byl hoden živel ovládat.

„I kdyby s ním chtěl páchat zlo?" ptám se.

Není má starost, co s živlem kdo spáchá. Když jsem se vás ptal, bylo to jen z čistého zájmu. Zaujalo mne, že nijak nechcete využít moc živlů. Takže už máte pátý živel?

Vyměňujeme si s Mattem nechápavé pohledy. „Máte na mysli předmět z křišťálu, který dokáže živly spojit nebo je zničit?" zeptal jsem se.

Tento živel není z křišťálu. Skládá se z průzračného tvrdého materiálu, který byste na této planetě nenašli. Může ho získat jen člověk, který jej chce nalézt, ale netouží po mocné síle, jež se v živlech ukrývá? Jako právě vy. Pokývnul hlavou a otevřenou dlaní na nás ukázal.

Matt ke mně na chvíli opět stáčí pohled, zjevně nad něčím přemýšlí. „A vy víte, kde je, nebo jak ho najít?"

Říká se, že už byl nalezen, dávno před tím, než se stvořilo dávné město Strážců.

„Myslíte Veridian?" přerušil ho Matt.

Ano, prý má toto město jistou spojitost s pátým živlem. Ten, kdo tento živel nalezl prý ani netušil, jakou moc ve svých rukou třímá a využil živel k jinému poslání. Od té doby se ale považuje za ztracený a ke mně se o něm už nikdy nedostaly žádné zprávy.

„Jak to vůbec všechno víte?" zeptal se Matt.

Naše rodina už po celé generace zná tajemství živlů, ukrývala je do různých koutů světa a bránila je do doby, dokud nepřijde jejich čas ukázat světu, pro co byly stvořeny. Ten čas právě nastává a s ním končí mé poslání. V brzké době by celý svět měl očekávat nemilá překvapení, jak bylo před lety předurčeno. Nyní se s vámi rozloučím. Mnoho štěstí

jak na cestě zpátky, tak i v hledání živlů. Krátce pokynul hlavou a dřív, než ho Matt stačil zastavit slovem *počkejte*, které mu právě naléhavě vychází z úst, zmizel.

„To bylo docela zvláštní," řekl pak Matt.

„Co máš na mysli?"

„No ten chlápek, jak k nám mluvil jen s myšlenkami, jak byl oblečený a to co říkal…" Větu nechal nedokončenou a po krátkém, nepatrném zakroucení hlavou se otočil k hromadě zlata ležící pod drakem. „A tohle místo je taky zvláštní. Proč tu asi je to zlato?" Na chvíli ztichl a zamhouřil očima. „Je zabezpečené kouzlem. Kdyby ses některého kousku dotknul, popálilo by tě jako ohněm."

„A co živel? Je nějak zabezpečený?"

Matt se pohledem soustředí k otevřené truhle. „Ne, živel sám je taková past, když se ho může dotknout jen nesmrtelný. Truhlu bys ale mohl vzít i ty." Pomalu jde k truhle a s každým dalším krokem živel začíná zářit o něco víc. „Vezmem ho a vypadnem," řekl ještě a natáhl ruku k víku truhly.

Malinko ji přivřel, ale pak si to najednou rozmyslel a druhou rukou se pomalu přibližoval k osmihranu. Chová se nějak divně, nelíbí se mi to.

„Matte, co to děláš?"

Neposlouchá mě. Konečky prstů se jemně dotýká po zářícím skleněném povrchu a rozšířenýma očima na něj hledí. Je jako omámený. Vtom si to uvědomuju. Vzpomínám si, jak nám Matt četl o živlech: *Ovládat magické síly živlů je hoden pouze člověk, jemuž je souzeno být nesmrtelným. Zrádná moc, která se v živlech skrývá, je však i pro něj nebezpečná, neboť může podlehnout touze, jež ho při doteku s živlem omámí, a sama ho ovládne…* Pak také na událost v San Francisku, kdy Matt slaňoval pro živel vody, a jakmile ho držel v ruce, nebyl pak schopný se plně soustředit. Moc živlů ho láká i přes to, že je nechce nijak použít. „Matte," křičím, abych ho probral z těch mrákot. „Prober se! Nepodléhej té moci!"

Naštěstí ho můj křik vrátil zpátky ke všem smyslům. Škube sebou a ruku od živlu odtahuje. „Máš pravdu… promiň." Rychle truhlu zaklapává a bere ji do rukou. V té chvíli se s námi otřásá země a zvenku se ozývá hrozivý řev připomínající zuřivého, hladového lva, ale tak desetkrát většího. Vyděšeně a zmateně si s Mattem

vyměňujeme pohledy. „Co se to děje?“ vykřikuju.

Matt prvně vrtí hlavou, pak se s vytřeštěnýma očima podíval někam za mě a naléhavě zavolal: „Arkariane, pozor!“

Sotva se stačím otočit nebo jinak zareagovat a zasahuje mě něco velmi tvrdého přímo do břicha a hrudi a odhazuje mě to strašnou rychlostí několik metrů daleko. Bolestivě narážím na kamennou stěnu a padám k zemi, přičemž se hlavou krutě setkávám s podlahou. Chvíli vůbec nejsem schopný pohybu, na okamžik snad i ztrácím vědomí a bezvládně ležím. Jen s velkým úsilím při vědomí zůstávám.

Přibíhá ke mně Matt. „Arkariane! Arkariane, jsi v pořádku?“

Moc rád bych mu řekl, že ano, kdyby to byla pravda. Hluboce vydechuju, když konečně můžu popadnout dech. „Co to bylo?“ ptám se a snažím se zvednout, ale mé končetiny vypověděly službu, nepříjemně mě brní a skoro je necítím.

Matt mi pomáhá vstát a podpírá mě. „D-drak,“ vykoktal.

Nemusím se nevěřícně zeptat ‚cože‘, sám to vidím. Kamenný drak ožil. My vidíme jen zadní polovinu těla, která se zuřivě kroutí ze strany na stranu, jako by se drak snažil dostat ven, přesně jak vypadal, když byl ještě nehybný. Znovu slyšíme zuřivý řev, který jako prudké mrazení v zádech zahání bolest v mém těle a nahrazuje jej napětí. Stěna pod drakem začíná praskat.

„To nevypadá dobře,“ křikl Matt a něco zaklel, zatímco se snažil zandat truhlu do batohu. Zapnul zip, hodil batoh na záda a napjatě sleduje mrskajícího se draka a rozpadající se stěnu kolem něj. „Ta stěna spadne a on se dostane ven… Je vůbec živej?“

Na tohle mu těžko odpovím, ale vypadá to spíše na nějaké kouzlo.

Drak znovu řve, vší silou se vytahuje na svobodu a strhává stěnu dolů.

„Matte, musíme jít,“ tahám ho za rukáv a chystám se na přenos křídly k letadlu. Z nějakého důvodu se ale odtud nemůžu přemístit.

Ani Matt to nedokáže a zaraženě a zároveň trochu vystrašeně se mi dívá do očí. „Naše schopnosti tu nefungují,“ křičí přes hluk padajících kamenů. „Musíme ven.“ Rychle se rozbíhá k rozpadlé stěně a protahuje se škvírou skrz kameny ven, já ho následuji.

Drak vyletěl do vzduchu a svobodně se vlní ve větru. Prudce mění směr a řítí se střemhlav přímo k nám. Matt i já ustupujeme zpátky dozadu a narážíme na horské kameny. Drak chrčí a z otevřené

tlamy mu vychází zvláštní bílé plameny mířící k nám. Matt zvedá ruce před sebe a tvoří kolem nás neviditelný štít, do kterého plameny narážejí a obalují ho, takže na okamžik nevidíme nic než studeně působící, bílý oheň.

„Měl bys toho draka zničit, Matte," otáčím se k němu. „Žije jen díky kouzlu, které bys měl zrušit, než se ten drak dostane někam do civilizace."

Matt souhlasně přikyvuje. Po chvilce soustředění náš štít začíná modře zářit a zvětšuje se.

„Matte? Arkariane! Slyšíte mě?" ozývá se Travisův hlas z vysílačky, kterou má Matt zandanou u pasu.

„Arkariane, vezmi to," řekl Matt.

Beru vysílačku do ruky a mačkám tlačítko pro přijímání hovorů. „Travisi? Co se děje?"

„Nevím, co tam nahoře vyvádíte, ale okamžitě vypadněte!"

„Jestli máš na mysli toho draka, tak toho se právě-."

„Ne, Arkariane!" přerušil mě naléhavě. „Řítí se na vás lavina! Lavina!" zopakoval křikem. „Rychle odtamtud zmizte. HNED!"

Znovu si s Mattem vyměňujeme pohledy. „Jak je ta lavina daleko, Travisi?" ptám se rychle do vysílačky, zatímco Matt posílá zářivou modrou stěnu přímo proti drakovi, kterým záře prostupuje a proměňuje ho v miliony sněhových vloček, které do nás hned narážejí. Musím se zakrýt. Otáčím se k hoře a krčím se do klubíčka. Travis mezitím ve vysílačce odpověděl, ale nerozuměl jsem mu. A řekl bych, že jeho odpověď už ani nepotřebuju, protože hora se nepatrně chvěje a ve vzduchu můžeme slyšet sílící hučení.

„Nejvyšší čas zmizet," řekl Matt a pohledem se přesvědčil, jestli jsem připravený se rychle přemístit. Přikyvuju a hromadím v sobě síly. Oba se objevujeme u letadla a před sebou vidíme Travise otočeného zády k nám. Volá naše jména do vysílačky a jeho hlas se jako ozvěna ozývá z druhé vysílačky v mé ruce. Zaregistroval ho a rychle se otočil k nám. „Díky bohu, já už myslel, že vás ta lavina smetla. Málem jsem…"

Nějak přestávám vnímat jeho slova. Padl ze mě stres a napětí, které mnou proudilo na hoře a momentálně nevnímám nic než vracející se silnou bolest skoro celého těla a nevolnost. Před očima se mi zatemňuje, mám pocit, že každou chvíli ztratím vědomí, brní mě

konečky prstů a vysílačka z mé ruky padá na zem. Slyším Mattův i Travisův tlumený hlas jako by z dálky, ptají se, co se děje.

„Já nevím… nevím," ani svůj hlas nepoznávám. Na malou chvíli černo před očima ustupuje a vidím před sebou Mattův starostlivý obličej. Uvědomuju si, že už nestojím, ale ležím na mokré zemi.

„Arkariane," volá Matt, zdá se mi, že je strašně daleko, ale přitom ho vidím nad sebou. Co to říkal? Že krvácím? „Vydrž Arkariane! Vydrž!" Pomalu zavírám oči a stejným tempem otvírám. Je tu nějaký hluk. Matt je stále nade mnou, ale už nejsme venku, jsme v letadle. „Arkariane?" Z úst, na kterých cítím odpornou pachuť své krve, mi vychází mručení a chraplavý hlas. „Vydrž, Arkariane. Isabela… vyléčí. Budeš… Slyšíš?… Musíš… jen… ano?" Nedokážu se plně soustředit na jeho slova, většina z nich se mi ztrácí dřív, než ke mně stihnou dojít. Víčka se mi proti mé vůli zavírají a já opět nevnímám nic než černočernou tmu.

52. kapitola

Matt

Arkarian se mi zase ztrácí. Pokolikáté už? Ztratil poměrně dost krve z temene hlavy, naštěstí jsme ji s Travisem dokázali zastavit. Setmělo se. Už asi tři – čtyři hodiny jsme ve vzduchu, možná víc, mně však přijde, jako bychom letěli spíš dva dny. Musíme Arkariana dostat co nejdřív k Isabele, aby ho vyléčila. Mám strach – pevně doufám, že to tak není – že kromě nakřáplé lebky má i nějaká vnitřní zranění. Jeho náraz do stěny byl velmi silný a prudký, nemluvě o tvrdém dračím ocasu, který ho ke stěně ošklivě vymrštil.

„Jak je na tom?" volá na mě Travis ze své kabiny.

„Pořád stejně," křičím v odpověď, aby mě přes hluk motoru slyšel.

„Za chvíli budeme přistávat, ještě vydržte."

Po přistání jsem se rychle přemístil domů, abych vzbudil Isabelu a Jimmyho. Isabela se musí rychle dostat na letiště za Arkarianem a k tomu budeme potřebovat Jimmyho auto i jeho samotného. Dokáže řídit jako ďábel.

Ocitám se před dveřmi do Isabelina pokoje, které prudce otvírám, rozsvěcuju světlo a vbíhám dovnitř přímo k posteli. „Isabelo!" Ne příliš prudce třesu s jejími rameny a snažím se ji probudit. „Isabelo, vstávej. Rychle vstávej!"

Už se budí. Protírá si oči a mžourá jimi kolem. „Matte?" Upírá na mě překvapený pohled, přímo do očí a neuvědomuju si, že kvůli její slepotě by na mě takhle koukat neměla.

„Isabelo, vstávej. Rychle, stalo se něco-."

„Počkej!" rázně mě zastavuje a prudce si sedá. „Matte, já tě vidím. *Vidím!*"

„Co-?" Na nepatrnou chvíli zapomínám na Arkariana a překvapeně hledím do Isabeliných očí. Na tváři se jí rozlévá úsměv stejně jako mě. Rychle k ní přiskakuju a chytám ji za ramena. „Ty vidíš?"

„Ne úplně, tak hodně rozmazaně, kdyby se tu nesvítilo, asi bych neviděla, ale poznala jsem tě a koukám ti do očí." Úsměv se jí stále rozšiřuje.

„Kolik prstů ti ukazuju?“ ptám se a zvedám vzhůru tři prsty a postupně jejich počet měním.

„Tři… Pět… Jeden… Žádný,“ odpovídala bez váhání.

„Isabelo,“ pokládám jí dlaně na tváře, „ty vidíš. Ty skutečně vidíš,“ vykřikuju nadšeně. „Zrak se ti léčí.“

„Budu zase vidět!“

Oba se radostí smějeme a objímáme. Po dlouhé době vidím Isabelu zase šťastnou. Nemůžu si pomoct a musím jí vlepit pusu na tvář. „To je úžasný, ani nevíš, jak jsem šťastnej.“

„Jo. A proč jsi mě vůbec budil?“ zeptala se stále s úsměvem. Mně ale hned úsměv z tváře mizí a Isabela to rozpoznala. „Co se stalo?“ Náhle rozšiřuje oči, zvedá se na kolena a chytá mě za ramena. „Něco s Arkarianem? Stalo se mu něco?“

„Jo stalo. Je zraněný. Nechci tě děsit, ale asi to bude vážné. Musíš se k němu co nejrychleji dostat a vyléčit ho.“

Isabela neváhá, letí z postele ke skříni, ze které vytahuje bundu a obléká si ji na sebe. „Tak, Matte, nestůj tady. Jdeme.“

„Jdu vzbudit Jimmyho.“ Mířím rychle ke dveřím.

„Na to teď není čas, nepotřebuje to vědět teď. Musíme jít za Arkarianem!“

„A kdo tě k němu asi odveze? Než by ses tam dostala pěšky, tak by zatím začalo svítat a to by Arkarianovi moc neprospělo.“

Isabela mi dává za pravdu. „Já si neuvědomila, že je na letišti. Tak jdi, dělej.“ Vyhnala mě z pokoje, tak mířím k ložnici a tiše otevírám dveře. Po špičkách běžím ke spícímu Jimmymu. Opatrně s ním třesu a šepotem volám jeho jméno, jen abych nevzbudil mámu, jejíž hlava spokojeně spočívá na Jimmyho hrudi. Naštěstí se mi daří vzbudit jen Jimmyho. Rychle mu říkám, co se děje a proč ho potřebuju a on se bez váhání opatrně osvobozuje z matčina objetí.

Čekal jsem, dokud Jimmy s Isabelou nenastoupili do auta a neodjeli. Zatímco pozoruju červená, zadní světla Jimmyho auta, přemisťuju se zpátky k letadlu. Překvapuje mě ale něco nečekaného. V první řadě křik a hádka. Dřív, než jsem se stačil rozkoukat, mi hned došlo, čí hlasy to slyším. Travisův, nějakých cizích lidí a Ellathein.

„Prohledejte to letadlo. Najděte ten živel!“

„A co s tímhle? Je v bezvědomí a zraněný.“

„Zabijte ho. Není nad to zbavit se některého z Vyvolených.“

„Ne! Nechte ho být!“

Rychle se otáčím k letadlu a ze všech sil křičím. „Hej!“

Můj křik přitáhl pozornost všech přítomných. Aspoň jsem zabránil tomu, aby zabili Arkariana.

„Ale, ale. Kdopak se nám to vrátil?“ Ellathea mi posílá nepřátelský úsměv. „Přišel jsi právě včas, abys viděl, jak umírají tví přátelé.“ Na chvíli se otočila k letadlu a přikázala svým dvěma mužům, aby dál hledali živel a přinesli Arkariana ven. Já rychle přemisťuju truhlu ze svého batohu do svých rukou za zády, zneviditelňuju ji a přemisťuju na zem.

Ellathea přivedla tři komplice. Jedna z nich je ta, která ovládala Jeffa. Stojí za klečícím Travisem a drží mu dýku u hrdla. K nim si teď stoupá jeden z mužů nesoucí Arkarianovo bezvládné tělo. Tvrdě ho pouští na zem a vytahuje svou dýku.

„Zase jsi v úzkých, Matthew,“ zanotovala škádlivě Ellathea. „A tentokrát mi nijak nezabráníš v tom, abych si vzala živel a zabila jak je,“ ukázala na Travise s Arkarianem, „tak tebe.“ V rukou se jí objevuje meč a jeho čepelí míří ke mně. „Posledně jsi smrti unikl jen o vlásek, ale teď tu není nikdo, kdo by se pro tebe obětoval, tentokrát ti nikdo nepomůže.“ Chtěla ještě něco říct, ale přerušil jí muž, který se objevil ve dveřích letadla. „Má paní, živel tu není.“

Ellathea se k němu prudce otáčí. „Nevykládej mi hlouposti. Je tam. Já ho cítím.“

„Ale-.“

„Zadrž!“ zvednutou dlaní ho zastavila a podívala se ke mně. „Pokud ho nemůžeš najít, Matt nám jistě poví, kde je. On nám ho rovnou i najde, nemám pravdu?“

Nepatrně kroutím hlavou. „Ne, živel nedostaneš.“

„V tom případě,“ Ellathea pomalu kráčí k místu, kde je Travis s Arkarianem, „se budeme muset dohodnout jinak.“ Stoupla si mezi dívku, která stále drží dýku u Travisova hrdla, a mezi bezvládně ležícím Arkarianem. „Nejsi zrovna v pozici, kdy si můžeš určovat pravidla. Dej mi živel, nebo se rozluč se svými přáteli.“

Tak přesně toho jsem se bál. Co mám teď sakra dělat? „A jak mám vědět, že je nezabiješ i po tom, co ti živel dám?“

Ellathea se jen ušklíbla. „Nemůžeš to vědět. Ale můžeš to zkusit.“

Zoufalým pohledem mířím k Travisovi. Jeho tvář je ještě ztrápenější,

jako by se něčeho bál. Lehce kroutí hlavou a do hlavy mi posílá krátkou jasnou myšlenku, ve které vidím, jak Ellathea drží živel a svým mečem zabodává Travise přímo do hrudi. Pak zabíjí i Arkariana. Víc toho nevidím. Přebíhá mi mráz po zádech a na malou chvíli mě zachvacuje panika. Travis má schopnost vidět do brzké budoucnosti, takže to, co jsem právě viděl, se opravdu stane, i pokud Ellathee živel dám. Jenže když jí ho nedám, zabije je určitě.

„Nehodlám si s tebou dlouho zahrávat. Dej mi ten živel a já je nechám žít." Ellathea pokládá Travisovi meč na hruď.

Nemůžu jí ten živel dát, když vím, že lže. Musím rychle vymyslet jiný způsob, jak odtud všechny dostat, ale Ellathea mi nedává vůbec čas k přemýšlení. Určitě se bojí, že bych našel nějaký způsob, jak jí i s živlem uniknout a zachránit Travise i Arkariana. „Dobrá, vybral sis sám."

„Ne, počkej!" Neposlouchá mě. Dělá rychlý krok, napřahuje se s mečem, který prudce zasahuje Travisův hrudník. „Ne, to ne!" Rychle napřahuju ruku, ze které mi tryskem vystřelují zlatavé blesky. Nejen že jsem tuhle barvu blesků u sebe nikdy neviděl, ale ani jsem je vůbec nechtěl použít. Nevím, co mě donutilo zvednout ruku nabitou náhlou energií.

Blesky zasahují dívku, která držela Travise pod krkem, a odhazují ji pár metrů dozadu. Dopadá na zem a nehybně zůstává ležet. Druhá větev blesků míří k Ellathee, zasahuje její meč, který se blíží k ležícímu Arkarianovi a okamžitě začíná probíjet elektřinou. Ellathea vykřikuje bolestí, pouští meč a chytá se za silně popálenou ruku. Oba muži se proti mně s křikem a s tasenými meči rozbíhají. Jeden z nich nějakou zvláštní schopností svůj meč posilňuje rudě žhnoucím světlem. Nejsem ozbrojený, tak se bráním svými schopnostmi. Prvně neviditelnými provazy spoutávám muže s normálním mečem. Vykřikuje, pouští meč a padá k zemi. Svou vůlí meč přemisťuju do své ruky a připravuju se na krytí před rudým mečem.

Z našich čepelí vylétávají jiskry. Chvíli se stále jen bráním a odrážím soupeřovy útoky, pak se dostáváme do pozice, kdy se se zkříženými zbraněmi přetlačujeme o vedení nad soubojem. Hledíme si do očí a ani jeden z nás nehodlá povolit jediný sval v těle.

„DOST!" Ellathein křik přerušuje náš souboj. Pomalu povolujeme zbraně a oddalujeme se od sebe. Z Ellatheiných očí srší zloba,

netrpělivost a nenávist. To samé, řekl bych, může vidět i v mých. Svou zraněnou rukou drží nehybného Arkariana pod krkem a druhou rukou svírá dýku, která špičkou míří Arkarianovi na hruď přímo k místu, kde tluče jeho zesláblé srdce. Jimmy s Isabelou by tu každou chvíli měli být. Snad nepřijdou zbytečně. Nesmím dopustit, aby Ellathea Arkariana zabila. Už jen kvůli Isabele. Dneska jsem konečně viděl, jak se usmívá, ale bojím se, že to bylo asi naposled… Ne! To se prostě nesmí stát.

„Dej mi ten živel a hned! A už nic nezkoušej."

Zvedám obě dlaně vzhůru a pomalu kráčím vpřed. „Dobrá. Dám ti ho." Přibližuju se stále blíž, potřebuju být dostatečně blízko nich, ale Ellathea mě rázně zastavuje: „Stůj! Zůstaň, kde jsi."

Stejně dělám ještě jeden krok, a až pak se zastavuju. Snad nejsem moc daleko. Dávám ruce před sebe a v otevřených dlaních se mi silou vůle objevuje truhla. Otvírám její víko a odhaluju Ellathee zářivý živel. Ellathea reaguje přesně tak, jak jsem doufal. Jakmile spatřila živel, oči se jí rozšířily a sevření dlaně kolem její dýky se zmírnilo. Natahuje zraněnou ruku, přičemž jí Arkarian klouže z hrudi, ale ani si toho nevšímá. „Dej mi ho!"

Na nic nečekám a házím truhlu i s živlem pryč. Ellathea se hned zvedá a natahuje ruku, aby živel přemístila do své dlaně. Než to však udělá, rozbíhám se k ní, vytvářím sobě i Arkarianovi a Travisovi neviditelný plášť, a jakmile se k Arkarianovu tělu dostávám, opatrně ho odtahuju pryč.

Ellathea už třímá živel v dlani a s vítězoslavným úsměvem ho pozoruje. „Ano," pronáší a zvedá ruku do výše. „Ano!" Tentokrát vykřikla a nad námi se začínají zuřivě točit mraky. Postupně přidávají na síle, zvětšují se a točí se stále rychleji. Ellathea vytváří zuřivou vichřici, jestli ne hurikán a směřuje ho na Angel Falls. Hlasitě se směje a hned na to mizí i se svými třemi pomocníky. Bouřkové mraky ale nemizí a ani se nepřestávají točit. Zvedá se prudký vítr a začíná pršet.

Ruším neviditelné pláště a zvedám Arkariana do náruče, abych ho mohl donést zpátky do letadla. Zatímco ho pokládám na postel, slyším zvenku troubení Jimmyho auta. Rychle vybíhám ven, ale míří k Travisovi. „Isabelo," volám na ní, když vidím, že vystupuje z auta a s baterkou v ruce míří sem. „Isabelo, rychle! Vyléč ho, prosím."

Beru Travise za ramena a otáčím ho obličejem k sobě. Má zavřené

oči a z otevřené rány mu stále stéká krev. Mám pocit, že nedýchá, ale snad se mi to jen zdá. Isabela si ke mně kleká a pokládá Travisovi dlaně prvně na tváře a pak na hruď. „Promiň, Matte. Je mrtvý. Moc mě to mrzí."

„To ne," pronáším šepotem a zavírám oči, které mě začínají pálit.

Isabela mě hladí po tváři a krátce mě objímá. „Je mi to líto."

Kývu hlavou. „Arkarian je v letadle. Běž ho vyléčit."

Isabela se zvedá a přibíhá ke mně Jimmy. „Co se tu stalo?" ptá se při pohledu na Travise a na zuřící oblohu.

„Ellathea. Má živel." Zvedám k němu zdrcený pohled. „To ona vytvořila tu vichřici, pomocí živlu. Já jsem… já jsem jí ho dal, Jimmy." Po téhle větě nechápavě vyvaluje oči. „Zabila Travise, on věděl, že ho zabije. Viděl to a taky viděl, že po něm zabije i Arkariana a to jsem už nemohl dopustit." Teď už jen chápavě přikyvuje, sedá si do dřepu a tiskne mi rameno. Já jen zoufale hledím do Travisovy mladé tváře, na kterou dopadají studené kapky deště. „Mohl jsem zachránit i jeho, kdyby-."

„Matte, no tak. Nikdo neví, co by se stalo, kdybys něco udělal jinak. Prosím tě, nevykládej si to za vinu. Nebyla to tvoje vina."

Na odpověď jen přikyvuju, ale stejně mi nijak nevyvrátí pocit viny. Pomáhá mi odnést Travisovo tělo do letadla a oba pak míříme k Isabele, která už začala léčit Arkariana. „Bude v pořádku," oznamuje nám rychle a dál léčí.

53. kapitola

Nicole

„Chvilku počkej a dívej se.“ Dillon mi jemně tlačí na ramena, abych si sedla na postel, odstupuje ode mě dva kroky a pevně se soustředí. Nevím, co se bude dít, tak zvědavě pozoruju, jak klidně postává uprostřed mého pokoje, a čekám, co z jeho soustředění vznikne.

Před očima se mi trochu mlží, tak instinktivně několikrát zamrkám a protřu si oči. Pak mi ale dojde, že mi do oka nespadlo smítko prachu, ale že se Dillon takřka rozplývá. Zaskočeně vyskakuju na nohy a zírám na svou skříň, kterou skrz Dillona můžu vidět. Dillon je doslova průhledný a stále ztrácí barvu, až mizí úplně. Postupuju o krok dopředu a snažím se ve vzduchu najít aspoň kousek Dillona. Je tu vůbec ještě? „Dillone?“

Odpověď se mi dostává stisknutím dlaně neviditelnou rukou. Leknutím trochu uskakuju. „Tyjo! Jaks to-? Neříkej, že máš třetí schopnost?“

„Ne, patří to k mé druhé schopnosti. Matt mi říkal, že bych to mohl dokázat – zneviditelnit se.“

„Aha, takže změníš svou strukturu těla tak, že se zneviditelníš? Páni! Tak to je hustý.“

„Díky.“ Dillon se zasmál a pomalu se přeměnil do původní podoby. „Jen mi ještě trvá, než se přeměním, ale nacvičím to a půjde to rychle.“

„Jo,“ kývu hlavou s úsměvem. „Tak a teď k tomu vážnějšímu tématu.“

Dillon si hluboce povzdychl. „Bude mě nesnášet. To ho pak těžko něco naučím.“ Sedáme si znovu na postel. „Tohle mi fakt Tribunál udělal schválně.“

Se soucitným výrazem krčím rameny. „Třeba ne. Třeba to… to pochopí.“

„Ale no tak, Nicole, víš moc dobře jako já, že to hlavně chápat chtít nebude. Není třeba si dělat zbytečný naděje.“

„Ale zase to nesmíme hned vzdávat a říkat, že je to beznadějný.“

„Pomalu bych se vsadil, že můžeme. Je do tebe blázen, vždyť jsem viděl, jak se na tebe koukal.“ Zastavil se a chvíli mi hleděl do očí, pak

mávl rukou. „To je jedno, nebudeme to řešit. Když to nezkusíme, tak nezjistíme, jak zareaguje. Kdy se s ním máme sejít?“

„Kolem půl -.“ Zastavuje mě zvonění mého mobilu v kapse. Vytahuju ho a koukám, kdo mi volá. „Jeff?“ pronáším nahlas a věnuju Dillonovi krátký, nechápavý pohled. Pak mačkám zelené tlačítko. „Ahoj, Jeffe.“

„Kdys mi to chtěla říct?“ řekl tvrdým hlasem, aniž by se obtěžoval s pozdravem.

„Cože?“

„Kdys mi to chtěla říct,“ zopakoval přísněji. „Jestli vůbec. Dneska?“

Vůbec tomu nerozumím a nechápavě kroutím hlavou. „O čem to mluvíš, Jeffe?“

„Mluvím o tobě a Dillonovi. Tak už jsi v obraze?“

Velice pomalu zavírám oči a zhluboka vydechuju. „Jak… jak ses to dozvěděl?“

„Ve škole se nic neutají. Asi jste se k sobě na školním dvoře lísali moc často,“ procedil.

Na chvíli nastává ticho. Stále mám zavřené oči a schovávám je do volné dlaně. „Jeffe, prosím tě… Nech si to vysvětlit.“

„Víš, co mě na tom štve nejvíc? Žes mi dávala naději. Dostal jsem od tebe šanci, která ale byla k ničemu.“

„Jeffe, nedělej to ještě těžší, prosím. Já jsem… já… já.“ Vůbec nevím, co mu mám říct.

„Prosím tě, nic mi nevysvětluj, je mi to jasný. Jen sis se mnou zahrávala, nic víc,“ řekl naštvaně a zavěsil telefon. Zděšeně odtahuju mobil od ucha a dlouhou chvíli na něj zírám. Co ho to popadlo? Zkouším vytočit jeho číslo znovu, ale típnul mi to. „No skvělý, tak teď nenávidí i mě.“ Házím s mobilem na polštář a pokládám si hlavu do dlaní.

„Co? Proč? Co ti říkal?“ diví se Dillon.

„Už to o nás dvou ví. Někdo mu to řekl.“

„Kdo?“

„Nevím, někdo ze školy.“

Dillon si zamyšleně prohlíží protější stěnu. „Fajn, s tím nic nenaděláme, stejně by se to dneska od nás dozvěděl. Teď ale otázka, jak mu řekneme to, že se stal mým žákem?“

Bezradně krčím rameny. „Ani nevím, kde teď bydlí, když ho Tribunál chrání před Ellatheou.“

„Nejspíš bude stejně ochráněný, jako bývala Neriah," řekl a mezitím někdo zazvonil na domovní zvonek. Zvedám se, jdu k oknu a otvírám ho. Dillon taky vstává a jde za mnou. Oba se nakláníme z okna.

„Ahoj, Ethane," volám dolů ke dveřím, u kterých stojí Ethan.

Zvedá hlavu a zdraví nás. „Koukám, že jste tu noční vichřici přežili v pohodě."

Už jsem spala, když na nás přišla ta vichřice, ale to silné burácení větru a prudké dopadání kapek na okenní parapet mě vzbudilo. Naštěstí nemáme žádné škody na domě ani na autě. Dillon za mnou přišel hned ráno, prý aby se přesvědčil, že jsem v pořádku. „Jo, naštěstí jo. Co se děje?"

„Matt svolává poradu, tak všechny sháním. Už tam můžete jít, já musím ještě pro Neriah a Rochelle, ostatní už jsou asi na cestě tam."

„Fajn, díky. Sejdeme se teda tam." Máváme mu dolů.

„Zatím." Taky nám mává a odchází pryč. My se pomalu oblékáme a vycházíme ven. Cestou tam se vracím ke starému tématu: „Matt určitě bude vědět, kde Jeff bydlí, tak se ho pak můžeme zeptat."

„Jo, taky mě to napadlo. Ale myslíš, že nám Jeff vůbec otevře dveře?"

Zoufale úpím, zvedám ruce do vzduchu a hned je nechávám klesnout. „Já nevím, ale nějak mu to prostě říct musíme a hlavně ty ho musíš přesvědčit, aby ti začal důvěřovat, protože jinak by klidně mohli Jeffa přiřadit třeba Ethanovi a ty bys jako učitel zklamal a moc dobře to víš."

Dillon se na chvíli zastavuje a přemýšlivě kouká do země. Pak s povzdechem pokračuje v cestě a chytá mě za ruku. „Jo, já vím." Nic víc už neříká a zbytek cesty jdeme v tichosti.

V sálech už s Arkarianem bylo pár lidí. Včetně Isabely nás zdraví Jimmy se Shaunem. Matt tu zatím není. „Kde je Matt?" ptám se.

„V Athénách," odpovídá mi Isabela. „Šel tam vyřídit něco ohledně jejich cesty do Číny."

Sedí u stolu naproti mně a podivně na mě mhouří oči. Trochu se mračím a nakláním hlavu do strany. Zvedám dlaň a mávám s ní na Isabelu. Ta se jen usmála. „Co je?"

Vyvaluju oči a nakláním se ke stolu. „Ty vidíš?"

Znovu se usmála. „Jo, trošku. Jen při světle, sice málo, ale aspoň něco. Zrak se mi léčí," řekla radostně.

„Opravdu? Isabelo, to je skvělý!“

Zatímco odpověděla, do místnosti vešel Ethan s Rochelle a za nimi Neriah. Všichni tři si sedají a mezitím, co si kolem stolu povídáme, čekáme na Matta, který doráží až za několik minut. Přemístil se přímo ke stolu, unavenýma očima nás přejel pohledem a se ztrápenou tváří nás pozdravil.

Starostlivě si ho prohlížím. Vypadá opravdu vyčerpaně, jeho tmavé kruhy pod očima naznačují, že se už pěkně dlouho pořádně nevyspal. Sesouvá se na židli a chvíli mlčky pozoruje své sepjaté dlaně na stole. „Díky, že jste přišli,“ začal konečně. „V první řadě bych vám chtěl říct, že bohužel nenesu dobré zprávy.“ Na malou chvíli se odmlčuje a narovnává svá záda podél opěradla. „Ta první se týká té ranní vichřice, co nad námi prolítla. Mimochodem doufám, že nikomu z vás nenapáchala žádné škody.“ Nikdo nic neříká, jen kroutíme hlavami, tak Matt pokračuje dál. „To je dobře. Nad Angel Falls ještě nebyla tak silná. Postupovala ale dál a v jiných městech už škody napáchala.“

„A co jí způsobilo?“ ptá se Neriah. „Nehlásili, že by se k nám nějaká vichřice měla blížit.“

Matt přikyvuje. „To Ellathea. Vytvořila ji pomocí… pomocí živlu, pro který jsme s Arkarianem letěli.“

Ozývají se nechápavé a tázavé hlasy. Matt nám hned dává vysvětlení. „Čekala na nás na letišti. Když jsme přistáli, nevím, jestli tam už byla, protože jsem se rychle přemístil domů. Arkarian byl vážně zraněný, takže jsem šel pro Isabelu a Jimmyho a Ellathea mezitím zajala Travise. Pak jsem se přemístil zpátky. Chvíli jsme se dohadovali, jenže pak… Travise zabila a zabila by i Arkariana, kdybych jí ten živel nedal.“ Sklápí hlavu a znovu pozoruje své dlaně. Nikdo z nás nic neříká. Neriah si k němu sune židli blíž, pokládá mu ruce na jeho sepjaté dlaně a pevně je tiskne. Matt se jejímu stisku poddává, opětuje jej a pokračuje v mluvení: „Pak vytvořila tu vichřici a horší je, že ne jen jednu. Nevím, jestli jste viděli ranní zprávy, hlásili tam, že skoro všude po světě řádily vichřice a hurikány,“ povzdychl si. „Zkrátka, Ellathea má další živel, už druhý,“ vydechl zdrceně a prohrábl si dlaní vlasy, „a pokud nenajdeme poslední živel, bojím se, že jí už tak lehce neporazíme.“

Nastává ticho, které přerušuje jen pravidelné dýchání každého z nás. Vyměňuju si s Dillonem starostlivý pohled a chytám ho pod

stolem za ruku. Nedivím se Mattovi, že je tak zdrcený. Toho Travise jsem sice neznala, ale Matt mi o něm jednou říkal, a i když se znali jen krátce, celkem si padli do oka. A Ellathea Travise zabila před Mattovýma očima. Matt jí pak dal živel, aby zachránil Arkariana, i když věděl, co to obnáší za riziko. Dokážu si představit, co se mu asi honí hlavou a jak se cítí.

Ticho přerušuje Shaun: „Kdy se tedy vydáme do Pompejí."

„Už dnes v noci," odpověděl Matt.

„A kdo tam půjde?" zeptal se Dillon.

„Tentokrát s vámi já nepůjdu. Původně jsem měl jít ale…" na chvíli nad něčím přemýšlí, pak ale kroutí hlavou, hluboce si povzdychl a pokračuje dál. „Určitě půjde Rochelle," otáčí k ní pohled. „Bez tvých rukou byste truhlu těžko hledali." Rochelle přikyvuje a Matt pokračuje dál k Jimmymu. „Jimmy, ty půjdeš s Rochelle a k vám se přidá Ethan. Ten půjde místo mě. Až tam budete, najděte truhlu, a jen co jí budete mít v rukou, na nic nečekejte a zavolejte Arkariana, ať jste co nejdřív zpátky, v pořádku a s truhlou. Další neúspěch už si prostě nemůžeme dovolit," dokončil sklesle a čekal na nějaké dotazy. Nikdo se ale na nic zřejmě ptát nechce.

„Dobrá. Pokud se nechcete na nic zeptat, tak můžete jít." Ještě chvíli všichni čekají, jestli se někdo z nás neozve, pak se zvedají a s rozloučením odcházejí. Já s Dillonem vstáváme taky, ale jdeme k Mattovi a k Neriah, která u něj zůstala sedět. „Matte? Máme menší prosbu."

Zvedá k nám oči a poslouchá.

„Řekneš nám prosím, kde bydlí Jeff? Docela nutně s ním potřebujeme mluvit z očí do očí."

„Už jste mu to řekli?"

„Myslíš o nás dvou?" ukazuju na sebe a Dillona.

Matt přikyvuje.

„No, chtěli jsme mu to říct dneska, jenže on se to dozvěděl od někoho ve škole."

„A je dost naštvanej," doplnil Dillon.

Matt znovu kýve hlavou. „Já vás tam zavedu."

Tribunál Jeffovu rodinu přestěhoval docela na kraj Angel Falls. Bydlí v normálním rodinném domě, opatřeném několika ochrannými kouzly. Matt nás dovedl až k domu, pak se s námi rozloučil a přemístil se pryč.

S Dillonem chvilku nervózně postáváme u dveří, dokud Dillon nezazvonil na zvonek. Dveře otevírá sluha a ptá se nás, co si přejeme.

„Je doma Jeff? Chtěli bychom s ním mluvit."

„Ale já s vámi mluvit nechci," ozval se Jeffův hlas za sluhovými zády. Sluha odstupuje a pouští Jeffa ke dveřím. Vidím mu na očích, že jsem mu ublížila, bolí ho to a mě to trápí. Koukám se do jeho tváře a najednou nevím, kde mám začít a proč tu vlastně jsem. „Nemusíte mi vysvětlovat vůbec nic. Nechci nic slyšet." Zvedá obě dlaně vzhůru a vypadá to, že chce zavřít dveře, ale Dillon pohotově reaguje: „Vlastně jsme přišli kvůli něčemu jinýmu a myslím, že by sis nás měl vyslechnout."

Jeff si odfrkuje, ale naštěstí tu zůstává a dveře nezavírá. Zvedá jednu ruku a opírá si ji o futra dveří. „Jo? A co by to jako mělo bejt?"

Se sklopenou hlavou odstupuju krok dozadu a nechávám Dillona mluvit. „Nejspíš tě to taky nepotěší, asi stejně jako mě, ale říct ti to musím. Tribunál rozhodl, že je na čase, abys začal cvičit a byl přiřazen jako právoplatný člen Organizace mezi nás ostatní."

„Fajn. V čem je ten háček?"

„Tvým učitelem jsem já," odsekl bez přemýšlení.

Až teď zvedám hlavu a pozoruju Jeffovu reakci. Ten na Dillona chvíli neurčitě kouká a až pak se začíná pohrdavě smát. „No to je fakt povedený. Ty že mě máš učit?"

Dillon bezradně zvedá ruce. „Hele, taky jsem z toho nebyl zrovna dvakrát na větvi, ale z nějakýho mně nejasnýho důvodu mi tě přiřadili, takže tě budu učit, ať se ti to líbí, nebo ne."

„Jestli očekáváš, že k tobě s radostí přistoupím a budu poslouchat tvoje chytrý řeči, tak to se šíleně pleteš."

Tak tohle se mi fakt přestává líbit. Oba si navzájem posílají naštvané pohledy a zvyšují hlasy. Přistupuju k nim a vkládám se do hovoru: „Kluci, možná by bylo rozumnější promluvit si o tom jindy."

Jeff si ale nedá říct a mluví dál k Dillonovi. „Není o čem mluvit, já se od tebe nic učit nebudu po tom, cos mi přebral Nicole."

„No to snad-."

„Jeffe," znovu mluvím já, „ale takhle to vůbec nebylo. Tak si to nevykládej."

Stáčí ke mně naštvaný pohled. „A jak si to mám vyložit? Tak, že jsi mě jen využila a nakonec usoudila, že pro tebe nejsem dost dobrej?"

„Ale já-." Teď přerušuje Dillon mě a stoupá si mezi mě a Jeffa. „Hele, takhle s ní nemluv jasný? Vůbec nevíš, jak to bylo." Zvedá ruku se zdvihnutým ukazováčkem, přičemž se dotýká Jeffovy hrudi. Jeff hned reaguje a strká do Dillona. „Nesahej na mě, kreténe!"

Znovu se snažím dostat mezi ně. „Dost, nechte toho." Zkouším Dillona odtáhnout od Jeffa pryč, ale on se jednoduše vytrhuje z mého sevření a jde svižně k Jeffovi. „Dillone, neblázni. Vykašli se na to!"

Nevnímá mě, chytá Jeffa za límec trika a bez námahy ho zvedá do výše. „Teď mě dobře poslouchej -."

Jeff si to ale nenechává líbit a než Dillon stačí něco říct, Jeff se všelijak snaží vymanit z jeho rukou. „Nech mě na pokoji, sakra."

Pořád se snažím tu nesmyslnou hádku zastavit dřív, než se poperou. „No tak, přestaňte. Dillone, pusť ho, prosím."

Jeff se od Dillona odtrhuje zrovna ve chvíli, kdy se z domu ozývá nějaký ženský hlas. „Co se tam děje? Jeffe?"

Přibíhá sem ten sluha, co nám otevřel a pozoruje situaci.

Zoufale těkám pohledem z Dillona na Jeffa. Ani jeden mi nevěnuje pozornost a navzájem se upalují pohledem. „Kluci…"

Dillon se najednou beze slova otáčí a odchází pryč. Já se za ním chvíli dívám a pak stáčím pohled k Jeffovi. Sleduje mě chladným, zraňujícím i lítostivým a smutným pohledem. Pak se jeho oči ode mě odvracejí a zavírají se za nimi dveře. Dlouhou chvíli se na ně ještě dívám, dokud neucítím Dillonovu dlaň pevně tisknoucí tu mou. „Nicole," říká tiše, „pojď."

Přikyvuju a nechávám se jím vést. Tohle rozhodně nedopadlo podle mých představ. Jeff mi nikdy neodpustí, zřejmě se ani nenechá přemluvit, aby ho Dillon mohl učit, a oba nás nenávidí.

Skvělé. Vážně skvělé!

54. kapitola

Matt

Nechávám Nicole a Dillona u Thompsonů a přemisťuju se na mnou a otcem domluvené místo, na horu přímo nad Arkarianovými sály. Chvíli bezmyšlenkovitě stojím a pozoruju rozlehlou krajinu, pokrytou slabou ranní mlhou.

„Matthew," ozývá se za mnou milý, hluboký hlas. Otáčím se a spatřím svého otce oděného ve zlatavé tunice. Na tváři se mu rozlévá lehký úsměv, jeho laskavé oči mě vybízejí k pousmání a jak tak pomalu ke mně s otevřenou náručí kráčí, ochotně mu do ní vpadám. Je to snad vůbec poprvé, co jsem ho objal. Ani jsem neváhal, nepřemýšlel nad tím. Už dávno jsem mu začal říkat ‚otče', ale až teď skutečně cítím tu pravou otcovu náruč. Celým tělem se mi rozlévá příjemné teplo a zahlazuje mi i bolestivé rány na duši. „Co tě trápí, synu?" pronesl tichým hlasem.

Jemně se od něj odtahuju a hledím mu do zlatavých očí. On mi pokládá ruce na ramena a se stálým úsměvem trpělivě vyčkává, až se mu svěřím. Zhluboka se nadechuju. „Zklamal jsem. Klamu sám sebe i všechny ostatní. Co jsem to za vůdce, když nedokážu přinést živel a ochránit své přátelé?" Otáčím se a s rukama založenýma v bok postupuju pár kroků ke kraji hory. Sleduju přitom zem pode mnou a nepřestávám mluvit. „Za Travisovu smrt můžu já, to mi nikdo nevyvrátí. Mohl jsem…" umlkám a zvedám hlavu k zamlžené krajině. „Mohl jsem zabránit jeho smrti a vzít si i živel, ale místo toho jsem jen nečinně přihlížel, jak mu Ellathea bere život a hraje si s živlem. Má už druhý. Už s jen jedním byla dost nebezpečná, klidně by s ním podpálila celý svět, kdyby chtěla. A teď, teď jsem jí dal další. Prostě… jsem jí ho nechal."

„Abys zachránil svého přítele," otec konečně promluvil. Otáčím se k němu a poslouchám, co mi chce říct. „Ano, Travisova smrt mrzí každého z nás, ale neměl by sis jí vykládat za vinu. Co se stalo, stalo se, to už nikdo nezmění. Travisovi nejspíš bylo předurčeno zemřít."

Podezřívavě se mračím. „Tys věděl, že zemře?"

„Nikdo neví, co mu nastávající čas přinese."

„Travis ano," sklápím zrak dolů. „Viděl svou smrt."

„Ale to nebylo jediné, co viděl."

Zvedám hlavu zpátky a přemýšlím, co se mi tím snaží naznačit. Znovu se mi před očima míhá obraz, který mi Travis těsně před jeho smrtí poslal do hlavy. Ellathea, držící živel vzduchu, zabodává meč Travisovi do hrudi a následně probodává i bezvědomého Arkariana. „Arkarian," pronáším.

Otec přikyvuje: „Podle Travisovy vize měl zemřít s ním, ale přesto žije." Pohlédnu mu do očí a poslouchám. „A žije díky tobě, Matthew," kráčí ke mně a pokládá mi ruku na rameno. „Sice jsi nedokázal zabránit Travisově smrti, ale zachránil jsi Arkariana, svého přítele a spřízněnou duši tvé sestry. Dělil ho od smrti pouhý vlásek, ale přes to je naživu."

Zní to sice dobře, ale stejně mi to moc nepomáhá. „Tohle by pro mě udělal taky, stejně jako každý jiný pro kohokoliv dalšího." Zase se odvracím a zírám do země. „Kdykoliv se setkám s Ellatheou, něco zvorám. Když nás přenesla do svého světa, zabila Alexe. Vyslala k němu blesky, které ho odhodily ze skály dolů. Proč jsem něco neudělal? Mám tolik schopností, které jsem v tu chvíli mohl použít, a Alex by nemusel zemřít."

„Matthew-."

Nenechávám ho mluvit a pokračuju dál. „A pak unesli Ethana s Rochelle. Šli jsme je zachránit, a co se nestalo – Ellathea mě málem zabila, jenže se jí do rány přemístil Dillon a zemřel. Kdyby Nicole nebyla jeho spřízněná duše, nežil by. No a teď Travis." Otáčím se na otce, který na mě hledí se soucitným výrazem v očích, ale s povzbudivým úsměvem na tváři. Mlčí. „Jsem tak slabý? Nebo čím to je, že ji nedokážu ani oslabit?"

„Ne, Matthew, ty nejsi slabý. Co se tvých schopností týče, jsi mnohem mocnější než Ellathea, ale ona je nejspíš výborně vycvičená v boji a řekl bych, že jednoduše vyhledá soupeřovu slabinu a využije ji. Stejně tak to dělá s tebou."

Krátce pokyvuju hlavou. Je pravda, že v tom boji bych se měl ještě zlepšit. S mečem si nejsem tolik sebejistý, jako když používám své schopnosti. A co se týče mé sekery z pokladnice, je sice pro mě mnohem lepší než meč, ale stále jsem nebyl schopný Ellatheu porazit.

Ona to nejspíš ví, že boj se zbraněmi je pro mě ta slabina. Bezradně zvedám ruce. „Co mám tedy dělat?“

„Především si nevykládej všechny ty neblahé smrti tvých přátel za vinu. Všechno je to minulost, ta se změnit nedá,“ zaraženě se zastavuje a hned své tvrzení opravuje. „Rozhodně ne bez vážných následků. Budoucnost, ta nám není známá, ale dnešek závisí na našich rozvahách, záleží jen na tobě, jak s ním naložíš.“

Kroutím hlavou. „Co mi tím chceš říct?“

„Chci tím říct, že ač se budeš minulostí zabývat jakkoli, nedosáhneš tím chtěných výsledků a jen ztratíš možnost prožít úspěšný den. Ano, každý z nás nad minulostí přemýšlí, ale máme jen dvě možnosti: Utápět se ve vzpomínkách, anebo se z našich chyb poučit.“

Hluboce vzdychám a nepatrně kývu hlavou. Malou chvíli oba mlčíme, pak se znovu ozval otec: „Pověz mi o těch bleskách.“

To je taky jedna z věcí, o které jsem s ním chtěl mluvit, a proto jsme taky tady. „Byly zlaté,“ pronáším zamyšleně, „a vystřelily samy od sebe. Prostě,“ sklápím zrak ke své pravé ruce, která k Ellathee zmíněné blesky vyslala a zvedám ji do výše mých očí, „jsem svou ruku ani nechtěl zvednout. Bylo to zvláštní. Čím myslíš, že to bylo způsobené?“

„Myslím, že odpověď na svou otázku znáš, anebo alespoň tušíš,“ řekl a naklonil hlavu na stranu.

Znovu se ve vzpomínkách vracím na letiště. Ty blesky mi z ruky vystřelily ve chvíli, kdy Ellathea probodla Travisův hrudník. Otec mi čte myšlenky a němě přikyvuje. Takže to byl nějaký náhlý citový reflex, řekl bych.

„Ano,“ otec mě tiché myšlenky potvrzuje. „Přihlížet, jak umírají přátelé, to je okamžik, který by člověk nechtěl vidět ani ve svých představách, natož ho zažít. Ty jsi laskavý člověk, bojuješ za spravedlnost a za nevinné lidi, nechceš, aby zbytečně umírali. Travis byl taktéž nevinný, svou smrt si jistě nezasloužil a byl to i tvůj přítel. Stejně jako Arkarian, který byl smrti také blízko. Toto pouto mezi vámi v tobě nejspíš našlo a vzbudilo novou sílu, která probleskla tvou dlaní.“

Chápavě přikyvuju. Tohle se děje i normálním lidem, kteří vynaloží prakticky nadpřirozené úsilí ve vážných situacích, kdy do smrti jejich nejbližších zbývají pouhé vteřiny, aby je zachránili. Jsou toho pak

plné zprávy. Hluboce vzdychám a mlčky pozoruju otcovu tvář.

„Nebuď tak sebekritický," usmívá se na mě a povzbudivě mě plácá po rameni.

I já zvedám své koutky úst a krčím rameny. „Já za to nemůžu, jsem prostě takový."

„V tom případě to máš po matce, tohle nemůžou být moje geny."

Oba se chvíli smějeme a mnou prochází zvláštní pocit radosti. „Děkuju, že sis mě vyslechl a poradil mi. A celkově děkuju za všechno, *tati*."

Malou nepatrnou chvíli se na mě překvapeně dívá, pak se vděčně a mile usmívá a znovu mě bere do náruče. S úsměvem jeho stisk opětuju, pak se od něj odtahuju a ještě chvíli se usmívám na jeho radostnou tvář. Pak se s rozloučením přemisťuju domů rovnou do svého pokoje. Mám v plánu se po dlouhé době pořádně vyspat. Asi prospím celý den, jak to tak vidím, ale prvně si zajdu do kuchyně pro něco k jídlu. Scházím dolů a cestou míjím mamku, kterou s úsměvem zdravím. Před dveřmi do kuchyně mě zastavuje Isabelin hlas z obýváku: „Matte? Pojď sem, tohle bys měl vidět."

Jdu za ní a zjišťuju, že sedí těsně před zapnutou televizí, kde zrovna běží zprávy. „Podívej, ty hurikány pořád řádí snad po celém světě," informuje mě podrážděným hlasem. Sedám si k ní do dřepu a pozoruju barevnou, pohyblivou mapku světa, na které jsou červenou barvou zobrazené řádící hurikány. Té červené je tam snad víc než ostatních barev. Na každém kontinentu se pohybuje aspoň jeden velký hurikán. Moderátor tuto vážnou, přímo katastrofální situaci horečně komentuje a v televizi se mezitím objevují i krátké záznamy z různých měst, které hurikány zasáhly.

„Lidé panikaří," řekla Isabela.

„Není divu," krčím rameny. „Ty hurikány jsou i na místech, kde za celý rok zažijí jen malou vichřici."

„Už u nich vznikají i fámy, že se blíží konec světa." Isabela odtrhuje přimhouřený zrak od televize ke mně. „Mají pravdu? Tohohle se nemusejí bát, že ne, Matte?" ptá se s obavami v očích. Vzhlíží ke mně a s nejistou tváří čeká na odpověď. Vážně má strach? Isabela tu opravdu dává najevo strach? A neskrývá ho přede mnou. To není Isabela, jakou znám.

V hlavě mi znovu zní otcova slova: *Nikdo neví, co nám nastávající*

čas přinese. Jistě že nevím, jak tohle všechno dopadne, ale v tomhle případě cítím povinnost Isabelu uklidnit. „Samozřejmě že ne. Až získáme poslední živel, budeme se silami aspoň vyrovnaní." Pokládám jí ruku na rameno. „Neboj se, zvládneme to. Dopadne to dobře." Pokouším se ji uklidnit povzbudivým úsměvem, ale ona můj úsměv vůbec neopětuje.

„Ale co když Ellathea ten živel získá?"

Chvíli mlčím a přemýšlím, jak je možné, že zrovna mojí sestru přepadají takové pesimistické myšlenky. „Stále budeme mít nějakou šanci, že ji porazíme. Pokud budeme všichni spolu a bojovat po boku, nic nás nerozdělí."

Isabela nejistě přikyvuje a přesunuje zrak zpátky k televizi. Pomalu se zvedám, ale Isabela mě zase zaráží svým: „Panebože!"

„Co se děje?"

„To je… To je přece…" Naklání se k televizi ještě blíž a prstem ukazuje na fotku malé blonďaté holčičky.

Nechápavě kroutím hlavou. „Co je s ní?"

„*Ššš!*" Isabela mě rázně zastavila, zesílila zvuk a pozorně poslouchá moderátorův hlas: „*…stále vyšetřují případ šestileté Maddie Lawrencové, která před dvěma týdny byla pohřešována. Dívka totiž byla před pár dny nalezena mrtvá. Vyšetřovatelé zatím zadrželi otce zemřelé dívky, s jejíž matkou se před několika měsíci rozvedl. Policie dále pátrá i po jiných možných podezřelých, jasné důkazy ale zatím na nikoho nemají…*"

„Takže opravdu zemřela," pronesla Isabela. Prudce ke mně zvedá hlavu a vzrušeným hlasem mi vypráví, co vidí, když jí někdo vyvolá vidění. Říká mi, jak s Arkarianem trénovali její schopnost a jak při jednom pokusu viděla právě ve zprávách zmíněnou dívku a co se stalo.

Pečlivě poslouchám každé její slovo a přemýšlím o nich. Isabela netrpělivě čeká, až něco řeknu. „Takže," začínám, „vidíš lidi, kteří jsou zranění nebo nemocní a oni chtějí, abys je vyléčila?"

„Jo, ale nedokážu je vyléčit všechny, je jich tam tolik a tím křikem mě k sobě nepustí."

Chápavě přikyvuju. „Já si myslím, že je ani nemůžeš vyléčit všechny," na chvíli mlčím a koukám, jestli mě Isabela sleduje. Ta se jen nechápavě mračí, tak pokračuju dál. „Víš, když říkáš, že ta dívka k tobě

přišla, že vyšla z davu, myslím, že jsi v tu chvíli mohla vyléčit jen jí. Víš, chci tím říct, že nemůžeš ulevit všem lidem od bolesti, ta je přirozená a patří k životu, ale máš možnost zachránit někoho, kdo je na tom vážně. Někoho, kdo zrovna umírá."

„Aha." Isabela pochopila, co jsem jí chtěl říct a pomalu přikyvuje hlavou. „Takže když budu mít další vidění, mám čekat, dokud někdo nevystoupí z řady a pak ho mám vyléčit. Tím ho zachráním," shrnula si to pro sebe.

Přikyvuju na souhlas.

„Ale ten jejich křik… Nedá se to vydržet. Nebudu schopná se soustředit, když mi budou křičet v hlavě."

Chvíli přemýšlím. „Možná… možná si musíš získat jejich přízeň. Pokud tě vidí, stejně jako ty je, nedivil bych se, kdyby byli vyděšení, už jen z toho důvodu, že zrovna nějak trpí. A když se jim ty zjevíš před očima, nejspíš budou hodně zmatení. Zkus jim vysvětlit, že jim chceš pomoct, třeba už se nebudou tolik bát a nebudou křičet."

Isabela přikyvuje. „A myslíš, že mě opravdu vidí, že si pamatují můj obličej?"

Krčím rameny. „Kdo ví. Já jen hádám, myslím si, že by to tak mohlo být, ale třeba se mýlím. Ale pokud tě skutečně vidí, myslím si, že někteří tě spatřují ve snu, jiní ale třeba spát nemůžou, takže," zase na chvíli umlkám a přemýšlím, „takže tě třeba vidí jen ve zlomku vteřiny, možná dokonce vůbec. Nevím, někteří tě zase možná budou považovat za svého strážného anděla, když je zachráníš před smrtí a oni si jasně vybaví tvůj obličej. Ale zkus je utišit, a když to nebude fungovat, pokusíme se vymyslet jiný způsob."

„Fajn," Isabela kývla hlavou. „A můžeme to zkusit? Chci se s těmi vizemi konečně posunout dál."

Souhlasím, tak jdeme nahoru do Isabelina pokoje, já zařizuju menší opatření, aby nikdo z domu neslyšel případný Isabelin křik a podobný a Isabela si zatím sedá na postel. Já se uvelebuju do nafukovacího zeleného křesla naproti ní. „Připravená?" ujišťuju se.

Isabela s hlubokým nádechem přikyvuje a s výdechem zavírá oči, tak se jí dostávám do hlavy a vyvolávám jí vidění. Chvíli se nic neděje, ale pak Isabela začíná křičet a chytá se za hlavu. Ohýbá se a čelem se dotýká svých kolen. Když to vidím, mám chuť to vidění stáhnout, ale vím, že by z toho Isabela radost neměla a stejně by to vidění

chtěla vyvolat znovu. Přestala křičet, pevně semknula své rty a celá se třese. Dlouhou chvíli v téhle poloze zůstává, až mě to trochu děsí, ale naštěstí vidím, jak se pomalu uvolňuje a zvedá hlavu. Začíná zhluboka dýchat a pohlédne mi do očí.

„Tak co?“ ptám se zvědavě. „Podařilo se ti něco?“

Malinko se pousmála. „Křičet sice nepřestali, ale asi jsem někoho vyléčila.“ Začíná vyprávět: „Ti lidé křičeli a já myslela, že už nikdo z nich nepostoupí dopředu, ale pak se tam objevil nějaký kluk, asi našeho věku. Byl oblečený v nemocničním pyžamu, takže je asi v nějaké nemocnici. Neváhala jsem a šla jsem k němu, a i když byl vyděšený, tak jsem ho vzala za ruce – byly tak studené – a zjistila, co se mu zrovna děje. Srdce mu bušilo strašně rychle, měl nějaké vnitřní krvácení a byl celý pohmožděný. Začala jsem ho léčit, a když jsem byla hotová, tak zmizel a s ním i všichni ostatní.“

Usměju se na ní. „Tak to je hezký pokrok.“

55. kapitola

Rochelle

Ve spánku se přenáším do Citadely a dopadám na pružnou podlahu v obrovské, světlé, zlatě zdobené místnosti s několika zrcadly a s mnoha převleky z různých dob. Na kratičkou chvíli se mi před očima mihla vzpomínka na starou Citadelu plnou záhad, měnících se místností a tajuplných chodeb. Byla to opravdu majestátná a úctyhodná stavba. Je škoda, že ji při poslední bitvě byla potřeba zničit.

Všechny mé myšlenky najednou zahánějí dvě silné, ale jemné ruce, ze zadu obepínající můj pas. Usmívám se a nechávám se přitáhnout k Ethanovu tělu. Líbá mě do vlasů, a pak i na tvář. Otáčím se mu v náručí, s úsměvem ho zdravím a dlouze ho políbím. On můj polibek vášnivě opětuje, hladí mě po zádech a druhou rukou mi zajíždí do vlasů. Miluju, když mě takhle hýčká a on to moc dobře ví. Vždycky, když by tohle udělal, bych mu snad kývla na všechno. Pomalu se od něj odtahuju a hledím mu do uhrančivých modrých očí. „To jsem ti tak chyběla?"

„Já snad tobě ne?" zazubil se a lišácky pozvedl obočí.

„Neviděli jsme se tři hodiny."

„Já vím, nekonečně dlouhá doba."

Musím se zasmát a pobaveně kroutím hlavou. Po chvíli klábosení se za mnou ozývá dopad Jimmyho nohou a jeho krátké vydechnutí. „Myslel jsem si, že už tu budete," řekl po pozdravení. „Tak co, hrdličky, můžeme jít?"

Oba přikyvujeme a všichni míříme k převlekům. Jakmile vycházím z řad věšáků, prohlížím svůj nový vzhled v jednom z několika zrcadel. Mé vlasy nabraly světlejší odstín. Jsou zapletené v copu a zatočené do drdolu na temeni hlavy, kterou vepředu ještě zdobí modrá zdobená čelenka. Na těle mi přiléhá bílá tunika, zapnutá přes jedno rameno, s modrou šerpou, která se skvěle hodí k mé čelence. Kouknu na chodidla a vidím jednoduché hnědé boty.

Vedle mě už stojí Ethan a Jimmy a též se seznamují se svým novým vzhledem. Oba mají na krátko střižené vlasy a jsou také oblečeni

v bílých tunikách, jen ty jejich jsou samozřejmě stavěné pro mužská těla. Necháváme se zasypat prachem poznání a vyrážíme ke dveřím, které se nám samy otevírají. Skáčeme do tmy a ocitáme se v ulici plné lidí. Zprvu si toho nevšímám, ale jakmile do mě prudce naráží nějaký muž a padám na kamennou zem, uvědomuju si, že je tu nějaká panika. Ethan ke mně přiskakuje a pomáhá mi vstát.

„Co se to děje?" ptám se nechápavě při pohledu na nervózní lidi kolem nás.

Jimmy otevírá pusu, aby odpověděl, ale zaráží ho lehký otřes země. Lidé krátce vykřikují, všichni se najednou zastavují a udržují rovnováhu. Jakmile otřes přestává, město se opět dává do pohybu. „Vesuv se pomalu začíná probouzet," řekl Jimmy konečně. „Takových otřesů tu za poslední dny zažili už stokrát. Mají strach, nevědí, co se děje."

Chápavě přikyvuju. Dochází ke mně několik myšlenek zdejších lidí. Můžu z nich vyčíst strach a nervozitu, lidem vysychají studny s vodou, otřesy jsou stále častější a silnější, nikdo neví, co se děje a co mohou v následujících dnech a týdnech očekávat. „Měli bychom si pospíšit."

Jdeme na kraj ulice, klekám si na zem a pokládám svou dlaň na kamenný chodník. Zaměřuju se přímo na truhlu. Pamatuju si, z jakého jsou materiálu, takže hledání je hned snazší. Před očima mi rychle běhají obrazy všech půdních vrstev pode mnou, všech kamenných domů i lidí, rostlin, stromů a všeho možného. Rychle okolí prohledávám a snažím se zachytit sebemenší záchvěv síly, který by půdou mohl proudit a dovést mě k truhle. Trvá mi dlouho, než něco ucítím, ale naštěstí registruju malou vlnu kovového a dřevěného materiálu truhly v centru města a jako magnet mě přitahuje k jedné kamenné dlaždičce, pod kterou se nachází náš cíl.

Otevírám oči a zvedám se. „Našla jsem to," říkám Jimmymu a Ethanovi. „Musíme ale až do centra města. Tudy." Ukazuju směr, kterým se musíme vydat a dáváme se do svižné chůze. Prodíráme se davem nervózních lidí skrz dlouhé ulice. První jdu samozřejmě já a několikrát se otáčím přes rameno, abych se ujistila, jestli Jimmy s Ethanem jsou pořád za mnou. Vedu je na malé náměstíčko, i zde je dost lidí. Chvíli stojím, abych se zorientovala, ale netrvá to dlouho a dovádím nás na kraj tohoto náměstí na chodník, který je dlážděný několika malými nepravidelnými kameny a pár čtvercovými kamennými

dlaždicemi s pravidelným odstupem od sebe. Pod jednou z nich se skrývá truhla. Postupuju ještě pár kroků dál až k té správné dlaždici. „Tady je to," ukazuju na malý kamenný čtverec pode mnou. „Pod tou dlaždicí je ta truhla," říkám Ethanovi a Jimmymu, kteří mě celou dobu sledovali.

Jimmy si k dlaždici kleká a pečlivě ji prohlíží. „Je tu vytesaný znak živlů," řekl a prstem ukázal na malý tenký znak se třemi hady, Sluncem, Zemí a Měsícem. Začíná pracovat na otevírání té dlaždice a já s Ethanem zatím koukáme po okolí. Vůbec nikdo z kolemjdoucích si nás nevšímá, což je dobře a ani nevidíme nikoho podezřelého, kdo by mohl být z Řádu. Otáčím se zpátky na Jimmyho zrovna ve chvíli, kdy vytahuje dlaždici a pokládá ji vedle otvoru. Sedám si k němu do dřepu a koukám do tmavého prostoru. „Je tam ta truhla?" ptám se, zatímco Jimmy dává ruku do otvoru.

„Jo, mám jí," řekl a pomalu ruku vytahuje ven. Mezitím ale za mnou slyším Ethanův prudký nádech a hned na to cizí mužský hlas říkající: „Ani se nehni a o nic se nepokoušej."

Rychle se otáčím a vyděšeně koukám na vysokého muže, který stojí těsně za Ethanem a drží dýku na jeho zádech. Všímám si, jak Ethan krátce přivírá oči, jako by muž zajížděl špičkou dýky do jeho kůže. Vedle nich stojí ještě dvě ženy a obě jsou ozbrojeny dýkami. Hádám, že jedna z nich je Ellathea. Obě přistupují k nám, jedna se zastavuje u mě a druhá u Jimmyho.

„Dej mi tu truhlu," přikázala žena u Jimmyho. Krátce jí pohlédnu do očí a poznávám, že je to Ellathea. Natahuje k Jimmymu ruku a sebejistě se na něj pousměje. „Nepokoušej se o nic, nebo všichni přijdete o svůj drahocenný život." Nedovolím si ani pochybovat o tom, že to myslí vážně. Je pro ni jistě lákavé zabít tři Strážce a vzít si truhlu, takže mi je taky jasné, že se nás pokusí zabít, i kdybychom jí truhlu bez námitek dali. Jimmy s Ethanem si tohle taky uvědomují a jistě se snaží rychle něco vymyslet. Nesmíme jim truhlu nechat, nesmíme dovolit, aby získali třetí živel. Nesmíme zklamat!

Jimmy nepatrně hýbe rukou, ve které drží truhlu, ale Ellathea ho zarazí: „Nebuď hloupý. Víš moc dobře, že nemáte šanci," zasyčela. „I kdybyste teď s truhlou utekli, já si vás stejně najdu a seberu vám živel z rukou. Takže když mi truhlu odevzdáte teď, ušetříte si aspoň tak dalekou a namáhavou cestu," ušklíbla se a natáhla ruku k Jimmymu ještě víc.

Koutkem oka registruju, že Ethan zavírá oči, nejspíš chce vyvolat nějakou iluzi, ale Ellathea si toho bohužel všímá taky a posílá muži krátkou, jasnou a údernou myšlenu: *Bodni ho!*

„Ne!" vykřikuju vyděšeně a rychle se otáčím k Ethanovi, zatímco slyším hrozivý zvuk dýky zajíždějící do masa. Ethan vykřikuje bolestí, podlamují se mu kolena, ale muž ho stále krutě drží a Ethan nemůže spadnout. Mně se z úst také dere výkřik a chci se na muže se svýma nabitýma rukama vrhnout, ale žena za mnou mě zachytává a pokládá mi dýku na krk. Pohled mi krátce padne na kolemjdoucí lidi, většina si nás vůbec nevšímá a někteří o nás buď jen zavadí pohledem, anebo se na chvíli zastaví a nechápavě na nás koukají, ale jinak se nám vyhýbají velkým obloukem. Co to má znamenat? Proč si nás nevšímají? Proč nám přímo nepomůžou? I malé rozptýlení by nám pomohlo, ale oni se chovají, jako kdyby podobné scény tady zažívali denně. Pak ale pohlédnu zpátky na trpícího Ethana a nic jiného mě v tu chvíli nezajímá.

„To bylo jen varování," řekla Ellathea tvrdým hlasem. Zřejmě jí už dochází trpělivost. „Dej mi tu truhlu, nebo ti před očima začne umírat i ona." Ukazuje na mě dýkou a ostří čepele na mém krku se malinko prořezává mou kůží. Jimmy zoufale těká pohledem na mě a na Ethana.

„Jimmy, nedělej to," hlesl Ethan přiškrceně a já se k němu hned přidávám: „Zavolej Arkariana, ať tě přenese!"

Při mé poslední prosbě Ellathea doširoka otevírá oči a hned se vrhá na Jimmyho ruku s truhlou. Já posiluju své ruce energií a pevně chytám ruku mé protivnice, která hned vykřikuje bolestí a oddaluje se ode mě. Využívám své svobody a vrhám se znovu na muže, který drží zraněného Ethana. Chytám ho za první část těla, která se mi zrovna nabídla, což byla paže a krk. Obepínám dlaň kolem jeho krku a druhou kolem paže a pevně ho držím, dokud nepropustí Ethana. S křikem a sténáním kolísá o několik kroků dozadu. Slyším i jiný křik patřící pár lidem z náměstí. Teď si nás už všímá velká většina vyděšených obyvatelů. Stojí v půlkruhu kolem nás jen s velkým odstupem a s ústy zakrytými dlaněmi na mě zírají. Slyším, jak někdo vykřikuje: „Čarodějnice!" A pak odjinud: „Zrůda!" A ještě víc hlasů, říkající podobné věci, vnímám v hlavě a všechny tyto myšlenky jsou mířeny na mě. Všichni viděli, jak používám svou schopnost – to není dobré.

Na náměstí začíná být pěkně rušno a celé se dává do pohybu, mám takový pocit, že ti lidé mají chuť mě chytit a upálit na hranici nebo ukamenovat, proto se rychle otáčím a hodnotím naší situaci. Ethan mi leží u nohou, je celý bledý a zpocený a za jeho zády se na zemi objevuje čím dál větší kaluž krve. Ten pohled na něj mi nahání hrůzu a na vteřinu se mi zastavuje srdce. Skláním se k němu a opatrně ho chytám za ruku, jen abych ho nepopálila.

„Ethane," hlesnu slabě a než stačím říct cokoliv jiného, Ethan mě zaráží: „Pomoz Jimmymu. Já budu v pořádku. Vezměte truhlu a zavolejte Arkariana."

Nechce se mi ho opouštět, ale nakonec přikyvuju a otáčím se k Jimmymu. Už nemá truhlu a zdá se, že je zraněný, ale přesto stále na Ellatheu útočí a snaží se jí truhlu sebrat.

Chystám se rozběhnout a pomoct mu, ale zastavuje mě ostrá čepel projíždějící mou paží. Krátce vykřikuju a otáčím se na svou protivnici, která mě řízla. Posílá mi zuřivý pohled, ve kterém můžu ještě rozpoznat stopy po bolesti. Není divu, moje ruce jí silně popálily předloktí. Vrhá se na mě s dýkou a mně nezbývá nic jiného, než se bránit holýma rukama, což nebude tak složité, protože, jak se zdá, útočnice se mých rukou bojí. Chvíli se jejím útokům vyhýbám, ale útočnice na mě doráží stále prudčeji. Musím zasáhnout a odstranit ji z cesty, ať můžu pomoct Jimmymu. Při první příležitosti zachytávám její zápěstí s dýkou a silně jej tisknu. Protivnice znovu úpí bolestí a pouští dýku na zem. V tu chvíli ji propouštím, odstrkuju stranou, beru její dýku a chystám se otočit na Jimmyho a Ellatheu. Než to však stačím udělat, slyším Ethanův zoufalý křik volající Arkarianovo jméno. Vůbec nechápu, proč ho volá, ale ani nad tím nemám čas přemýšlet, protože když se konečně otočím, spatřím před sebou, krok ode mě, stříbrné oči a hned na to ucítím ostrou, palčivou bolest v mém břiše. Ethan znovu křičí a já jak ve zpomaleném filmu sklápím zrak od Ellatheiných očí dolů k její ruce svírající rukojeť dýky, jejíž čepel je zaražená hluboko v mém břiše. Přenos už začal a pomalu se objevuju v Citadele. Dopadám na nohy, které se mi okamžitě podlamují a mířím tak přímo k zemi. Se sténáním se kroutím do klubíčka a pevně mačkám svou ránu.

Slyším Arkarianův hlas, ale momentálně nejsem schopna vnímat přesně jeho slova. Nejspíš je zrovna u Ethana nebo Jimmyho…

Jimmy! Co se s ním vůbec stalo, když bojoval s Ellatheou, která mě pak ale překvapila zezadu?

Arkarian se objevuje u mě a pokládá mi ruku na rameno. „Rochelle! Rochelle, vydrž. Isabela s Mattem tu každou chvíli budou." Jeho fialové oči srší zděšením, strachem a nervozitou.

Zvedám k němu hlavu a přiškrceným hlasem se ho ptám: „Co Ethan s Jimmym? Jsou v pořádku?" Co to je sakra za otázku? Jasně že nejsou v pořádku, ale přece se nebudu ptát, jestli už umřeli. „Jak jsou na tom?"

Arkarian s pevně semknutými rty pohne hlavou. „Jsou naživu, ale mají vážná zranění jako ty." Na chvíli se zaráží a uhýbá pohledem. „Už jsou tady!" Vstává. „Vydržte, Matt s Isabelou už jsou tu." Křídly se přemisťuje pryč. Já se snažím zklidnit dech a zhluboka dýchat.

„Rochelle," volá Ethan zesláblým hlasem.

„Jo?"

„Jak jsi na tom?"

„Zatím žiju, zlato, neboj," krátce se uchechtnu, ale hned s tím přestávám, protože břicho si zrovna na smích nepotrpí. Slyšela jsem, že i Ethan s Jimmym se trochu zasmáli a Jimmy k tomu dodává: „Není nad to zavtipkovat si, když umíráte."

Aspoň mám jistotu, že oba zatím přežívají. Arkarian s Mattem a Isabelou právě doráží do Citadely a Isabela začíná vyplašeně lítat kolem nás. „Proboha. Kdo z vás je na tom nejhůř? Koho mám vyléčit prvního?" Snaží se zhodnotit situaci, ale její zrak stále není vyléčený, pořád špatně vidí. Mezi námi najednou začíná dohadování o tom, kdo by měl být vyléčený první.

„Vezmi Ethana, ten to schytal první."

„Ne, Rochelle je na tom určitě hůř."

„Ale prosím tě, a co Jimmy, ten bojoval s Ellatheou. Jistě je na tom špatně."

„Kdepak, já vydržím ještě dlouho, uzdrav ty dva, Isabelo."

„Tak dost!" Arkarian nás křikem zastavuje a my naštěstí už držíme zobáky. Pak už o něco klidnějším ale stále vážným hlasem pokračuje. „Vaše obětavost momentálně není na správném místě. Než byste se dohodli, kdo z vás by se měl vyléčit první, tak byste vykrváceli. Takže prosím, nechte Isabelu dělat její práci." Skutečně všichni mlčíme, tak Arkarian dodává k Isabele: „Začni u Ethana, ztratil z nich nejvíce krve."

Ani Ethan už nic nenamítá a nechává se Isabelou vyléčit. Pak začíná léčit mě a nakonec Jimmyho. Jakmile jsme všichni v pořádku, Matt se nás ptá: „Máte truhlu?“

Otáčím se k Jimmymu, protože on byl z nás jediný, kdo truhlu držel v rukách. Zachmuřeně kroutí hlavou. „Ne, Ellathea mi jí sebrala. Už podruhé věřili byste tomu?“ Evidentně je hodně naštvaný a ani se mu nedivím. Zklamali jsme, Ellathea získá třetí – opravdu třetí živel ze čtyř, které jsme měli najít my. Poníženě a zoufale kroutím hlavou a hluboce vzdychám. „A co teď,“ ptám se, zatímco Ethan mě bere kolem ramen. „Co se bude dít?“

Matt s rozšířenýma očima zvedá ramena a nechává je zpátky klesnout. „To uvidíme. V následujících dnech se nejspíš nebude dít nic, protože Ellathea určitě bude hledat živel. A až ho najde,“ na chvíli umlká a zhluboka se nadechuje, „pak teprve začne boj.“

56. kapitola

Nicole

Probíhá další „klidný“ týden, kdy se absolutně nic neděje. Vážně, byla bych stokrát radši, kdyby Ellathea něco prováděla, aspoň bychom už věděli, na čem jsme. Tedy ne že bych si přála, aby konečně začala ničit svět, jistě že to nechci, ale když vím, že dřív nebo později s tím začne, chtěla bych to mít už za sebou. Takhle jsme jen všichni příšerně nervózní, nevíme, jak strašné katastrofy máme čekat… Nebo to víme, ale nechceme si to přiznat, že se něco takového skutečně bude dít. Vždyť ze čtyř živlů jsme získali jen jeden – pouhý jeden živel, živel vody. Ellathea už vlastní dva a po třetím právě pátrá a až ho získá… Bojím se. Vážně se bojím.

Zrovna nám končí škola a já s Dillonem vycházíme na školní dvůr. Vidíme Matta s Neriah, tak jdeme přímo k nim. Matt nám na poslední schůzi říkal, ať nikdy nikam za žádnou cenu nechodíme sami. Ani on neví, co má čekat. Vždycky na nás může někdo někde číhat anebo nás může překvapit jakákoliv katastrofa, a proto je lepší a bezpečnější chodit aspoň po dvojicích, abychom si případně mohli pomoct.

„Ahoj,“ zdraví nás oba dva a my jim pozdrav opětujeme. Všímám si Dillonova pohledu mířící ke školní bráně, kde zrovna prochází Jeff. Zvedám pohled k Dillonovým ztrápeným očím. „Nemluvil jsi s ním náhodou?“

Bezradně kroutí hlavou. „Zkoušel jsem to, ale s ním není rozumná řeč. Nechce se mnou mluvit.“

„Musíš ho pochopit.“

„Já ho chápu, Nicole. Řekl bych, že až moc dobře, ale k ničemu mi to není, když on nechce pochopit mě nebo spíš nás,“ upřesnil a povzdechl si.

„Já jsem vám zapomněl říct,“ říká Matt, „že jsem s ním nedávno mluvil.“

Oba se k němu překvapeně otáčíme a on se s nevinným výrazem drbe na zátylku. „Potřeboval jsem s ním a jeho rodiči o něčem mluvit, no a pak padla řeč na jeho výcvik, přičemž jsme se samozřejmě dostali k vám.“

„No? Takže?“

„Cos mu řekl?“ ptáme se s Dillonem zvědavě.

„Řekl jsem mu, že jste spřízněné duše, a že-.“

„Ale né,“ úpím a Dillon jen povytahuje obočí.

Matt nám hned dává vysvětlení. „Ale řekl jsem mu to, protože jsem mu vyprávěl, jak jsme šli zachránit jeho rodinu, kdes padl Ellathee do rány, abys mě zachránil,“ říká k Dillonovi. „Řeknu vám, ten jeho pohled se v tu ránu celkem zmírnil. Seznámil jsem ho i s vážností naší momentální situace, tudíž že vás výcvik se asi bude muset odložit, kdo ví, co se v nejbližší době stane,“ povzdychl si, „ale řekl bych, že si s vámi bude chtít promluvit. Jen mu musíte dát chvíli čas, aby se s tím srovnal. Víte, co myslím.“

Oba přikyvujeme. Je mi jasné, že je pro Jeffa asi dost těžké srovnat se s faktem, že já a Dillon jsme spřízněné duše. Hodně měsíců byl do mě zakoukaný, snažil se mě okouzlit, ale jeho snaha nakonec přišla v niveč . Pořád mě to tak nějak mrzí, ale… Nemá smysl se tímhle už zabývat. Mám Dillona a jsem s ním šťastná a Jeff se s tím snad vyrovná. Určitě si najde někoho jiného, lepšího, při nejlepším taky narazí na svou spřízněnou duši.

Je klidná noc, pár hodin po půlnoci a já sním v hlubokém spánku. Zdají se mi různé pitomé a nepravděpodobné sny. Chvíli létám nad školou, pak tančím v hromadě sněhu… vážně jsem jen v plavkách? Teď se objevuju asi v nějaké počítačové střílečce. Prima, tu jsem hrála s Alexem. A hele, on je tu taky… Au! Alexi, nestřílej do mě! Jen počkej, ty zmetku malej, já tě dostanu. *Mdloby na tebe!* Počkat cože? Kouknu na svou kouzelnickou hůlku a na černočervený hábit – Super! Jsem v nebelvíru. To aspoň snáz najdu Harryho Pottera a čmajznu mu ten neviditelný plášť, který jsem vždycky jako malá chtěla mít. Hele, jde ke mně Snape. Zdravím ho, ale on mě bere za ramena a urputně se mnou třese. „Vstávej! Nicole, probuď se!“ Snape se přeměňuje na Matta tonoucího ve tmě mého pokoje. Jedním kolenem klečí na kraji mé postele, tyčí se nade mnou a třese se mnou. „No tak, probuď se.“

„U-už jse-jsem vzhů-ru,“ odsekávám mezitím, co se mnou pořád hází. Teď už naštěstí přestává. „Sakra, Matte, co blázníš? Stalo se něco? Co tu děláš?“

„Spala jsi jak dřevo, nemohl jsem tě vzbudit," oddychl si a sednul si na postel.

Já si taky sedám, zapírám se rukama a koukám na budík, na kterém bliká čas. Je půl čtvrté ráno. Zamračeně se vracím k Mattovi. To fakt nemyslí vážně. „Jestli mi nedáš dostatečně vážný důvod k tomu, proč jsi mě vzbudil, tak tě uškrtím."

„Promiň," omlouvá se, „ale tohle *je* vážný, jinak bych vás zavolal až později nebo odpoledne. Potřebuju vás teď hned v sálech."

Otráveně úpím, spouštím nohy dolů a hledám bačkory pod postelí. „A co se stalo?" ptám se, ale odpovědí mi je pouze hluboké ticho. Tázavě zvedám hlavu a rozhlížím se po prázdném pokoji. Matt už zmizel. Hluboce vzdychám, zvedám se a házím na sebe oblečení. Po špičkách, co nejtišeji to jde, běžím po chodbě a ze schodů dolů, obouvám se, oblíkám si kabát a potichu vyrážím z domu ven. Dávám se do běhu a po chvíli si všímám temné, štíhlé siluety v záři měsíce přede mnou. Je to Neriah. Posílám jí myšlenku, ona se zastavuje, a tak ji můžu doběhnout. Pak pokračujeme v běhu spolu. Jakmile dorážíme do sálů, kde už pár z nás sedí, v tu samou chvíli se sem přemisťuje Ethan se Shaunem a čekáme teď na Matta a Dillona. Jen, co si stačím sednout na židli, společně se pomocí křídel objevují u stolu. Dillon zaujímá místo vedle mě a Matt se sesouvá na jeho obvyklé místo vedle Neriah. Teď už jsme v plném počtu.

„Tak co se děje?" zeptal se Shaun k Mattovi. Všichni na Matta upíráme zvědavé a netrpělivé zraky.

Matt se bez čekání zhluboka nadechuje a poskytuje nám všem odpověď. „Ellathea už našla živel země. Chtěli jsme jí ho sebrat během toho jejího hledání, ale to se nevydařilo. Přišli jsme tím o dva dobré vojáky z Athén," povzdychl si.

„A proč jste ten úkol," ozývá se Ethan, „nedali někomu z nás? Třeba bychom byli úspěšnější."

Matt kroutí hlavou. „Ti dva byli velmi zkušení, dali by se porovnávat s kýmkoliv z nás. V tuhle chvíli, za toho předpokladu, že Ellathea živel získá, jsme si nemohli dovolit, aby tam kdokoliv z nás zůstal zraněný, uvězněný, nebo aby rovnou přišel o život."

„Ale proč jste nám o tom aspoň neřekli, že se tam někdo chystá?" namítl Ethan znovu.

„A k čemu by to bylo, Ethane," Matt se zamračil a zkřížil před sebou

ruce na stole. „Abys za každou cenu dostal ten úkol ty, jen aby sis pročistil svědomí kvůli vašemu poslednímu nevydařenému úkolu?“

Tak to bylo trochu tvrdé, řekla bych. Ethan Matta praží zaraženým, překvapeným i uraženým pohledem, Matt však svou vážnou tvář neztrácí.

Dokážu si představit, že Ethana, stejně jako Rochelle a Jimmyho, přímo dožírá to, že při výpravě do Pompejí zklamali. Já sama bych se cítila provinile. Ovšem my je z ničeho neviníme samozřejmě. Jsme rádi, že to vůbec přežili, přitom do smrti jim všem třem nezbývalo moc času, ale přes to jsou zklamaní a já je dokonale chápu.

„Ne,“ ozval se Ethanův tvrdý hlas, „šlo o to, že jsme mohli třeba nějak pomoct. Nemuseli se tam vydávat sami, vlastně vůbec se tam neměli vydávat. Ten úkol jsme zpackali my, měli jsme ho dokončit.“ Ethan se asi nehodlá jen tak vzdát. Schůze takhle brzo ráno určitě není dobrý nápad. Všichni jsou nějací mrzutí, včetně mě a taky Matta a Ethana, jak to tak vypadá.

„Bylo by to příliš riskantní, Ethane. Už jen při té výpravě do Pompejí jste málem všichni tři umřeli. A tahle cesta byla mnohem nebezpečnější, nemohli jsme si dovolit, abychom někoho z vás ztratili.“

„Takže jste tam poslali nějaký dva jiný vojáky místo nás, přímo na smrt, abysme vypadali jako zbabělci?“

„Sakra, Ethane, z čeho mě tady obviňuješ,“ Matt bouchá pěstí do stolu, až leknutím nadskakuju. „Prober se, kruci. Stejně už se na tom nic změnit nedá, tak proč to řešíš? I když se ti to nelíbí, prostě se tak stalo. Teď ale máme mnohem vážnější starosti, než je tvoje čest, tak sklapni a poslouchej!“

Úúú, to nebylo hezký, ale snad už Ethan opravdu zmlkne. Kvůli jejich menší hádce je tu teď pěkně dusná atmosféra. Ethan se nasupeně opírá do židle a kříží ruce na hrudi, ale naštěstí už mlčí. Matt si zhluboka povzdychl a pokračuje k nám ostatním: „Takže, nastává ta situace, které jsme se obávali. Ellathea má tři živly, my jen jeden a my netušíme, kdy a jak je hodlá použít. Ale můžeme předpokládat, že je zkusí použít už dneska, živel země minimálně. Proto jsem vás svolal už takhle brzo, abych vás varoval. Hned po schůzi se všichni co nejrychleji dostaňte domů, takže vy, co máte křídla, použijete je, ostatní budou muset po svých a chvátat. Vezměte si důležitý věci, co byste případně potřebovali a rychle se vraťte sem. Pravděpodobně tu

zůstaneme celý den, abychom byli připravení a pohromadě, kdyby došlo k nejhoršímu."

Ta jeho slova mě docela děsí. Vážně nás tu teď psychicky připravuje na bitvu? Opravdu předpokládá, že v příštích dnech nebo dokonce hodinách budeme bojovat proti Ellathee, jejím vojákům a třem živlům? Nebudu nic předstírat – mám strach. Ani si nejsem jistá, jestli jsem si hlídala myšlenky, ale nestarám se o to, nekoukám se, jestli mě teď někdo právě sleduje. Upírám zrak na dřevěnou hranu stolu a pevně tisknu Dillonovu ruku. On můj stisk opětuje a starostlivě si mě prohlíží. Zvednu k němu oči a krátce se nepatrně pousměju. Na víc se momentálně nezmůžu.

Po chvilce hlubokého ticha, kdy se každý utápěl ve svých myšlenkách a přemítal v nich Mattova slova, se ozvala Rochelle: „Takže se máme připravovat na bitvu." To nebyla otázka, ale prosté a pro mě kruté shrnutí Mattových vět.

Matt s hlubokým povzdechem přikyvuje. „Jo."

Všichni tento fakt přijímají s odhodlanými tvářemi, ovšem až na mě. Na bitvu se moc připravená necítím. Ovšem nechci tu všem dávat najevo svůj strach. Někteří ho tu v očích taky mají, ale z tváře svou odhodlanost neztrácejí. Matt povídá dál něco o zbraních, někteří budou mít z pokladnice a někteří normální, co jim vyhovuje, ale já nějak nevnímám. Tak ráda bych se všem chtěla rovnat, tak ráda bych chtěla hrdě pozvednout svou hlavu a se zbraní v ruce bojovat po boku svých přátel i za cenu své smrti, jen abych se podílela na záchraně světa a abych ochránila svou rodinu. Celou dobu mě připravovali na boj a já jsem to moc dobře věděla, jenže teď ten okamžik nastává a já cítím, že se mě zmocňuje strach. Nechci, aby to ostatní poznali, jenže mám takový pocit, že minimálně ti, co zachytili mé myšlenky, na mě právě upírají zrak.

„Nicole," Mattův hlas, říkající mé jméno, právě potvrzuje mojí poslední myšlenku, „jsi v pořádku?"

Zvedám k němu oči, jenom k němu, nechci, aby mi ostatní viděli do tváře a poznali z ní ten strach, co by z ní mohli vyčíst. Stejně to nepomáhá, sedíme u kulatého stolu, skoro všichni mi teď hledí do tváře. „Jasně, nic mi není." Pokouším se o úsměv a sklápím hlavu zpátky ke hraně stolu. Snad Matt pochopí, že nechci, aby si mě všímal.

Jenže zřejmě mu to nedošlo. „Opravdu?" Jestli chceš, tak-."

„Nic mi není, Matte!“ utrhuju se na něj a v první vteřině toho hned lituju. Co to sakra dělám? Matt vůbec za nic nemůže, tak proč na něj křičím a ještě k tomu přede všema. Lítostivě koukám do Mattových zaražených a řekla bych i trochu ublížených očí a do těch mých se hned ženou slzy.

Urputně kroutím hlavou a zvedám se ze židle. „Promiňte,“ stíhám mezi tím říct a svižně vycházím z místnosti. Dveře se za mnou samy zavírají, ale sotva stačím udělat pár svižných kroků a znovu slyším jejich tiché vrzání a blížící se kroky. Zastavuje mě silná ruka položená na mém rameni. Otáčí mě a já se nechávám vést. Dillon mě hladí po tváři a ptá se mě, co se stalo. Zvedám k němu lehce zaslzené oči a pousměju se. „Budu v pořádku, neboj.“

Tohle Dillona moc nepřesvědčilo. Pokládá mi obě ruce na tváře, zvedá mou hlavu tak, abych se mu dívala do očí, a palcem mi utírá slzy. „Poslouchej,“ říká jemným, tichým a zároveň vážným hlasem, „já mám taky strach. Řekl bych, že nikdo z nás ho popřít nemůže. Ellathea bude nejspíš v přesile a to, myslím, že je dostatečný důvod k obavám. Ale my máme něco, co Ellathea ne. Něco silnějšího a vzácného.“ Teď mi pokládá ruce na ramena a chvíli čeká, jestli ho třeba nedoplním, ale já mlčím, tak pokračuje dál. „Pouto,“ pousmál se. „Všichni jsme navzájem propojení silným poutem, ať už je to láska, přátelství nebo rodina. A tohle pouto nás posilňuje a dodává nám odvahu. Nebojujeme sami za sebe, ale abychom ochránili jeden druhého.“ Nebudu vám lhát, vážně mě dojímá. „Když budeme bojovat společně a navzájem se ochraňovat, nic nás nerozdělí. Všichni tě budou chránit,“ jednu ruku mi znovu pokládá na tvář. „A já obzvlášť.“

Usmívá se a já mu úsměv opětuju, skáču mu do náruče a pevně ho objímám. Jsem dojatá až k slzám, ale rozhoduju se, že brečet už nebudu. Dillon mi teď dodal hodně odvahy a slzami bych to moc nedokazovala. Odtahuju se od něj a ještě ho dlouze políbím. Pak se ruku v ruce vracíme zpátky k ostatním. Dillon si sedá na své místo, ale já jdu přímo k Mattovi a objímám ho. „Promiň. Promiň. Promiň,“ říkám rychle. „Moc se omlouvám. Nechtěla jsem na tebe tak vyjet.“

Slyším, jak se tiše zasmál a pokládá mi ruku na záda. „To je v pořádku.“

Odtahuju se od něj a ještě si vyměníme úsměvy. Pak si sedám na své místo a Matt pokračuje v povídání: „Tak a teď ještě k tobě, Isabelo,“ otáčí se na ní. „Tvůj zrak ještě pořád není vyléčený, ty bojovat nemůžeš.“

„Cože?! To snad nemyslíš vážně!“

„Isabelo, poslouchej,“ Matt ji hned zaráží. „Uznej sama, že s tvým zrakem by tě hned zabili. Sice se tvé oči léčí, ale pořád vidíš špatně. A můžeš mě teď obviňovat a považovat za sebevíc ochranářského, ale já ti prostě nedovolím, abys v takovém stavu bojovala.“

„Stejně tak ti to nedovolím ani já,“ přidává se k němu Arkarian tichým hlasem a pokládá ruku na Isabelinu dlaň.

Isabela se mu ale vytrhuje, prudce vstává ze židle a oba si je přeměřuje naštvaným pohledem. „Vy jste se na mě jako domluvili? To mě chcete držet někde zavřenou v bezpečí a chránit mě, zatímco vy ostatní budete riskovat svoje životy?“

„Isabelo, sedni si prosím tě,“ nařídil jí Matt a Arkarian jí jemně chytá za paži a stahuje zpátky.

Člověk by řekl, že je Matt na Isabelu přísný, anebo, jak sám řekl, ochranářský, ale myslím si, že teď k ní mluví jako vůdce, ne jako starší bratr, který o ni má strach. Isabela to tak ale nejspíš nevidí. Zoufale si povzdychla a na chvíli zavřela oči. „A co mám jako dělat? Dřepět doma a čekat?“

Slovo si teď bere Arkarian. Nejspíš s Mattem doufají, že na něj víc dá. „Ne. Budeš s námi, ale tvým úkolem nebude bojovat, ale léčit zraněné. Tvá role je velmi významná, Isabelo. Budeme tě potřebovat u zraněných.“

„Ale když někdo z Řádu uvidí, že pobíhám mezi zraněnými a léčím je, zabijou mě určitě.“

„Opatřím tě neviditelným kouzlem,“ ozývá se znovu Matt. „Dostaneš i svůj meč z pokladnice, abys byla nějak ozbrojená pro všechny případy, ale nesmíš se prozradit. Nebojuj, pokud to nebude skutečně nutné. Budeme tě potřebovat pro své schopnosti. Rozumíš?“

Isabela kříží ruce na prsou, hluboce vzdychá a vzdává se. „Fajn,“ odsekává. „Jo, rozumím.“

Matt si ji ještě chvíli ztrápenýma očima prohlíží a já tak přemýšlím, co se mu asi honí hlavou. Upřímně ho teď lituju. Role vůdce jistě není žádná snadná věc. Baví se sice s námi normálně jako kamarád, ale jakmile dojde na úkoly jako například teď, některým z nás se dvakrát líbit nemusí a Matt nám vše pak musí přímo nakázat a člověk je pak akorát na něj naštvaný, jenže jak se pak asi cítí Matt? Hůř. Jistě mu musí chvílemi připadat, že tím vůdcovstvím ztrácí své

přátelé, nebo já bych se tak asi někdy cítila. Ale to se určitě nikdy nestane. Nikdy ho neopustíme a Matt to musí vědět. Posílám mu pár mých myšlenek a doufám, že ho tím aspoň trošku povzbudím. Krátce se na mě podívá a vděčně se pousměje. Pak se otočí zase k ostatním. „Takže všichni rozumíte? Víte, co a jak?“

„Ehm, možná,“ ozývám se, „bys mi mohl ještě zopakovat věci, co se týkají mě. Nevím, jestli jsi mi něco říkal.“

„Ty dostaneš, jakou zbraň chceš. S čím se ti bojuje nejlépe?“

Přemítám si tréninky, kdy jsme s Mattem zkoušeli různé zbraně od dýky, přes meče až po kopí. Díky mé schopnosti od Dartemise mi to šlo tak nějak se vším, ale nejvíc mi asi vyhovovalo: „Asi meč do jedné ruky a do druhé dýku.“

Matt s přikývnutím souhlasí. „Dobrá, ode mě je to všechno. Máte vy nějaké otázky?“

Nikdo nic neříká, jen kroutíme hlavami.

„Tak teď běžte všichni rovnou domů, vezměte si potřebné věci, a co nejrychleji se vraťte. Kdo máte křídla, použijte je. Neriah, Nicole a Rochelle, vy jděte spolu a navzájem na sebe čekejte. A buďte všichni nanejvýš obezřetní a připravení.“

Všichni přikyvujeme a zvedáme se. Dillon se ke mně otáčí. „Sejdeme se tady.“ S lehkým pousmáním přikývnu a lípnu mu pusu. Pak se Dillon přemisťuje. Já s Neriah a Rochelle svižně vycházíme ze sálů a chvátáme domů. Venku už začíná svítat.

„Jsi v pořádku, Nicole?“ ptá se mě Neriah opatrně při rychlé chůzi. Určitě má namysli to, jak jsem se skoro v breku zvedla ze stolu a odešla.

„Jo, už jsem v pohodě. Neboj. Jen jsem nebyla dost připravená na bitvu. Matt mě jenom zaskočil. Vlastně pořád nejsem připravená, ale už to zvládám.“

„Skoro nikdo z nás na ni není připravený,“ podotkla Rochelle.

„Jo, to máš asi-.“ Přerušuje mě hlučná, vzdálená rána a lehký otřes země. Vyměňujeme si mezi sebou vyděšené pohledy. „Co to bylo?“ vydávám ze sebe, i když to moc dobře vím, nebo aspoň tuším.

„Měli bychom se vrátit,“ navrhuje Rochelle a my souhlasíme, tak se dáváme do běhu. Ale po pár vteřinách nás zastavuje mnohem silnější otřes, po kterém ztrácíme rovnováhu a padáme na zem. Zemětřesení nepřestává, naopak stále sílí a já slyším, jak pod námi puká zem. Zděšeně zírám do dáli na přibližující se prasklinu, do které se

kácejí stromy a padají do nitra Země. Ta prasklina se strašnou rychlostí blíží přímo k nám. Už teď cítím, jak se pod námi pomalu hýbe půda.

„Pro-bo-ha," vypadává ze mě zděšením. „Rychle, vstávejte, musíme pryč!" křičím na holky a zvedám se. Když se ale chystám rozběhnout, zastavuje mě Rochellino vyjeknutí. „Sakra, ne! Zasekla se mi noha."

Přibíhám k ní a koukám na její kotník, který jí uvízl mezi dvěma kameny. Ihned k ní klekám a snažím se jí nohu z pasti vyndat, ale noha se ne a ne hnout.

„Au! Ne, přestaň," naříká Rochelle. „Ty kameny tu nohu drtí."

„Cože?"

„Hýbou se! Přibližují se k sobě. Půda pod námi se hýbe!"

Její slova mě děsí. Vyděšeně se zaměřuju na ty kameny a opravdu – nepatrně se přibližují. Zoufale otáčím hlavu na blížící se trhlinu. „Rochelle, ne-nemůžeme tě tu nechat."

„Musíte," vykřikla.

Neriah se ze zoufalství vrhá na Rochellinu nohu a snaží se ji vyndat, ale Rochelle začíná znovu naříkat. „Ne, dost. Nech toho!" Z očí jí vytryskly slzy a mně i Neriah taky.

„Rochelle," vzlyknu.

„Běžte," říká s brekem a oči jí na chvíli sklouznou k trhlině za námi, která sem každou chvíli dorazí. Teď si kleká na jedno koleno a vší silou do nás obou strká. „Zmizte odtud, sakra. Rychle!"

Dopadám na záda pár metrů od ní a znovu se rychle zvedám. Zem se silně otřásá, kameny pukají a kmeny stromů se lámou. Trhlina už je jen pár desítek metrů od nás a nemilosrdně se blíží přímo k Rochelle, která se nemůže ani hnout. Neriah i já pláčeme a nedokážeme se s Rochelle rozloučit. I jí z očí stékají slzy, ale s vážnou tváří na nás křičí, ať utečeme.

Chytám Neriah za paži. „Neriah, pojď."

„Ne! Nemůžeme jí tu přece nechat."

Vytrhává se mi, ale já jí znovu chytám. „Nedá s nic dělat, pojď."

„Ne, Rochelle."

„Utečte!" křičí znovu Rochelle zoufale. „Nebo zemřete se mnou a to nesmíte! Budou vás potřebovat. Prosím, běžte!"

Neriah se mnou utíká pryč, ale natahuje k Rochelle ruku, jako by jí chtěla chytit… No jasně! Dá se něco dělat. Ale musím sebou

pohnout, nebo se nám Rochelle navždy ztratí v hlubinách Země. Zastavuju se. „Neriah, rychle, chyť mě kolem pasu, ale pevně. Já Rochelle zachytím."

Neriah mě poslouchá a já rychle natahuju ruce k Rochelle. Trhlina už se ale dostává přímo k ní a půda kousek za ní se rozděluje a po stranách se zvětšuje. Okraje trhliny se hroutí a padají dolů a stejně tak se začíná propadat půda pod Rochelle. Zrovna ve chvíli, kdy Rochelle začíná se zemí padat do trhliny, jí omotávám ruce kolem pasu. Rochelle se mi právě s křikem ztrácí z očí. Já chvíli nechávám ruce dál natahovat, a pak zatínám snad všechny svaly v těle. Rochellina tíha pádu mě strhává k zemi a Neriah padá na mě, ale nepouští mě, i když se ještě suneme po zemi k trhlině.

„Nepustím tě. Nepustím tě! Hlavně drž Rochelle," křičí Neriah.

Ráda bych jí odpověděla, ale mé zatnuté svaly mi to nedovolují, bojím se, že kdybych promluvila, povolila bych je. Ještě chvíli čekám, dokud se okraje trhliny nepřestanou kroutit, což nastává v okamžiku, kdy mám trhlinu od mé hlavy pouhý metr. Pomalu zatahuju ruce zpět a vytahuju Rochelle nahoru. Cítím, že Rochelle se o něco zachytila a šplhá nahoru.

„Neriah, běž jí pomoct. Vytáhni jí, já už to udržím."

Neriah mě opatrně pouští a běží k trhlině. „Rochelle! Honem, vytáhni se." Vidím, jak natahuje ruku dolů a Rochelle se jí pevně chytá. Vytahuje jí a obě se svalují na zem. Po chvíli už můžu své ruce odmotat a zatáhnout zpět. Znovu mě strašně bolí a nepříjemně svědí z té náhlé námahy, ale teď je mi to jedno. Rochelle už je nahoře. Nezemřela. Rychle se k ní po čtyřech plazím a pevně ji objímám. Úlevou se mi z očí zase kutálí slzy po tvářích. Já už jsem vážně myslela, že ji ztratíme.

Rochelle objímá mě i Neriah a se slzami v očích nám šeptá do ucha. „Děkuju vám, že jste mě nenechali umřít."

Po několika minutách objímání a radostného pláče se konečně dáváme dohromady a prohlížíme si obrovskou propast před námi. Musíme Rochelle podpírat, protože její kotník je silně zakrvácený a nejspíš bude vykloubený. Země se stále slabě otřásá a sem tam přidá na intenzitě.

„Vsadím se, že tohle nebude jediná trhlina na planetě," říkám při pohledu na tu spoušť kolem.

„To určitě nebude," přitakává Rochelle. „A horší je, že tohle je jistě jen začátek," Rochelle k nám otáčí hlavu. „Bude to horší."

Kýveme hlavami a soudíme, že se vrátíme zpátky do sálů. Navrhuju Rochelle, aby mi skočila na záda, že ji ponesu. Bude to určitě rychlejší, než kdyby skákala po jedné noze do kopce.

„Slyšelas to, Rochelle?" ptá se jí Neriah a já chvilku nechápu, co myslí.

„Jo, Matt nás volá zpátky," odpovídá a mně dochází, že Matt všem mozkovidům posílá myšlenky, což já nejsem. Za to jsem ale postřehla něco jiného. Zastavuju se. „Co to je?" Můj zrak míří do lesa, odkud slyším všechny ty skřeky. Jsou sice vzdálené, ale jistě vycházejí z úst několika vojáků, zvířat a podivných stvůr. Holky ty zvuky už také zaregistrovaly a očima pronikají do hlubin lesa.

„Ellathea přemisťuje svou armádu na Zem," říká Rochelle. „Musíme všechny rychle varovat."

57. kapitola

Matt

„Tak co," Ethan už na mě poněkolikáté netrpělivě naléhá. „Už ses s nimi spojil? Ozvaly se ti?"

Mám pevně zavřené oči, mírně sklopenou hlavu a ze všech sil se snažím spojit pomocí myšlenek s Rochelle nebo Neriah. „Ne," kroutím hlavou, „ani jedna se mi neozývá. Počkej ještě chvíli."

„Kašlu na to, jdu je najít."

„Ne!" Prudce otvírám oči a rychle ho chytám za rameno. „Nikam nechoď."

Ani nestačím dopovědět, co jsem chtěl říct, a Ethan se mi vytrhává. „Matte, potřebují pomoc. Určitě se jim něco stalo."

„Vždyť ani nevíš, kde je máš hledat. A navíc, když se ztratíš i ty, moc nám tím nepomůžeš."

Ethan si mě nevěřícně a zamračeně prohlíží a kroutí hlavou. „Matte. Co když je to zemětřesení nějak zasáhlo. Klidně teď můžou bojovat o život," naštvaně prohodil rukou a propálil mě pohledem. „Jestli se jim nevydáme na pomoc, můžeme o ně přijít. O všechny tři!"

Zhluboka se nadechuju. „Ethane, poslouchej," chytám ho pevně za paže a chci mu teď všechno vážným hlasem vysvětlit, ale nedává mi k tomu příležitost. Taky mě chytá za paže a vykřikuje: „Já nechci Rochelle znovu ztratit!"

„Myslíš, že já o ni taky nemám strach?" Zvýšil jsem hlas. Jednou částí mozku vnímám, že se sem přemístil Dillon a nechápavě nás pozoruje, tou druhou se ale dál věnuju Ethanovi. „A co Neriah? Nebo Nicole? Myslíš, že já bych je chtěl snad ztratit?"

„Co se děje?" ptá se Dillon. „Co je s holkama?"

Pouštím Ethana a odstupuju od něj. Přemisťuje se sem Arkarian, který v rukou drží pokladnici se zbraněmi. Pokládá ji na stůl k ostatním zbraním, u kterého sedí Isabela. Jimmy se přemístil zpátky domů, jen co začalo zemětřesení, aby uklidnil mamku. Řekne jí, že jsme šli s Isabelou do školy dřív a taky nejspíš to, že nás půjde hledat, abychom se vrátili zpátky domů. Přesvědčí ji, aby zůstala doma, a pak

se sem vrátí. Stejně tak si teď počíná i Shaun s Ethanovou mámou.

„Ještě ty začínej," říkám k Dillonovi. „Nevím, snažím se to zjistit." S hlubokým nádechem uklidňuju své rozbouřené smysly a znovu se snažím spojit s Rochelle a Neriah.

Země se stále otřásá, ale teď vnímám, že otřesy konečně slábnou. „Díky bohu," vydávám ze sebe, když se mi konečně ozývá jak Neriah tak Rochelle.

„Co?"

„Spojil ses s nimi?"

„Jsou v pořádku?" ptají se mě jeden přes druhého.

„Jo," odpovídám, „už jsou skoro tady. Ale Rochelle má něco s nohou."

„Jdu jim naproti," rozhoduje se Ethan a Dillon se k němu přidává: „Jdu s tebou."

Za chvíli sem všech pět doráží. Ethan nese Rochelle v náručí přímo k Isabele, ta se hned vrhá do léčení jejího silně zakrváceného kotníku. Dillon se zase stará o napohled vyčerpanou Nicole, která si neustále protahuje ruce, které jí prý bolí a já se hned vrhám k Neriah a s oddechem ji schovávám v náručí. „Jsi v pořádku?" Malinko se od ní odtahuju a dlaň jí pokládám na tvář. Ustaraně si prohlížím její oči, které jsou trochu zarudlé jakoby od pláče. Všechny tři vypadají, jako kdyby brečely. Hned nám taky dávají vysvětlení a převypravují nám, co se jim právě stalo.

V první chvíli jsme všichni naprosto zaskočení, já pomalu ani nedýchám při pomyšlení, že Rochelle málem *znovu* zemřela. Krátce kouknu na Ethana, který má oči zděšením doširoka otevřené. Jakmile holky přestávají s vyprávěním, neví, koho má obejmout dřív, jestli Rochelle, protože si oddychl, že ji neztratil, anebo Neriah s Nicole za to, že Rochelle zachránily.

„A měli byste vědět ještě něco," říká Rochelle. „Ellathea už sem přemisťuje svou armádu."

„Cože?" ozvali se někteří z nás najednou.

Jeskyně se znovu začíná silně otřásat a my na chvíli s obavami pozorujeme stěny místnosti, z jejíchž prasklin se vznáší hustá vrstva prachu. Z venku se ozývají hlučné dunivé rány, jako když dopadají balvany na asfalt z několika kilometrové výšky. Mám takové špatné tušení – nepříjemný pocit, když ty zvuky slyším.

„Co se to děje?" zeptala se Neriah.

Všichni stále pozorujeme strop nad námi, který se otřásá. Krátce se vnitřním okem přesvědčím, jestli je mé tušení správné, byť z celého srdce doufám, že ne. Bohužel mé obavy jsou na správném místě. „To ne," pronáším a rychle skláním hlavu k ostatním. „Musíme odtud rychle vypadnout!" křičím naléhavě a pohledem hledám svůj batoh. „Ellathea se chystá živlem sály zničit. Hora se pomalu rozpadá!"

Někdo nevěřícně kroutí hlavou, jiní si znovu vyděšeně prohlížejí strop a jiní hledají svoje věci.

„Rychle," běžím k pokladnici, z kapsy vytahuju osmihranný klíč a rychle pokladnici odemykám. „Vezměte si svoje zbraně," vytahuju všechno na stůl, abychom si je mohli přebrat. Zbraně pro Jimmyho a Shauna beru k sobě a Arkarian s Ethanem mi pomáhají s ostatními meči.

„Jestli máte všechno, utíkejte ven," naléhá Arkarian, zatímco podává Isabele zbraň a přitahuje ji k sobě. „Drž se prosím u mě."

Isabela ho chytá za ruku a přikyvuje. Arkarian stáčí pohled ke mně a kývne hlavou, což je znamení, že mám Isabelu opatřit neviditelností. Hned tak činím a pak společně vybíháme za ostatními. Běžíme ještě několik desítek metrů dál do dostatečné vzdálenosti od skály, z níž se místy řítí lavina kamenů. Zastavujeme se a ohromeně pozorujeme pomalu pukající horu. Za několik desítek minut budou Arkarianovy jeskyně zavalené v hromadách kamenných sutin. Nikdo pomalu ani není schopen slova. Je to podobný pohled, jako když jsme museli přihlížet na rozpad Citadely.

Musím se rychle spojit s otcem. Dát mu zprávu, co se právě děje, že potřebujeme rychlou pomoc.

„Matte," Neriah mě tahá za rukáv, abych se otočil. Daleko za námi stojí Ellathea, v jedné ruce drží meč a v druhé zeleně zářící živel. Je od nás sice několik desítek metrů, ale přes to můžu vidět, že jí na tváři hraje spokojený vítězoslavný úsměv. A není divu, v ruce drží živel země, se kterým právě ničí Arkarianovy sály, u pasu jí drží další dva živly – ohně a vzduchu, a za ní se v nesčetných počtech stále shromažďuje armáda lidí se zbraněmi a různých stvůr z podsvětí nebo jejího světa. A my? Nás tu je jen osm, Jimmy se Shaunem ještě nedorazili. Živel máme jen jeden, a než dorazí naši vojáci z Athén… Ellathea nás může zničit. A myslím, že to má také v plánu. Vyhnala nás ze sálů, aby se nás jednou pro vždy zbavila.

Je konec, bratranče, slyším její hlas v hlavě. *Prohrál jsi. Už nemáš šanci. Všude po světě právě probíhají katastrofy, planeta se hroutí, lidé panikaří a někteří umírají. Brzy se o mně dozvědí a všichni přede mnou pokleknou přesně tak, jak to měla v plánu má matka, dokud jste ji neporazili. Mě ale porazit nemůžete*, ruku s živlem země pokládá k ostatním živlům. *Nemůžete mě porazit s mými zbraněmi.*

Všechno, co říká, si moc dobře uvědomuju, ale já tento fakt nechci přijmout. Vždycky je nějaká naděje, nějaká šance, i když malá. Kdybych Ellatheu živlů zbavil, byla by o hodně slabší a naše šance by se zvýšila. Ale jak to udělat?

Otáčím se k ostatním. „Dokud má Ellathea živly, její převaha je jasná a svět s nimi ovládne určitě," říkám jim vážným hlasem, zatímco se k nám přemisťují Shaun a Jimmy. Zvedám k nim hlavu. „Jimmy, co máma?" ptám se ho.

„Je v pořádku, jen má o vás hrozný strach, ale přesvědčil jsem ji, aby zůstala doma."

„U mě to samé," přidal se Shaun a kývl hlavou na Ethana.

„Dobře," podávám Jimmymu a Shaunovi jejich zbraně a pokračuju k ostatním. „Poslouchejte, vím, že to vypadá beznadějně, ale nějaká šance je vždycky. Otce už jsem varoval, určitě nám co nevidět pošle vojáky z Athén. Ale dokud má Ellathea živly," na chvíli se zastavuju a otáčím hlavu k Elathee. Ta nás jen se samolibým úsměvem pozoruje a znovu mi posílá myšlenky: *Jaképak plánování, Matthew? Stejně vám to je k ničemu.*

Ignoruju ji a věnuju se znovu svým přátelům. „Pokud máme zachránit svět i za cenu toho, že někdo z nás možná zemře, musíme ty živly získat." Při těchto slovech mě píchá u srdce, ale je třeba to takhle říct. „Jestli zemřeme a Ellathea stále bude živly mít, obětujeme své životy zbytečně." Se skelnýma očima si prohlížím tváře všech přítomných. Na chvíli zavírám oči a dodávám všem sílu. Všichni ji přijímají a zvedají ke mně oči plné odhodlání a statečnosti. „Ellathea nám nejspíš nedovolí přiblížit se k ní, ale o ni se postarám-."

„Matte," Arkarian z ničeho nic vyvaluje své fialové oči a pevně tiskne mou paži. Jistě nad něčím přemýšlel a něco ho napadlo. „Počkej chvíli, přemýšlej," mluví strašně naléhavým hlasem. „Ten pátý živel může zničit všechny ostatní živly, je to tak?"

Zamračeně přikyvuju, nevím, kam tím míří. „No, ano, ale ten je

přece ztracený, vždyť si pamatuješ, co nám říkal ten chlap v Číně."

Arkarian netrpělivě přikývl. „Ano, právě že pamatuju. Říkal taky, že ten živel má nějakou spojitost s Veridianem. Někdo ho našel a použil k jinému účelu. Byl stvořen z tvrdého materiálu, který bychom na této planetě nenašli jako klíč. A ostatní živly jsou ve tvaru osmihranu, taky jako klíč." No jistě! Proč mě to nenapadlo? Je jasné, kam Arkarian míří a má pravdu. „Klíč je ten živel!" dokončuje rychle.

„A klíč máme my," doplňuju ho a kouknu na svou sekeru z pokladnice. Pak přejíždím pohledem po zemi kolem nás, ale pokladnici nikde nevidím. „Ale-." Rychle zvednu hlavu k hroutící se hoře. Já idiot tam ten klíč nechal. Bez přemýšlení ho myslí hledám, abych ho mohl silou vůle přemístit do své ruky. Místnost, ve které jsme ještě před chvíli stáli, je jen z části zavalená, ale klíč nemůžu najít. Je zaklíněný v hromadách kamenných sutin. Musím pro něj dojít.

Otvírám oči, a než stačím všem říct, že se musím přemístit zpátky, uvědomuju si, že kolem je nějaký hluk. Otec už sem přemisťuje armádu. Ellathea má ale zatím stále převahu. Přes to se zdá, že je trochu vyvedená z míry. Něco křičí na nějaké vojáky, asi jim dává pokyny. Bojím se, že za chvíli na nás pošle první vlnu armády.

„Matthew," slyší otcův naléhavý hlas, tak se rychle otáčím a běžím k němu. „Rychleji jsme přijít nemohli, ale přijdou ještě další," oznamuje mi rychle.

Pohledem přejíždím několik desítek vojáků, jejichž počet se stále zvětšuje. „Dobře," přikývl jsem a pohled zvedám zpátky k otci. „Tati, musím se rychle vrátit do sálů. Nechal jsem tam klíč, je zaklíněný v sutinách. A my ho potřebujeme. Je to ten pátý živel," vysvětluju naléhavě, „který dokáže zničit ostatní živly."

Otec mě pozoruje překvapenýma očima. „Jsi si jistý?"

„Ano. A i kdybych se mýlil, za zkoušku to rozhodně stojí. Ellathea má obrovskou převahu a ten klíč je naše velká šance a naděje."

Otec se krátce otáčí k hroutící se hoře. „Dobrá tedy. Jdi. Ale, Matthew," chytá mě za rameno, „buď prosím opatrný."

„Budu," kývnu s krátkým pousmáním. „Jsem hned zpátky."

„Matte," vykřikla Isabela. Otáčím k ní hlavu, ale nikde ji nevidím. Uvědomuju si, že je vlastně pod neviditelnou ochranou. Slyším její kroky, běží někde blízko mě. „Matte, počkej."

„Za chvíli se vrátím, Isabelo. Běž zpátky k Arkarianovi."

„Ne, stůj!“ Chytá mě za paži. „Nechoď tam, hrozí ti nebezpečí.“

„To hrozí každému z nás, pokud se pro klíč nevrátím. Za chvíli se k němu nebudu moct dostat vůbec, tak mě pusť.“ Vymaňuju se z jejího křečovitého sevření.

„Matte, prosím, nesmíš tam jít.“

Neposlouchám ji. Každá vteřina je teď drahá. Musím rychle najít klíč. „Budu hned zpátky.“ Začínám s přenosem do sálů a stihnu ještě zaregistrovat Isabelin zoufalý hlas: „Matte, zůstaň! Nebo…“

Objevuju se v takřka rozbořené místnosti a hned na třesoucí se podlaze ztrácím rovnováhu a padám na záda. Hlavou narážím přímo na tvrdou zem a na chvíli se mi před očima zatemní. Snažím se ale sebrat a pomalu se zvedám a mířím k hromadě sutin. Silou vůle rozvaluju sutiny na všechny strany. Ozývá se hlučná, dunivá rána, která mě na chvíli vyvádí ze soustředění. Kouknu do strany a vidím, že strop i stěna pukly a prasklinou se dolů vznáší hustá vrstva prachu a písku. Znovu se věnuju hromadě sutin. Poznávám některé kusy stolu a židlí, na kterých jsme sedávali a do rukou se mi právě dostává i prázdná, otevřená pokladnice. Klíč v ní ale není. Hledám dál. Pomáhám si teď i rukama. „No tak. Kde jsi?“ Přehrabuju kameny a trosky kam mě napadne. Klíč mám už nadosah, já ho cítím! „Tady!“ vykřikuju nadšeně, když konečně narážím na zářivý krystal. Tvarově a částečně i vzhledově je tak podobný živlům. Nechápu, proč mě hned nenapadlo, že klíč by mohl být pátý živel. Zrovna když ho beru do ruky, se ozývá další dunivá rána a přímo nade mnou. Sotva stačím zvednout hlavu a zasypává mě hustý prach, který se mi dostává do očí a nosu. Ustupuju a chvíli se dusím kašlem.

„Matte!“

To ne! Prosím, ať se mi to jenom zdálo!

„Matte!“

Vážně je to Isabelin hlas. Co tu sakra dělá? „Isabelo!“ Vybíhám na chodbu a neviditelná Isabela do mě naráží. Oba padáme k zemi. Ruším kouzlo a rozzuřeně jí koukám do vystrašených očí. „Co tu kruci děláš?! Máš být u ostatních a ne tady. Je to tu nebezpečný, každou chvíli se hora zhroutí!“

„Matte,“ ženou se jí slzy do očí a já vůbec nechápu, co se s ní děje, „viděla jsem tě umřít.“

„Cože?“ Zvedám se a pomáhám jí na nohy.

„Tady v sálech. Zavalila tě hromada kamenů a *zemřel jsi!* Jsi sice nesmrtelný, ale moc živlů tě asi stejně dokáže zabít, jinak si to nedokážu vysvětlit. Musíš rychle pryč!“

„Isa-.“ Další rána pukajícího kamene a tentokrát mnohačetná. Oba zvedáme hlavy na několik prasklin na stropě, který se hned začíná hroutit a padat na nás. Chci Isabelu instinktivně chytit a schovat pod sebe, ale ona je rychlejší a vší silou do mě strká. Vrávorám několik kroků dozadu a padám. „To ne!“ vykřikuju. „Isabelo!“ Rychle zvedám hlavu. Isabela leží a zemi a stačím jen zahlédnout její zaslzenou tvář s výrazem, který se mi snad navždy utkví v paměti. Je plný smutku, zoufalství a strachu, ale také nevyslovitelného pocitu – takového, který vám říká, že váš život právě končí, ale vy přes to odcházíte s úsměvem, protože jste ještě stihli učinit dobrý skutek – zachránit svého bratra.

„*Neee!*“ S hrůzou v očích sleduju, jak se mi má mladší sestřička ztrácí v hromadách těžkých kamenů, tam, kde jsem měl být já. Já a ne Isabela! „*Isabelo! Ne!*“ Vstávám a chci se za ní rozběhnout, ale padající strop mi to nedovoluje a já musím naopak ještě ustupovat. Jsem naprosto vyděšený a zoufalý, musím se k Isabele dostat, musí být ještě šance, že žije. Musím jí zachránit!

Hora se naposledy otřásá a po chvíli nastává klid. Okamžitě se vrhám na hromadu trosek, které hned odendávám pryč. Jako smyslů zbavený všechno odhazuju do stran, a když něco neunesu, tak si pomůžu schopností. Hlavně rychle! „Isabelo, prosím. Neumírej!“ Odendávám jeden velký kámen pryč, který mi odhaluje skoro celou Isabelinu nehybnou ruku. Na tři vteřiny se mi zastavuje srdce a nejsem ničeho schopný, ani hlásku vydat nemůžu. Pak se probouzím a pokračuju v odhazování. Vytahuju Isabelino tělo z trosek a otáčím ji obličejem k sobě. Na čele má ošklivou trhlinu, ze které jí hned po spánku začíná stékat krev. „Isabelo, dýchej. Prosím, dýchej!“ vykřikuju a zkouším její tep. Nic necítím. A hruď se jí také nezvedá.

Mým tělem náhle proudí silná energie, až se nepatrně chvěju. Z očí mi vytryskují slzy. „Isabelo, ne. Neopouštěj mě. Prosím, ne!“ Zvedám ji a tisknu si ji k sobě. Mé zoufalé prosby se mění v hlasité vzlyky, které se rozléhají po celých zbořených sálech.

To ne!

Tohle se nikdy nemělo stát!

Proč zrovna Isabela?

Proč?!

Hora už je v klidu, necítím už ani slabé chvění. Proč zemětřesení přestalo až teď? Proč se nezastavilo před pár minutami?

Z očí mi proudem stékají slzy a vsakují se do Isabelinych vlasů.

Bože…

S tím se prostě nedokážu smířit!

Od dětství jsem Isabelu chránil, staral se o ni. Nechtěl jsem dopustit, aby se jí něco stalo. A teď jsem ji ztratil. Přímo před mýma očima mi zemřela.

Malinko ji od sebe odtahuju a se stále stékajícími slzami se koukám do jejího obličeje. Na tváři jí zůstal nepatrný úsměv, ze kterého mě silně píchá u srdce. Koutkem oka zahlédnu slabou zář vycházející z krystalu. Stočím k němu pohled a přes slzy jej dlouze pozoruju. Začíná mnou proudit zuřivost, rozhořčení a touha po pomstě. Ellathea teprve pozná můj hněv. Všechny živly zničím. A ona zaplatí za to, že zabila mou sestru.

58. kapitola

Nicole

Všude je hrozný zmatek. Matt zmizel. Ellathea něco pokřikuje na své vojáky a Dartemis zase na naše. Zmateně a trochu i vyděšeně těkám z jedné strany na druhou. V rukou pevně svírám svoje zbraně, až se mi dlaně potí a s obavami vyčkávám, kdy se za námi nepřátelé rozběhnou. Někdo se dotýká mého zápěstí. Rychle trhnu hlavou a spatřím Dillonovy oči. Povzbuzuje mě lehkým úsměvem a já se trochu uklidňuju.

Slyším Arkariana, jak volá Isabelu. „Kde je Isabela?" ptá se nás vyděšeně. „Isabelo!"

„Jak to myslíš, kde je?" diví se Ethan zaraženě. „Byla přece pořád u tebe."

„Jen na chvíli – na malou chvíli chtěla pustit. Musela někam odběhnout. Isabelo!" zavolal do okolí. Určitě ji chce začít hledat. Jenže z protější strany se ozývá válečný křik. Ellathea na nás vyslala první vlnu vojáků. Krátce pohlédnu na naše řady několika stovek lidí. Nedokážu teď úplně odhadnout, jestli jsme v oslabení nebo přesile, ale důležité je, že nejsme sami. Jsou s námi i členové Tribunálu. Máme šanci.

Otočím se zpátky k nepřátelům a připravím se na boj. Jimmy už začal se svými výbušnými kuličkami rozptylovat řady přibližujících se bojovníků, Ethan zase střílí šípy ze svého luku a neomylně vždy trefí. Kdo může, tak už své zbraně používá teď a my ostatní jen napjatě vyčkáváme. Pohled mi krátce padne na Ellatheu. Spokojeně stojí před svou druhou půlkou armády, u pasu má připevněné tři živly a vítězoslavně se usmívá.

Pění mi krev. Tak moc bych jí chtěla ten úsměv vymazat z tváře. Myšlenky se mi také stáčí k Alexovi a pomstě. Je sice nesmrtelná, ale můžu a dokážu ji natolik oslabit, abych jí strhla pásek se všemi živly. Kdyby tak zbaběle nestála v dostatečné dálce, už by měla problémy se se mnou vypořádat. Jenže není čas. Její vojáci k nám právě doráží a my se musíme bránit.

Bitva začíná. Odrážím útoky nepřátel a díky své schopnosti je odstraňuju z cesty. Vyhlížejí si mě i démoni a jiné stvůry z podsvětí, se kterými mám trochu větší problém, ale přes to se mi daří vyváznout takřka bez zranění. Zrovna když se dostávám zpod silných rukou jednoho démona a zarážím mu meč do hrudi, se začíná dít něco divného. Obloha z ničeho nic rychle zmizela v hustých černých mracích a slyším i hřmění. Snad všichni, včetně mě, přestali bojovat a zvedli hlavy k zuřící, nemám-li říct spíš smutné obloze. Otočím hlavu k Ellathee, ale z jejího vyplašeného pohledu lze usoudit, že ona tohle na svědomí nemá. Ohromeně pozoruju zvláštně pohybující se mraky a z ničeho nic začínám tušit, že se stalo něco strašného. A hádám, že nejsem jediná. Můj pohled se setká s Ethanovýma očima, ze kterých mohu vyčíst stejné obavy. Pak spatřím Dillona i on má ve tváři zvláštní pohled. Jimmy, Rochelle, Neriah… Všichni jsme vyvedení z míry strachem. Ovšem nejvíce mě zamrazí při pohledu do Arkarianových fialových očí. Tváří se naprosto… vyděšeně je slabé slovo. Nedokážu popsat Arkarianovu tvář. Někde v hlavě se mi znovu ozývá jeho hlas, když hledal Isabelu, a tahle krátká myšlenka mi napovídá, že se muselo stát něco špatného s Isabelou. Ale… jak si to mám spojit s těmi mraky?

Není čas nad tím dál přemýšlet. Okolo mě se znovu ozývá řinčení zbraní, bitva pokračuje. S křikem se na mě rozbíhá holka se zrzavými vlasy a já ji hned poznávám. Ona ovládala Jeffa. Útočí a já rychle její výpad vykrývám a zaskočeně jí hledím do tváře. „Ty?“

„Správně. Jeff mi o tobě hodně vyprávěl,“ říká s jízlivým úšklebkem ve tváři.

Vysekávám její čepel stranou, ustupuju o krok a stoupám si do střehu. Pozoruju ji a začínám cítit vlnu nenávisti. Ona donutila Jeffa zabít svou malou sestřičku. Bez sebemenšího soucitu.

„Máme spolu nevyřízené účty,“ pokračuje. „Tak to pojďme dokončit.“

Krátce se zamračím, ale hned mi dojde, co tím myslí. „Tos byla ty v tom Egyptě?“

„Zase správně,“ pozvedla koutek úst nahoru a hned na to zaútočila. Používá stejné zbraně jako já a je také hodně hbitá. Stále na mě s přehledem doráží a já se obratně kryju. Letmo si vybavím, že jsem to byla já, kdo ji v Egyptě porazil. Ona mě pak napadla zezadu, když jsem při pohledu na Neriah v kaluži krve nedávala pozor. A když jsem

to zvládla tehdy, zvládnu to i teď. Jedním rychlým pohybem přebírám vedení nad soubojem a pomocí jednoduché páky jí vyrážím meč z ruky. Stále má ale dýku, se kterou ke mně nepředvídatelně bodne a při tom se celým tělem uhýbá do strany, abych ji nemohla mečem bodnout. Rukou, ve které držím dýku, její útok zadržím předloktím o předloktí, a jakmile mám ruku s mečem v pohybu, ona se prudkou otočkou ocitá skoro za mnou a rychlým švihem nohou mi zezadu podkosí nohy. Padám na záda, ale co nejrychleji se otáčím na břicho, abych se vyhnula její dýce, kterou se do mě už chystala zabodnout. Místo mého břicha se čepel setkává se zemí a já se prudce otáčím zpátky, přičemž ji zvednutým loktem praštím do obličeje. Ona pod tou ránou ztrácí rovnováhu a dopadá na zadek. Její dýka zůstala zabodnutá v zemi. Já se rychle zvedám, kolenem ji přimáčknu k zemi a zamířím na ní čepel meče. Dýku jí přikládám ke krku a nepatrně se mi při tom daří nařízznout její kůži. Zarážím se ale dřív, než stihnu s čepelí škubnout úplně. Zíráme si do očí. Ona vyděšeně, já vážně a chvíli takhle zůstáváme.

„Tak na co čekáš," vydechla. „Jen do toho."

Nepatrně kroutím hlavou. Já nemůžu – nedokážu zabít člověka. Ty stvůry a démony možná ano, ale ne takhle mladou holku… Je sice z Řádu, a kdyby mohla, jsem si jistá, že ona by mě bez přemýšlení propíchla, ale já to prostě nedokážu. „Ty snad chceš umřít?"

„Porazilas mě," zasyčela. „Tak to prostě v bitvách chodí."

Znovu kroutím hlavou, pomalu se zvedám, ale mířit na ni zbraněmi nepřestávám. Ustupuju od ní a pak se otáčím na Ellatheu – ona je můj cíl. Jsem už docela blízko ní. Všímám si, že nás pozorovala a teď krátce, ale jasně kývla hlavou, ovšem ne na mě, ale na protivnici za mnou. Rychle se otáčím zpátky a jen tak tak se vyhýbám její dýce, která mě málem zasáhla. Dělám tři automatické pohyby a výpad. Sotva se stačím vzpamatovat a zarážím jí meč do břicha. Vyděšeně pozoruju její vytřeštěné oči a stékající pramínek krve z jejích pootevřených úst. Vytrhuju čepel z jejího těla ven a sleduju, jak ochable padá k zemi. Chvíli nejsem ničeho schopná, ale pak se znovu otáčím na Ellatheu a pražím ji nenávistným pohledem. Ona se na mě moc přátelsky taky netváří a s mečem v ruce ke mně postupuje blíž. Zdá se, že se rozhodla zbavit se mě.

Konečně.

Jdu jí naproti. Zase vidím, jak se jí zvedají koutky úst do jízlivého úsměvu. „Jsi tak naivní, holčičko. To si vážně myslíš, že mě můžeš porazit?“

„Ne,“ procedím, „ale oslabit tě můžu dost.“

Pohrdavě se zasmála. „Jdeš přímo na smrt. Ale když tak moc toužíš po smrti, ráda ti to přání vyplním a pošlu tě za svým bratříčkem.“ Začíná na mě útočit a já se musím krýt. Dlouho je náš zápas nerozhodně, pak se mi ale podaří zasáhnout Ellatheu do paže, ze které okamžitě začíná stékat krev. Ellathea vykřikla bolestí a o krok ode mě ustoupila. Dlaň si tiskne na ránu a zlostně ke mně otáčí pohled.

„Nicole, ne!“ Slyším za sebou Dillonův hlas, tak k němu otáčím hlavu. Stojí několik metrů ode mě a vyděšeně mi hledí do očí. „Co blázníš? Nebojuj s ní.“ Zřejmě se chtěl ke mně vydat, ale začal na něj útočit nějaký voják.

Otáčím se zpátky k Ellathee, která už naproti mně vzpřímeně stojí. Po jejím zranění už nejsou ani památky, ani kapička krve, jen rozřízlá látka jejích šatů. Na nic nečeká a znovu prudce útočí. Jen tak tak její výpad vykrývám, ale ona mi uštědřuje silnou ránu pod oko, až padám bokem na zem, ale tak nešikovně, že se mi rameno asi vyhazuje z kloubu. Jistá si tím nejsem, ale každopádně to příšerně bolí. Z úst se mi dere výkřik a ženou se mi slzy do očí. Snažím se rychle vzpamatovat, ale dřív, než stačím cokoliv udělat, Ellathea mě otáčí na záda a tiskne mě k zemi. Z nějakého důvodu se nemůžu ani pohnout, nejspíš mě ovládá svou mocí.

Naklání se nade mnou a syčí mi do tváře: „Cítíš to?“ Pevně semkla prsty kolem mého zraněného ramene. Stisknu zuby a zasyčím bolestí. „Tohle je bolest,“ pronáší pomalu, ale zlostně. „Moc dobře si ji zapamatuj, bude to totiž to poslední, co ucítíš.“ Zaryla nehty mezi kloub a kost. Já už to nemůžu vydržet a znovu křičím bolestí: „Dost! *Dost!*“

Přes zaslzené oči vidím, že natahuje druhou ruku s dýkou a chystá se k poslední ráně. Takovou bezmoc a zoufalství jsem snad nikdy nezažila. Mám i pocit, že mi před očima začal probíhat můj život, dokud jsem neuslyšela krátké zasvištění a Ellathein výkřik. Otevřu oči a uvidím šíp, trčící z její hrudi. Slézá ze mě a já se konečně můžu pohnout. Přibíhá ke mně Ethan se svým lukem a pomáhá mi vstát. Než mu však stačím poděkovat za záchranu, utrhuje se na mě: „Co tě to proboha napadlo! Chceš se nechat zabít? Zmiz!“ Odstrkuje

mě pryč a otáčí se k Ellathee, která si vytrhla šíp z těla a pomalu se začala zotavovat. Ethan snad s ní chce bojovat místo mě? To mu rozhodně nedovolím. Shýbám se pro svůj meč, díku nechávám ležet, protože bych s ní s mým ramenem těžko mohla zacházet, a přitom mi padne zrak na Dillona, který zrovna zápasí s démonem. Vede si dobře a všímám si taky, že šikovně využívá své nové schopnosti. Ve chvíli, kdy ho měla zasáhnout démonova zbraň do ramene, Dillon použil svou schopnost a zbraň ramenem jen proplula. Odstupuje od něj krok a svými náramky se démona zbavuje.

„Nicole, zmiz odtud," zasyčel Ethan znovu. Ellatheino zranění už je skoro vyléčené.

„Ne, nenechám tě s ní bojovat. Tohle je můj boj."

„Nebuď pitomá, málem tě teď zabila."

„Jenže-."

„Jen se hádejte," odsekla Ellathea zlostně. Napřimuje se a v ruce se jí objevuje meč. „Zabiju vás stejně oba."

Ethan natahuje luk se šípem přímo na ní a já si vedle něj stoupám do střehu. „Zkuste to a budete si vytahovat další šíp z oka," řekl Ethan výhružně.

Ellathea se pohrdavě uchechtla a najednou se toho začalo dít nějak moc. Na Ethana se ze strany rozbíhají dva vojáci. „Ethane, bacha!" vykřikla jsem, zatímco Ellathea zvedla ruku a vystřelila k nám větev blesků. Nestíhám se uhnout a bezvládně letím pár metrů dozadu. Jak je na tom Ethan, toho si nestíhám všimnout. Pomalu se zvedám na nohy, a jakmile se narovnám, objeví se těsně přede mnou Ellathea. Leknutím se prudce nadechnu a hned na to ucítím řezavou bolest v mém břiše. Jsem v šoku. Vytřeštěnýma očima hledím do Ellatheiny jízlivé tváře.

„*Nééé!*" slyším zoufalý křik někde za mnou. V hlavě mi však zní jako ozvěna. Pomalu posouvám dlaně ke zdroji bolesti. Narážím na ostrou čepel končící někde v mém břiše. Tvář se mi zkřiví strachem a přitom nespouštím zrak z Ellatheiných očí. Přisouvá se ke mně blíž a šeptá mi do ucha: „Pozdravuj svého bratra." Prudkým trhnutím vyndává čepel ven a spokojeně pozoruje, jak mi ochabují nohy. Padám na kolena.

V tu chvíli se znovu začíná dít něco divného. Všichni otáčejí hlavy jedním směrem a to k rozpadlé hoře, odkud přichází Matt. Zrak se mi sice

mlží, ale stále dokážu rozpoznat, že jeho kůže slabě fosforeskuje, oči mu nabraly zlatavou barvu a ve svém náručí drží nehybnou Isabelu. Vidím, že spousta Strážců nevěřícně pokládá dlaně k ústům a běží Mattovi naproti. První je u něj Arkarian, co ale povídá, neslyším. Takže Isabele se opravdu něco stalo… ona se nehýbe. A ty mraky – podle té energie, která z Matta vychází, soudím, že je nevědomky vyvolal on.

Ztrácím rovnováhu a bezvládně padám na záda. Na poslední chvíli mě zachytávají silné ruce, které mě berou do náruče. „Nicole, proboha… Nicole." Je to Dillon. Jeho doširoka otevřené oči si prohlížejí mé zranění a zaplní se slzami. Nakloní se nade mnou a položí mi ruku na tvář. „To bude dobrý, Nicole. Budeš v pořádku."

Trochu nadzvedávám hlavu, abych viděla na svou ránu, ale moc dlouho tak nevydržím. Lehám si zpátky na Dillonovu paži. „Zatraceně," procedím.

„Jen vydrž. Isabela tě…," zvedá hlavu k ostatním. Chvíli někam upírá překvapený pohled, pak se ale vrací zpátky ke mně. V očích mu vězí naprosté zoufalství.

„Co je jí?" ptám se. Hlas se mi nepatrně třese. „Co se stalo Isabele?" Odpověď nejspíš sama znám, ale jen doufám, že jsem třeba špatně viděla. Nechce se mi věřit, že by skutečně zemřela. A navíc by mě… tím pádem ani nemohla vyléčit…

Dillon jen se slzami v očích kroutí hlavou. Teprve teď mi začíná docházet, jaká byla hloupost, jít proti Ellathee. Vážně nevím, co jsem si to namlouvala. Podívám se mu do očí a steče mi slza po spánku dolů. „Promiň," hlesnu. „Mrzí mě to."

„To nic. Tiše… Nemluv."

„Neměla jsem to dělat," kroutím hlavou a vzlyknu. V ústech cítím nechutnou pachuť své krve. Mé svaly čím dál víc chabnou a před očima se mi mlží. Nahání mi to strach. Myšlenky se mi stáčí k tomu, že každou chvíli nejspíš zemřu.

„Nicole, vydrž," pobízí mě Dillon zoufale. „Slyšíš? Vydrž. Dostaneš se z toho." Z očí mu stále stéká více slz. „Zůstaň tu se mnou, prosím. Neumírej mi..."

Pousměju se a mlčky mu hledím do očí. On se zase dívá do mých. Kolem nás se něco děje, koutkem oka zahlédnu silnou záři a slyším výkřiky, ale nevšímám si toho. Jako by svět okolo nás byl jen zpomalený film. Zvedám ruku a pokládám ji Dillonovi za krk. Mám ale pocit, že

ji tam dlouho neudržím, ale Dillon ji naštěstí pevně chytá a nechává ji položenou na svém rameni. Ani jeden z nás nevnímá okolí. Věnujeme svou pozornost pouze tomu druhému.

Cítím, že stále více slábnu. Možná je tohle skutečně konec. Před očima se mi zjevují tváře mých rodičů, z čehož mě silně píchá u srdce. Zdá se, že ztratí druhé dítě. Nedovedu a ani si nechci představit, jak je tahle zpráva zarmoutí. Byla jsem vážně sobecká a naivní, když jsem si myslela, že Ellatheu porazím nebo oslabím. Měla jsem myslet na rodiče a snažit se přežít. Takhle jsem jen hodně riskovala a zaplatila za to. Proč mi to dochází až teď?

Jedinou světlou stránkou je to, že své poslední chvilky můžu strávit s Dillonem. Usměju se na něj, on mi úsměv opětuje. Nějaká slova jsou teď zbytečná. Možná si máme říct spoustu věcí, ale ani jeden z nás nic neříká. Loučíme se pouze dlouhým pohledem.

Dillonova kůže najednou začíná mírně zářit a stejně tak má. Vůbec nevím, co se to děje. I Dillon se nechápavě mračí. Každopádně mi to ubírá ještě víc energie. Tělo mě lehce a nepříjemně brní. Působí mi to ještě větší bolest kolem mého zranění. Zaúpím bolestí a pevně zavřu oči. Zmocňuje se mě panika. Ať už se děje cokoliv, odebírá mi to moje poslední zbytky sil.

59. kapitola

Matt

Vycházím ze sálů a tvrdým pohledem pozoruju vřavu bojujících lidí. Isabela mi bezvládně leží v náručí. Její vybledlá tvář zachytává jemné paprsky mé fosforeskující kůže. Ze zranění na čele jí vytéká pramínek krve, který po kapkách skapává na zem pod mé nohy. Čím blíž se přibližuji k bojišti, tím víc lidí přestává bojovat. Udiveně a zaskočeně mě pozorují. Pohledem se přesouvám doprostřed vřavy, kde stojí Ellathea a stejně jako ostatní na mě upírá pohled. Ona ale nedává najevo žádný údiv, strach ani zděšení. Prohlíží si mě s naprostým klidem.

Přibíhá ke mně Arkarian. Oči má strachem doširoka otevřené. Pokládá dlaně na Isabeliny tváře, několikrát se nevěřícně nadechuje a zvedá ke mně zaslzené oči. „Co se stalo?“ hlesl.

Klekám si s Isabelou na zem a pokládám ji do trávy. Oči přitom nespouštím z Ellathey. Přibíhají k nám další a s otázkami poklekávají k Isabele. „Matte, co se stalo!“ Arkarian tentokrát svou zoufalou otázku vykřikl.

Krátce k němu pohlédnu. „Zachránila mi život.“ Víc toho nejsem schopen o sestřině smrti říct.

Všichni mě stále zasypávají otázkami, ale nevěnuju jim pozornost. Ta momentálně patří pouze Ellathee a jejím životům. Spokojeně pozvedává hlavu. Koutky úst se jí zvedají do lehkého, jízlivého úsměvu. Čeká.

Vstávám a popocházím pár kroků k ní. Naše oči ani na vteřinu neztrácejí kontakt. Stříbrné do zlatých, zlaté do stříbrných. Nikdo kolem nás nebojuje. Stojí v kruhu a napjatě, se zatajeným dechem nás pozorují.

Pomalu zvedám ruku ke své kapse mikiny. Všímám si, že Ellathea mě bedlivě pozoruje. V dlani najednou držím zářivý osmihran a její oči se okamžitě rozšiřují. „Ne,“ vydechla, „to nesmíš.“ Takřka v panice kroutí hlavou a přikládá ruku k životům u jejího pasu. „To nesmíš!“ vykřikla tentokrát.

Neváhám. Mým tělem proudí silná energie. Krystal v mé ruce září čím dál víc. Soustředím se jen na zničení všech živlů. Zář z krystalu je tak oslnivá, takřka celého mě obaluje. Ellathea něco křičí, zvedá ruku, ze které jí okamžitě vyšlehávají blesky mým směrem. Ty se ale hned odrážejí od světelné kopule z krystalu. Cítím, že živly už jsou téměř zničené. Jejich skelný povrch praská a září. Ellathea odepíná pásek a odhazuje ho na zem. S bezradnýma, vyděšenýma očima pozoruje skoro zničené osmihrany.

Poslední oslepující záře a výbuch tříštícího se skla.

Živly jsou zničeny. Zbyly po nich jen malé kusy střepů. Krystal v mé ruce přestává zářit. Kolem je ohlušující ticho. Jako by nikdo ani nedýchal, včetně samotné Ellathey, která stále upírá zrak na střepy. Připravil jsem jí o velkou šanci na vítězství. Ještě stále však není konec. Pouštím krystal na zem a místo něj se mi v ruce objevuje má sekera.

Ellathea ke mně zvedá oči a z úst se jí dere rozčilený výkřik. Je připravena se mnou bojovat. Tedy to jsem si aspoň myslel. Dělá něco absolutně nečekaného. Něco, na co jsem nebyl připravený. Rychlostí mrknutí oka se přemisťuje přede mě a zaráží mi meč do břicha.

„*Matte!*" slyším zoufalý křik a několik dalších hlasů mých přátel.

Sklopím své vytřeštěné oči dolů. Spatřím zabodnutou čepel meče někde hluboko v mém břiše. To ne. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem selhal. Mé svaly pomalu chabnou a nohy se mi podlamují. Padám na kolena. Tohle je asi konec.

Kolem se lidi hemží na všechny strany. Nevím, co se to děje. Kouknu krátce vedle a spatřím Ethana s Rochelle a svého otce. Vyděšeně mi zírá do očí a volá mé jméno. Mně se ale v hlavě přehrávají jiná jeho slova: „*Co se tvých schopností týče, jsi mnohem mocnější než Ellathea*." Pohledem se přesunu na druhou stranu, kde stojí také mí přátelé. Nevěřícně mi hledí do očí. Bojí se, že umírám. Já však v sobě stále cítím proud energie, který mě naplňuje nadějí. Už vím, co mám dělat.

Ještě není konec.

Pohledem se vrátím zpátky k Ellathee a nepatrně se pousměju. Ona je mým chováním natolik zmatená, že zůstává stále na místě těsně přede mnou a s nejistým pohledem si mě prohlíží. Zavírám oči a používám energii k nejmocnějšímu kouzlu, které se kdy pokusím udělat. Před očima vidím všechny své přátelé: Arkarian, Neriah, Ethan, Rochelle, Dillon, Nicole, Shaun, Jimmy i Isabela. Vybavím si

všechny jejich schopnosti a soustředím se na ně.

„Co to děláš?“ vykřikla Ellathea vyděšeně. Cítí tu energii – tu mou moc a děsí jí to. „Co se to děje?“ Vůbec jí nevěnuju pozornost. Dokonce ani nevnímám to, že vytrhla meč z mého těla. Bez hnutí zůstávám na místě. Cítím, jak se mé tělo posilňuje. Získávám nové schopnosti. Schopnosti mých přátel.

Mé oči se prudce otevírají a vpíjejí se do Ellatheiných. Ohromeným a vyděšeným pohledem těká ze mě na Strážce kolem nás, jejichž těla září zlatavou barvou, stejně jako moje. Zdroj světla vychází z mé otevřené rány, která se pomocí Isabeliny schopnosti léčení zaceluje. Jakmile dokončím své léčení, zář mizí.

Opět nastává ticho.

Všichni, včetně Ellathey, tají dech. Dívají se na mě a čekají.

V ruce stále držím svou sekeru. Pozvednu ji a zaútočím na ni. Jsem posilněn Nicolinou schopností bojového umění. Mám souboj pod kontrolou jako nikdy před tím. Ellathea má velké problémy se ubránit. Se strachem v očích ustupuje a ze všech sil vzdoruje. Cítí, že slábne.

„Ty mě nemůžeš porazit,“ vykřikla zoufale a svým šermířským uměním vyrazila mou sekeru do výše. Neváhám a dřív, než Ellathea stačí udělat výpad, odrážím se do výšky za svou sekerou a zůstávám viset ve vzduchu. Všichni ke mně ohromeně vzhlížejí. Ellathea nevěřícně kroutí hlavou. Mezi rty tiše pronáší svůj údiv.

To díky své a Ethanově posilněné schopnosti přenášení věcí pomocí myšlenky právě levituju pár metrů nad zemí.

Ellathea s výkřikem prudce zvedá ruku. Z konečků jejích prstů ke mně posílá blesky. Vyhýbám se jim a ona vystřeluje další a další. Zoufalstvím i zuřivostí na mě stále doráží. V rukách se mi hromadí silná energie a při první příležitosti její výboj odrážím svými zlatými blesky. Následuje ohromný výbuch, který nás na chvíli všechny oslepuje i ohlušuje. Přemisťuju se zpátky na zem a využívám chvilkové nepozornosti. Na malou chvíli zavírám oči a používám další schopnosti v různých kombinacích tak, aby si toho nikdo nevšimnul.

Ellathea mě hledá pohledem. Stojíme blízko sebe. Spatří mě a zaútočí. Já se s přehledem bráním a později se dostávám i do vedení. Ellathea slábne, moc dobře to ví. Ale i přes to je to nakonec ona, kdo získává možnost k poslední ráně. Její meč opět projíždí mým tělem skrz. Někdo v davu vyděšeně vykřikl, jiní se prudce nadechli. Slyším i, jak

si Ellathea oddychla. Netuší však, že ve skutečnosti stojím za ní. Má probodnutá iluze se před jejíma očima rozplývá.

Už to tuší.

Pomalu se otáčí, krátce zalapá po dechu, a když spatří ostrou dýku zabodnutou v její hrudi přímo u srdce a šaty vsakující její krev, oči se jí doširoka otevřou. Dochází jí, že je konec.

„Mýlila ses," říkám jí. „Můžu tě porazit."

Její srdce přestává bít. Svaly jí ochabují a padá k zemi. Oči jí zůstaly zděšením otevřené, třpytka života se z nich však už navždy ztrácí.

Zhluboka nasávám vzduch do plic a následně jej vypouštím. Pozvednu hlavu a spatřím své přátele, členy Tribunálu, vojáky z Athén i Ellatheiny vojáky. Nikdo nebojuje. Všichni upírají pohledy na mě a na padlou Ellatheu.

Z ničeho nic slyším radostný jásot, řinčení zbraní nad hlavami a hlasy zvolávající slávu nad vítězstvím a také mé jméno. Někteří vojáci z Řádu prchají a přemisťují se pryč, jiní jen postávají. Všímám si, že kolem nás jsou stále stvůry z podsvětí. Je třeba poslat je zpátky tam, kam patří. Jsme někde pod průrvou, ale k jejich přemístění budu potřebovat pomoc členů Tribunálu. Myšlenkami se s nimi spojuju a oni mi odpovídají. Trvá to jen pár chvil a všechny stvůry postupně mizí pod závojem světla stvořené z naší společné síly.

Řád chaosu prohrál. Jejich vládkyně padla. Přesto v sobě ale víc, než malou úlevu nenacházím. Krátce pootočím hlavou do strany, kde sedí Arkarian. V náručí drží Isabelu. Pláče. Ethan klečí u Isabeliny hlavy. Jednou rukou drží Arkariana za rameno a druhou hladí Isabelu po vlasech. Z očí se mu také kutálí slzy.

Sice jsem Ellatheu porazil, ale sestru mi to nevrátilo. Isabela je snad ta největší oběť, kterou nám tato bitva mohla vzít. Znovu k ní poklekávám a se smutkem beru její ruku do dlaní. Rty se jemně dotknu její kůže a nechávám z očí skápnout pár slz.

Arkarian ke mně zvedá své zaslzené fialové oči. „Nemůžeš něco udělat?" ptá se pomalu a tiše.

Mírně kroutím hlavou. „Kdybych mohl, už bych to dávno udělal."

Přichází ke mně Neriah. Bere mě kolem ramen a líbá mě do vlasů. Také pláče.

Arkarian sklápí hlavu a pevně zavírá oči, ze kterých mu stéká několik dalších slz. „S tímhle já se prostě nedokážu smířit," pronáší.

„Musí být přece nějaký způsob, jak ji vrátit," zvedá oči k Rochelle. „U tebe jsme to přece taky dokázali," pak přesouvá pohled zase na mě. Čeká ode mě nějaké přitakání. Pozvednu hlavu k Rochelle a chvíli si hledíme do očí. Ano, je pravda, že jsme Rochelle nějakým způsobem dokázali oživit, ale… jakým? Pokud je tady šance, že Isabelu dokážeme přivést zpátky, chci ji určitě využít. Napadá mě ale jen jeden člověk, který by mi na tuto otázku dokázal odpovědět.

60. kapitola

Matt

„Matte!“ Zastavuje mě zoufalý hlas. Otáčím se za ním. Je to Dillon, který v náručí drží zraněnou Nicole. Ta má zavřené oči a zesláblé ruce jí leží na jejím zranění. Nedokážu poznat, jestli ještě vůbec dýchá. Rychle se rozbíhám přímo k nim a klekám si naproti Dillonovi. „Co se stalo?“ ptám se rychle i překvapeně. Nicole by s jejími schopnostmi byla mezi posledními, u kterých bych čekal, že je někdo tak vážně zraní.

„Bojovala s Ellatheou. Ří-říkal jsem jí, ať to nedělá. Vyléč ji, prosím tě. Rychle,“ žádá mě zoufale.

Pokládám dlaň na Nicolinu tvář a druhou rukou zkouším její tep. Nic necítím. Ani hruď se jí nezvedá. „Už… už je pozdě,“ pronáším tiše. „Je mi to líto.“ Pokládám ruku na Dillonovo rameno a pevně jej tisknu.

Hledím Nicole do pobledlé, tiché tváře a v hlavě se mi vyrojí vzpomínka na dávnou Isabelinu vizi. Isabela viděla, jak při bitvě Ellathea Nicole zabije. Úplně mi to vypadlo z hlavy. Všechno se semlelo tak rychle, že jsem neměl ani šanci si na to vzpomenout, natož někoho včas varovat. Stejně ale cítím pocit viny. Kromě Isabely, Arkariana a vlastně i Jimmyho o tomto vidění nikdo nevěděl. Dostali jsme varování, ale stejně jsme nic neudělali. Já jsem nic neudělal. Nicole nemusela zemřít… Stejně jako Isabela.

Otáčím hlavou do strany, kde stojí můj otec. Hledí na mě se soucitnou a povzbudivou tváří. Ví, co mám na srdci, a čeká na mě. Zvedám se a jdu k němu. Bere mě do náruče a chvíli objímá. „Už jsem se bál, že tě ztratím.“ Odtahuje mě od sebe a ruce nechává na mých ramenech. „Jsem na tebe moc pyšný, Matthew. Předvedl jsi nám neuvěřitelně mocnou sílu, kterou v sobě máš. Zničil jsi živly a porazil Ellatheu. Můžeš být na sebe právem hrdý,“ pousmál se, ale já naopak sklápím hlavu. Zní to sice hezky a nějakou hrdost v sobě cítím, ale potlačuje ji smutek při pomyšlení na Isabelu a teď i Nicole. „Pověz mi, co máš na srdci?“ tázá se pomalu.

S povzdechem k němu zvedám pohled. Nadechuju se. „Isabela

a Nicole…“ na sucho polykám. Ani to slovo nedokážu vyslovit, tak větu nechávám nedokončenou.

Otec mi však rozumí a chápavě s lítostivou tváří přikyvuje. „Jejich ztráta je více než jen politováníhodná. Všechny nás zarmoutila. Byť je tato válka ukončena naším vítězstvím, rozhodně není zcela radostná.“

„Nikdo z nás určitě není připraven se s jejich ztrátou smířit. Můžeme je přivést zpět, stejně jako Rochelle.“

Otec na malou chvíli mlčí. „Se smrtí si není radno zahrávat, Matthew.“

„Já to riziko klidně podstoupím, pokud to přivede mou sestru a kamarádku zpět,“ říkám pomalu, ale jasně. „A určitě nejsem sám.“ Krátce mávnu rukou za sebe ke všem ostatním u Isabely. „Tak co tedy stálo za oživením Rochelle?“

Otec nepatrně zakroutil hlavou. „To nevím.“

„Jak to, že *nevíš*?“ zeptal jsem se o něco zvýšeným hlasem. Jsem dost netrpělivý a doufal jsem, že otec nám pomůže a on mi odpověděl, že neví?

„To, co se stalo v Athénách, bylo naprosto výjimečné. Něco, s čím jsme se ještě nesetkali. Nejspíš šlo o nějakou… magii, kterou jsme ještě neprozkoumali. Proto nevím, jak přesně byla Rochelle přivedená zpět k životu.“

Krátce uhnu pohledem a otočím hlavu k Isabele a pak k Nicole. „Tak ji prozkoumáme teď,“ říkám a vracím k němu zpátky pohled. „Musíme zjistit, co to bylo za magii a jak jsme Rochelle oživili. A pak ten způsob použít na oživení Isabely a Nicole.“

Chvíli mlčí, ale nakonec přikývne. „Dobrá, přemýšlejme,“ popochází pomalým krokem vpřed a já se k němu připojuju. „Co se tedy tehdy odehrálo?“

Navzájem si myšlenkami vyměňujeme obrazy. Všichni jsme v Athénách. Vidím před sebou klečícího Ethana a před ním jeho iluzi v podobě Rochelle. Všichni se stavíme kolem nich. Do osmihranu. „Osmihran,“ pronáším zamyšleně. „Tenhle tvar se tu vyskytuje nějak často, nemyslíš?“ Prvně se mi vybaví živly s klíčem. Pak si vzpomínám, když byl Arkarian unesen do podsvětí, lady Arabella, lord Pembarin a královna Brystianne tam přemisťovali Ethana s Isabelou a pak i mě taky pomocí tohoto tvaru. Potom si vybavím chvíli, kdy nás Ellathea přemístila do svého světa. Na té mýtině byly kolem nás jakési černé

kameny. Nejspíš byly taky postaveny do osmihranu.

„To ano," přitakal. „Pomocí něj můžeme cestovat mezi světy, objevil se i u živlů… Zdá se, že s ním i dokážeme přivést duši zpět ze světa mrtvých, jen…"

„Jen?" dožaduju se netrpělivě odpovědi.

„Jak přesně jsme to dokázali? Přivést duši zpátky do těla, to není jen tak. Smrt nelze jednoduše obejít."

„Možná, že právě jde. Možná to je ta magie, kterou ještě nikdo neprozkoumal."

Otec přikyvuje. „Možná."

„V Athénách jsi nám říkal, že Rochelle přivedla zpět naše láska k ní a soucit k Ethanovi nebo něco takového."

Znovu přikývl. „Láska je silnější než smrt, jak se říká. V tomto případě je to skutečně pravda. Všichni jste spoutáni silným poutem. Každý z vás tu má svou spřízněnou duši, nepřišlo ti to někdy zvláštní? Spousta lidí svůj život prožije bez ní, ale vy jste si k sobě cestu našli. A ještě k tomu jste všichni velmi dobří přátelé. Navzájem si chráníte kůži a zachraňujete životy. Pokud se nějak vaše pouto naruší nebo přetrhne, všichni pociťujete smutek nebo soucit." Na nepatrnou chvíli se zastavuje a vypadá to, že na něco přišel. „A myslím, že právě toto silné pouto dokáže smrt přelstít."

Horečně přikyvuju hlavou. „Jak?"

„Stejně jako u Rochelle. Stoupnout si kolem Nicole a Isabely do osmihranu, nechat svůj žal proplout vaší myslí, ale hlavně uchovat v srdci i v hlavě myšlenku na ta dvě nebohá děvčata, lásku k nim a z celého srdce si přát, aby se k nám navrátily." Krátce si povzdychne. „Jestli to bude fungovat, nevím, ale Rochelle je živým důkazem vaší ohromné, takřka neporazitelné síly. Vkládám do vás svou víru," položí mi ruku na rameno. „Víru a naději. Věřím a doufám, že je dokážete přivést zpět."

Přikývnu. „Taky doufám. Tohle musí vyjít, Jednou už jsme to dokázali, dokážeme to i teď." Chytnu ho za paži a krátce se pousměju. „Děkuju, tati."

Jdu rychle k ostatním a říkám jim, co je třeba. Vidím na všech to vzrušení, napínavost a naději. Všichni chceme vrátit Isabele a Nicole život. S každou další vteřinou se má víra v nás stupňuje. Věřím, že to zvládneme, ať už za touto magií stojí cokoliv, my tomu přijdeme na kloub. Cítím to. Isabela s Nicole budou žít. Já to prostě vím.

Všichni už stojíme v osmihranu. Já, Neriah, Dillon, Jimmy, Rochelle, Ethan a Shaun. Arkarian pokládá Isabelino tělo doprostřed tvaru vedle Nicole, políbí ji na čelo a stoupá si vedle mě, čímž uzavírá obrazec.

Kolem nás stojí i členové Tribunálu a někteří vojáci z Athén. Všichni vědí, o co se právě jdeme pokusit, tak napjatě stojí a mlčí a bedlivě nás pozorují.

Krátce si vyměním pohledy se všemi, co se mnou stojí kolem Isabely a Nicole. Žádná slova nejsou třeba. Všichni špatně snáší pohled na dvě nehybná, křehká těla před námi.

Prohlížím si Isabelinu a Nicolinu tvář, dlouho na ně ztrápeně hledím a jediné, na co myslím, co si přeju ze všeho nejvíc, je, jak obě najednou otevřou oči a povstanou před námi. Jak uvidím jejich úsměvy a budu je moct obejmout. Jak se s Isabelou vrátíme spolu domů a budeme moct mamku uklidnit, že jsme oba v pořádku. Přál bych si vidět, jak obě svobodně dýchají a dospívají, jak se vdají a vychovávají své děti… jak šťastně žijí… žijí… chci vidět, jak žijí, tak… tak proč se sakra nic neděje?

Bezradným, nechápavým a zoufalým pohledem těkám z jednoho na druhého. Stojíme tu dlouho, všichni se soustředíme na jedno a to samé, ale Isabelin ani Nicolin hrudník se vůbec nezvedá. Stále nehybně leží… Blednou… Chladnou…

Co se to děje?

Proč naše síla – naše pouto nefunguje?

Když jsme si takhle stoupli kolem Rochelle a Ethana, hned se z nás začala čerpat energie. Ale teď necítím ani slabý záchvěv síly.

Nic.

Vůbec nic.

Slyším Dillonův zoufalý hlas. Ptá se, proč se nic neděje. Nikdo z nás to nechápe

Pozvednu hlavu k otci. Hledí na mě smutnýma očima a mírně kroutí hlavou. Ani on sám neví, jak nám pomoct. Bezvládně padám na kolena. Ruce se mi začínají chvět a do očí mi vhrknou slzy. Nejsem schopen slova, ani hlásku ze sebe nedokážu vydat. Jako by můj hlas uvízl kdesi v mém hrudníku a nedokázal se vydrat ven. Několikrát se prudce nadechnu. Z koutků očí mi začínají stékat slzy. Hledím přes ně na ta dvě nehybná těla přede mnou. Nedokázali jsme je přivést zpět. Naše pouto byla poslední naděje, ale ta zmizela. Najednou

vůbec nevím, co si počít. Hlava mi padá do otevřených dlaní. Před očima se mi znovu zjeví tvář Isabely, její nepopsatelný výraz těsně před tím, než ji zavalila lavina kamenů. Vůbec nevím, proč se mi tenhle hrozný výjev vybavil, ale činí mě ještě zoufalejším. Z očí mi stéká stále více slz. Nevím, co dělají ostatní, jestli pořád stojí na svých místech nebo jsou na tom podobně jako já. Možná mě pozorují, ale je mi to jedno. Je mi jedno úplně všechno. Ztratil jsem svou sestru. A nejlepší kamarádku. Už je nikdy neuvidím. Už nikdy.

Znovu cítím proud energie, podobný jako nahoře v sálech. Prochází každou částí mého těla, každou buňkou a náhle vychází ven.

Ruce mi pomalu kloužou z obličeje ke kolenům. Zaskočeně pozoruju jasnou zář kolem mě – kolem nás všech. Chvíli na to mě ale zasahuje bolest. Prudce svírá můj hrudník a plíce jako by se mi zužovaly z nedostatku vzduchu. Krátce stačím zpozorovat, že v tom nejsem sám. Všichni v osmihranu mají stejné potíže. Přichází další vlna bolesti, která mě nutí svinout se do klubíčka. Čerpá se ze mě energie a síla. Každou další vteřinou slábnu víc a víc. Dlouho už nevydržím.

Nakonec bolest ustupuje a zář pomalu mizí. Jsem stále při vědomí, ale ostatní zřejmě ne. Nejspíš to bude tím, že jsem je před tím oslabil odebráním jejich schopností. Slyším nějaké hlasy a údivné povzdechy. Zesláble pozvednu hlavu a spatřím Isabelu a Nicole. Obě si pomalu sedají a nechápavě se ohlížejí kolem sebe.

Oči se mi nevěřícností doširoka otevírají. Dech i tep se na chvíli zastaví a krátce nejsem ničeho schopen.

Dokázali jsme to! Tak přece. Ony žijí!

Snažím se zvednout na kolena a doplazit se k nim.

„Matte." Isabela mě spatří dřív. Zvedá se, dobíhá ke mně a pevně mě k sobě tiskne. Položím jí ruce na záda a objetí jí opětuju. V tohle už jsem skoro ani nedoufal. Myslel jsem si, že se mi už nevrátí. Isabela mi pláče na rameno a stejně tak já na její. Už jí došlo, co se stalo. Ví, že jsme ji a Nicole právě oživili stejně jako Rochelle. Budou obě dál žít díky našemu vzájemnému poutu přátelství a lásky. Skutečně jsme objevili silnou, možná i neporazitelnou moc, která dokáže přelstít smrt a možná i víc. Rochelle, Isabela i Nicole žijí, Řád chaosu je poražen a celý svět, včetně nás, už může v klidu, štěstí, míru, a lásce prožívat své životy.

Epilog

„Vydrž. Vydrž," pobízí Ethan naléhavě a nervózně. „Už jsme tady, jen vydrž." Pevně svírá Rochellinu ruku, i když by se dalo říci, že Rochellin stisk je mnohem křečovitější. Rochelle už poněkolikáté zasténá bolestí, která je stále intenzivnější. Ethanovi z toho naskakuje husí kůže. Naštěstí už ale parkuje před nemocnicí, kde na ně čekají dva doktoři s lehátkem. Ethan rychle vystupuje z auta, obíhá jej a otevírá dveře u sténající Rochelle. „Rychle!" houká na doktory, kteří už k němu běží. Pomáhají mu opatrně naložit Rochelle na nosítka a míří s ní do nemocnice.

„Ethane?" Před samo otvíracími, skleněnými dveřmi ho zastavuje známý hlas. Otočí se na parkoviště, kde stojí Matt opřený o dveře svého auta. „Máme jít konečně za tebou, nebo radši vůbec nemám vypínat motor?" pobaveně se usmívá a pozoruje Ethanův poplašený výraz.

Ethan se ale vůbec nebaví. Nervózně přešlapuje z jedné nohy na druhou. „Tohle sakra není planej poplach. Připadá ti to snad tak? Už vážně rodí!" Svižně se otočí zpět a prudce naráží do skleněných dveří, které se mu zatím zavřely. Vrávorá pár kroků dozadu a přikládá dlaň ke svému čelu.

Matt hned vybuchuje smíchy, i Neriah Ethana viděla a směje se. Matt se k ní otáčí. „Vezmeš malou?"

Neriah rozepíná poslední popruh z dětské sedačky a bere dvouroční Caitlin do náruče. Zabouchne dveře auta a usměje se na Matta. Ten jí úsměv opětuje, zamkne auto a všichni tři společně vyrážejí za Ethanem, který se už vzpamatoval a zmizel v chodbě nemocnice.

„Hele, Nicole s Dillonem už taky jedou," říká Neriah, zatímco staví Caitlin na nohy a chytá ji za ruku. Matt na Caitlinino žadonění bere její druhou ruku a s úsměvem pozoruje Sinclairovic zelené auto. Dillon zastavuje před ním a vykukuje z okýnka. „Tak co? Planej poplach?" zazubí se.

Matt se zasměje a kroutí hlavou. „Ne, tentokrát ne."

Pokaždé, když si Ethan myslel, že Rochelle už bude rodit, poslal úplně všem svým přátelům poplašnou myšlenku.

Už to bude asi deset let, kdy se přihodila ta zvláštní věc. Ethan jednoho dne začal slyšet myšlenky ostatních lidí kolem. Všichni z toho byli zmatení, protože Ethan už měl tři schopnosti a z ničeho nic se objevila čtvrtá. O pár dní později i Isabela uslyšela myšlenky jiných a všem začalo být jasné, že nešlo o obyčejné objevování nových schopností. Mezitím, co všichni i s členy Tribunálu začali zkoumat pouto pečlivěji, se čtení myšlenek objevilo i u ostatních, kteří tuto schopnost ještě neovládali. Nikomu nebylo příliš jasné, o co se jedná, dokud Matt o pár dní později nepocítil stejnou schopnost v jeho rukách, jako má Rochelle, a dokud si Jimmy sám nevyléčil zranění.

„Díky vašemu poutu již nejste vlastníky svých schopností," říkal jim nakonec Dartemis. „Nemáte žádné z nich a přitom vlastníte všechny. Co umí jeden, umí všichni. Sdílíte lásku, bolest i vědomosti. Zrušili jste stará pravidla a stvořili nová. I když se může zlo zdát poražené, vždy může nějaké povstat. Jste budoucnost Strážců. Jste novým Tribunálem."

Postupně pak u sebe všichni začali objevovat schopnosti svých přátel a museli se naučit je ovládat.

„Tak běžte za nima, my zatím zaparkujeme," řekl Dillon a pomalu šlápnul na plyn.

Matt s Neriah a malou Caitlin vcházejí do nemocnice a akorát stihnou vidět, jak sestra pomáhá Ethanovi navlíknout modrý, nemocniční oblek a čepici. Ethan chce být očividně u porodu.

„Ethane," volá na něj Matt. „Hodně štěstí."

Ethan s pousmáním krátce přikývne a pak se nechává sestrou vést k Rochelle.

„Kde jsou? Kde jsou?" ptá se přibíhající Nicole a natahuje krk do chodby vyhlížející Ethana nebo Rochelle. „Prošvihli jsme je?"

„Jo, o vlásek," přikývla Neriah s úsměvem.

Nicole trochu zklamaně prohodí rukama a přeje oběma štěstí aspoň na dálku pomocí myšlenek. Pak se otáčí a vyhlíží Dillona, který k nim právě přichází a bere Nicole kolem ramen. „Myslím, že jsem zahlédl Arkariana s Isabelou," říká a ukazuje palcem za sebe. „Za chvíli tu nejspíš budou."

„Prima, už mají načase," uchechtl se Matt. „Teď budeme muset stejně

všichni čekat.“ Zaujímá místo na jedné ze sedaček u zdi a ostatní následují jeho příkladu.

„Na čo čekáme, tati?“ ozval se zvědavý hlásek malé Caitlin. Matt si ji dává na klín. „Čekáme, až nám strejda Ethan s tetou Rochelle představí nového člena rodiny.“

„Koho?“

„Za chvíli nám ukážou svoje miminko, víš?“

„A oni plo něj šli?“

„Tak nějak,“ přikývl Matt se smíchem.

„Hele,“ zavýskala radostně a hbitě zvedla ruku směrem k dalším přicházejícím. Je to Arkarian s Isabelou a svými dvojčaty, která jsou jen o pár měsíců mladší, než Caitlin. Arkarian, který zase na chvíli změnil svou modrou barvu vlasů na světle hnědou, aby nepřitahoval velkou pozornost, v rukách drží malého Doriana a Isabela nese Charlottu. Přibíhají k nim. „Jdeme pozdě?“ vyhrkla Isabela.

Slova se ujímá Neriah. „Ani ne, před pár minutami je odvedli na porodní sál.“

„Takže žádný planý poplach?“ ušklíbl se Arkarian.

Ozývá se pobavený smích.

„Ne, konečně se ten jejich malej vtipálek rozhodl, že už si ze svých rodičů udělal dost srandy,“ směje se Dillon.

„A hlavně z táty,“ doplnil ho Arkarian se smíchem a postavil Doriana na nohy, který se hned rozběhl ke Caitlin, která slézá Mattovi z kolenou.

„Doriane, neběhej,“ napomenula ho Isabela a taky Charlottu postavila na nohy. Zatímco si děti spolu začínají hrát, přicházejí k ostatním Shaun s Laurou a Jimmy s Coral. Také se hned ptají, jak je Rochelle na tom a zaujímají posledních pár volných sedaček u stěny. Coral s Laurou už o druhém světě svých blízkých dlouhou dobu vědí. Jelikož jejich děti přestávaly od osmnácti stárnout, dřív nebo později by si toho jistě všimly, a tak jim řekli pravdu. Prvně to nechápaly, nechtěly ten fakt přijmout a nějakou dobu byly naštvané, vystrašené, ale po nějaké době všem odpustily a začaly si zvykat. Koneckonců, žádné zlo už nikomu nehrozí, nemusely se bát, že by o někoho přišly, jak tomu dříve bylo.

Už dlouho se takhle všichni společně nesešli, takže začíná velká, veselá debata, co se komu dělo za posledních pár dní.

„Jo a víte, že Jeff se bude ženit?“ vyhrkla Nicole nadšeně, jakmile si na to vzpomněla. Všichni reagují překvapeně a potěšeně. „Volali jsme si předevčírem, tak mi to oznámil. Měla by nám všem brzy přijít pozvánka na svat-.“

„Doriane!“ zavolala Isabela, když si všimla, jak malý Dorian utíká ke vchodu nemocnice. „Doriane, pojď sem!“ Zvedá se a běží za ním. Do vteřiny je u něj, chytá ho a bere si ho do náruče. „Ty malej ďáblíku. Kam bys pořád utíkal.“ Sedá si s ním zpátky a už ho nepouští, i když Dorian se její náruči vzpírá a chce slézt zpátky na podlahu, ale Isabela si ho rázně posouvá ještě blíž a otáčí k sobě. „Tady budeš. Nechoď nikam.“

„Mamíí,“ zaškemral a zasnažil se znovu sklouznout z matčiných kolenou, ale Isabela mu to nedovoluje.

„Ne! Zlobíš.“

Dorian začíná tiše vzlykat a postupně přidává na síle, jak tomu dělá vždycky, když mu Isabela něco zakáže nebo ho nechce někam pustit, protože ji neposlouchá. Isabela si hluboce povzdychne a nakonec ho pouští na zem. Obvykle nepoleví, ale teď nechce, aby tu plakal na celou nemocnici.

„Ale ne že budeš utíkat ven, rozumíš?“

Dorian přikývl a rozběhl se za svou sestrou a Caitlin.

„Haló? Prosím vás,“ ozývá se zdravotní sestra v chodbě. Všichni se k ní otáčí. „Pomůžete mi někdo? Váš přítel právě omdlel,“ mírně prohodila rukama.

Všichni se začínají smát a Matt se přitom zvedá sestře na pomoc. „Caitlin, neběhej,“ napomíná svou dceru mírně, když ji míjí a pokračuje za sestrou do chodby. Caitlin se otáčí, běží za ním a chytá se ho za ruku. „Kam deš, tati?“

„Pro strejdu Ethana,“ sklonil k ní hlavu a usmál se na ní. „Běž za mamkou, já tam za chvilku přijdu. A neběhej.“

Caitlin přikývla a stejně se rozběhla za ostatními, zatímco sestra Matta dovedla do chodby, u jejíž stěny leží spící Ethan. Matt se znovu zasmál, sklonil se k němu a donesl ho k ostatním, kam ho posadil na své místo.

„Tak u něj bych zrovna nečekal, že to s ním sekne,“ Dillon se pořád směje.

„Moc se nesměj,“ otočila se k němu Nicole. „Taky tě to brzy čeká.

Uvidíme, jaký budeš hrdina.“ Položila si dlaň na své mírně zakulacené břicho.

„Ethane?“ Matt ho plácá po pobledlé tváři, aby se vzbudil. Ethanovi se malátně kolíbá hlava a pomalu otvírá oči. Něco mručí.

„Stlejdo,“ volá Caitlin a šťouchá do Ethana, který už se zcela probouzí.

„Jsi v pohodě?“ ptá se ho Matt s úšklebkem.

Ethan na něj chvíli nechápavě kouká, pak přejede pohledem po ostatních a rychle vyskočí ze židle. „Musím rychle zpátky!“ vykřikl a už se chystá vyběhnout do chodby, ale Matt ho ještě rukou zadržuje. „Jestli tam znovu omdlíš, tak už tě tam pak radši ani nepustí,“ usmál se.

„Já… já to zvládnu. Musím za Rochelle.“ Chtěl se Mattovi vytrhnout, ale oba zarazil dětský pláč za nimi. Caitlin s Charlottou do sebe při hraní nějak narazily a teď obě sedí na zemi a pláčou. Neriah s Isabelou zakročují první, klekají si ke svým dětem a utěšují je. Jemně je hladí po hlavičkách, čímž léčí naražená místa a děti pomalu přestávají plakat.

Matt si s úsměvem sedá do dřepu naproti Caitlin. „Dobrý, zlatíčko?“

Caitlin pomalu se smutným pohledem přikyvuje a dlaněmi si utírá pár slz. Matt ji lehce štípe do tváře, čímž přiměje Caitlin k úsměvu. „Říkal jsem ti, že nemáš běhat. Kdybys tátu poslechla, tak by se to nemuselo stát.“

Caitlin s úsměvem zamručí a natáhne k Mattovi ručičky. Matt si ji se smíchem bere do náruče a líbá ji na tvář. Pak se otáčí k Isabele, která drží Charlottu. Ta už se také jen usmívá. „A co ty, prcku?“

Charlotta k němu zvedá své fialové oči a zaculila se na něj. „Doblý.“

„Pane Robertsi?“

Ethan se prudce otáčí na sestru v chodbě. Ta se na něj usmívá a kyne hlavou i rukou do vedlejší chodby, čímž mu i ostatním dává jasné znamení. Ethan ke svým přátelům rychle otáčí hlavu. Oči má vzrušením doširoka otevřené a na tváři se mu pomalu rozlévá úsměv. Všichni mu úsměv opětují, a jakmile Ethan vyráží za sestrou, následují ho. Sestra je dovádí na jeden z pokojů, kde Rochelle leží. Ethan vchází jako první a za ním se dveřmi nedočkavě protlačují ostatní. Všichni včetně Ethana strnule stojí před postelí a s dojatými pohledy pozorují Rochelle, která v náručí chová malé novorozeně zabalené

v bílých přikrývkách. „Ahoj, všichni," zářivě se na ně usmála.

„Aaaach, Rochelle," vydala ze sebe Nicole dojatě.

Ethan se naklání nad Rochelle, líbá ji a sedá si k ní. Ostatní si stoupají kolem postele, aby nového člena jejich rodiny také viděli. Rochelle malého chlapečka podává Ethanovi a ten si ho opatrně chová.

„Tak už je z tebe taky táta." Matt Ethana s úsměvem plácá po rameni a Isabela se k Ethanovi naklání a dává mu pusu na tvář. „Je celý po tobě," rozzářeně se usmála a jemně chlapečka pohladila po tváři. Ten se následně v Ethanově náručí zavrtil a otevřel svá modrá očka.

„Ahoj, Paule," zazubil se na něj Ethan.

„Připadám si strašně starý," řekl Shaun s úsměvem. „Vždyť už je ze mě děda."

„A ze mě babička," přidala se Laura a s dojatými slzami objala Ethana kolem ramen, políbila ho do vlasů a pohladila si svého prvního vnuka.

Nastává chvíle, kdy každý Ethana s Rochelle objímá a gratuluje jim, polibky na tváře se taky nešetří a tento radostný rozruch přiměje malého Paula plakat. Jistě se mu nelíbí přítomnost tolika neznámých lidí. Když už je Ethan v utěšování bezradný, radši tuto roli předává Rochelle. Paul se v matčině náručí po chvíli uklidňuje, a tak už všichni raději mluví polohlasem.

„V Athénách už se pro vás chystá oslava," šeptá zrovna Matt. „Na přijetí nového člena rodiny," usmál se.

„To zas bude něco pro tebe, viď?" Dillon s tichým smíchem plácl Matta po zádech. Ostatní se také pochechtávají, Matt se jen pobaveně ušklíbl a zakroutil hlavou.

Když se slavilo narození Caitlin, Matt si jako pyšný táta samou radostí užíval pozornost ostatních a připíjel si snad s každým účastníkem oslavy, a že jich tam bylo hodně. Nebyl zrovna moc střízlivý, když stál na stole, prohlašoval slávu každému, kdo mu zrovna padl do oka a nakonec usnul na tácech s jídlem.

„Budete mi to připomínat ještě dlouho, co?"

„Dlooooouho, kamaráde, dlouho," přitakal Dillon se smíchem. Ostatní se také smějí, pokud možno tiše, aby nevzbudili malého Paula.

Rochelle si je ze své postele s úsměvem všechny prohlíží. Skloní svůj úsměv k chlapečkovi v její náruči a prohlíží si jeho jemnou spící tvářičku. Pozvedne si ho, políbí ho na čelíčko a jemně ho pohladí po tváři. „Vítej do naší rodiny, zlatíčko."

Nancy Králová

STRÁŽCI ČASU
POUTO

Napsáno na základě knižní trilogie
Strážci času (Vyvolený, Temnota, Klíč)
od Marianne Curleyové
Neoficiální čtvrtý díl
Ilustrace: Nancy Králová
Obálka: Nancy Králová

v Jindřichově Hradci, 2015
Počet stran: 428
Počet výtisků: 15

www.strazcicasupouto.blog.cz